UNIVERSUL CONVOLUT VOLUMUL PATRU

DOLORES CANNON

UNIVERSUL CONVOLUT VOLUMUL PATRU

DOLORES CANNON

Universul convolut Volumul Patru

Dolores Cannon

Traducere făcută de Irina Chirica
Important este să nu te opreşti niciodată să pui întrebări. Curiozitatea îşi are propriul său motiv de a exista. Nu se poate să nu

fii uluit când contempli misterele eternităţii, ale vieţii, ale structurii minunate a realităţii. Este suficient să cauţi să înţelegi o picătură din acest mister, în fiecare zi. Să nu îţi pierzi niciodată sfânta curiozitate.

Albert Einstein, 1879-1955

Autoarea acestei cărţi nu dă sfaturi medicale şi nu prescrie utilizarea vreunei tehnici ca formă de tratament, pentru probleme fizice sau medicale. Informaţiile medicale incluse în această carte au fost preluate din consultaţiile şi sesiunile individuale ţinute de Dolores Cannon cu clienţii săi. Ele nu sunt destinate pentru stabilirea unui diagnostic medical de nici un fel, sau pentru a înlocui sfatul sau tratamentul medical oferit de medicul dumneavoastră. Prin urmare, autorul şi editorul nu îşi asumă nici o responsabilitate, pentru interpretarea sau utilizarea informaţiilor de către orice persoană.

Toate eforturile au fost depuse, pentru a proteja identitatea şi confidenţialitatea clienţilor implicaţi în aceste sesiuni. Locaţia în care s-au desfăşurat sesiunile este exactă, dar au fost folosite doar prenume, care au fost modificate.

CUVÂNT ÎNAINTE

Bine aţi venit, cititori noi ai acestei serii, şi bine aţi revenit,

ceilalţi care mi-aţi urmărit aventurile în domeniul hipnozei, în ultimii ani. Când am început seria Universul convolut, am crezut în mod eronat că va fi un singur volum. Lucram la informaţiile adunate vreme de douăzeci şi cinci de ani despre OZN-uri şi răpiri extraterestre, care puse la un loc, au devenit cartea Custozii. Adunasem multe informaţii şi credeam că am acoperit tot ce şi-ar dori cineva să ştie despre acest fenomen. Apoi informaţiile au început să ia o întorsătură neaşteptată. S-au îndepărtat de extraterestri, transformându-se în concepte şi teorii metafizice pe care nu le mai auzisem niciodată. Am ştiut atunci că va trebui să termin acea carte şi să încep alta. Nu ştiam cum va fi primită de cititori, pentru că se abătea de la scrisul meu normal despre hipnoză şi căutarea cunoştinţelor pierdute. Noile informaţii puteau fi de asemenea considerate „cunoştinţe pierdute", dar mergeau în altă direcţie. Am descris primul volum ca „o carte menită să îţi răsucească mintea, ca un covrig". M-am gândit că i-ar putea atrage pe cei care mi-au urmărit şi citit cărţile în ultimii treizeci de ani şi vor putea să vadă evoluţia mea în acest domeniu. Cu toate acestea, am fost plăcut surprinsă când am descoperit că primul volum din această serie a fost citit şi de mulţi cititori care veneau pentru prima dată în contact cu opera mea. Nu ştiam dacă oamenii ar fi capabili să înţeleagă lucrurile prezentate, dacă ar sări de prima dată „în capătul adânc al piscinei", ca să zicem aşa. întotdeauna le-am sugerat cititorilor să înceapă cu primele mele cărţi şi să ajungă treptat la această lucrare. Dar am început să primesc mesaje e-mail care îmi sugerau că cititorii sunt mai pregătiţi decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Unii au scris: „Poate că nu înţeleg, dar mă face să gândesc." Chiar asta a fost intenţia mea. în cărţile mele, invit cititorii să trateze aceste cărţi ca pe nişte „bomboane pentru minte". Sunt concepte şi teorii noi care trebuie savurate meditând asupra lor, apoi pot fi lăsate deoparte, astfel încât cititorul să îşi poată continua propria viaţă. Sunt informaţii care necesită o interpretare alternativă sau de ocolire a normei.

Când pregăteam pentru publicare Universul convolut, am decis brusc să adaug la titlu Volumul Unu. în acel moment nu ştiam sigur dacă va mai exista un alt volum în serie. Credeam că am pus tot ce era posibil, în primul volum. Dar ceva m-a făcut să scriu Volumul Unu sub titlu. Ar trebui să ştiu de acum că „ei" erau în spatele acestui proiect. „Ei" ştiau că abia am zgâriat suprafaţa, iar dacă mă îmbarcasem în această nouă călătorie, aveau să fie aduse la iveală o mulţime de informaţii noi. Şi chiar aşa a fost. Fiecare volum din serie a introdus treptat concepte din ce în ce mai neobişnuite şi ciudate, la care să se gândească oamenii şi să îşi pună întrebări. La sfârşitul Volumului Trei din Universul Convolut, credeam cu adevărat că mi-au oferit tot ce era posibil. Că nu mai era nimic de învăţat, nimic la care să fiu expusă. Credeam că mi-au spus totul. Dar în timp ce puneam cap la cap informaţiile din carte, am ţinut o ultimă sesiune de hipnoză la Montreal, care mi-a prezentat un nou concept uluitor. Tocmai exclamasem: „Nu mai este nimic de descoperit!" Dar ei mi-au spus, în înţelepciunea lor infinită: „O, nu! Există mai mult! Există mult mai mult!" Şi pe această notă, am reuşit să termin cartea de 700 de pagini şi să o public. Apoi mi-au permis să mă odihnesc câteva luni, în timp ce cartea a mers la tipar şi a fost distribuită în librării. Toate şedinţele mele de hipnoză au fost „normale", doar terapie obişnuită pentru a ajuta oamenii cu problemele lor fizice şi personale. Apoi au început să curgă din nou informaţiile şi am ştiut că va exista într-adevăr un al patrulea volum. Când am denumit prima carte Volumul Unu am râs şi m-am gândit că voi mai scrie cel mult încă un volum. Dar acum nu ştiu câte volume vor fi. Continui să scriu şi să mă expun la informaţii noi. Pe măsură ce pun cap la cap informaţiile din această carte, constat că am material suficient pentru trei secţiuni noi, cu subiecte interesante. Deci călătoria continuă.

Celor care ni se alătură acum, le spun: bine aţi venit cu noi în această aventură! Celor care ne-au însoţit deja în întreaga călătorie, le spun: bine aţi revenit şi sper că veţi descoperi alte

concepte noi şi interesante, pe măsură ce ne continuăm aventura. Citiţi fără prejudecăţi şi fiţi pregătiţi să vă răsuciţi încă odată mintea, ca un covrig. La urma urmei, covrigii au o formă interesantă. Seamănă cu simbolul infinitului, nu-i aşa?

PARTEA ÎNTÂI

ÎN SPATELE VOALULUI

Capitolul 1 VIEŢILE MELE TRECUTE

Ori de câte ori susţin o prelegere, mi se pune invariabil aceeaşi întrebare: „V-aţi accesat vreuna din vieţile anterioare?" Cred că ar fi fost imposibil să lucrez în acest domeniu de peste patruzeci de ani, fără a fi încercat să îmi explorez propriul trecut. La început am făcut regresii în vieţi anterioare, conduse de diverşi hipnotizatori. Eram la fel de curioasă ca orice om. Aşa am descoperit ceea ce nu vreau să experimenteze propriii mei clienţi. Tehnicile acestor hipnotizatori aveau neajunsuri care m-au făcut să mă simt incomod, generându- mi o stare de anxietate, nervozitate şi stres. Nu a fost întotdeauna o experienţă plăcută. Am obţinut informaţii, dar uneori sesiunile nu au decurs într-un mod profesionist. Mi-am dat seama că hipnotizatorii făceau doar ceea ce fuseseră învăţaţi şi nu se întrebau niciodată de ce fac lucrurile în acest fel. Dar eu mi-am pus această întrebare. Dacă nu mă simţeam confortabil în timpul sesiunii sau după sesiune, încercam să înţeleg cauza. Pe măsură ce mi-am dezvoltat propria tehnică de-a lungul anilor,

am introdus măsuri de protecţie, astfel încât niciunul din clienţii mei să nu mai trebuiască să experimenteze aceste senzaţii neplăcute. Acesta este un alt motiv pentru care recomand întotdeauna studenţilor mei să experimenteze propriile lor regresii în vieţile trecute, ca să ştie mai bine cum să se ocupe de clienţii lor. Altfel cum am putea practica ceva ce nu am experimentat niciodată?

în primii ani am explorat opt din vieţile mele anterioare. Am descoperit lucruri importante, cum ar fi relaţia cu membrii familiei mele şi de ce a trebuit să ne întâlnim din nou. Am aflat şi de ce fac munca pe care o fac. Acest lucru era foarte important. Acum nu mai este necesar să îmi explorez vieţile trecute, deoarece cred că am descoperit tot ce trebuia să ştiu. Explorarea vieţilor trecute este un instrument valoros, dar asta e tot... e doar un instrument. Când începi să evoluezi şi să te cunoşti pe tine însuţi, nu mai e necesar să continui să te întorci în trecut. Unii oameni fac această explorare mai mult ca divertisment, decât ca terapie. Atunci ea nu mai are un scop bun. Oamenii pot deveni „dependenţi de vieţile trecute" ca de droguri, şi din curiozitate, caută să îşi ia următoarea „doză" de drog. Asta contrazice sensul terapiei vieţilor trecute, care este ca persoana să ajungă să se simtă bine în această viaţă. Amintirile din trecut sunt informaţii bune şi valoroase, dar ele trebuie folosite în corpul pe care îl avem în prezent, fiind aplicate mai ales în relaţiile de familie. Trebuie să împletim totul în acelaşi mod în care am ţesut amintirile din copilărie şi din alte experienţe. în bine sau în rău, aceste amintiri sunt povestea vieţii noastre, trebuie să le confruntăm şi să ne împăcăm cu ele. Vieţile trecute sunt doar amintiri prelungite, care ar trebui să fie încorporate în viaţa noastră prezentă. Acest lucru ne ajută să dezvoltăm o personalitate sănătoasă şi bine integrată.

Ca să revin la povestea mea, am descoperit care e scopul meu

în această viaţă (întrebarea eternă a tuturor clienţilor care vin la mine). Când am făcut descoperirea asta nu ştiam că îmi voi dedica restul vieţii pentru a ajuta oamenii, prin explorarea trecutului lor. Mi-a plăcut această muncă şi tocmai începusem să scriu prima mea carte (Isus şi esenienii), dar nu puteam să prevăd cât de vastă avea să devină opera mea. Când am făcut regresia în casa unui prieten, nu aveam nici o idee despre ce va ieşi la iveală.

Regresia m-a dus înapoi în perioada uriaşei Biblioteci din Alexandria, în Egipt. Toată viaţa mea am fost fascinată de cărţi. Ştiam deja să citesc înainte de a merge la şcoală, gramatica a fost uşoară şi o a doua natură pentru mine. Eram copil în timpul Marii Crize Economice, când banii erau foarte greu de găsit. Eu şi sora mea nu beneficiam de nici un fel de lux. Ne îmbrăcam cu haine vechi primite în dar sau cumpărate de la magazinele second-hand. Pe vremea aceea trebuia să te descurci cu ce aveai. Ştiam că nu vom obţine lucrul dorit, atunci când costa bani (doar de Crăciun primeam câteva jucării). De aceea am fost atât de încântată în clasa întâi, când cineva a venit la noi în clasă şi ne-a vorbit despre biblioteca imensă situată nu departe de şcoala noastră din St. Louis. Ne-au încurajat să ne luăm legitimaţii şi ne-au dat un formular pe care să îl luăm acasă şi să îl completăm, ca să ne înscriem la bibliotecă. Deja devorasem toate cărţile disponibile în clasa noastră şi foamea mea de lectură s-a exacerbat, când am auzit că puteam avea acces la o bibliotecă unde erau disponibile sute de cărţi. Iar cea mai bună veste era că totul era GRATUIT. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Gratuit! Am alergat până acasă cu hârtia în mână, ca să i-o arăt mamei. Emoţia mea trebuie să fi fost contagioasă când i-am arătat anunţul şi i-am explicat cum aş putea obţine o legitimaţie la bibliotecă, pentru a citi orice carte pe care o doream. Şi era gratuit! Ca să scurtez o poveste lungă, mama a făcut rost de legitimaţie şi la fiecare câteva zile mă duceam la o distanţă de câteva blocuri la

biblioteca uriaşă, de unde puteam să iau cărţi. îmi amintesc că mergeam pe culoarele dintre rafturi şi mă simţeam ca în rai, când mi-am dat seama că nu exista nici o limită privitoare la ceea ce puteam citi. Mai târziu, când am putut să merg singură la bibliotecă, am petrecut acolo ore întregi şi aduceam mereu acasă un morman de cărţi. Nu eram niciodată fără o carte în mână şi petreceam multe ore evadând în lumea minunată a imaginaţiei din cărţi. Când eram la liceu, dacă nu mă aflam la clasă eram în biblioteca şcolii, studiind enciclopediile. Cam în aceeaşi perioadă am dezvoltat un hobby compulsiv destul de ciudat. în timpul liber rămâneam în sala de lectură, unde copiam toate cuvintele din dicţionar. De fiecare dată marcam locul din dicţionar unde am rămas şi continuam a doua zi, copiind în caiet cuvânt după cuvânt. Aş putea spune că făceam asta din dragostea mea pentru cărţi, dar mai târziu am descoperit prin regresiile în vieţile trecute, că am avut o viaţă anterioară de călugăr într-o mănăstire, unde treaba mea era să copiez manuscrise şi texte. Dar a fost o compulsie bună, pentru că a încorporat folosirea cuvintelor şi a limbajului în psihicul meu.

Citeam tot ce găseam, iar această dragoste de carte şi dorinţa de a învăţa au continuat toată viaţa. Chiar şi astăzi, când scriu una dintre cărţile mele, cercetez „până la moarte” ceea ce scriu. După ce am terminat sesiunile, încep adevărata muncă de scriere a cărţii, şi petrec ore întregi (uneori toată ziua) într-o bibliotecă, adunând dovezi. Pentru mine este un rai să caut ore întregi până când în sfârşit, descopăr comoara – dovada care până atunci mi-a scăpat. Când mi-am scris cele trei volume despre Nostradamus: Conversaţii cu Nostradamus, am citit fiecare carte scrisă vreodată despre marele maestru. Unele din aceste cărţi nu se mai găseau în librării şi singurul exemplar disponibil se afla de exemplu la Biblioteca Congresului, de unde era obţinut de către Universitatea din Arkansas, prin împrumut între biblioteci. Când mi-am scris cărţile despre Isus: Isus şi esenienii şi Ei au umblat cu Isus, am citit fiecare carte scrisă vreodată despre

Manuscrisele de la Marea Moartă. Când mi-am scris cartea despre originea rasei amerindiene: Legenda lui Starcrash, am petrecut trei ani cercetând toate vechile legende şi istoria amerindienilor, tot ce am putut găsi pe această temă. Aceste cercetări au dat roade pentru că atunci când susţin prelegeri, am toate aceste informaţii în minte şi am încredere atunci când vorbesc. Primul editor de revistă care mi-a publicat scrierile, mi-a spus: „Cercetarea este foarte importantă. Este evident că ţi-ai făcut temele. Şi ar fi la fel de evident dacă nu ţi le-ai fi făcut.” Cred că este păcat că tinerii din zilele noastre nu mai ştiu cum să facă cercetări adevărate. Ei îşi petrec o perioadă scurtă de timp pe internet compilând câteva date, fără să cunoască bucuria de a cerceta grămezi de cărţi prăfuite într-o bibliotecă şi de a descoperi un text uitat de lume. De aceea eu mă auto-intitulez „reporterul, anchetatorul, cercetătorul cunoştinţelor pierdute”.

Prin urmare nu a fost pentru mine o surpriză prea mare când, într-o regresie, m- am întors la o viaţă în marea bibliotecă din Alexandria, înainte de distrugerea ei în secolul al V-lea. în acea viaţă am fost un bărbat care lucra la bibliotecă. Nu puteam citi sulurile preţioase de pe rafturi, dar ştiam care sunt cele mai vechi şi mai importante documente. La bibliotecă veneau mulţi savanţi, iar eu găseam sulurile pe care voiau să le vadă. îi priveam cu invidie cum stăteau la mese deschizând sulurile şi le citeau. Ştiam că cele mai importante suluri erau ţinute pe rafturile de sus. Exista şi un personaj special, un bărbat îmbrăcat într-o robă neagră, care venea des. întotdeauna ştiam dinainte ce suluri şi-ar dori. Mi-a plăcut această muncă, deşi nu ştiam să citesc. Eram un fel de îngrijitor al cărţilor.

Apoi a venit ziua fatidică a distrugerii marii biblioteci. Eram acolo printre cărţi, când o hoardă mare de oameni a dat năvală în bibliotecă, distrugând tot. Mă uitam îngrozită cum luau suluri de pe rafturi şi le îngrămădeau în mijlocul camerei. Am ţipat înspăimântată când i-am văzut întinzându-se spre sulurile

care erau ţinute pe rafturile de sus. îmi curgeau lacrimile când barbarii sfâşiau sulurile, fără respect pentru cunoştinţele pe care acestea le conţineau, şi le aruncau în grămada de suluri din mijlocul încăperii, care se făcea tot mai mare. Ştiam că nu îi pot opri, aşa că am luat ce suluri am putut şi am încercat să fug din clădire, exact în momentul când au dat foc stivelor. Aveam braţele pline de suluri şi ochii îmi erau atât de plini de lacrimi, încât nu puteam vedea unde merg şi m- am împiedicat pe stradă, tocmai la timp pentru a fi lovită de un car care trecea. Când m-am ridicat din corp, m-am uitat înapoi şi mi-am văzut trupul prăbuşit pe stradă, cu braţele pline de suluri. Incendiul bibliotecii se răspândea şi mistuia clădirea.

Această viaţă explica dragostea mea pentru cărţi, de ce nu suport să văd o carte maltratată şi dorinţa mea de a recupera cunoştinţele pierdute. Am relatat această poveste în cadrul unei conferinţe, când am fost întrebată despre vieţile mele anterioare, iar un membru din comitet a glumit: „Da, dar a trebuit să rescrii întreaga bibliotecă?” Publicul a izbucnit în râs, pentru că se referea la numeroasele mele cărţi. Da, probabil că asta era explicaţia, care mi-a liniştit mintea. Dar nu acesta a fost sfârşitul poveştii. Au mai ieşit şi alte lucruri la iveală, în anii 1990.

Am fost invitată să merg în Bulgaria, unde cărţile mele despre Nostradamus fuseseră acceptate pentru traducere de către Editura Zar, din Sophia. Drago îmi descoperise cărţile şi aranjase cu editorii să fie traduse în limba bulgară, iar ei voiau să vin să ţin prelegeri acolo. Călătorisem în toată lumea, dar nu mai fusesem niciodată în Bulgaria sau în vreuna din ţările din lagărul sovietic. Tocmai izbucnise războiul din Iugoslavia. Fiul meu era îngrijorat: „Mamă, nu poţi merge acolo. Uită-te la hartă! Sophia este chiar peste graniţa cu Iugoslavia.” Dar nu m-am simţit în pericol niciodată, oriunde am fost. întotdeauna am simţit că este o onoare să mi se ceară să

merg undeva, ca să vorbesc. Cumva am ştiut că totul va fi bine. Şi am avut dreptate. S-a dovedit a fi una dintre cele mai minunate experienţe din viaţa mea.

Din momentul în care am coborât din avion, am fost tratată ca o celebritate sau un fel de vedetă rock. La terminalul din aeoport aştepta o mulţime uriaşă de reporteri. Am fost complet şocată. Nicăieri în lume nu mai avusesem parte de o astfel de primire. îmi amintesc că un reporter mi-a băgat un microfon în nas şi m-a întrebat într-o engleză stâlcită: „Ce părere ai despre Bulgaria?" Nu am putut să răspund, pentru că abia ajunsesem acolo. Cărţile mele despre Nostradamus au creat o senzaţie pentru care eram total nepregătită. Reporterii au venit la hotelul meu şi organizau interviuri şi apariţii la televiziune, oriunde mergeam. A existat chiar şi o conferinţă de presă care ar fi putut egala conferinţa preşedintelui. Am fost supusă la o oră de întrebări, care curgeau înainte şi înapoi prin Drago, traducătorul meu. Apoi am participat la o întâlnire la care am fost interogată timp de două ore, de medici şi oameni de ştiinţă. Toţi voiau să ştie despre utilizarea hipnozei pentru regresia în vieţile trecute şi pentru terapie. Nu mai auziseră despre aşa ceva. Spuneau că atunci când s-au aflat sub dominaţia rusă, nu se permitea să se predea nimic care să nu îşi aibă originea în universităţi. Aşa ceva era împotriva legii. Am întrebat dacă voi avea probleme. Mi-au spus că nu voi avea probleme, pentru că sunt străină. Interesul lor era sincer şi am simţit că am deschis o cutie a Pandorei.

Am rămas acolo o săptămână şi am fost ocupată cu multe apariţii, interviuri şi prelegeri. De fiecare dată când ţineam o prelegere, sala era arhiplină. Era atât de multă lume, încât odată am fost împinsă într-un perete. Entuziasmul lor era atât de mare, încât m-a speriat. Drago m-a tras într-un lift şi m-a dus la un alt etaj, unde am aşteptat până când s-a calmat mulţimea. Mi-a spus: „Am uitat să te avertizez. Bulgarii sunt un popor foarte pasional." Când a simţit că sunt în siguranţă, am coborât ca să ţin prelegerea. După

aceea când am încercat să plec, am văzut oameni care se apropiau de mine plângând, arătând către alţii din apropierea lor. Am văzut un bărbat în scaun cu rotile şi o femeie care, evident, făcea chimioterapie pentru cancer. Mă apucau de mână respectuos, cu lacrimi în
ochi. L-am întrebat pe Drago ce se întâmplă. Mi-a spus că oamenii aceştia veneau de la spital, ca să mă vadă. Sperau să găsească la mine vindecarea. Am vrut să ştiu de ce au crezut asta. S-a scris aşa ceva în ziare, după interviuri? Oare au înţeles complet greşit ce făceam eu? Drago mi-a spus că nu contează, că erau disperaţi după ajutor şi credeau că eu sunt un fel de vindecătoare. Tot ce puteam face a fost să îi privesc cu compasiune şi să încerc să le explic că nu puteam să îi ajut. (Abia cinci ani mai târziu am descoperit cum puteam să îmi folosesc tehnica pentru a vindeca.)

Timpul petrecut acolo a fost plin de astfel de evenimente. Spre sfârşitul vizitei în Bulgaria, Drago a venit la hotel şi mi-a spus că un realizator de film din Rusia voia să facă un documentar despre mine şi munca mea. Voia să mă filmeze făcând o regresie într-o viaţă trecută. Nu conta că nu înţelegea engleza, traducerea urma să fie dublată mai târziu. I-am spus că voi încerca, dar care ar fi persoana pe care o voi folosi pentru demonstraţie? Drago s-a oferit voluntar. Simţea că totul va merge bine pentru că înţelegea engleza şi ne cunoşteam, aşa că ne vom simţi confortabil. Am fost de acord, dar mă întrebam ce se va întâmpla. Oare va funcţiona? Dacă nu va reuşi să intre într-o viaţă trecută? Circumstanţele erau neobişnuite şi nu exista o garanţie că se va întâmpla ceva. Chiar dacă am avea succes, nouăzeci la sută din regresii merg în vieţi banale, plictisitoare şi simple. Nu ştiam dacă vom obţine ceva care să le fie de folos. Cu toate astea am simţit că nu am de ales şi trebuie să încerc.

Drago ne-a dus pe mine şi pe fiica mea Nancy la hotelul unde

urmau să aibă loc filmările şi interviul. Când am intrat în cameră, tehnicienii erau ocupaţi să instaleze lumini şi echipamente în jurul patului pe care voiau să îl folosesc. Apoi reportera rusoaică mi-a prezentat o blondă drăguţă îmbrăcată într-o bluză şi pantaloni scurţi sexy şi m-a anunţat că ea va fi persoana căreia îi voi face regresie, pentru spectacol. I-am spus că trebuie să fie cineva care vorbeşte engleza, iar fata mi-a răspuns cu o voce naivă şi subţire: „Eu vorbeşte englezeşte!" Şi mi-a etalat un zâmbet drăguţ. Ştiam că asta nu va funcţiona niciodată. Reportera s-a gândit că ar da bine la televizor să arate o fată sexy, întinsă pe pat. I-am anunţat că deja ne-am hotărât să îl folosim pe Drago, pentru că se simţea confortabil cu mine şi cunoştea bine limba engleză. Drago era un bărbat arătos cu păr negru şi barbă, dar nu era sexy. Reportera nu a avut de ales şi a trebuit să accepte decizia noastră. Din moment ce nu aveam idee ce avea să se întâmple, am vrut să am cât mai multe atuuri în favoarea mea. Mai târziu după sesiune, m-am gândit că ar fi putut suspecta că am pregătit totul în avans. Dar habar n-aveam ce avea să iasă, dacă va ieşi ceva. Cu siguranţă nu avusesem timp
să facem repetiţie sau să inventăm ceva.

Drago s-a aşezat pe pat, cu toate camerele de filmat şi microfoanele adunate în jurul nostru. Dacă era nervos, nu se vedea. S-a relaxat şi am început şedinţa.
Fiica mea, Nancy, stătea în spatele meu, în afara razei camerei de filmat. Apoi s- a întâmplat ceva neaşteptat şi nu am putut decât să ascult şi să conduc uimită şedinţa. A mers într-o viaţă în care a fost un cărturar şi profesor care studia astrologia şi numerologia. Studia în mod constant şi petrecea mult timp (sunteţi gata?)... la Biblioteca din Alexandria. Nu îmi venea să cred şi i-am pus multe întrebări despre bibliotecă, să văd dacă era aşa cum o ştiam. într-adevăr aşa era. Mi-a descris aceleaşi scene pe care le văzusem şi eu. în timp ce eram ocupată să pun întrebări pentru a verifica, am aruncat o privire în spatele meu, către Nancy. Ştiam că ea cunoştea povestea mea şi, după

expresia feţei ei, am ştiut că înţelegea ce se întâmplă şi îşi dădea seama de importanţa relatării.

în calitate de profesor, bărbatul purta haine negre şi, de obicei, cerea să vadă cele mai importante suluri, apoi se aşeza la o masă şi le studia. Apoi am ajuns la ziua fatidică în care biblioteca a fost atacată şi arsă. Se afla şi el în interiorul bibliotecii, când hoarda a intrat şi a început să distrugă sulurile, prin foc. Mai târziu mi-a spus că a fost cuprins de emoţie şi îi venea să plângă. Dar s-a oprit, pentru că ştia că sunt oameni în cameră şi ne aflam sub camerele care ne filmau. Altfel, ar fi izbucnit în lacrimi. în disperarea sa, învăţatul a luat câte suluri a putut şi a încercat să le salveze, scoţându-le afară din clădire. Dar biblioteca era acum în flăcări şi în timp ce alerga spre ieşire, o parte a acoperişului s-a prăbuşit. A fost lovit peste umeri de o bârnă care cădea. Aşa că a murit şi el, ţinând strâns preţioasele suluri.

Când a terminat, nu am spus nimic. Am aşteptat până ne-am întors la hotel. Apoi i-am şoptit: „Doamne, ce poveste am să-ţi spun!" A doua zi dimineaţa a venit la hotelul nostru şi mi-a mărturisit: „Nu am vrut să spun nimic, până nu am fost sigur. Dar toată viaţa mea am avut o durere în umeri. Nu am ştiut niciodată ce a cauzat-o. Durerea a dispărut, imediat după şedinţă." Apoi i-am povestit despre experienţa mea din bibliotecă. Am presupus că fusesem acolo în acelaşi timp deşi probabil nu ne cunoşteam, deoarece el era cărturar, iar eu eram doar păstrătorul sulurilor. Ne-am minunat amândoi de asemănările din relatări.

Restul şederii mele în Bulgaria a fost la fel de plin de evenimente, dar nu voi vorbi despre asta aici. Vreau doar să spun că înainte de a pleca, organizaţia care m-a adus acolo (Asociaţia Fenomenelor) mi-a oferit Premiul Orfeu, într-un program televizat. Premiul mi-a fost acordat pentru progresul cel mai înalt în cercetarea fenomenelor psihice. Până în ziua

aceea fusese oferit numai bulgarilor. Am fost prima străină şi prima femeie americană care a primit vreodată premiul: o statuie mare şi grea de metal, în formă de flacără stilizată.

Când Drago m-a dus la aeroport, i-am spus: „Nu este uimitor că a trebuit să călătorim peste jumătate de planetă, ca să ne reîntâlnim după o mie cinci sute de ani?" A zâmbit şi a spus că amândoi încercam să aducem înapoi cunoştinţele pierdute. Eu prin munca mea de regresie şi prin scrisul meu, iar el prin aducerea unor oameni care să vorbească şi să îşi publice cărţile în ţara lui.

După difuzarea documentarului, Drago a telefonat şi mi-a spus că emisiunea a avut atât de mult succes, încât s-au primit o mulţime de apeluri telefonice, care doreau să afle mai multe despre regresia în vieţile trecute şi reîncarnare. Câţiva ani mai târziu, mi-a spus că terapia vieţilor trecute este acum folosită şi predată în Bulgaria. Presupun că au folosit tehnica prezentată în film. A fost o poveste ciudată despre reîntâlnirea a două suflete, peste timp şi spaţiu. Şi mă întreb dacă am fost responsabilă pentru introducerea unui mod cu totul nou de a gândi, într-o ţară aflată la o depărtare de jumătate de planetă. Aşa sunt căile ciudate ale sorţii.

A fost verificată şi o altă viaţă trecută a mea, deşi nu într-un mod atât de dramatic. Este vorba de o viaţă trecută petrecută la Atena, la Partenon. în timpul regresiei nu eram sigură unde mă aflam, dar se simţea a fi ceva grecesc. Eram o femeie care locuia într-o casă mare cu o terasă în centru. Aveam soţ şi copii, şi eram destul de bogată ca să am servitori. De atunci am văzut imagini cu locuinţe antice din Grecia, care erau exact aşa cum mi-am amintit. Mi s-a părut atât de familiar totul, când m-am uitat la fotografii. Dar nu acesta a fost punctul

principal al regresiei. Am accesat o scenă în care alergam noaptea pe străzi, copleşită de o teroare absolută. în timp ce alergam mă tot uitam în spate, pentru că ştiam că mă urmărea cineva. Am urcat în fugă un deal, până la un templu mare. M-am oprit un minut să îmi trag răsuflarea, şi am văzut o scenă panoramică, în faţa mea. în depărtare sub mine se vedea un golf şi puteam distinge pe apă nave cu pânze. Era foarte întuneric, iar luna se reflecta pe apa întunecată. Apoi m-am întors spre templu. Am urcat în fugă treptele care duceau înăuntru şi am văzut că nu avea uşi, ci doar nişte stâlpi enormi. Am trecut printre stâlpi, iar clădirea îmi dădea senzaţia de spaţiu deschis. în centrul templului pe o platformă, era o statuie enormă a unei femei aşezate. Avea un braţ întins, iar în cealaltă mână ţinea un felinar uriaş, care lumina clădirea. M-am aruncat pe treptele din faţa statuii, cu faţa în jos. Plângeam isteric şi o imploram să mă apere. Apoi am auzit un zgomot şi m-am întors, la timp ca să văd un soldat care stătea deasupra mea. Moartea a coborât instant, când soldatul a înfipt o sabie în mine.

După sesiune au continuat să îmi vină încet-încet, crâmpeie de informaţie. Ştiam că soţul meu din acea viaţă era un om mândru şi dominator, care mă considera proprietatea lui. Se pare că vorbisem în public şi îmi exprimasem părerile prea liber pentru a fi pe placul lui, aşa încât a ordonat asasinarea mea. în viaţa de acum am o nemulţumire faţă de religie. Cred că provine din acea viaţă, pentru că eram un adeptă a zeiţei din acel templu, iar când am fost la mare ananghie, ea nu m-a ajutat. Am simţit că m-a abandonat. Iar acest lucru m-a supărat chiar mai mult decât felul în care am murit.

A fost doar o regresie interesantă. Uneori spuneam că ştiu că am trăit în Grecia antică. Dar asta nu a însemnat mare lucru până când... în anii 1990, în călătoriile mele constante prin toată lumea, am fost invitată să merg la Atena, în Grecia.

Cărţile mele erau traduse în multe limbi, iar eu simţeam că e necesar să merg acolo unde sunt cărţile. întotdeauna mi-am dorit să văd Grecia, aşa că am acceptat să merg acolo şi să ţin câteva prelegeri cu semnare de carte. Am stat la doamna minunată care aranjase totul. Eleni locuia la periferia Atenei într-un vechi conac cu trei etaje, împreună cu câinele ei „Droopy". S-a oferit să îmi arate Atena şi peisajul rural din jur. Aşa că într-o zi am străbătut cu trenul partea principală a Atenei şi ne-am dus să vedem Acropola şi Parthenonul. întotdeauna mi-am dorit să văd aceste locuri. Am urcat pe o stradă nepavată, care ducea la ruine. Se făceau reparaţii şi restaurări, aşa că în jurul clădirii erau schele şi grămezi de blocuri de piatră. Cu toate astea, când am urcat treptele care duceau înăuntru, totul mi s-a părut familiar. Mai auzisem despre déjà vu (despre sentimentul că ai mai fost într-un anumit loc), dar nu mai experimentasem niciodată aşa ceva. Până acum. Postamentul era acolo, dar nu era nicio statuie. în muzeul situat sub Parthenon, ni s-a explicat că o mare parte din clădire şi statuile din ea, au fost distruse de-a lungul anilor. Acesta era templul Atenei, zeiţa patroană a Atenei, iar statuia ei se afla în templu, în antichitate. Nu s-au păstrat fotografii, ci doar descrieri verbale şi scrise. Se presupune că era o statuie uriaşă, care aproape că atingea acoperişul clădirii. Se pare că statuia stătea în picioare şi ţinea o zeiţă mai mică într-o mână, şi un scut în cealaltă mână. Această descriere nu se potrivea cu amintirea vie pe care o aveam, dar nimeni nu poate şti cum arăta exact statuia. Eu am văzut-o stând aşezată cu braţul întins, iar în cealaltă mână ţinea un felinar uriaş. Toate celelalte detalii erau corecte. Când am ieşit în partea din faţă a templului m-am uitat în jur, la perspectiva de dedesubt. I-am spus Elenei: „Dacă acesta este locul potrivit, atunci ar trebui să se poată vedea de aici un fel de golf". Ea a aprobat din cap şi a arătat cu degetul. Mai jos erau multe case şi străzi care blocau o parte din privelişte, dar încă mai era vizibilă o parte a Mediteranei şi se vedeau ambarcaţiuni pe apă. I-am povestit

cum alergasem pe stradă şi mă aruncasem pe jos, în faţa statuii. Eram atât de entuziasmată încât nu părea să conteze că am murit violent în acel loc. Am fost încântată să descopăr că amintirile mele sunt reale şi se verifică.

* * *

Aşa că la început munca mea a constat în mare parte din cercetarea istoriei, prin informaţiile pe care le-am descoperit folosind cel mai profund nivel posibil de transă, nivelul somnambul. Am scris mai multe cărţi în anii 1980 şi la începutul anilor 1990, apoi a început să se întâmple ceva neaşteptat. A apărut treptat un nou element (la început încet) care aducea mai multă cunoaştere şi era capabil să faciliteze vindecarea. La început a fost ceva neaşteptat, dar părea să aibă atât de multă putere şi cunoştinţe, încât i-am permis să mă ajute. Când mă uit acum la cărţile mele de început, văd că a fost acolo tot timpul, dar pur şi simplu nu l-am recunoscut. Am început să îl numesc Subconştient, pentru că nu ştiam cum să îi spun. Dar nu este subconştientul la care se referă psihiatrii. Subconştientul lor este o parte copilărească a minţii, care poate fi folosită în nivelurile mai uşoare de transă, pentru a ajuta la corectarea obiceiurilor. Dar eu am accesat o parte a minţii care era mult mai puternică. Am numit-o Subconştient şi „ei" mi-au spus că nu le pasă cum o numesc, pentru că oricum nu avea un nume. Dar va răspunde şi va lucra cu mine. în scopul acestei cărţi, o voi numi pur şi simplu SC. Acum ştiu că este cea mai mare putere care există. Conţine toată cunoaşterea a tot ce a fost vreodată şi a tot ce va fi. Deci poate răspunde la toate întrebările clientului şi poate oferi sfaturi

minunate. Sfaturi pe care nu aş putea niciodată să le ofer eu. Am descoperit că ştie totul despre toată lumea. Pentru el nu există secrete şi poate ajuta în mod natural, deoarece vede imaginea de ansamblu. Apoi am început să-i văd capacitatea minunată şi uluitoare de a face vindecări, în mod instantaneu. SC a devenit acum cel mai important element din munca mea şi din ceea ce predau în întreaga lume. „Ei" obişnuiau să spună că aceasta este terapia viitorului. Acum îmi spun că este terapia de Acum. Am descoperit că SC are răspunsurile la tot ce există. Este atât de mare şi de uriaş şi este iubire absolută. De ce să nu lucrezi cu aşa ceva? îmi ia toată povara de pe umeri, ca terapeut. Trebuie doar să pun întrebările corecte, să mă dau la o parte şi să privesc cum se desfăşoară magia. Şi văd că se întâmplă minuni în fiecare zi, la cabinetul meu. Studenţii mei din întreaga lume raportează şi ei miracole similare. Aşa încât simt că am descoperit ceva de mare importanţă. De aici provin şi informaţiile prezentate în aceste cărţi. Amintiţi-vă, eu sunt doar reporterul, anchetatorul, cercetătorul „cunoaşterii pierdute". încerc să pun toate piesele la un loc, pentru a forma imaginea de ansamblu. Nu este o sarcină uşoară, dar este una pe care o iubesc.

Aşa încât haideţi să ne continuăm călătoria în necunoscut şi să descoperim ce noi surprize a mai pregătit SC pentru noi!

Capitolul 2 EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI

Pe parcursul celor peste 40 de ani de lucru în domeniul hipnozei, m-am confruntat cu provocarea multor teorii, concepte şi informaţii noi. Dar curiozitatea m-a mânat înainte

mereu şi m-a făcut să înaintez pe coridoare ascunse. întotdeauna am vrut să aflu mai mult. Să cunosc „cauza şi desfăşurarea" tuturor lucrurilor cu care mă confruntam. La început am crezut că am rezolvat totul. Am crezut că am descoperit toată complexitatea reîncarnării. Dar nu după mult timp mi-am dat seama că, din păcate, m-am înşelat. „Ei" au început să îmi ofere noi teorii şi concepte, care mi-au pus la încercare serios sistemul de credinţe. Prima a fost teoria imprimării (imprint), care m-a determinat să îmi regândesc toate ideile pe care le aveam despre reîncarnare. Nu voiam să las nimic să îmi zguduie sistemul de credinţe, acum că înţelesesem totul. Dar mi-am dat seama că, dacă nu mă uitam măcar la noua teorie şi nu o examinam, nu eram cu nimic mai bună decât sistemul religios, care spune: „Fă cum spunem noi şi nu pune nicio întrebare!" Aceasta a fost prima mea provocare şi în timp ce am o examinam, am început să primesc mai multe informaţii. Au fost foarte înţelepţi în felul în care mi-au prezentat lucrurile. Au ştiut că nu pot arunca totul deodată asupra ta, ar fi prea copleşitor. Aşa încât în înţelepciunea lor, îţi dau mai întâi o linguriţă mică de cunoaştere. Când ai digerat-o, îţi mai dau încă una. Dacă aş fi primit în urmă cu treizeci de ani informaţiile pe care le primesc acum, în mod sigur m-ar fi copleşit. Le-aş fi respins complet. Aş fi dat cu ele de perete şi aş fi spus „Nu înţeleg! Nu are niciun sens!" Aventura mea de căutare a cunoaşterii, s- ar fi oprit atunci. Nu aş fi avansat niciodată până la stadiul în care mă aflu acum. Printr-unul din clienţii mei, mi-au spus: „Nu-i dai unui bebeluş friptură. îi dai lapte, cereale şi piure de legume. Nu îi dai o masă cu trei feluri." Aşa că a trebuit să înaintez cu paşi de bebeluş, pe acest câmp magic al cunoaşterii. A trebuit să diger treptat linguriţele cu terci cu care mă hrăneau. La sfârşitul volumului trei din Universul convolut, am spus: „Cred că mi-aţi spus tot ce trebuie să ştiu. Nu cred că ar putea exista mai mult." Dar ei au răspuns: „O, nu! Există mai mult! Mult mai mult!" Şi fideli cuvântului lor, mi-au oferit mai mult. Suficient

pentru câteva cărţi noi. Cele trei valuri de voluntari a fost cea mai recentă dintre ele. Oamenii au cerut să îmi citească opera în ordinea în care am scris cărţile, pentru a vedea cum am evoluat. Unii mi-au spus: „Ai prezentat asta într-o carte şi asta în altă carte”. Asta reflecta gândirea mea în momentul scrierii acelei cărţi. Apoi pe măsură ce am crescut şi am absorbit mai multe informaţii, modul meu de a gândi s-a schimbat. Şi încă se mai schimbă.

Pe măsură ce Noul Pământ se apropie, modul nostru de a gândi e pus la provocare din ce în ce mai mult. Voalul se subţiază şi se ridică, pe măsură ce conştiinţa noastră se extinde. Aceasta este o cerinţă pentru intrarea în noua dimensiune, odată cu creşterea vibraţiilor şi a frecvenţelor noastre. Vechile paradigme şi sistemele de credinţe arhaice încep să se prăbuşească pe marginea drumului, pentru a face loc noului. Ceea ce avea sens şi valoare pe Vechiul Pământ nu se mai aplică, pe măsură ce conştienţa noastră se transformă şi mergem înainte. în ultimele luni, în timp ce pregăteam această carte, am început să descopăr noi informaţii, care cred că au o importanţă deosebită. Aceste informaţii au produs o schimbare majoră în sistemul meu de credinţe şi în conştienţa mea. Cred că vor avea o mare importanţă pentru omenire, pe măsură ce traversăm această perioadă remarcabilă şi uimitoare. Cea mai mare provocare a mea va fi să transmit această cunoaştere altor oameni, în mod eficient. Tot ce pot face este să încerc, şi cu ajutorul „lor”, poate vor înţelege şi alţii. Desigur, totul depinde de evoluţia şi implicarea cititorului. Să începem!

în cele 16 cărţi ale mele, am introdus fragmente din aceste idei. Acum a venit timpul să le organizez cât mai bine. Aceste concepte mi-au fost prezentate în mod repetat prin

nenumăraţi clienţi, aşa încât ştiu că sunt valabile.

Cu toţii am început cu Dumnezeu (Sursa) şi am fost trimişi în afară, să învăţăm şi să avem experienţe. Nu a fost o călătorie scurtă. în cele din urmă ne-am înscris pentru a experimenta Şcoala Pământ, care este foarte dificilă. Odată ce ne-am înscris pentru această educaţie nu mai există cale de întoarcere, până când absolvim. Alte planete au şcoli mai uşoare. Pământul este şcoala cea mai dificilă. Pământul este considerat cea mai provocatoare planetă din universul nostru şi doar cele mai curajoase suflete se înscriu pentru această misiune. Sufletele care aleg şcoala Pământului sunt foarte admirate, pentru că cei din lumea spiritelor (ajutoarele noastre) ştiu că aceste suflete au ales cea mai dificilă şcoală, cu cele mai grele lecţii. Pentru că este o şcoală, trebuie să trecem prin mai multe clase, fiecare din ele cu o serie de lecţii, care cresc treptat în dificultate şi complexitate. Nu poţi trece în „clasa" următoare, până nu finalizezi clasa prezentă. Dacă rămâi repetent şi nu îţi înveţi lecţia, trebuie să repeţi clasa. Este atât de simplu. Nu poţi sări de la grădiniţă la facultate. Universului nu-i pasă cât de mult timp îţi ia (ca suflet individual) să finalizezi o lecţie. Ai toată eternitatea ca să o rezolvi. Dar de ce ai dori să petreci atât de mult timp pentru a învăţa o lecţie? Nu ar fi mai bine să absolvi cât mai curând posibil, ca să te întorci la Dumnezeu? De ce să rămâi blocat în aceeaşi clasă în mediul stagnant de pe Pământ, în timp ce alţii din jurul tău progresează rapid?

Voi prezenta acest lucru într-o manieră liniară, deşi acum ştiu că nu există timp şi totul se întâmplă simultan. Dar de dragul simplităţii şi pentru ca mintea noastră umană să înţeleagă totul mai bine, voi explica lucrurile în mod liniar.

Pentru a finaliza şcoala Pământului, trebuie să experimentăm totul! Trebuie să ştim cum este să fim totul! Cum putem înţelege viaţa, dacă nu ştim cum este să existi în alte forme? Această informaţie poate fi un şoc pentru unii, dar noi nu

începem ca oameni. Etapa umană apare mult mai târziu, în şcoala evoluţiei.

Mai întâi experimentezi viaţa sub cele mai simple forme imaginabile: aer, gaz, apă, chiar şi celule simple, pământ şi roci. Totul are conştienţă! Totul este viu! Totul este energie! în munca mea, am văzut că mulţi oameni au experimentat aceste forme de viaţă de bază, care au constituit lecţii valoroase de asimilat. Lecţiile care sunt acumulate şi înţelese, pot fi aplicate omului, care este mai complex. E la fel ca atunci când învăţăm să scriem şi să citim într-o anumită progresie lentă, pentru a obţine elementele de bază ale educaţiei. Trebuie să începi întotdeauna de la început, în orice tip de şcoală.

Apoi experimentezi regnul vegetal şi animal. Există lecţii valoroase de învăţat din a fi o floare sau un spic de porumb, din a alerga ca un lup sau a zbura ca un vultur. Am explorat multe din aceste tipuri de vieţi, în celelalte cărţi ale mele. Cred că acestea sunt lecţii valoroase de învăţat, pentru că ne ajută să înţelegem că trebuie să avem mai multă grijă de mediul nostru natural şi ecologic. Putem înţelege acest lucru pentru că toţi suntem Unul şi toţi am fost aceste forme diferite de viaţă, în primele noastre clase de la şcoala Pământ. Există şi Spiritele Naturii: zâne, gnomi, spiriduşi, driade etc. Acestea au sarcina (sau misiunea) de a avea grijă de natură. Toate aceste fiinţe sunt foarte reale şi cu toţii am experimentat aceste forme de existenţă, în alte vieţi. Dacă ne-am da seama că toţi facem parte din conştienţa Unică, cred că am trata natura mai bine.

Natura este un altfel de spirit, pentru că este considerată un spirit de „grup”. Poţi asista la asta foarte uşor atunci când priveşti un stol de păsări, o turmă de vite, un stup de albine sau o colonie de furnici. Acestea par să lucreze şi să gândească precum o minte de grup. Apoi pentru a începe să progresezi în sus către partea umană a şcolii (ca trecerea prin grădiniţă, şcoală

generală, gimnaziu, liceu, facultate etc), este necesar să te separi de sufletul de grup. Acest lucru se face prin iubire. Mi s-a spus de multe, multe ori că iubirea este singurul lucru care este real, este cel mai important lucru din toate. Dacă iei un animal în casa ta şi îi oferi iubire şi atenţie, îi conferi o individualitate şi o personalitate şi îl ajuţi să se separe de sufletul de grup, astfel încât să poată începe a progresa către partea umană a şcolii.

Apoi începi etapa umană, iar asta durează mult timp. Nimic valoros nu se învaţă instantaneu. Trebuie să fie un proces gradat. Când devii om, trebuie să experimentezi totul. Treci de la cea mai primitivă formă umană în sus, la cea mai inteligentă. Trebuie să fii bărbat şi femeie, de multe ori. Când spun asta la prelegerile mele, unii bărbaţi devin defensivi. Un bărbat a strigat: „Ce vrei să spui? întotdeauna am fost bărbat!" Gândeşte-te la asta! Ce ai învăţa dacă ai fi doar un singur sex, de-a lungul eternităţii? Nu ai învăţa prea multe. Trebuie să fii echilibrat, iar acest lucru poate fi realizat doar experimentând ambele ipostaze. Aceasta este una dintre explicaţiile pe care le-am găsit pentru homosexualitate. Cineva a avut un singur sex de-a lungul mai multor vieţi şi s-a decis (de către cei la putere) că acum va învăţa cum este să fie de sexul opus. Prima dată când încearcă asta, s-ar putea să nu se simtă confortabil în corp. Unii din clienţii mei au spus că se simt ca o femeie prinsă în corpul unui bărbat. Nu este nimic nefiresc în asta, dacă înţelegi lucrurile în acest fel. Ei trebuie să înveţe echilibrul şi să se adapteze la noile emoţii şi sentimente, care sunt diferite. Totul este diferit, prima dată când încerci ceva. Unii se adaptează mai uşor decât alţii, la fel ca atunci când înveţi să mergi pe bicicletă, să schiezi sau să patinezi. Unii iau totul în mod natural, iar alţii trebuie să lucreze din greu, ca să reuşească.

Apoi pe măsură ce progresezi prin lecţiile umane trebuie să experimentezi totul, înainte de a putea absolvi. Trebuie să fii bogat şi sărac. Uneori a fi bogat poate fi un blestem, mai degrabă decât o binecuvântare. Totul depinde de lecţia aleasă. Trebuie să

trăieşti pe fiecare continent din lume, să fii de fiecare rasă şi religie, înainte de a termina şcoala. Trebuie să experimentezi ambele laturi ale fiecărei situaţii. Trebuie să înţelegi toate aceste moduri de a trăi, a exista şi a gândi.
Conceptul de bază din spatele reîncarnării este să înveţi să nu judeci şi să nu ai prejudecăţi. Ne aflăm cu toţii la aceeaşi şcoală, în diferite clase – în diferite stadii de dezvoltare. Cu toţii urmărim acelaşi scop: să ne învăţăm lecţiile, să finalizăm şcoala şi să absolvim, pentru a ne putea întoarce la Dumnezeu. Dacă aveţi prejudecăţi faţă de orice religie sau rasă, ghiciţi ce se va întâmpla? Dacă problema nu se rezolvă până în momentul în care părăsiţi această viaţă, va trebui să reveniţi pentru a fi exact acel lucru faţă de care aveţi prejudecăţi! Acesta este modul în care funcţionează legea karmei. Ce oferi, aceea primeşti! Am văzut asta de nenumărate ori, în munca mea de terapie.

Când fac aceste afirmaţii la prelegerile mele, de obicei văd cum unii oameni par a fi deprimaţi. „Vrei să spui că trebuie să fac toate astea?" Dar nu vă faceţi griji! Am ajuns la concluzia că atunci când oamenii încep să pună întrebări şi vor să afle mai multe despre aceste lucruri, probabil că au trecut deja prin majoritatea acestor lecţii şi sunt pe drumul către absolvire. Amintiţi-vă că multe din aceste lecţii pot fi rezolvate într-o singură viaţă. Am descoperit acest lucru în munca mea. Cu toate astea, există şi oameni care s-au prins într-un făgaş, care sunt blocaţi într-un tipar şi repetă iar şi iar aceleaşi greşeli cu aceiaşi oameni, fără să progreseze. în ritmul acesta, va mai trece ceva timp până vor absolvi: învaţă foarte lent!

Apoi, aşa cum am explicat în ultima mea carte şi cum arăt uneori şi în acest volum, a fost necesar să fie chemaţi voluntari care să vină să ajute Pământul, deoarece sufletele care au fost aici mult timp, s-au prins în roata karmei. Ele nu mai pot contribui la crearea schimbărilor necesare pentru această

perioadă dramatică din istoria noastră. Aşa că au fost aduse Cele Trei Valuri de voluntari, care au putut să ocolească şcoala obişnuită a Pământului, pentru că nu au acumulat niciodată karma şi nu au rămas blocaţi. Ei nu au nici o intenţie să rămână blocaţi. Este ca atunci când o şcoală aduce un profesor invitat sau o persoană specializată într-o anumită zonă de expertiză, pentru a ajuta elevii cu probleme. Acea persoană nu trebuie să rămână şi să participe la cursurile şi la educaţia continuă a grupului. Aceşti oameni îşi fac treaba şi apoi pot să plece şi să se întoarcă acasă la ei. Ei sunt aici doar cu o misiune specială. Mulţi din aceştia nu se simt bine aici şi doresc să se întoarcă acasă. Dar chiar dacă sunt protejaţi de acumularea karmei „normale", dacă pleacă înainte de a-şi termina munca, s-ar putea să fie prinşi de „roată" şi să fie obligaţi să se întoarcă.

Am primit şi adunat o mulţime de informaţii despre aceşti voluntari şi misiunile lor, dar am rămas foarte surprinsă într-una din sesiunile recente, când am descoperit un alt grup curajos. Se pare că există mult mai multe tipuri de voluntari care au venit aici cu misiuni speciale, care nu sunt cunoscute de publicul larg. Ei au adus mari contribuţii pentru Pământ. Amintiţi-vă că este vorba despre creşterea conştiinţei oamenilor de pe Pământ. Intrăm într-o lume cu totul nouă, iar vibraţiile şi frecvenţele noastre trebuie să crească, pentru ca să putem exista în lumea nouă. Vechile moduri de a fi cu violenţă, ură şi frică, nu mai sunt utile în această lume nouă. Aceste probleme trebuie rezolvate. A fost un proces lent, care a avut loc de-a lungul multor ani (poate secole). Trebuia să se întâmple ceva, pentru a schimba modul de a gândi al omenirii. Datorită principiului liberului arbitru şi al neinterferenţei, „ei" nu pot să intervină pur şi simplu şi să preia controlul (deşi sunt sigură că le-ar plăcea să facă asta). Trebuie să facem noi schimbările necesare, în modul nostru de a gândi, în primul rând. Şi pentru că suntem atât de înrădăcinaţi în negativitate, prejudecăţi şi judecată, a fost necesar să ni se ofere exemple.

Este vorba de sufletele speciale care şi-au terminat toate lecţiile la şcoala Pământului, dar au ales să se întoarcă pentru a-i ajuta pe ceilalţi, care încă se mai luptau. Unele suflete vin nu pentru ca să înveţe, ci ca să îi înveţe pe cei din jur. Desigur, ne vin în minte majoritatea marilor gânditori: Isus, Buddha, Mahomed. Aceştia au venit în momentele în care omenirea se blocase cu adevărat pe roata karmei. Misiunea lor a fost să prezinte noi moduri de gândire, astfel încât să putem progresa. Soluţia a fost întotdeauna iubirea. Asta era ceea ce ne învaţă ei, în mod deosebit. Dar pentru că aveau idei radicale, ei au fost adesea întâmpinaţi cu violenţă. Este un proces lent să schimbi gândirea omenirii, şi adesea violenţa şi tragedia sunt singura modalitate prin care se mai poate atrage atenţia oamenilor. Trebuie să îi „loveşti la jugulară", pentru a fi remarcat. Acest lucru a fost valabil pentru orice mare gânditor care a prezentat idei radicale sau revoluţionare.

Ori de câte ori lumea se pregătea pentru un pas înainte uriaş în creşterea conştiinţei, multe suflete curajoase au preluat sarcini dificile şi au intrat în „jocul" de pe Pământ. Am descoperit că este vorba de suflete care au încheiat deja clasele uşoare ale şcolii şi s-au desăvârşit în a face faţă la cele mai grele provocări. Dotate cu suficientă experienţă, au cerut să li se înmâneze sarcinile grele. La fel cum anumiţi studenţi care s-au plictisit, cer să li se încredinţeze o misiune specială, pentru că au dovedit că sunt pregătiţi pentru aceasta. Aşa că de-a lungul timpului au venit mulţi astfel de oameni, pentru a încerca să ridice conştiinţa şi să ajute la schimbarea gândirii oamenilor. Ei au încercat să ne facă să integrăm conceptul că nu ar trebui să existe prejudecăţi, pentru că toţi suntem
Unul.

Războiul Civil din Statele Unite a atras atenţia asupra inechităţii sclaviei. Al Doilea Război Mondial şi Hitler au atras atenţia asupra a ceea ce se întâmplă atunci când prejudecăţile merg atât de departe încât încearcă să distrugă o întreagă

rasă de oameni. Mişcarea de Eliberare a Femeilor a atras atenţia asupra situaţiei dificile a femeilor. Mişcarea pentru Drepturile Civile a făcut acelaşi lucru pentru populaţia de culoare. în fiecare din aceste cazuri a existat adesea violenţă, deoarece voluntarii şi-au asumat rolul de atacatori, apărători şi martiri. Amintiţi-vă că au fost de acord cu aceste lucruri, înainte de a intra în această viaţă. Au fost de acord că vor atrage atenţia asupra diferitelor probleme şi dacă asta însemna că viaţa lor va fi scurtată, acest lucru făcea parte din acord. Au trebuit să schimbe mentalitatea oamenilor, iar de multe ori asta se face încet.

Dacă privim înapoi în istorie, putem vedea că în multe cazuri acest lucru a funcţionat. în cele din urmă, o mare parte din discriminarea împotriva femeilor, negrilor, evreilor etc. s-a diminuat. Cei mai mulţi din tinerii care trăiesc astăzi nu ştiu cât de diferită era viaţa acestor grupuri de oameni, cu doar câteva decenii în urmă.

ROLUL HIV/SIDA ÎN CREŞTEREA CONŞTIENŢEI

Pe lângă prejudecăţile împotriva diferitelor rase şi religii, au existat şi prejudecăţi împotriva persoanelor cu anumite feluri de boală sau cu anumite handicapuri. Trebuie să arătăm că mulţi din aceşti oameni s-au oferit voluntari ca să preia aceste roluri, în scopul de a-i învăţa pe cei din jur. în munca mea, mi s-a spus că mai multe suflete stau la rând ca să se încarneze în corpurile cu handicap, decât în cele normale. Acest lucru are sens, dacă te gândeşti bine. Se spune că un suflet poate plăti

într-o viaţă cu handicap, echivalentul karmic din zece vieţi. înveţi foarte mult într-un astfel de corp. Toată lumea învaţă ceva de la oamenii cu handicap. Cum reacţionezi când vezi pe cineva în scaun cu rotile sau când vezi un copil cu handicap mintal? Profunzimea lecţiei depinde de creşterea şi dezvoltarea sufletului. Când văd pe cineva în această stare, mă gândesc: „De
data asta ţi-ai asumat o provocare grea, nu-i aşa?”

De-a lungul istoriei au existat multe boli, care au generat o cantitate enormă de frică şi stigmatizare. În multe cazuri, victimele au fost tratate ca nişte proscrişi şi au fost ocolite de societate. Lepra din Biblie este un exemplu perfect. Chiar şi în vremurile moderne, oamenii cu această boală au fost izolaţi de semeni, din cauza fricii de contaminare. Acelaşi lucru a fost valabil şi în cazul tuberculozei (TBC) în vechime, înainte de a fi descoperite medicamentele moderne care să controleze situaţia. Victimele tuberculozei erau închise în sanatorii, pentru a fi izolate de semeni. în toate aceste boli, frica a fost principala motivaţie. Apoi în vremurile noastre moderne, avem stigmatizarea HIV şi SIDA. Când boala a izbucnit pentru prima dată în anii 1980, a fost învăluită de frică. O mare parte din această frică provenea din teama de necunoscut. Frica este o emoţie foarte puternică, care poate paraliza raţiunea şi judecata unei persoane. Cu medicamentele moderne, stigmatul nu mai este la fel de rău cum era pe vremuri, când persoana era ocolită şi ostracizată (în special de către Biserică). în munca mea văd mulţi oameni care suferă de aceste boli, iar treaba mea este să îi ajut cât pot de bine. Când înţelegi legile reîncarnării, ştii că nu poţi să judeci sau să ai prejudecăţi. Dacă Biserica ne-ar învăţa acest lucru, nu am avea atâtea probleme.

Desigur, de-a lungul istoriei au existat motive întemeiate de a izola şi a evita bolnavii, din cauza fricii foarte reale de bolile contagioase, care au ucis multe mii de oameni. Dar în vremurile moderne, condiţiile nu mai sunt aceleaşi ca în trecut.

* * *

Şi am ajuns acum la sesiunea care mi-a adus un mod nou de gândire şi un mod diferit de a privi aceste boli.

Michael a fost un tânăr care s-a oferit să mă ajute, când am ţinut un curs la Palm Springs în California, în luna iulie 2011. Ne-a fost de mare ajutor ducându-ne cu maşina şi asigurându-se că avem tot ce ne trebuia, cât timp am fost acolo. Ne-a spus că era diagnosticat cu HIV şi că lua medicamente puternice. Medicamentele
abia puteau controla boala şi fără ele putea muri.

Michael mi-a spus că numărul lui de celule T era foarte scăzut, iar medicii îi monitorizau progresul luându-i teste de sânge. Ştiam despre SIDA, dar nu ştiam despre celulele T. După sesiune m-am gândit că ar trebui să fac câteva cercetări, pentru a fi în stare să lămuresc cititorii. Sper că cititorii medici mă vor ierta, dacă nu am înţeles bine cum funcţionează lucrurile. Celulele T sunt produse de glanda timus şi sunt o parte importantă a sistemului nostru imunitar, în lupta împotriva infecţiilor. La o persoană sănătoasă, numărul de celule T este între 500 şi 1300. La o persoană infectată cu HIV timusul este atacat şi scade producţia de celule T. Dacă numărul de celule T scade sub 200, practic persoana nu mai are imunitate şi este susceptibilă de a contacta orice boală infecţioasă. Nu mai are cu ce să lupte. Acesta este momentul în care se dezvoltă SIDA, când boala copleşeşte organismul. Nu mai există un sistem de apărare eficient. Faptul că glanda timus este situată în partea inferioară a gâtului, mi se pare interesant. în munca mea am constatat că orice simptom care apare la gură, dinţi, maxilar sau gât (în special la tiroidă) înseamnă că persoana nu îşi spune adevărul. Aceste persoane se reţin dintr-un motiv oarecare şi nu pot să îşi exprime cu adevărat sentimentele.

Când a venit timpul să aleg pe cineva pentru demonstraţia din ultima zi de curs, l-am întrebat pe Michael dacă ar fi dispus să o facă. Voia o şedinţă cu mine, dar ştia că nu mai aveam timp pentru una privată. Numai aşa ar fi putut obţine una, dar a ezitat. Este un tânăr amabil şi blând, care voia să îşi protejeze intimitatea, îşi făcea griji fiindcă va trebui să vorbească în faţa clasei şi să îşi spună povestea. Asta e întotdeauna o problemă, când faci o demonstraţie la clasă. E ca şi cum ai fi un peşte auriu într-un bol de sticlă transparent, iar în jurul tău ar fi toţi aceşti străini, care te privesc. Cel mai mult era îngrijorat de critica şi judecata oamenilor, dacă va spune că este gay şi că are HIV. I-am spus că nu cred că va fi o problemă, pentru că în zilele noastre nu mai există o stigmatizare a acestei boli la fel de mare ca pe vremuri. În plus, toţi cei din clasă se confruntau cu propriile lor „probleme. ” în cele din urmă a fost de acord, pentru că îşi dorea foarte mult o sesiune. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji, pentru că atunci când a început să povestească despre viaţa şi problemele lui, cursanţii au fost foarte deschişi şi binevoitori. Au dat dovadă de multă înţelegere şi îşi doreau cu adevărat ca el să beneficieze de ajutor.

Deşi era agitat, a coborât imediat într-o transă foarte profundă, când a început sesiunea. La început a intrat într-un mic iaz şi s-a văzut ca o conştienţă care doar făcea parte din apă. Nu existau nici un fel de fiinţe acolo, iar apa era liniştită şi tăcută. Nu trebuia să facă nimic, decât să fie pur şi simplu. Când l-am întrebat de ce a ales doar să fie o parte din apă, a spus: „Pentru solitudine. Pentru linişte. Pentru a fi departe de toate. Asta am ales să fac.” Când l-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva care l-a făcut să îşi dorească să fie singur, mi-a spus că voia să scape de haosul din lumea în care trăise. Avusese prea multă tulburare în jur. îi plăcea solitudinea, dar începea să se plictisească.

D: Ai vrea să experimentezi altceva?

M: Cred că sunt gata.

D: Crezi că ai învăţat tot ce se poate, în solitudine? M: Nu tot,

dar destul.

Când am stabilit că este gata, l-am pus să părăsească apa şi să se deplaseze prin timp şi spaţiu, către ceva potrivit pentru a fi văzut. S-a trezit într-o baracă, în mijlocul unui câmp. Avea senzaţia că se află undeva în Vestul Sălbatic. Era o femeie tânără îmbrăcată într-o rochie veche şi ştia că este cumplit de săracă. în baracă aproape că nu erau bunuri materiale şi era şi foarte cald. (Michael îmi spusese că în viaţa actuală nu îi place căldura.) Mi-a spus cu o voce deprimată: „Faci tot ce poţi. Este o viaţă grea. Transpiri şi suferi, cu mânie în suflet... Simt că sunt însărcinată."

D: De ce ai mers acolo ?

M: A fost ca o sentinţă. Cred că am avut prea multe aşteptări.

D: Ce vrei să spui?

M: E ceva obişnuit să nu ai multe lucruri, aşa că mai bine accepţi ceea ce ai. Din ce în ce mai multă acceptare. Locuia acolo cu soţul ei care era şi el nemulţumit pentru că era un lucrător al câmpului, dar nu avea de lucru. Nu ştia să facă altceva. Nu putea să cultive pământul. „E prea uscat. Prea multă căldură... prea mult soare... nu este

suficientă ploaie. Nu avem apă.”

D: Nu poţi să pleci de acolo? Să mergi în altă parte?

M: Nu avem cum să ajungem acolo.

D: Nu aveţi mijloace de transport. Cum faceţi rost de provizii? M: Sunt două ore de mers pe jos, până în oraş.

D: Cum faci rost de provizii? Ai bani?

M: Nu, fără bani. – Mă vând. – Asta e tot ce am.

Soţul ei nu ştia că face asta. în timpul şedinţei, mă tot întrebam despre soţ. Cum de nu se întreba de unde vine mâncarea, dacă nu aveau bani? Se pare că se hotărâse să închidă ochii, atâta timp cât aveau mâncare. Apoi ea a spus: „Copilul nu este al lui”. Se simţea ruşinată de ceea ce făcea, dar era singurul mod în care puteau supravieţui. Apoi la un moment dat a ajuns în situaţia în care nu a mai putut să meargă atât de departe până în oraş, pentru a se vinde pentru mâncare. Au ajuns să moară de foame.

Am dus-o înainte la o zi importantă pentru a scăpa de scena supărătoare, dar am dat peste o scenă şi mai supărătoare. Când am ajuns acolo Michael a început să plângă, dar a ales cu înţelepciune să observe scena din afară, mai degrabă decât să participe la ea. în astfel de împrejurări, acesta este cel mai bun mod de a relata situaţia. Mi-a spus cu emoţie ce se întâmplă: „Mă uit la ei. A aflat. O bate. A aflat! Ştie că copilul

nu este al lui. A aflat. Continuă să o bată, să o bată şi să o bată. E plin de compătimire de sine".
D: Cum a aflat că copilul nu era al lui?

M: I-au spus bărbaţii cu care a fost ea. Nu a mai putut să fie cu ei. A ajuns într- un punct în care a trebuit să se oprească. Şi atunci bărbaţii s-au răzbunat pe ea. Copilul nu este al lui şi o bate... încearcă să o facă să avorteze copilul. Prea multă pierdere de sânge. Ea moare şi moare şi copilul. Mor amândoi.

D: Ce a făcut soţul, când a văzut că a ucis-o ?

M: A fost multă emoţie la început. A târât-o afară din casă. Nu i-a păsat suficient de mult, ca să îngroape cadavrul. L-a lăsat acolo să putrezească.

D: Ce s-a întâmplat cu soţul?

M: Nu a mai rămas nimic pentru el. Nu a mai făcut nimic. îi este foame. Ea îi asigura mâncarea. Acum nu i-o mai poate asigura. Nu mai trăieşte mult după aceea. A murit la scurt timp după aceea.

D: Cum se simte ea după toate astea, după ce a murit şi şi-a părăsit corpul?

M: Ea a făcut ce a putut. A luat cu ea toată această furie şi vinovăţie. Nu simte nimic pentru soţ. Era deja moartă înainte ca el să o omoare... Era moartă în interiorul ei. El i-a distrus emoţiile. La un moment dat, ea a renunţat să mai lupte.

D: Ea a făcut tot ce a putut în împrejurările date. Trebuia să supravieţuiască. A existat un motiv pentru ceea ce a făcut.

Apoi l-am pus să plutească departe de acea scenă teribilă şi am lăsat femeia să îşi continuie călătoria în lumea de apoi, cu speranţa că îşi va găsi acolo pacea. Era doar o demonstraţie în

clasă, aşa că nu aveam timp să explorăm ce s-a întâmplat în lumea spiritului. Am chemat Subconştientul (SC), ca să primim câteva explicaţii. Mintea conştientă a lui Michael a încercat să intervină, ca să blocheze accesul. Bănuiesc că era îngrijorat de ce vor scoate exlicaţiile la suprafaţă. Dar eu sunt perseverentă şi am reuşit să dau la o parte mintea conştientă. Descoperisem o piesă uriaşă din puzzle, iar acum doream să accesăm şi restul. Când în cele din urmă a venit SC, l-am întrebat de ce a ales să îi arate lui Michael această viaţă.

M: Acceptare... acceptare. Fără ruşine... fără ruşine... acceptare. Fără ruşine. Acceptarea a ceea ce a trebuit să facă în acea viaţă.

D: E o lecţie foarte grea. Ce legătură are asta cu viaţa lui de acum ?

M: în timp ce femeia îşi dădea duhul, soţul ei tot striga la ea, numind-o curvă. Gata cu ruşinea... Trebuie să spună nu ruşinii. O ducea în spinare mai departe. Dar ea aparţine acolo.

Am discutat mult cu SC despre eliberarea de trecut, pentru că nu era nevoie de el în viaţa prezentă. Michael era un om bun şi nu avea nevoie să care cu el nimic negativ, din viaţa trecută în viaţa prezentă. Această povară i-a provocat probleme de spate care au dus la o intervenţie chirurgicală, care nu i-a atenuat durerea. Asta făcea parte din povara pe care o purta cu sine din acea viaţă, identificată ca ruşine în viaţa lui prezentă. SC s-a ocupat de asta.

Apoi a venit vremea să abordăm subiectul apariţiei HIV în viaţa

lui. „De ce a făcut această boală?”

M: A făcut parte din acord... Acordul face parte din acceptare. Experienţa... experienţa tuturor. Cei care au fost de acord să facă asta.

D: Ce experienţă?

M: A bolii.

D: Vrei să spui că a fost de acord să experimenteze asta?
M: Da. De asemenea, să îşi mute conştienţă... în afara bolii.

D: Cum îţi muţi conştienţă, având SIDA?

M: Prin conştienţă oamenilor din jurul tău. Accepţi totul, înainte să se întâmple. Un concept atât de cuprinzător. El a fost de acord.

D: Ne puteţi ajuta să înţelegem acest concept cuprinzător?

M: Da... încă trei zile.

D: Ce vrei să spui?
M: Conceptul... înţelegerea... ar dura trei zile să explicăm conceptul. Are multe aspecte. E o parte din acord. El a acceptat deja asta. Trebuie să aibă încredere, încrederea că asta face parte din acord.

Era greu de înţeles, dar în final am reuşit să conving SC-ul să lucreze la HIV. Medicii ţineau socoteala celulelor T din corpul lui Michael. Aşa măsurau ei progresul bolii. Michael ajunsese la un număr incredibil de scăzut de celule T şi putea muri.

Medicamentul ajuta la creşterea numărului de celule T. SC a spus că el şi-a învăţat lecţia, aşa încât se putea lucra acum la creşterea numărului de celule T. încă mai făcea parte din acest experiment sau acord, dar au spus că suferinţa lui s-a terminat. „Gata cu ruşinea. Gata cu suferinţa. Are un alt drum de urmat." Vindecarea va fi treptată fiindcă trebuia să crească numărul de celule T, dar se va petrece în mod cert.

Am vrut să ştiu dacă există cineva din acea viaţă, în viaţa actuală. Răspunsul SC a fost o surpriză. Soţul care l-a ucis atunci era tatăl său în această viaţă. Tatăl lui Michael i-a abandonat pe copil şi pe mama lui, imediat după cenaşterea băiatului. Revenise în viaţa lui în ultima vreme, dar nu exista nici o apropiere între ei. Mi s-a părut o înţelegere ciudată, pentru că tatăl nu a stat în preajma lui ca să îl crească.

M: Nu. Treaba lui era doar să îi dea din nou viaţă.
Asta avea sens. L-a ucis, aşa că a trebuit să îşi plătească karma dându-i viaţă, ajutându-l să intre din nou în lume. Apoi treaba lui s-a terminat. Era foarte important ca Michael să ştie asta. „Foarte bine. Acceptare."

Mai aveam o întrebare. Am vrut să înţeleg ce s-a întâmplat la începutul sesiunii, când era o conştienţă scufundată în apă. SC m-a surprins din nou. „Era o stâncă." îşi dorise solitudinea şi o stâncă este foarte liniştită şi tăcută.

Un lucru interesant s-a întâmplat când l-am adus pe Michael înapoi şi el a deschis ochii. S-a uitat în jur la studenţii din clasă şi a spus: „De unde au apărut toţi oamenii ăştia?" Părea nedumerit şi am crezut că se referea la studenţii care stăteau

pe scaunele lor. Dar mai târziu mi-a spus că în timp ce redevenea conştient de ceea ce era în jur, a văzut mulţi oameni (multe fiinţe) de jur împrejurul patului. Erau adunaţi în spaţiul deschis dintre pat şi studenţii din clasă. Ştia în mod sigur că nu erau membri ai clasei. Bănuiesc că ghizii din lumea spiritului ai celor prezenţi s-au adunat să privească, iar el a putut să îi vadă, înainte de a deveni pe deplin conştient.

Când am discutat despre sesiune după aceea, studenţii au arătat multă bunătate faţă de Michael. Ei sunt cei care au tras concluzia despre scopul acestui experiment (despre care SC a spus că ar dura trei zile de explicaţii). Era vorba despre judecarea semenilor. Oamenii care s-au oferit voluntari ca să revină pe Pământ şi să experimenteze SIDA (şi posibil să moară din cauza ei) au fost de acord să vină aici ca grup, pentru a-i învăţa pe oameni despre judecată. Toată clasa a fost uluită de această revelaţie. Puteai simţi cum se mişcă energia în grup, în toată sala de curs. Bineînţeles că aşa era! Oamenii care au contractat această boală nu erau victime. Făceau parte din sufletele avansate care au experimentat majoritatea celorlalte lecţii de viaţă şi s-au oferit să vină în masă ca voluntari, ca să înveţe oamenii despre toleranţă şi lipsa de prejudecăţi în judecarea semenilor. A fost o revelaţie colosală şi m-am gândit cât de minunat ar fi dacă oamenii ar înţelege sacrificiul lor. Poate că asta ne va învăţa să ne uităm la alte grupuri care aduc schimbarea şi să vedem ce mai au să ne înveţe.
O lună mai târziu, am primit un e-mail de la Michael. „Mi-am primit analizele de sânge de la medic (am aşteptat aproximativ 3 săptămâni după sesiune, înainte să fac testul). Celulele T au crescut de la 293 la 429, în cele patru luni care au trecut de la ultimul test. Atunci când producţia de celule T a cuiva face un salt de 100 de puncte pe an, este un progres în direcţia bună. în ultimele patru luni, am avut o creştere de aproape 140 de puncte.”

Se pare că Michael îşi învăţase lecţia, iar acum mergea pe drumul vindecării.

Capitolul 3 ÎN LUMEA SPIRITULUI

Am primit informaţii despre lumea spiritului (unde mergem atunci când murim) încă din anul 1968, când am dat peste reîncarnare prima dată. Pe vremea aceea totul era nou şi surprinzător pentru mine, şi cu siguranţă au fost multe provocări pentru sistemul meu de credinţe. Până în anii 1980 primisem suficiente informaţii de la sute de clienţi, aşa că am scris cartea între moarte şi viaţă. Uimitor este că informaţiile ulterioare nu au contrazis nimic din acea carte. încă mai primesc informaţii care continuă să îmi lărgească cunoştinţele şi să îmi extindă viziunea asupra acestui subiect fascinant. Indiferent unde merg pe planetă, primesc aceleaşi informaţii de la clienţii mei şi apare acelaşi tipar. Voi încerca să fac aici un scurt rezumat, pentru cei care nu au citit acea carte.

Când o persoană moare (când iese din corp), totul este atât de uşor. Ei spun că este ca şi cum te-ai ridica de pe un scaun şi te-ai aşeza pe altul. Ai un sentiment de eliberare şi entuziasm. Te uiţi înapoi la cadavru şi spui ceva de genul: „Sunt atât de bucuros că am plecat de acolo. Nu mai sunt prins. Acum sunt liber să merg oriunde vreau.” în mod normal, întotdeauna apare cineva care te conduce unde ar trebui să mergi. Eu numesc această persoană „cel care te întâmpină”. Poate fi o rudă sau un prieten decedat. Sau poate fi ghidul tău sau îngerul tău păzitor. Important este că nu eşti niciodată singur, când treci dincolo. întotdeauna va exista cineva care să îţi arate unde să mergi. De asemenea nu eşti niciodată singur în viaţă, dar oamenii nu înţeleg asta. Când te naşti, îţi este repartizat întotdeauna un ghid (sau un înger păzitor). Ei sunt

cu tine toată viaţa şi vor fi acolo până la sfârşit. Există mai multe locuri diferite, unde poţi merge după ce mori. Aceste locuri sunt descrise în cartea între moarte şi viaţă, şi vor apărea în regresiile incluse în această secţiune. Poţi ajunge doar la nivelul cu care sunt compatibile vibraţiile şi frecvenţele tale. Să sperăm că va fi un nivel mai înalt şi nu vei aluneca la un nivel inferior. Totul depinde de ceea ce ai învăţat în timpul petrecut în clasă, la şcoala Pământului.
Uneori, sufletul este dus direct la „locul de odihnă", mai ales dacă moartea a fost traumatizantă. Locul de odihnă este un loc cu o linişte absolută, fără culori sau sunete. Vei rămâne acolo atâta timp cât este necesar, înainte de a intra din nou în roata karmei. în cele din urmă fiecare suflet se prezintă în faţa consiliului bătrânilor şi maeştrilor, pentru a-şi evalua viaţa din care tocmai a plecat. Aceasta se numeşte „evaluarea vieţii". Sunt trecute în revistă toate lucrurile pe care le-ai făcut şi le-ai gândit în acea viaţă şi eşti evaluat în funcţie de ceea ce s-a realizat şi de ceea ce necesită mai multă muncă. Nu există un Dumnezeu care să stea pe tron, care să te judece şi să te pedepsească. Te judeci singur. Şi nu există un judecător mai aspru decât eşti tu însuţi. Tu singur decizi ce greşeli ai comis şi ce trebuie făcut pentru a le remedia. Nu există nicio durere asociată cu moartea. Există doar un sentiment de remuşcare. „Nu ar fi trebuit să fac asta! Ar fi trebuit să fac ceva mai bun cu viaţa mea!"

Apoi începe pregătirea pentru revenirea pe Pământ. Indiferent cât de frumos este în viaţa de apoi şi cât de mult ţi-ar plăcea să mai stai, nu poţi rămâne acolo, atâta timp cât există datorii neplătite sau karma. Ai diverse discuţii cu sufletele cu care ai fost implicat în ultima viaţă şi îţi faci un plan de lucru. „Nu am făcut o treabă atât de bună data trecută. Să ne întoarcem şi să încercăm din nou. De data asta tu ai să fii soţul, eu am să fiu soţia. Sau tu ai să fii mama, eu voi fi copilul." Puteţi schimba rolurile, în orice mod doriţi. Amintiţi-vă că viaţa este doar un

joc, este doar o iluzie. Când suntem implicaţi în joc totul pare atât de real, dar purtăm doar un costum, pentru a juca un rol. Tu eşti producătorul, regizorul, actorul şi scenaristul propriei drame. Scenariul se scrie pe măsură ce piesa se desfăşoară; el poate fi rescris şi schimbat în orice moment. Când înţelegi acest lucru, poţi controla ceea ce ţi se întâmplă în viaţă.

Aşa că îţi faci un plan pentru ceea ce speri să realizezi când te întorci la şcoala Pământ. închei contracte cu alte persoane privind rolurile pe care le veţi juca, astfel încât să poţi scăpa de karma restantă. Pare atât de uşor când te afli în lumea spiritului şi discuţi cu maeştrii, dar când revii în roata karmei, deoarece aceasta este o planetă a „liberului arbitru", toţi ceilalţi au propriul lor plan şi propria agendă, care adesea intră în conflict cu ceea ce vrei tu să faci. Şi ca să fie şi mai greu, când revii pe Pământ coboară vălul şi uiţi totul. îţi uiţi planul. îţi uiţi contractele. Uiţi că este o şcoală. Uiţi că este doar un joc. Pentru că nu ar mai fi un test, dacă ai şti răspunsurile. Va trebui să îţi găseşti pe cont propriu, drumul înapoi. Va trebui să recâştigi toate cunoştinţele şi informaţiile pe care le-ai uitat, înainte de a putea absolvi această şcoală. Nu poţi sări de la grădiniţă la facultate. Avansezi cu greu clasă după clasă, până când absolvi şi te întorci la Dumnezeu (la Sursă), unde îţi descarci toate experienţele şi lecţiile în computerul uriaş al informaţiilor Sale. Mai multe informaţii despre acest lucruri, le veţi găsi în celelalte volume din Universul convolut. Aici doar condensez şi parafrazez câteva lucruri, astfel încât cititorul să aibă un ghid pentru a înţelege sesiunile prezentate în această secţiune. Veţi constata că nu există nici o contradicţie, ci doar se adaugă mai multe informaţii la ceea ce am descoperit deja.

* * *

AŞA-NUMITELE „VIEŢI RELE”

în munca mea, am auzit poveşti de groază despre felul în care au fost crescuţi copiii (sunt sigură că mulţi alţi terapeuţi au dat peste aşa ceva). Unii oameni au avut o copilărie atât de rea, încât te întrebi cum au reuşit să devină adulţi funcţionali. Este meritul lor că au reuşit să o facă. Astfel de întâmplări subliniază comportamentul inuman de care este capabil omul, faţă de semeni. Bineînţeles, ştiu că cel care face aşa ceva acumulează doze mari de karma, care va dura mult timp pentru a se rambursa. Dar clienţii mei întreabă mereu: „De ce mi s-a întâmplat asta?” Ei se întreabă dacă au făcut ceva oribil într-o viaţă trecută, care să justifice de ce au fost trataţi în acest fel.

Eu le explic că în munca mea am constatat adesea că au fost de acord cu acest lucru, înainte de a intra în această viaţă. Ei nu pot crede că au fost de acord cu aşa ceva. „Nu are nici un sens! De ce aş fi de acord să trăiesc o astfel de viaţă?” Amintiţi-vă că totul este o lecţie, aranjată cu scopul ca noi să învăţăm ceva din această situaţie. Dacă nu trecem testul, dacă nu învăţăm lecţia, există întotdeauna data viitoare. Nu contează cât de mult durează ca să absolvi lecţia. Ai toată eternitatea la îndemână. Dar nu ai prefera să înveţi totul mai repede, decât să dureze o veşnicie? Când înveţi ceea ce ai de învăţat poţi trece la următoarea lecţie, care poate fi sau nu mai uşoară. Este posibil să fie mai dificilă, dar măcar va fi altceva. Revenim la întrebarea iniţială: de ce am ales să avem o experienţă atât de oribilă? Am întâlnit două cazuri apropiate, în care oamenii au avut o copilărie îngrozitoare. într-unul din cazuri, părinţii erau implicaţi în ritualuri sataniste cu copii. Clienta mea a plecat de acasă de îndată ce a putut, şi nu a vrut să mai aibă de a

face cu mama ei. Ceilalţi copii din familie nu au fost atât de norocoşi. Fetele au devenit dependente de droguri şi prostituate, iar băiatul a ajuns la închisoare. Clienta mea mi-a spus că încă de la o vârstă fragedă a ştiut că nu voia să se implice în aceste lucruri. Pentru un copil mic, ea a avut un bun simţ extraordinar şi a ştiut instinctiv cum să combată ceea ce se întâmpla. Ea şi-a construit în mod psihic un zid de protecţie în jur, astfel încât să fie separată de nebunia dezlănţuită în afara sa. A plecat de acolo şi şi-a construit viaţa fără nici un ajutor din partea familiei, şi nu dorea să aibă nici un contact cu ei. în timpul şedinţei am întrebat de ce a avut o astfel de copilărie, iar SC a spus că ea a ales asta (lucru pe care îl ştiam). Ea a învăţat o lecţie grozavă – cum să supravieţuiască şi să reuşească, fără nici un ajutor din partea nimănui. Deşi era singură şi se simţea părăsită, a absolvit cu brio lecţia pe care şi-a ales-o, iar acum era timpul să meargă mai departe.

O altă femeie a crescut într-o familie abuzivă îngrozitoare, în care mama vitregă o bătea în fiecare zi. în mod normal în astfel de situaţii, copiii ies din casă cât de curând pot. SC a spus că acest lucru este necesar pentru a o învăţa cum să supravieţuiască, cum să crească şi cum să fie singură. Experienţa oribilă avea un scop bun, dar ea nu putea înţelegea asta, atunci când creştea. în copilărie, ştia doar că nu era fericită.

O altă femeie s-a confruntat cu acelaşi tipar abuziv şi am vrut să ştim dacă fusese generat de karma. M-am mirat când mi s-a spus că nu există karma. De asemenea, nu existau nici vieţi anterioare cu personajele principale. SC a spus că s-a convenit încă înainte de a intra în această viaţă, ca anumiţi oameni să fie plasaţi în viaţa sa pe parcurs, pentru a o testa. Unii din aceştia erau prieteni dragi din lumea spiritului şi din alte vieţi. Dar au fost de acord să joace rolul răufăcătorului, în această piesă de teatru. Şi trebuie să recunoaştem că uneori îşi joacă rolul foarte, foarte bine.

întotdeauna îi întreb pe cei care au avut experienţe proaste (şi toată lumea are lucruri negative în viaţă.... despre asta este viaţa), ce au învăţat din asta? De obicei vor găsi ceva, dacă vor să vadă realmente adevărul şi efectul său asupra vieţii lor. Dacă vor spune că nu au învăţat nimic din experienţa respectivă, că pur şi simplu nu a fost corect ce s-a întâmplat, atunci vor trebui să repete experienţa
(să repete clasa) şi este posibil ca data viitoare să fie şi mai greu, până când vor înţelege care a fost lecţia pe care au ales să o experimenteze.

Desigur, toate acestea trebuie privite fără emoţie, ca un observator.

Capitolul 4 VIAŢA CA ALTE CREATURI

O FIINŢĂ DIN MARE

Ideea că ai avut o viaţă trecută în care ai fost un alt tip de fiinţă care nu era om, va părea ciudată sau improbabilă pentru cei care nu mi-au urmărit munca. Dar am găsit numeroase exemple în acest sens. Acestea sunt raportate în celelalte volume din Universul convolut. înainte de a finaliza şcoala Pământului, trebuie să ştim cum este să fii totul. Trebuie să experimentăm viaţa în toate formele posibile. Oamenii apar mai târziu în curriculumul clasei, dacă gândim în progresie liniară.

Această sesiune s-a făcut ca demonstraţie de clasă la San Diego, în anul 2010. La început totul a fost confuz, deoarece Carrie habar nu avea ce este sau unde se află. Ne-a luat destul de mult timp să stabilim că era un tip de creatură marină, care trăia în ocean. De la început s-a simţit grea de parcă ar fi fost plină cu apă, ceea ce a făcut-o să ceară să meargă la baie. Abia începusem şi nu voiam ca acest lucru să perturbe sesiunea atât de devreme, dar sugestiile mele că se simte bine nu au avut nici un efect asupra ei. Aşa că i-am pus pe câţiva membri ai clasei să o ghideze spre baie, cu ochii închişi. La întoarcere a spus că încă se mai simte grea, de parcă ar fi fost plină de apă. Se simţea ca un balon. Când am încercat să o fac să distingă ce corp avea, a fost şi mai confuză. Acum se simţea uşoară şi putea să vadă culori gri atenuate. „Ce fain e… Simt, dar nu văd un corp. Nu văd picioare. Nu am braţe. Nu văd corpul."

Deoarece acest lucru se întâmplă uneori când persoana este un spirit, am încercat să urmez această linie de gândire. „Eşti conştientă de prezenţa altcuiva în jurul tău?"
C: Nu… nu… Sunt singură aici… Sunt doar eu. în asta… nu recunosc forma, dar ştiu că sunt în ceva. Nu ştiu ce este. E ca un balon. Simt că sunt într-o bulă. Simt că sunt în ceva. Unde, unde? Ce fac? Sunt doar… nici măcar nu ştiu ce sunt. Sunt doar aici.

D: De aceea nu vezi afară? (Da) Nu poţi vedea prin bulă?

C: Nu. E dezactivată. Are o culoare gri… Nici măcar nu sunt conştientă că ar avea o margine, care să mă situeze undeva.

Era atât de confuză, încât am ştiut că nu poate înţelege lucrurile, din acea perspectivă. Am pus-o să se mute în afara bulei şi să se uite la ea, ca să poată înţelege mai bine ce o înconjoară. Atunci a exclamat brusc: „Sunt într-un ou. Sunt

într-un ou!!" A fost foarte şocată de această revelaţie. „Are culoare gri. Când eşti înăuntru nu poţi vedea, dar când sunt afară, văd că mă aflu într-un ou!"

D: Deci de asta nu ai un corp?

C: Da. — Arată ca un ou de pasăre.

D: Să vedem unde este oul. Ne putem extinde punctul de vedere.

Unde este oul?

C: Oh... pare a fi într-o peşteră. Nu văd nici un cuib de pasăre sau altceva, dar este un ou... Sunt într-un ou, într-o peşteră. (Nedumerită) Nu ştiu ce caut aici.

D: Bine. Ne putem extinde percepţia, ca să vedem mai multe lucruri. Vrei să vezi ce creatură a depus oul? (Da) De unde provine oul?

C: Este o pasăre. Nu ştiu ce fel de pasăre este, dar văd ceva albastru.

D: Fă tot posibilul ca să o descrii.
C: Nu pare a avea pene. E foarte alunecoasă... e fără pene... are nişte aripi palmate.

D: Vrei să spui că arată ca pielea, nu ca penele? (Da) Poţi să spui cât de mare este?

C: E mare. Pentru că este un ou mare. — Pasărea este neagră la faţă, dar de un albastru foarte frumos. Are o faţă ascuţită.

Abia după şedinţă mi-a venit o idee. Era o creatură marină,

deci este posibil să fi fost o pisică de mare. Când am făcut cercetări, am văzut că pisicile de mare sunt de culoare neagră şi seamănă cu o pasăre cu aripi mari.

D: Măcar ştii că te afli într-un loc sigur. Nimic nu poate vătăma oul, dacă eşti într-o peşteră. (A început să scoată sunete ciudate.) Ce se întâmplă?

C: (Şoptind) E greu... greu.

D: Bine. Să mergem înainte, până în momentul când ieşi din ou. Cum ieşi din ou ? Descrie cum faci.

C: (Făcea mişcări.) Trebuie să ies afară... Trebuie să ies din ou. (Făcea mişcări cu capul) Ies... durează mult. Vreau afară. Vreau să ies!

Am condensat timpul până în momentul în care a ieşit în sfârşit din carapace. Am spus: „A fost greu să ieşi. A trebuit să te strădui din greu. Cum arată corpul tău acum, că ai ieşit din carapace?"

C: Nu arată a mare lucru. Hmm... nu semăn cu celelalte păsări! Nu sunt albastră.
Sunt cam cenuşie. Simt că trebuie să fac ceva. Dar stau întinsă aici. Nu fac nimic! — îmi este foame!

Apoi a spus că se simţea din nou grea, ca şi cum ar fi fost plină cu apă. Nu am vrut ca acest lucru să îi distragă atenţia, aşa că am încercat să îi ţin mintea departe de asta. „Cum faci rost de mâncare?”

C: Mama... mi-o aduce mama, dar nu ştiu ce este... (Am râs.) Nu ştiu ce este. Uf... E moale! (A făcut o grimasă şi studenţii au râs.)

S-a supărat când şi-a dat seama că trebuie să meargă din nou la baie. Spunea că se simte din nou plină de apă. Am încercat să îi dau sugestii, dar singura soluţie a fost să le permit celorlalţi studenţi să o conducă din nou la baie, în starea de transă. De fiecare dată când s-a întâmplat asta, le-am făcut semn studenţilor să tacă şi să o lase să treacă printre ei. Apoi a fost condusă înapoi la pat cu ochii închişi şi am continuat. Era ceva neobişnuit că a trebuit să meargă de atâtea ori la baie, dar acest lucru avea de a face probabil cu creatura nou-născută cu care se confrunta. „Bine. Să mergem acolo unde nu mai eşti acea creatură micuţă, care are nevoie de hrană de la mama. Ne deplasăm mai departe în timp, când ai crescut. Când eşti mai mare nu mai stai în peşteră, nu-i aşa?

C: Nu. Apă... apă... văd apă. Sunt în apă. Sunt o pasăre sub apă. Mai sunt şi alţii! Mai sunt şi alţii cu mine, acum.

D: Seamănă cu tine?

C: Unii seamănă, alţii nu. Există şi alte creaturi. Unii au multe

braţe. Unii sunt mari. Toţi suntem copii. Ne jucăm. Suntem în apă.

D: Peştera era şi ea în apă?

C: Da. Era în adâncime, sub ceva.

D: Dar te joci cu ceilalţi? (Da) Chiar dacă toţi

arată diferit. C: E în regulă.

D: îţi place acolo? (Da)

Am mutat-o înainte într-o zi importantă, deşi nu îmi puteam imagina cum ar fi o zi importantă, pentru o creatură atât de neobişnuită. Când a ajuns la ziua importantă, a început să plângă. „Prietena mea... prietena mea. A fost mâncată. S-a dus. Ceva a mâncat-o. Ceva a luat-o. Nu mai este aici. Toţi plâng."

D: Deci de aceea eşti tristă. Prietena ta era o creatură ca tine?

C: Nu. Era ceea ce se numeşte un „peşte". Era foarte drăguţă.

Am liniştit-o şi am simpatizat cu ea. Apoi am mutat-o într-o altă zi importantă. Acum râdea în loc să plângă. „învăţăm să ieşim la suprafaţă. Mulţi dintre noi facem asta. Ne place asta. Suntem mulţi."

D: Eşti mai mare acum ?

C: Da. Pot să ies din apă şi să intru înapoi. Pot să văd apa dinafară. E frumos deasupra apei. Văd cerul şi soarele. Nu am mai văzut niciodată asta. Sunt noutăţi pentru noi. Nu am mai văzut niciodată cerul. Este frumos. Ne întoarcem în apă. Continuăm să ieşim şi să intrăm. Unii dintre noi înţeleg, alţii nu.

D: Unii nu-şi dau seama ce trebuie să facă? (Râd)

C: Nu, dar trebuie să ne ajutăm unul pe altul. De asta o facem împreună. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul. Asta e foarte important. Nu lăsăm pe nimeni în urmă. Şi e frumos acolo sus.

D: Asta e foarte bine. înveţi diverse lucruri. (Da)

Am pus-o să părăsească scena şi să meargă din nou la o zi importantă. „Ce se întâmplă acum? Ce vezi?”

C: E ceva pe apă. Ceva nu este bun. Toţi cei de sub apă sunt foarte supăraţi... foarte supăraţi... pentru că acolo sus la suprafaţă, este ceva care nu este bun. încearcă să se îndepărteze de acest pericol.

D: Cum arată? (Pauză) Fă tot posibilul să îl descrii.

C: încearcă să prindă creaturile de sub apă, dar nu este sub apă. E deasupra apei. Ei prind fiinţe din apă, dar nu pe cele ca mine... Ei nu mănâncă fiinţe cum sunt eu. Ei vor mâncare. Ei caută hrană şi rănesc creaturile. Pe unii îi aruncă unii înapoi, dar îi rănesc. încerc să îi ajut să evite captura.

D: Cum îi ajuţi?

C: îi culeg... îi culeg cu aripa mea mare... cu braţul... cu aripa mea... îi culeg şi îi îndepărtez de pericol. Dar nu îi pot salva pe toţi! Toată lumea este aici încercând să ajute... încercăm să îi salvăm pe toţi. Oh, nu! Aceasta nu e casa voastră! Aceasta este casa mea. Aceasta este casa noastră. Noi locuim aici.

Nu am mai putut continua cu această scenă, pentru că nu mai aveam timp. Când fac o demonstraţie la clasă nu am atât de mult timp, cât aş avea într-o sesiune normală. Aşa că am pus-o să părăsească scena şi să meargă mai departe în ultima zi din viaţa ei, ca să aflu ce s-a întâmplat cu ea. „Sunt bătrână. Nu mai sunt albastră. (Studenţii au râs.) Nu mai sunt albastră... nu mai am culoarea pe care o aveam când m-am născut. Acum sunt un fel de gri."

D: Eşti în apă sau deasupra apei ?

C: Mă aflu încă sub apă. Sunt bătrână. Nu mă mai mişc ca înainte, dar am mulţi, mulţi prieteni. Sunt toţi aici.

D: Aţi fost cu toţii împreună şi v-aţi ajutat mereu între voi, nu-i aşa?

C: Da, aşa am făcut... Dar e timpul să plec. Sunt bătrână.

D: Ai avut o viaţă bună, nu-i aşa?

C: Da, aşa a fost. Ei au venit. Am avut o viaţă bună.

Apoi am mutat-o când totul s-a terminat şi se afla în afara corpului, de cealaltă parte. A scos un oftat adânc, de eliberare. Era bucuroasă că s-a eliberat din corp. Am întrebat-o ce a învăţat în acea viaţă, pentru că fiecare viaţă are o lecţie.

C: Am învăţat să ajut. Ne-am ajutat unul pe altul. Să fiu acolo. Asta a fost foarte important. Da, am învăţat. Am ajutat.

Ştiam că acum se va muta în lumea spiritului, în corpul ei spiritual. Dar nu am vrut să explorez asta la clasă. Am preferat să le arăt cum să facă terapia. Aşa că am îndepărtat-o şi am chemat SC-ul. L-am întrebat de ce a ales să îi arate lui Carrie această viaţă ciudată.
C: Trebuie să-şi amintească asta. Trebuie să-şi amintească să ajute. Uneori uită. Ea trebuie să-şi amintească asta.

D: Dar ea ajută oamenii în viaţa ei de acum, nu-i aşa?

C: Da. A lucrat mult, dar uneori uită că nu toată lumea este la nivelul ei. Trebuie să îi ajute acolo unde sunt. Nu unde este ea, ci unde sunt ei. Uneori uită că ei nu sunt acolo unde este ea. Trebuie să se relaţioneze cu ei, la nivelul lor. Asta e important.

D: A fost o viaţă destul de ciudată. Ce fel de fiinţă a fost ea în acea viaţă?

C: O creatură marină... lecţia ei a fost să înveţe să ajute acolo.

D: A fost o viaţă destul de ciudată. Nu mă aşteptam la asta.

C: Nici ea nu cred că se aştepta la aşa ceva. (Am râs amândoi.) Ea ştie că a fost multe lucruri, dar pe acesta nu îl cunoştea. Ea

a văzut că nu toată lumea arată la fel, dar toată lumea are nevoie de ajutor, indiferent unde s-ar afla. Şi asta trebuie să facem noi, trebuie să ajutăm.

SC a continuat să îi vorbească despre scopul ei şi despre ce avea de făcut în viaţă. A trebuit să meargă din nou la baie, dar de data asta SC a mustrat-o. I-a spus că încerca să o facă să se simtă confortabil, dar era prea nervoasă. Nu am avut de ales şi a trebuit să o las să se ridice din nou şi să fie condusă la baie. Cel puţin studenţii au învăţat cum să facă asta dacă va apărea o astfel de situaţie, în sesiunile lor. „Singură îşi face asta. Aşa face ea. Devine nervoasă şi trebuie să facă pipi." Elevii au râs.

D: Vei fi aici când ea se întoarce, ca să putem continua? C: Nu

plecăm nicăieri. Suntem mereu aici.

D: Ne dă bătaie de cap, dar este

doar corpul fizic. C: Da, ne dă

bătaie de cap.

După ce s-a întors şi s-a întins iar în pat, a spus: „Am aşteptat pentru că avem multe de spus. (Râde) Am avertizat-o! De asta nu şi-a băut cafeaua în această dimineaţă, pentru că ştia că va trebui să facă pipi dacă o bea. Când devine nervoasă, face pipi. Acum se simte bine. Gata cu distragerile."

Au continuat să răspundă la întrebările ei şi i-au dat sfaturi pentru soţul lui Carrie şi problemele lui. Apoi au revenit la preocupările fizice. înainte de sesiune,
Carrie a avut o cerere destul de ciudată. O cerere pe care nu o mai auzisem niciodată înainte, ceva ce în mod cert nu m-aş fi gândit vreodată să îl întreb pe SC. Dar mi-am spus: „De unde să ştiu eu ce este capabil să facă SC, dacă nu întreb?" L-am văzut făcând lucruri miraculoase, deci cine sunt eu ca să judec? Am descoperit că această tehnică are o viaţă proprie şi este în creştere, în evoluţie. Mereu aflu ceva nou despre ceea ce poate să facă SC. Se pare că nu există limite.

Carrie a spus că a avut cancer la sân şi medicii au vrut să-i facă o mastectomie. Ea nu a vrut să facă ceva atât de radical, aşa că a găsit un medic care a fost dispus să facă o lumpectomie (eliminarea doar a tumorii, fără a îndepărta întregul sân). Operaţia a avut succes şi a fost considerată vindecată. Cu toate acestea, a rămas cu un sân mai mic decât celălalt, ceea ce i se părea jenant. Purta haine largi şi curgătoare, pentru a ascunde situaţia. Ea făcuse deja multe explorări ale sufletului şi descoperise motivul pentru care dezvoltase cancerul, şi simţea că problema s-a rezolvat. Aşa că cererea ei nu a fost pentru vindecare, ci pentru a vedea dacă SC poate mări cumva sânul mai mic, pentru a-l face la fel de mare ca celălalt. Mi s-a părut o cerere neobişnuită, dar m-am gândit că nu strică să încerc. în timpul interviului de dinaintea sesiunii toate aceste lucruri fuseseră explicate în faţa clasei, aşa că toată lumea era nerăbdătoare să afle ce se va întâmpla. Dacă SC credea că cererea nu poate fi îndeplinită, ştiam că îmi va spune.

Aşa că am adus în discuţie subiectul cancerului la sân şi am întrebat dacă s-a identificat corect cauza bolii. „Da, a fost rănită profund de mai multe persoane când era mică, dar a fost şi foarte iubită. Uneori se gândea la cei care nu o iubeau şi a

manifestat astfel tumora la sân." Acest lucru confirmă ceea ce am descoperit în munca mea, că sânul reprezintă hrănirea. Iar partea stângă a corpului înseamnă că este ceva care vine din trecutul ei. „Ea credea că nu este iubită, când de fapt era foarte iubită."

D: Şi a ajuns să se opereze?

C: Da. Am condus-o la un doctor cu o abordare diferită. Doctorii voiau să îi invadeze corpul. Precum ştii, nu ne place invadarea corpului. Doctorul acela a fost ales pentru că invadarea propusă de el era mai mică. Ea a făcut din frică ceea ce a făcut. Dar acum este bine. A rezolvat lucrurile mari. Acum trebuie doar să îi tragem una peste cap. Să o înţepăm între degetele de la picioare, pentru a o face atentă.

D: Dar încă mai are probleme în partea stângă a sânului.

C: Ea ştie că e mai bine. Ştie că s-a vindecat. — Arată bine. Este bine. Există încă durere acolo, dar s-a vindecat. Nu mai trebuie să ia medicamentele pentru durere. Le ia pentru că a devenit un obicei. Poate scăpa cu uşurinţă de el. Ne vom asigura că o face. Ea ştie că va fi bine.

D: Bine. Dar mai are o cerere. S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar vrea să te roage ceva. Când au făcut operaţia, au redus dimensiunea sânului stâng, nu-i aşa? (Da) Ar vrea să ştie dacă există vreo modalitate de a echilibra sânul stâng cu cel drept. Este posibil să faci asta?

C: (Pauză) Hmmm. Putem. Acolo unde a fost operată, a rămas loc. Putem pune ceva în acel spaţiu... putem pune ţesut în acel spaţiu.

D: Pentru a reconstrui? (Da) Bine. De unde vei lua ţesutul?

C: Are destul pe corp. (Toţi studenţii au râs. Carrie este puţin supraponderală.)
Nu va fi o problemă. (Toată lumea a crezut că asta este amuzant.)

D: Aşa că vei muta ţesutul?

C: O vom face.
D: Faci lucruri minunate... lucruri pe care doctorii nu le pot face.

C: Da. S-a gândit la o operaţie de reconstrucţie, dar a spus nu. Putem face asta pentru ea. Ne bucurăm că nu a făcut operaţia de reconstrucţie.

Apoi SC a început să lucreze la sân. „Examinăm zona. Are suficient spaţiu acolo. Am putea pune ceva acolo. Nu e mare lucru pentru ea."

D: Ştii cum sunt oamenii. (Da) Este preocupată de aspectul corpului ei. (Da) Aduceţi ţesut din alte părţi ale corpului şi îl puneţi în acel spaţiu? (Da) Şi va fi la fel cu cealaltă parte a corpului? (Da) Va dura mult până se face?

C: Nu, nu va dura.

D: îşi va da seama ce s-a întâmplat?

C: Da... da, o va face. Va râde. Ea îşi va da seama... îşi va da seama. (Toată lumea râdea.)

Am decis că acesta era un moment potrivit pentru a pune o altă întrebare care mă deranja. Ştiam că SC poate vorbi cu mine şi răspunde la întrebări, în timp ce îşi continua activitatea. M-am

referit la un alt caz de la o demonstraţie la clasă, din Chicago. Femeia trebuia să aibă o intervenţie chirurgicală la ambii genunchi, deoarece cartilajul era complet erodat şi avea dureri mari. „Ei" au înlocuit cartilajul care nu mai era şi genunchii ei au fost în regulă. Studenţii de la clasă au crezut atunci că am făcut în faţa lor un miracol, dar eu ştiam că nu era meritul meu. Eu sunt doar facilitatorul. SC face treaba. După acel curs am început să folosesc înregistrarea respectivă ca exemplu, la celelalte clase ale mele. Au existat multe dezbateri despre locul de unde a obţinut SC cartilajul. Exista cartilaj în corp, care a fost transferat dintr-o altă parte a corpului? Părea a fi ceva similar cu ce i s-a întâmplat lui Carrie în această sesiune. SC şi-a amintit cazul la care mă refeream. „De unde ai obţinut noul cartilaj?"
C: Putem pune înapoi bucăţi din ţesutul care este deja acolo. Putem folosi ţesut care este deja în zonă, pentru a-l înlocui cel care este lezat. Dar cu toate astea, nu este niciodată uşor să înlocuieşti ceva care nu mai există.

D: Dar se poate face? (Da... da.) Cred că este important ca studenţii să ştie asta, nu-i aşa? (Da... da.) Dar este nevoie de credinţă şi încredere. (Da)

Pentru că nu aveam atât de mult timp ca de obicei să lucrăm la Carrie, SC a spus că va continua să lucreze pe ea noaptea, în timp ce ea va dormi. A spus că sânii vor fi echilibraţi şi că totul va fi bine.

Mesajul de despărţire a fost: Rămâi în starea de conectare cu noi, suntem mereu aici. Te auzim tare şi clar. Suntem mereu aici pentru tine, să ştii asta. Să nu te îndoieşti niciodată. Sunt momente în care te îndoieşti, ceea ce nu este necesar. Suntem mereu aici... mereu. Te iubim.

D: Vei ajuta mereu pe oricine are nevoie de ajutor?

C: Da, asta e tot ce vrem să facem. Vrem să ajutăm. — Şi pe tine, Dolores. Ne place să vorbim cu tine. Faci treabă bună.

în mod firesc, când Carrie s-a trezit şi s-a ridicat, toate privirile erau îndreptate spre sânii ei şi se auzeau multe râsete printre studenţi. Carrie părea stânjenită dar când s-a uitat în jos la ei, a trebuit să admită că ceva s-a schimbat; păreau mai echilibraţi. Deci a fost o lecţie şi pentru mine. Nu subestima niciodată ceea ce este capabil să facă SC.

VIAŢA CA FURNICĂ

Când John a intrat prima oară în scenă, nu şi-a dat seama unde se află. Era foarte confuz şi descrierile lui mă încurcau şi pe mine. Putea să vadă doar un lichid gros, de culoare maronie. „E peste tot. E ca şi cum ai fi sub ocean... un ocean maroniu. Nu e nimic altceva." M-am întrebat dacă era în ocean. Acest lucru s-a mai întâmplat înainte, dar oceanul nu a fost descris ca fiind gros şi maron. „E ca ciocolata lichidă. îmi vine în minte pământul... stânci. Este foarte întins... expansiv. Este tot ce pot vedea." Când se întâmplă aşa ceva, tot ce pot face este să continui să pun întrebări, până ne dăm seama ce se întâmplă. „Acum parcă sunt într-o bulă de aer. Ca un buzunar de aer. Sunt înconjurat de ea. Aşa arată. E un fluid maro care se învârte în jurul meu, iar eu sunt într-un buzunar de aer."

L-am întrebat cum se percepea pe sine, cum e corpul lui. A fost surprins când a văzut că este un fel de insectă. „Ciudat... sunt o insectă... un fel de cosaş... o insectă. Am picioare lungi, poate patru sau două picioare, şi braţe ca nişte mingi."

Informaţia nu m-a deranjat, pentru că am avut mulţi clienţi care au mers în vieţi trecute în care erau insecte, plante, animale şi chiar pietre. Acest lucru este explorat în celelalte cărţi ale mele. Nu contează forma, pentru că totul este conştienţă şi conţine puţin din scânteia divină a vieţii. Explorez întotdeauna aceste vieţi în acelaşi mod în care explorez vieţi anterioare „normale", fiindcă ştiu că SC a ales să ne arate această viaţă, cu un anumit scop. E vorba de informaţii pe care clientul are nevoie să le cunoască, pentru a se raporta la viaţa actuală. Nu încerc niciodată să judec ce vor face „ei". Ei pot vedea imaginea de ansamblu şi întotdeauna ne arată anumite scene, pentru că există un motiv.

D: Membrele sunt ca un fel de anexe?
J: Da. Aş spune că sunt maro sau negru. Poate sunt o furnică... furnică... asta se simte corect. – Poate că e o apă maronie. – Da, acum sunt pe o stâncă şi apa trece pe deasupra mea. Cred că este o frunză deasupra mea, iar apa trece pe deasupra frunzei.

D: Deci nu ai senzaţia că eşti în apă?

J: Că mă înec... nu. Aştept să treacă apa, apoi merg mai departe. Am să mă întorc acasă. M-a prins ploaia.

D: A venit pe neaşteptate?

J: Aşa cred. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Am condensat timpul până când a ajuns acasă. I-am cerut să descrie cum era acolo. „Este un cuib... cred că e într-un copac bătrân. Prietenii mei, familia sau cine e acolo... sunt fericiţi să vadă că m-am întors acasă."

D: Locuiţi cu toţii împreună în acest cuib?

J: Da. Muncim împreună.

D: E ca o colonie? (Da) Este un cuib mare?

J: Nu. Este destul de mic. E în interiorul unui buştean care stă întins pe pământ şi e putred în centru. Şi poţi înainta prin el. Era un loc bun pentru un cuib. L-am găsit şi apoi am construit cuibul în el. Am folosit fibre de lemn din buştean şi tot ce am putut găsi afară în pădure: iarbă şi frunzuliţe.

D: Aveţi o parte pentru fiecare sau locuiţi cu toţii împreună?

J: Cred că împărtăşim totul. Nu există un loc pentru fiecare din noi. împărţim totul împreună.

D: Cu ceva timp în urmă ai spus „familie". Aveţi familii?

J: Mă simt ca şi cum aş fi doar eu şi nu aş avea o familie. Sunt un singur individ. Mă simt masculin.

D: Dar lucraţi cu toţii împreună şi asta e bine, nu-i aşa? (Da)

Am vrut să ştiu cu ce se ocupa, ce făcea în cea mai mare parte a timpului. „Caut hrană, caut hrană."

D: O faci singur sau împreună cu alţii?

J: Mă văd doar pe mine acum.

D: Unde cauţi mâncare?

J: Sub frunze pe întuneric, uneori sus în copaci.

D: Ce mănânci?

J: Sunt doar legume şi plante. Nu văd animale sau alte insecte.

Poate frunze.

D: Aduci mâncarea înapoi în cuib ?

J: Da, o împart cu ceilalţi.

D: îţi place acolo ?

J: Simt că aparţin aici şi contribui, fac ceea ce este necesar. Deci da, mă simt bine în privinţa asta.

L-am dus înainte, la o zi importantă. Mi s-a părut interesant de văzut ce ar fi important pentru o furnică. „Se pare că buşteanul a fost luat de ape. Sunt singur. Bănuiesc că a venit apa şi a luat cuibul cu totul. A plutit la vale. — Sunt singur. Stau la câţiva metri de locul unde era buşteanul... unde eram acasă. Ştiu că a fost
luat de ape. Mă întreb ce voi face acum?”

D: Toţi ceilalţi erau în interiorul buşteanului, în cuib?

J: Nu ştiu. S-ar putea să fie în regulă. Nu ştiu ce să fac. Pot încerca să îi caut. Dar nu ştiu ce să fac. Pot încerca să o iau de la capăt.

D: Este prima dată când eşti singur? (Da) Ai făcut întotdeauna parte dintr-un grup?

J: Da, şi m-am simţit bine. — Cred că voi încerca să îi găsesc.

D: în loc să o iei de la capăt?

J: Da. Am să îi caut. Mă voi îndrepta în direcţia în care a fost dus bușteanul. — Trec peste frunze şi pământ şi cred că văd bușteanul. Pare a fi în faţă. Hmm, nu văd pe nimeni acolo.

D: Mai este în apă sau ce?

J: Nu, e pe pământ... este uscat. L-a adus apa... şi l-a aşezat. — E un buștean acolo, dar nu îl recunosc. Poate că grupul era mai mare decât credeam. Nu îl recunosc. Mai sunt şi alţii care caută hrană. Nu ştiu dacă s-au pierdut sau nu.

D: Poate că unii din ei au murit când bușteanul se afla în apă?

J: înăuntru pare uscat. Cred că ceilalţi erau afară când bușteanul a fost luat de apă. Deci nu au o casă în care să se întoarcă, decât dacă o pot găsi. — Aşa că mă voi întoarce de unde am venit. Să văd dacă îi găsesc pe ceilalţi.

D: îi poţi îndruma ?

J: Da. Mă întorc unde am fost. încep să se adune, iar eu îi duc unde era bușteanul, apoi le arăt unde s-a dus. M-am simţit uşurat să îi găsesc. Se întrebau ce s-a întâmplat cu casa lor. Au ieşit din pădure şi nu mai era nici o casă în care să meargă.

D: Da, la fel te-ai simţit şi tu.
J: Acum sunt uşuraţi că îşi pot găsi casa, dar este într-un alt loc. Asta s-a mai întâmplat şi altă dată. — Ne bucurăm că mergem acasă iar eu mă simt important, pentru că am putut să îi ajut să îşi găsească drumul înapoi acasă.

D: Deci ai avut un rol important. (Da)

Când l-am mutat din nou într-o altă zi importantă, tot ce a putut

vedea era doar întuneric. Nu a putut continua povestea. „Nu mai eşti în cuib?”

J: Nu cred. Mă simt separat de ceilalţi.

Când se întâmplă asta, ştiu că subiectul a murit şi nu mai este nimic de văzut. Acesta este răspunsul pe care îl dau întotdeauna celor sceptici, care cred că persoana inventează aceste vieţi. Dacă inventa totul şi era o poveste bună, de ce nu a continuat să povestească? Aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Dacă viaţa s-a terminat, nu mai este nimic de descris. Am întâlnit asta de multe ori. Ei nu pot crea o fantezie. Când se întâmplă asta, îmi duc întotdeauna clientul înapoi, la ultima scenă solidă. în acest caz, la momentul când au găsit cuibul din buştean. Iar după aceea l-am dus în ultima zi a vieţii lui, ca să putem afla ce s-a întâmplat cu el. „Ce vezi?”

J: Sunt în căutarea hranei dar ... nu mai am energie... nu mai

am nimic de oferit. *D: Ţi s-a întâmplat ceva?*

J: Nu. Doar m-am oprit din lucru.

D: Când te opreşti din lucru, ce se întâmplă?
J: E ca şi cum m-aş culca. Mă întind pe jos. — îmi va fi dor de prietenii mei, dar îşi vor continua viaţa fără mine.

D: Ce se întâmplă după ce te culci?

J: Arată ca o cascadă întunecată sau aşa ceva. Simt că trebuie să

merg în sus.

D: Eşti afară din corp acum ?

J: Ar trebui să fiu, da. Corpul... nu mai este necesar.

D: îţi poţi vedea corpul?

J: Da. Arată ca o furnică.

D: Stă întins acolo? (Da) Deci acum vezi ceva ca o cascadă

verticală?

J: Da... o cascadă... sau nişte linii care cad. Simt că trebuie să merg în direcţia aceea. Nu trebuie să urc pe cascadă, dar pot urca prin aer, lângă ea.

D: Este bine să fii în afara corpului ?

J: Nu contează. Chiar nu e nicio diferenţă. — Acum văd un nor. Mai sunt şi alţii din grup înaintea mea, şi ne bucurăm să ne vedem. Toţi arată ca nişte furnici.

D: Se bucură că ai ajuns acolo sus? (Da, da) Există vreun loc în care trebuie să mergi acum ?

J: Cred că aşteptăm să fim chemaţi. Aşteptăm acolo împreună. Apoi vom merge mai departe. Ne oprim într-o zonă de aşteptare... Ne cheamă cineva. Ştim când să mergem.

D: Apoi ce se întâmplă?

J: E ca un fel de judecată... o revizuire a vieţii, ceva de genul ăsta.

Am făcut destule regresii ca să ştiu că atunci când cineva moare, trebuie să meargă în faţa unui consiliu, pentru o revizuire a vieţii. Se pare că nu contează ce formă a avut în acea viaţă. Dar mi s-a părut interesant să văd cum este revizuirea vieţii unei furnici.

D: Vă pune cineva întrebări?

J: Pare a fi un ghid. Este cineva acolo, care răspunde la întrebări

şi ne ajută.

D: Cum arată ?

J: Arată ca un om. Un bărbat cu păr cărunt şi barbă cenuşie. Discutăm despre ceea ce am învăţat. Cum ai făcut? Ce ai făcut? — Eu spun că nu înţeleg ce ar fi trebuit să învăţ din asta. Hmm, familie, împreună, a fi parte din ceva mai mare, sacrificiu. îmi spune că m-am comportat bine.

D: Sunt lucruri bune. Ai învăţat aceste lecţii? (Da) Ce se va întâmpla acum?

J: Mă voi odihni puţin, poate am să mă joc. Da, am ceva timp liber. Mă odihnesc, mă joc. Hmm... merg să explorez. Ies în spaţiul cosmic şi zbor pe acolo. Sunt liber până voi fi chemat. Sunt în spaţiul cosmic acum. De cele mai multe ori este întuneric. Uneori văd stele... nişte planete. — Mă întreb unde voi merge mai departe. Dacă nu aleg să fac ceva, mă voi plictisi. Caut să văd dacă mai este cineva acolo, cu care să mă pot distra. — Văd pe cineva. Cred că e cineva pe care l-am cunoscut înainte.

D: Deci veţi pluti împreună şi veţi explora diverse lucruri?

J: Pare plictisitor. — Cred că ne vom pune la curent cu ce a

făcut fiecare. îi povestesc ce am făcut, iar el mă ascultă. A explorat planete. — Cred că vom avea o viaţă întreagă împreună. Da, vom face ceva împreună în această viaţă. — încă nu sunt pregătiţi pentru noi.

D: Dar îţi faci planuri.

J: Da. Să fim împreună în această viaţă.

D: Crezi că cei care te cheamă vor fi de acord cu asta? (Da) Deci poţi alege unde mergi şi ce faci? (Da) Poţi alege cu cine vrei să faci ceva? (Da) E în

regulă. Să mergem înainte, în momentul când eşti chemat. — Te-

au chemat?

J: Da. Văd un copil. Bănuiesc că mă nasc.

D: înainte de asta, unde te-ai dus când te-au chemat?

J: A existat un grup sau un consiliu şi am vorbit despre a fi împreună în această viaţă. Au fost de acord şi au vorbit despre ce vom lucra.

D: Au spus că e în regulă să fii om, de data asta? (Da) Poţi sări de la o specie la alta?

J: A trebuit să învăţ ceva în ultima viaţă, de asta am fost furnică.

D: Deci nu există nici o diferenţă? Nu există o ordine în care trebuie să intri într-o viaţă?

J: Nu, dacă există o lecţie de învăţat.

D: Ţi-au dat vreun sfat? Există ceva ce ar trebui să faci sau să cauţi în viaţa următoare?

J: Trebuie să am grijă de el... să am grijă de el. Trebuie să învăţ ceva de la el... despre iubire, despre obţinerea libertăţii.

Trebuie să învăţ răbdarea.

D: Te ajută cu planul?

J: Simt că ştim unde trebuie să lucrăm unul pe altul şi că am făcut o înţelegere pentru a ne întâlni mai târziu în viaţă.

Am decis să renunţ la explorare şi să chem SC-ul. „De ce ai ales să îi arăţi lui John această viaţă, în care el era o insectă, o furnică?”

J: E vorba de sentimentul de a face parte dintr-un grup şi de a aduce contribuţii importante. Are nevoie de asta şi de această dată. Să simtă că aduce contribuţii importante şi că face parte dintr-o familie. Asta îi lipseşte. Va trebui să găsească un grup sau un interes şi să se implice în asta, fie că este vorba de grădinărit sau de meditaţie. Senzaţie de a fi împreună. Va vedea că este mai mult decât o familie.

John suferea de depresie şi lua medicamente. Lui SC nu îi plăcea asta. „Nu este bine pentru corp sau minte. S-a întâmplat din cauze lipsei de încredere în sine, în cele mai dificile situaţii. Nu am reuşit prea bine la asta… nu am putut face mai mult.”

D: Nu l-ai putut ajuta din lumea spiritului?

J: Nu ar primi ajutorul... Este prea încăpăţânat.

D: Dar vrem să-l scoatem din această stare de depresie, nu-i aşa?

J: Trebuie doar să o ceară.

D: întreabă-l dacă îţi dă permisiunea să îl ajuţi.

J: Ar fi frumos. Da, este de acord.

D: Ce ai de gând să faci ca să îl ajuţi?

J: Va fi un proces mai îndelungat. Va trebui să ceară ajutor atunci când are nevoie şi va exista un proces prin care să iasă din această stare.

D: Ştiu că uneori poţi face vindecări instantanee, dar de data asta este diferit?

J: Procesul este mai potrivit pentru el. E un proces de învăţare, pe care îl poate folosi mai târziu. Se va simţi mai uşor, va râde mai mult, va merge mai uşor, se va relaxa. Cu timpul, va vedea schimbări.

D: Ce părere ai despre medicamente? îl ajută sau nu?

J: Medicamentele sunt acum un fel de cârjă, pentru el. De-a lungul timpului nu va mai avea nevoie de ele, dar are nevoie de cârjă acum, pentru a se simţi încrezător. Procesul îi va da încredere. El trebuie să lucreze prin acest proces. Dacă va începe din nou să mediteze.

D: Cum a căzut în această depresie, în primul rând?

J: Trăia izolat... nu avea pe nimeni cu care să îşi echilibreze gândurile... pe nimeni care să-i oprească gândirea negativă, aşa că s-a hrănit doar din el însuşi.

D: Nu a avut pe nimeni în care să se poată încrede?

J: Nu... Nu a vrut.

Au urmat câteva întrebări personale. Apoi a venit întrebarea eternă: scopul vieţii.

J: Scopul e să ajute. Să îi ajute pe alţii, să nu judece şi să accepte oamenii aşa cum sunt. Dacă vede pe cineva care are nevoie de ajutor, să îl ajute şi gata. Dacă vede o nevoie... să o umple.

D: Şi asta îl va ajuta cu depresia.

J: Şi cu încrederea, da.

SC a verificat apoi corpul, pentru probleme fizice. Existau unele leziuni la plămâni, din cauza fumatului. Cu toate astea John nu a vrut să înceteze cu fumatul, aşa că nu am putut face nimic în acest sens, pentru că nu putem merge împotriva liberului arbitru al nimănui. „Ei" au fost de acord să lucreze la nişte aluniţe pe care John le avea pe piept, care puteau fi precanceroase. John se temea că viaţa lui se va sfârşi foarte curând. (Din cauza depresiei) SC a spus că s-ar putea întâmpla. Era posibil. Dar ştiam că dacă îşi termină viaţa înainte de a-şi îndeplini misiunea, va trebui să o ia de la capăt. SC a spus: „Asta nu este ideal".
Mesajul de despărţire a fost: Este foarte important să facă din nou meditaţie. Atunci vom putea comunica, iar el va evolua şi îşi va ridica vibraţia. Fă mişcare şi exerciţii fizice. Acest lucru îţi va întări inima şi îţi va îmbunătăţi starea de spirit.

* * *

PASĂREA CEA MARE

Am avut o altă clientă (Rachel) care a mers într-o viaţă trecută, unde era o pasăre mare. Era o viaţă banală în care pasărea a trecut prin diverse aventuri, inclusiv una în care a fost atacată de o altă pasăre, pentru că s-a aventurat pe teritoriul său. Când a murit întinsă pe jos în pădure, uitându-se la cer, a văzut o pasăre mare albă şi strălucitoare, care venea să o ajute din lumea spirituală. Se pare că „întâmpinătorul" poate lua multe forme, în funcţie de viaţa trăită. Va fi ceva cu care spiritul care pleacă se poate identifica, cu care se poate simţi confortabil. Când s-a uitat înapoi pentru a-şi vedea trupul, a văzut o pasăre închisă la culoare, întinsă pe pământ. Acum că era în afara corpului, ştiam că îşi poate vedea întreaga viaţă dintr-o perspectivă diferită. „Fiecare viaţă are un scop. Fiecare viaţă are o lecţie. Ce crezi că ai învăţat din această viaţă?"

R: Este în regulă să te bucuri să fii singur şi să faci lucruri împreună cu natura. A fost o viaţă liniştită.

D: Care crezi că a fost scopul acestei vieţi ?

R: Să nu îţi fie frică să fii singur. A fost frumos să îi ajut pe alţii care aveau nevoie de ajutor. Iubirea este mereu acolo, oriunde te-ai afla. Viaţa nu doare,
indiferent că eşti rănit sau că mori. Nu este nici o durere. Iubirea este mereu acolo, pentru că acea pasăre este cumva o formă de iubire. E ca şi cum ar fi privit prin spaţiu şi timp prin cer, născându-se din lumină.

D: Ce ai de gând să faci acum, când eşti în afara corpului ?

R: Cred că vreau doar să mă odihnesc.

Apoi am pus-o să plutească departe de pasăre şi am chemat SC-ul. Prima întrebare pe care o pun întotdeauna, este de ce i-a arătat viaţa aceea.

R: Trebuie să îşi întindă aripile. (O metaforă foarte potrivită) Să fie ea însăşi, să nu îi fie frică de a fi cine este. Ea este un copil al lui Dumnezeu şi este aici pentru a-L reprezenta în felul ei special, cu propria ei scânteie pe care o poartă. Numai ea poate face asta. Dacă nu îşi întinde aripile şi nu este ea însăşi, ea nu îl exprimă pe Dumnezeu. Acesta este scopul pentru care El a pus-o aici.

Aceasta, desigur, a adus în discuţie eterna întrebare: „Care este scopul ei în această viaţă?”

R: Iubirea. Ea oferă iubire tuturor şi iubeşte pe toată lumea. Are multă iubire şi primeşte multă iubire. Dar nu are încredere în ea însăşi. E ca „în aşteptare”. Ea se reţine. Iar acest lucru nu este bun pentru sănătatea ei. Ea trebuie să fie capabilă să verbalizeze. Trebuie să exprime. — A încercat multe lucruri şi a eşuat, de aceea are teamă de eşec. Trebuie „să încerce din nou”. Ea aşteaptă să se întâmple ceva, dar trebuie să înţeleagă că numai ea este cea care poate face lucrurile să se întâmple. Amânarea îi afectase sănătatea. M-am concentrat pe această

problemă. Avea o excrescenţă la coloana vertebrală şi doctorii voiau, bineînţeles, să o opereze. Problemele ei cu spatele şi gâtul au apărut pentru că simţea că duce o greutate prea mare în spate. SC a eliminat problema instantaneu. „Nu mai e nevoie de asta.” Avusese şi cancer la sân şi fusese operată. SC ne-a spus cauza: „I-a fost dor de copiii ei. Toţi s-au mutat şi au plecat. Nu mai avea nimic de hrănit. Nu şi- a dorit niciodată copii, dar când i-a avut, i-a iubit atât de mult.” Păcat că Rachel nu a aflat asta înainte de a fi operată, dar nu ştim niciodată ce încearcă să ne spună corpul nostru. Acum nu va mai avea probleme legate de cancer.

Următoarea ei întrebare de natură fizică a fost despre sex. Avea durere şi disconfort în acea parte a corpului, în timpul actului sexual. SC i-a dat un răspuns neobişnuit. Problema era cauzată de tratamentele excesive prescrise de medici, după operaţia la sân. Rachel urma un tratament de chimioterapie care a dus la menopauză precoce, la care sistemul ei s-a adaptat foarte greu. Ea încă mai urma chimioterapia, sub formă de pastile. De asemenea îi făceau periodic RMN-uri, care nu erau necesare. Precauţia excesivă provocase daune acelei părţi a corpului. SC a spus: „încă mai merge la tratament. Nu este chimio, dar există o substanţă chimică depusă pe oasele ei. Ea nu are nevoie de acest tratament. îi era teamă să nu revină boala, dacă nu îi lăsa pe medici să facă toate aceste lucruri”.

D: Din nou apare frica. (Da) Asta e ceea ce cauzează problemele.

R: Poate opri aceste tratamente, astfel încât corpul ei să poată da afară substanţele chimice şi să se vindece singur, fără să se mai lupte cu pastilele şi injecţiile care i se administrează. Ar trebui să renunţe la toate aceste medicamente. Cancerul nu va mai reveni niciodată. Nu are de ce să îi fie frică de el.

I s-a sugerat să îşi ia o slujbă în care să lucreze cu copiii, ca să nu-i mai fie atât de dor de copiii ei.
Mesajul de despărţire a fost: Fii bună cu tine însăţi... nu te judeca atât de aspru. Ai răbdare. Vezi-ţi de viaţa ta. Voi fi mereu aici să o ajut. Frica ei a dispărut şi trebuie doar să se bucure de viaţă.

UN SPIRIT ELEMENTAL

Eram în Santa Fe, ca să ţin un curs la Colegiul Northwest din New Mexico. înainte de a începe cursul, am stat cu Paula la casa ei de oaspeţi situată pe dealurile din afara oraşului Santa Fe, unde făceam sesiuni cu clienţii. Era un loc foarte retras şi liniştit. Bobbie avea multe probleme fizice, dar mai ales suferea de depresie. Nu avea energie, părea a fi obosită şi nefericită şi îşi dorea cu adevărat să moară. Avea doar 40 de ani, dar arăta şi se comporta ca o persoană mult mai în vârstă. Era complet epuizată.

De obicei folosesc o metodă prin care îmi fac clientul să coboare de pe un nor, într-o viaţă trecută.

Când Bobbie a coborât de pe nor, era la ţară şi a văzut bărbaţi în armură de metal şi îmbrăcăminte din zale, cu suliţe în mână. A văzut un batalion de cavalerie care mergea la război, cu coifuri şi blazone cu vulturi pe uniforme. Stătea într-o poiană

din pădure între copaci, şi se uita la armata care trecea.

Situaţia a trecut de la normal la ciudat, când am întrebat-o despre corpul ei. „Sclipesc ca o zână. Sunt făcută din lumină aurie. Sunt o fiinţă dulce, care chicoteşte. Văd scântei de lumină pe gât şi la încheieturile mele. Nu fac parte din lumea umană. Nu am nicio legătură cu oamenii din armată. Mi se par amuzanţi.
Ei nu mă văd. Sunt foarte concentraţi. Trebuie să meargă undeva. — Sunt foarte fericită aici în pădure, şi mă conectez cu spiritele. Trăiesc în lumea spiritelor din pădure, dar este doar o parte din mine. Există o altă parte din mine, care aparţine de lumea de sus, din nori. Există multe fiinţe spirituale invizibile, care vin şi pleacă. Le simt peste tot. Oamenii le văd ca nişte licurici, dar nu sunt licurici. Sunt fiinţe spirituale, cu o existenţă foarte ordonată. Sunt mai vizibilă decât ei. Arăt ca un om strălucitor."

D: Aşa arăţi de obicei ?

B: Nu, este doar o deghizare.

D: De ce ai luat această formă, în acest moment?

B: Pentru că m-au trimis aici.

D: Cine te-a trimis?

B: Fiinţele din locul de dincolo de nori. Există o lume albă acolo. Mi-au cerut să vin aici.

D: Acolo e casa ta?

B: Cred că am fost trimisă în misiune şi nu am voie să mă întorc. Nu sunt sigură unde este acasă. Simt că acasă e mai

sus, dar acum nu mai simt clar, pentru că sunt aici jos şi trebuie să fac ceva.

D: Cine au fost cei care te-au trimis?

B: Arată ca nişte fiinţe de foc, care ies din nori. Există un fel de consiliu sau trinitate. Din când în când, din foc apar feţe.

D: Deci nu e ceva fizic. De ce te-au trimis? Ai spus că e un fel de misiune.

B: Imaginea pe care o primesc este ca şi cum una din acele fiinţe spirituale m-a pus într-un coş, când eram copil. Este o persoană bună şi iubitoare, care nu m-a putut ţine acolo. Doamna din locul alb trebuia să creeze un urmaş, care să se conecteze cu Pământul. Eu sunt o parte din acea doamnă şi fac explorări. Mă conectez cu aceste fiinţe-zâne ca o modalitate de a fi invizibilă şi de a mă mişca în această lume umană. Mă simt mai bine fiind doar parţial umană. Pot fi jumătate lumină şi jumătate om, dar sunt mai mult lumină, pentru că atunci rămân conectată la locul de lumină.

D: Ai spus că nu ai voie să te întorci?

B: Nu acum. Trebuie sa fac ceva. Tocmai am început. E ceva nou. Mă joc. Tocmai am descoperit pădurea plină de animale drăguţe, care se înţeleg cu spiritele. Şi ne distrăm. Este, de asemenea, o modalitate de a te apropia de oameni.

D: Este în regulă să te joci şi să experimentezi. Avem voie să facem asta, înainte să devenim solizi. Vrei să devii solidă?

B: Nu cred.

D: Care este misiunea ta?

B: Ştiu că trebuie să merg mai departe, în satul în care se află

oamenii.

D: Dar nu ştii ce treabă ai de făcut?

B: Să întreb?

D: Dacă vrei. Poate îţi vor spune, înainte să te separi prea mult de ei.

B: Sunt multe probleme – e război. Locul din care sunt eu nu înţelege războiul şi ar trebui să stau aici o vreme, pentru a ajuta la ridicarea energiei. Oamenii din sate sunt foarte descurajaţi şi nu au nicio speranţă. Oriunde mă duc, lumina aurie mă urmăreşte şi ar trebui să o răspândesc, astfel încât oamenii descurajaţi să îşi amintească să se conecteze la ea. Le va stimula minţile, astfel încât să se poată aduna, ca să se gândească la modalităţi de a-şi rezolva problemele. În acest moment, se simt învinşi şi nu rezolvă nimic. Eu sunt o purtătoare de speranţă.

D: Te vor putea vedea ?

B: Nu. Dar vor simţi diferenţa. E ca şi cum ar fi în preajma prafului de zâne. Le creşte frecvenţa, iar atunci grupul alb îi poate ajuta. Este uşor. Trebuie doar să rămân jucăuşă. Să fiu eu însămi. Asta e munca mea. Sunt doar eu însămi şi răspândesc energie în jur.

D: Ai mai făcut asta înainte?

B: Pare ceva cu totul nou. Nimeni nu pare a avea experienţă despre cum se face asta. Cred că e o primă încercare.

D: Ai avut vreodată corp fizic?

B: Am trăit în Egipt ca femeie, dar nu eram numai om. Eram parţial fiinţă stelară şi parţial om. Eram în mod cert mai umană, decât în această viaţă de fiinţă-zână. Eram un fel de

preoteasă. Eram o fiinţă umană deplină, dar energia mea de atunci nu pare a fi în trup de carne. Simt că eram foarte înaltă. Misiunea aceea a fost mult mai serioasă. A fost un moment cu adevărat important. Energia stelară a coborât şi s-a amestecat cu oamenii mult timp, până am experimentat acea viaţă. Am făcut parte din multe fiinţe care erau aşa.

D: Evoluau, experimentau şi se jucau.

B: Nu, nu se simţea aşa. Se simţea de parcă Pământul şi Galaxia Stelară făceau lucruri serioase. A fost o viaţă importantă. Soarta lumii avea să se schimbe. Erau o mulţime de nori întunecaţi, o mulţime de decizii mari de luat, mintea superioară era activă. Era foarte important să spui şi să faci ceea ce trebuie, deoarece consecinţele puteau fi uriaşe.

D: Era important pentru tine să fii acolo în acel moment.

B: Da, dar nu pentru că aş fi fost ceva special; pentru că era important pentru toată lumea.

D: Iar tu ţi-ai făcut treaba în acel moment?

B: Nu par foarte fericită. Cred că eram foarte stresată, deoarace consecinţele erau enorme. Aceia dintre noi care făceam parte din fiinţele stelare (nu toată lumea era parţial fiinţă stelară) aveam o responsabilitate privind modul în care urma să îi conducem pe toţi ceilalţi.

D: Sună foarte grav.

B: De asemenea, nu simt că era multă iubire prezentă. Dar nu se simte ca ceva rău, se simte mai degrabă ca o societate mentală.

D: Crezi că ai îndeplinit ceea ce trebuia să faci?

B: Spune că ne-am dizolvat. Dar nu a fost dureros. A fost multă muncă grea, care a durat mult timp şi a implicat multă dăruire, dar lumea aceea nu a continuat. Ne-am dizolvat într-un mod bun. – Dar acum mă aflu în viaţa în care eram jucăuşă şi

poznaşă. Sunt în pădure şi miros florile mari, uriaşe. Mă distrez atât de mult. Mă uit ca vrăjită în interiorul florii. Totul vorbeşte. E plin de lumină aurie, care emană de peste tot. Totul mi se pare atât de amuzant.

D: Ai spus că trebuia să lucrezi cu oamenii, sau aşa ceva. Asta era misiunea ta.

B: Nu mă grăbesc să plec. Vrei să merg mai departe?

Se distra atât de mult, încât ezita să îşi continue misiunea. Dar apoi a intrat în sat şi a raportat ce vedea acolo.

B: O viaţă foarte simplă, cu mulţi oameni simpli. Sunt şi mulţi şobolani. înaintez noaptea pe străzi arătând ca o fantomă, deşi nu sunt una. Există multă frică în aer toată ziua, care este creată de gândurile negative ale oamenilor. Frica se adună în buzunare întunecate pe care le limpezesc noaptea, pentru ca oamenii să gândească mai clar a doua zi.

D: Şi nu vor mai simţi frica la fel de puternic, a doua zi.

B: Corect. Nici măcar nu va mai fi acolo, pentru că eu o voi fi eliminat. Moartea din jurul oamenilor generează multă frică. Eu sunt o fiinţă elementală şi asta e treaba mea.

D: Să mergem mai departe şi să vedem dacă se întâmplă ceva important.

B: Văd o scenă de luptă sângeroasă în mediul rural, lângă pădurea unde am apărut prima dată. E ceva atât de nou pentru mine... să văd sânge. Nu prea înţeleg. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. La început am crezut că văd flori

roşii, dar apoi mi-am dat seama că erau burţile despicate ale oamenilor, care se căscau. De la distanţă nu mă deranjează, dar pe măsură ce mă apropii, este destul de urât.

D: Trebuie să faci ceva acolo, în timpul bătăliei?

B: Nu. Sunt mai mult un observator. Am voie să merg acasă acum. îmi este greaţă şi nu mai vreau să rămân acolo. Nu trebuie.

D: Te întorci acasă în lumea albă? (Da) Cum e acolo?

B: Doamna mă aduce înapoi. E o societate foarte ordonată. Sunt multe holuri. E multă linişte aici. Oamenii vorbesc cu mintea. Se pare că toată lumea lucrează şi se mişcă fără efort. Unii lucrează în cabine, alţii la mese. Toată lumea e foarte liberă, intră şi iese după bunul plac. Văd nişte extraterestri care stau la o masă, lucrând. Suntem cu toţii un fel de cercetători.

D: Care este treaba ta?

B: Sunt conectată la cei care fac parte din consiliu, sunt unul din membrii mai tineri. Nu particip când se iau marile decizii. Stau pe margine, ca să zic aşa. Dar totuşi, am voie să intru în camerele de consiliu. Am mai multă libertate decât cei care lucrează la masă. Par a fi un fel de copil, pentru membrii consiliului. încă învăţ, dar înţeleg energia tuturor. Mă simt foarte confortabil. Totul este familiar – cu siguranţă sunt acasă. Nimic nu necesită explicaţii. Ştiu unde este totul. Deşi nu sunt bătrână, sunt foarte inteligentă.

D: Mai străluceşti?

B: Nu. Acum sunt unul din oamenii de lumină. Am mult timp liber şi petrec mult timp vorbind cu stelele. Aceasta este un fel de galaxie, cred. Toată lumea este ocupată şi încă nu mi s-a dat o sarcină de făcut, aşa că stau şi mă întreb ce altceva mai este.

Nu ştiu dacă vreau să plec. Ceea ce facem aici e foarte ordonat – nu că aş avea o problemă cu asta. Dar sunt conştientă că mai este ceva, întreb cerurile dacă ar trebui să particip la altceva. E ca şi cum ai fi în lumea ta obişnuită şi te culci într-o noapte, apoi te trezeşti în altă parte? Cam aşa e... schimbi realităţile.

D: Vorbeşti despre a fi în două locuri deodată?
B: Nu îmi place acest sentiment de a fi între realităţi. Mă simt ciudat, despărţită în două. Nu ştiu dacă a fost corect să gândesc în afara grupului meu, pentru că sunt atât de buni şi iubitori şi ne-am antrenat cu toţii atâţia ani şi facem o treabă bună. Nu ştiu dacă nu e greşit să vrei altceva.

D: Cred că este doar curiozitate.

B: Dar nu ştiu dacă curiozitatea nu este greşită.

D: Ce spun ei ?

B: Ei nu prea ştiu despre asta. Se întâmplă între mine şi ceruri.

D: Deci nu ţi se spune asta de către consiliu?
B: Nu. E ceea ce fac în timpul meu liber. Am gânduri despre ce se întâmplă în alte realităţi.

D: Eşti conştientă de un corp fizic pe care îl vei avea în viitor,

numit „Bobbie"? B: Aceeaşi persoană este conectată la lumea

albă.

D: E atât de frumos acolo — de ce ai vrea să pleci ?
B: Stăteam trează noaptea şi îmi puneam întrebări care m-au făcut să adorm, apoi m-am trezit în altă parte. Ca şi cum te-ai întreba despre ceva, apoi începi să trăieşti acel ceva. Dar există o parte din mine care nu vrea să aibă probleme, care nu vrea

complicaţii, care nu vrea să facă lucruri în afara inteligenţei societăţii noastre. – Deci nu ştiu cum s-a întâmplat.

D: Nu există cineva pe care să-l întrebi despre asta? Ei ştiu totul, nu-i aşa? Probabil că ştiu ce faci, chiar dacă nu le spui.

B: Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Mă duc la doamna care este un fel de bătrână înţeleaptă. – Ea spune că în societatea noastră toată lumea are liber arbitru, dar liberul arbitru aduce multă responsabilitate. Nu ar trebui să gândesc în termeni de „corect sau greşit", pentru că lucrurile nu funcţionează aşa. îmi spune că o parte din mine era conştientă de responsabilitate de la o vârstă mai fragedă decât era potrivit. Asta a creat un dor pentru că eram pregătită pentru responsabilitate, înainte de momentul potrivit ca să mi-o asum, în societatea mea. Ea spune că aveam nevoie de experienţă ca să umplu acel gol din interiorul meu, care devenea conştient de responsabilitate.

D: Atunci este în regulă să intri într-un corp fizic?

B: Ei bine, încă nu văd lucrurile aşa. Există o parte din mine care nu ştie în ce intră. Cer permisiunea, dar ea îmi spune că nu este vorba despre permisiune. Este vorba despre ceea ce creăm noi. Iar eu deja am creat asta, prin urmare este ceea ce este.

D: Deci odată ce ai creat ceva şi te-ai decis să o faci, trebuie să

continui?

B: Da, trebuie să îţi împlineşti creaţia.

D: Ai intrat în corpul fizic cunoscut sub numele de Bobbie, când

erai bebeluş ?

B: Se pare că înainte de asta am mai avut alte vieţi umane.

D: Nu cred că este ceva în neregulă cu asta. Eşti mereu curioasă şi vrei să înveţi. Ce părere ai despre a fi în corpul lui Bobbie?

B: îmi place de ea. Simt că a rămas conectată la scopurile înalte – la bătrânii înţelepţi, la lumină şi la muncă. Şi e încă ordonată. Deci este uşor.

D: Dar de ce a avut Bobbie atât de multe probleme în corpul ei fizic, când era copil mic? Este ceva legat de tine?

B: într-un anumit sens, cred că asta are de a face cu frica pe care am simţit-o la început, când mă întrebam dacă am făcut ceea ce trebuie, când m-am deschis spre lumi necunoscute. Cred că am adus cu mine această frică. Doamna m-a asigurat că nu a fost ceva greşit, dar dintr-un motiv oarecare exista un sentiment de teamă şi greaţă, în legătură cu ceea ce este necunoscut.

D: Teama de a fi neascultător?

B: Nu, nu e vorba de a fi neascultător. A fost doar teama de ceea ce se poate întâmpla, de ceea ce poate merge prost în necunoscut, dacă te poţi întoarce acasă în siguranţă şi dacă vei pierde ceea ce aveai. Pentru că societatea respectivă nu funcţionează după principiul „bine sau greşit", deci nu există neascultare.
D: Dar odată ce ai creat această realitate şi ai intrat în corpul fizic, eşti mai mult sau mai puţin obligată să mergi mai departe cu ea, nu-i aşa?

B: Cred că am creat-o cu jumătate de inimă. E ca şi cum a ţâşnit o dorinţă din mine, dar nu mi-am pus tot sufletul în ea. Exista şi multă curiozitate.

D: Dar nu aveai prea multă experienţă şi nu puteai şti ce se va întâmpla.

B: Asta este. Eram destul de inocentă. De exemplu, nu am luat legătura cu nici un membru al consiliului. Şi nu există cu adevărat o familie acolo, aşa că eşti cam pe cont propriu. în societatea aceea e bine să creşti singur, dar devii cu adevărat matur doar când începi să îţi asumi roluri în consilii.

D: Iar tu nu ai ajuns atât de departe.

B: Aşa e. Cunoşteam energia asta, pentru că părinţii mei erau acolo şi eu urmam la rând.

D: Dar ai decis să ocoleşti asta.

B: Aşa cred. Mai degrabă s-a întâmplat. Nu a fost ca o rebeliune. E ca şi cum deschiderea era deja acolo. E ceva ciudat.

D: Dar acum că eşti în corpul lui Bobbie, vei merge mai departe. De ce a existat atâta frică şi au fost atâtea probleme fizice, când era tânără?

B: Pare a a fi ceva legat de încarnările anterioare. Am pornit bine dar apoi a început să devină greu, iar până am ajuns la Bobbie, a devenit foarte greu. Ca şi cum aş fi rămas fără energie. Partea din mine care a avut acea uşoară ezitare sau frică la început, m-a prins din urmă. Am avut vreo trei vieţi şi jumătate foarte bune şi solide ca om, pentru că eram plină de energia din locul alb. Viaţa de acum e foarte rea, iar cea dinainte a fost pe jumătate rea. A început bine, apoi a mers prost la sfârşit. Deci viaţa de acum nu a avut nicio şansă. Nu ştiu de ce nu am plecat. Nu ştiu de ce am stat aici atât de mult.

D: Probabil că încă mai înveţi ceva.

B: Dar există liber arbitru în celălalt loc. Ai voie să vii şi să pleci.

D: De asta a avut toate acele coşmaruri? E vorba de nesiguranţa

sa?

B: Are legătură cu viaţa de dinainte. Totul a început să meargă rău când am rămas fără energie. Am încetat să mai fiu fiinţa uşoară, apoi parcă nu mai aveam piele. Nu aveam ce era necesar pentru a fi om. Eram deja la jumătatea vieţii. Mă tot întreb de ce nu am plecat.

D: Poate reuşim să aflăm. Dar incertitudinea şi nesiguranţa au cauzat probleme fizice în corpul lui Bobbie?

B: Totul este legat de viaţa trecută. Nu a avut nicio şansă în viaţa aceasta, pentru că totul s-a întâmplat deja în cealaltă viaţă.

Am încurajat-o să îmi explice despre cealaltă viaţă.

B: Are legătură cu ceea ce am văzut pe acel câmp de luptă: sânge, intestine şi stomacuri despicate. Apare acea imagine, din anumite motive.

D: Este o continuare?

B: Da, este o continuare, lecţia continuă pur şi simplu. O pot descrie doar ca pe o imagine de lumină, care echivalează cu sănătatea, siguranţa şi totalitatea. Apoi lumina s-a stins. De îndată ce lumina s-a stins, văd doar sânge şi măruntaie fără piele. Totul s-a transformat într-o boală, în corpuri mâncate de paraziţi. Arată ca o bucată de carne moartă, dezgustătoare.

I-am dat sugestii că nu va continua să poarte cu sine acea imagine. Ei au spus că toate acestea au continuat să fie cu Bobbie, când era copil. M-am gândit că poate a revenit prea repede în corp, pentru că ştiu că spiritul este trimis într-un loc de odihnă pentru a şterge din suflet astfel de lucruri, astfel încât să nu fie afectată viaţa următoare. Se pare că s-a întors prea repede pe Pământ, înainte ca amintirile să fi fost şterse.

B: Poate că nu mai avea lumină cu care să intre.

D: Ar fi trebuit să te întorci în lumea de apoi, pentru a te

reîncărca. B: Ştiu. Ştiu! De ce nu am făcut asta?

Şi-a ales familia actuală, pentru că era conectată la ea din altă viaţă. I-am dat sugestii pentru eliberarea tuturor acestor lucruri.

B: Putem face schimbări? Putem aduce puţină lumină acum în corpul lui Bobbie? Vrei să mă duc să vorbesc cu societatea de lumină?

D: Du-te şi vorbeşte cu ei. Spune-le că ai făcut unele greşeli pe parcurs şi întreabă-i cum poţi remedia lucrurile. Atâta timp cât trăieşti în corpul lui Bobbie, vrem ca acest trup să fie fericit, fără probleme.

B: Doamna aceea se bucură să mă vadă. îmi spune: „Ce ţi-a luat atât de mult?" Am rămas blocată în aventurile mele. Ea este ca o mamă pentru mine. Ea ştia că lucrurile devin din ce în ce mai rele şi se întreba de ce nu m-am întors mai devreme. Toţi sunt atât de iubitori. Membrii consiliului au ieşit din camerele lor şi

au venit toţi aici, ca să vorbească cu mine. Doamna mă îmbrăţişează. îşi dă seama că sunt epuizată. Mă ţine în braţe şi mă reîncarcă. Are o mare energie. Nu am decăzut atât de mult încât să uit cum e să mă simt din nou normal. – E ca şi cum toate celulele mele dau afară ceea ce nu mai funcţionează. Se simte atât de normal. începe de la picioare.

Bobbie simţea cu adevărat reîncărcarea şi modul în care aceasta îi afecta corpul.
B: în mare parte, problema a fost de natură emoţională. Mi-a fost atât de frică. Mă simţeam ca un copil care s-a pierdut în mall. Mă introduce în corpul ei şi în timp ce sunt reîncărcată, consiliul îmi vorbeşte. Sunt atât de buni. îi iubesc atât de mult. Sunt atât de înţelepţi. Au crescut de când am plecat. Ar fi trebuit să fiu cu ei. îmi spun că nu am plecat niciodată şi nu am încetat să fac parte din grupul lor. Ei nu consideră că a existat vreo separare. Erau 15 când am plecat, acum sunt vreo 45. – Acum se creează un tentacul lung. Ei spun că atunci când am pornit la drum, ar fi trebuit să îmi creez un fel de cordon ombilical. Ei spun că acum că ştiu ce se întâmplă cu mine, mă pot hrăni prin cordonul ombilical. îmi pot trimite lumină prin el. Arăta ca un lucru vechi, zdrenţuit.

D: Unde ataşează cordonul?

B: Este ataşat la partea din faţă a fiinţei mele, ca o ventuză. Ei spun că sunt foarte fericiţi pentru ceea ce am făcut. Nu există greşeli. Asta le oferă posibilitatea de a încerca ceva nou. Ei mă susţin. Aşa că sar înapoi în cordonul ombilical, care e ca un tobogan. Consiliul va fi în comunicare constantă cu mine. Acum îmi pot trimite lumină; înainte nu puteau, din cauză că totul s-a întâmplat noaptea.

D: De aceea a existat atât de multă confuzie în viaţa lui Bobbie.

Nu a existat nici un plan.

B: Nu. Doar rătăceam în întuneric. Acum sunt făcută din lumină, ca ei. îmi amintesc şi ceva din altă viaţă, când eram parţial lumină şi parţial fluture. Când sunt în locul alb, sunt doar lumină albă. Dar de fiecare dată când am venit pe Pământ – ca atunci când am plecat în misiune – am început ca un fluture, înainte de a deveni altceva. Acum ei îmi spun că am formă de fluture, dar când am coborât prima dată aici nu o aveam, pentru că plecasem fără sprijinul lor total. Aceste aripi par să fie piesă lipsă. Există ceva în modul în care se mişcă aripile, care prinde lumina. Face lucrurile să funcţioneze. înainte lumina se stingea, pentru că nu era prinsă şi folosită. în cealaltă viaţă totul a fost bine şi am putut să mă întorc, pentru că am intrat cu aripile. De fapt le-am păstrat foarte mult timp, pentru că obişnuiam să zbor prin sat noaptea. – Ei îmi spun că dacă eşti plină de lumină, asta e tot ce există. Aripile reprezintă bucuria. Bucuria a dispărut de mult din viaţa mea. Ei îmi spun că acesta a fost ingredientul lipsă. Partea de jos a spatelui meu este locul unde se ataşează aripile. Corpul meu e acum plin de lumină. Lumina este întreagă. Aripile îmi dau energie.
Am tot încercat să fac vindecarea, dar entitatea continua să se contrazică. „îmi este greu să răspund la întrebări despre corp, pentru că sunt într-un fluture de lumină, nu chiar într-un corp. Aşa că acum este prima dată când încerc să mă conectez la acest corp de aici. – Ei spun că, pentru că m-am simţit separată o vreme, trebuie să petrec ceva timp simţindu-mă în siguranţă şi conectată, ca să îmi amintintesc cum se simte asta. încă mai tremur, fiindcă am fost separată. – E ca şi cum aş primi mai multă energie. în acest moment, mă doare partea inferioară a spatelui, pentru că se întâmplă multe acolo. Ca şi cum ar trebui să mi se umple din nou rezervorul. Deşi lumina este toată aici, este nevoie de un proces prin care această lumină să poată umple complet corpul. Nu este doar corpul, e

toată viaţa mea. Să am lumină care să curgă prin casa mea, prin căsnicia mea, prin patul meu noaptea. Pentru a fi din nou întreagă. Trebuie să ajung din nou în acel punct. Trebuie să mă umplu, pentru că este foarte important să fiu reconectată la înţelepciunea lor, să fiu întreagă şi să funcţionez corect. Pentru că aşa funcţionează lucrurile acolo. Nu este vorba atât de mult despre trup. Este vorba despre lucrul interior. Aici nu există timp. Ea va şti. Va simţi din nou acel dor când te întrebi „ce mai urmează?" Ea nu are un plan, pentru că lumina nu funcţionează aşa. Lumina are propria ei inteligenţă. Se mişcă întotdeauna la locul potrivit, la momentul potrivit şi face ceea ce trebuie. Totul este ordonat. Are grijă de tot. Nu este important să cunoşti detalii. Ceea ce este cu adevărat necesar este inima... să îmi amintesc de bătrâni în inima mea, pentru că de acolo a început frica. Frica a început când am simţit că i-am părăsit, deşi ei nu au avut nicio problemă cu asta. Am simţit frică la plecare. Acolo toată lumea este independentă, dar toată lumea trăieşte ca un grup. Sentimentul de grup este cel care conferă puterea. Singurul lucru care provoacă boala, este frica. Este singurul lucru care poate împiedica lumina. Atâta timp cât lumina este acolo, nu e nici o problemă. O parte din lumina mea a dispărut în timp, pentru că frica a intrat de la bun început. Aşa că frica m-a cuprins, de-a lungul timpului. — Ei nu se gândesc la trupuri. Se gândesc la organisme şi la reconectare.

Mesajul de despărţire a fost: Cel mai important lucru este că gravitaţia de aici de pe Pământ se agăţă de timp, dar asta nu e calea mea. Nu are rost să mă relaţionez la mine însămi prin experienţe în timp, pentru că este doar ceva împrumutat pentru a călători. Ei îmi spun să nu presupun că sunt alcătuită din timp, pentru că
atunci încep să mă conectez la frică. Şi în această vibraţie

diferită nu există frică, pentru că nu există timp. Iar când nu există timp, nu se poate întâmpla nimic rău.

Capitolul 5 MULTE OPŢIUNI

Patti tocmai murise după două vieţi simple şi banale şi se afla în lumea spiritului. Una din vieţi a fost uşoară, cealaltă a fost dificilă. Când am întrebat-o ce a învăţat din acele vieţi, mi-a răspuns: „Cea uşoară a fost ca o vacanţă de o viaţă, o ocazie de a mă odihni după alte vieţi mai provocatoare pe care le trăisem. Viaţa grea a fost o înşiruire de greutăţi mari. Multă confruntare şi fricţiune. Am învăţat că trebuie să existe o cale mai bună. Mai trebuia să mă reîncarnez, dar pe măsură ce treceam prin asta, ştiam că trebuie să existe o cale mai bună. Au fost atât de mulţi oameni implicaţi. Nu prea cooperau, iar eu eram prinsă la mijloc şi nu puteam scăpa."

D: Pentru că trebuia să inter acţionezi cu ei. Dar apoi ai trecut într-o viaţă uşoară. O vacanţă de o viaţă, ai spus.

P: Da, a fost minunat.

D: Ce ai de gând să faci acum, că eşti în afara corpului ?

P: Am prea multe alegeri de făcut. Este copleşitor.

D: Trebuie să mergi undeva, ca să faci alegerile?

P: Nu, dar pot să merg undeva şi să primesc sfaturi privitoare la ce drum ar trebui să aleg. Vreau toate sfaturile pe care le pot primi. Lucrurile nu funcţionează prea bine, când sunt de capul

meu.

D: Să vedem unde te duci, pentru a primi sfaturi. Cum e acolo?

P: (Pauză) Este o clădire veche. Se simte a fi veche. Poate din cauza celor de
acolo. Sunt foarte bătrâni. Mai bine zis nu sunt atât
de bătrâni, cât au o înţelepciune străveche.

D: Ce fac ei?

P: Mă aşteaptă. Ei mă cunosc. Trec printr-o uşă şi îi spun persoanei de la intrare de ce sunt acolo şi pe cine vreau să văd. Mă aşteapta. Mă duce fără întârziere în această cameră, unde pot vorbi cu aceşti oameni.

D: Dar ai spus că sunt mai multe alegeri?

P: Da, sunt multe de făcut. Deci ce fac mai departe? O decizie nu este numaidecât mai bună decât cealaltă, dar de fiecare dată când alegi un drum, când ajungi acolo poate fi foarte greu sau poţi avea o viaţă bună.

D: Depinde ce alegi.

P: Corect. De aceea vreau să iau o decizie în cunoştinţă de cauză, cu privire la locul unde am să merg.

D: îţi arată posibilităţile?

P: Da. Vreau doar să mă asigur că drumul pe care merg are experienţa potrivită. Chiar dacă va fi o călătorie dură, vreau să am toate instrumentele şi informaţiile necesare pentru a izbândi. Să învăţ orice ar trebui să învăţ.

D: Dar ai spus că unele drumuri sunt mai grele decât altele. (Corect) Care sunt alternativele care ţi se arată?

P: (Pauză) Una ar fi în armată.

D: Ce alte alternative mai sunt disponibile?

P: (Pauză) Mai e o viaţă academică.

D: Dar deja ai făcut asta. (în viaţa trecută.)

P: Da, am făcut asta. Dar este mai degrabă o şcoală... un program de formare, mai bine zis un program de viaţă, apoi să îl predau la studenţi.

D: Mai lung decât cel pe care tocmai l-ai părăsit. (Corect) Mai există şi alte posibilităţi?

P: (Pauză) O muncă... destul de dificilă. O posibilitate destul de îndepărtată. – Există multe posibilităţi şi ştiu că va trebui să le fac pe toate, în cele din urmă. Nu sunt pregătită pentru viaţa militară, aşa că voi alege munca. Nu simt că sunt pregătită nici pentru viaţa academică. E prea plictisitoare.

D: E plictisitor să predai?

P: Nu e vorba atât de mult despre predare, ci de a fi atâta timp la şcoală. La început ar fi poate interesant să înveţi atât de multe lucruri, dar nu există sfârşit. Nu mai ajung să aplic ce am învăţat. Pur şi simplu înveţi şi iar înveţi, şi nu se străvede nici un sfârşit. Este cu adevărat plictisitor.

D: Nu e o idee bună ?

P: Nu a fost ideea mea. Ei îmi dau sfaturi. Ştiu că oricum va trebui să le fac pe toate, în cele din urmă. Dar vreau să le fac în cea mai potrivită ordine.

D: Măcar ai posibilitatea de a alege.

P: Da, sunt recunoscătoare pentru asta.

D: Hotărăşti când te întorci şi unde, toate lucrurile astea?

P: Corect. Şi ce voi face. Sunt conştientă de circumstanţe. Care este meseria mea şi oamenii implicaţi.

D: Deci faci contracte cu aceşti oameni?

P: Nu e atât un contract, cât o conştientizare. Conştientizarea că trebuie să facă ceea ce trebuie să facă, dar nu ştiu exact care este scopul lor. într-un fel, este o uşurare. Fiecare îşi are propriul lui drum. Este alegerea lor. îmi pot cere contribuţia şi le-o voi oferi cu plăcere, dar apoi trebuie să le dau drumul. Până la urmă este decizia lor, iar eu trebuie să respect asta.

Am chemat apoi SC-ul şi l-am întrebat de ce a ales viaţa destul de simplă pe care i-a arătat-o.
P: Am vrut să îi arăt că este într-adevăr posibil să trăieşti o viaţă care are un minim... nu de provocări, ci de perioade dificile. Că ea nu trebuie să amplifice lucrurile şi să dea energie acelor conflicte. Dacă face asta, conştienţa ei se va transforma şi îşi va păstra concentrarea asupra lucrurilor pe care şi le doreşte.

D: Crezi că ea amplifică lucrurile negative, uneori?

P: Ea nu vrea să facă asta. Este mult mai bună decât asta. Ea acţionează după sfatul unor oameni buni care doresc să ajute şi pur şi simplu se lasă condusă de ei, pentru că nu crede că perspectiva ei este adecvată. Dar va ajunge acolo.

D: Cealaltă viaţă pare foarte asemănătoare cu viaţa pe care o trăieşte acum.

P: De fapt, este o combinaţie a celor două. Una era dificilă, iar cealaltă a fost tot ce şi-a dorit ea să fie. Ea trebuie să înţeleagă că poate să aleagă modul în care vrea să înainteze în viaţă. Poate să dea energie acestor conflicte sau poate să se concentreze pe ceea ce îşi doreşte, şi atunci totul se va rezolva

de la sine. Viaţa ei de acum este foarte asemănătoare, dar este mai complexă şi lucrurile se întâmplă mult mai repede în această viaţă. Rezultatele sunt foarte clare.

D: Ce rost are să repeţi anumite circumstanţe?

P: Viaţa uşoară a fost stabilită intenţionat în acest fel. Nu s-a confruntat cu oameni dificili ca cei care apar în viaţa ei de acum, sau în viaţa dificilă anterioară. Este o combinaţie a celor două. E vorba de cum te descurci cu adversităţile şi cu aceşti oameni dificili, ca la sfârşitul zilei să mai ai încă ceea ce ai avut în prima viaţă... în viaţa cea uşoară. Este o combinaţie pentru ca ea să înveţe să treacă peste adversităţi, fără a se lasa copleşită de ele. în viaţa grea ea a avut ceva de făcut, o muncă necesară şi importantă, dar s-a confruntat cu multă opoziţie din partea oamenilor din jur. Ea a reuşit să facă ce avea de făcut, dar totul a fost o luptă... s-a confruntat cu multă adversitate şi cu lupte nu cu pumnii, ci cu lupte ale voinţei şi determinării. Era absolut epuizată şi abia aştepta să plece de acolo. Viaţa uşoară a avut scopul de a-i arăta că se poate şi aşa. Că nu trebuie să fie totul o luptă. A fost configurată în aşa fel încât să nu aibă confruntările de dinainte. Cum îţi trăieşti viaţa când te confrunţi cu situaţii dificile? Mai ai acea plăcere din viaţa uşoară, capacitatea de a lăsa lucrurile cum sunt, fără să le cari după tine? E bine să îţi pese, dar să nu fii aşa de strâns implicat în proces şi rezultat, deoarece rezultatul va avea grijă de el însuşi.

I s-au dat multe sfaturi referitoare la firma la care a lucra şi la implicarea ei cu conducerea de acolo. Ea ştia că oamenii din vârf erau corupţi şi simţea că trebuie să-i aducă în faţa justiţiei. Dar SC a spus că totul se va rezolva în curând, fără să fie nevoită să agite apele. „Dar să nu îţi fie frică să vorbeşti, când va veni momentul.” Următorul lucru important de

acoperit se referea la problemele ei fizice, mai ales la artrita de la mâini. Am întrebat ce a cauzat această boală.

P: E din cauza fricii de a lua o decizie. Nu a avut încredere în instinctele ei. Nu a avut încredere în intuiţia ei; lipsa de ei de mişcare şi acţiune a cauzat îmbolnăvirea articulaţiilor. E vorba despre a se mişca, despre a acţiona şi a avea credinţă. Ea ştia ce trebuie să facă, dar frica a ţinut-o pe loc.

D: Poate că o va ajuta să ştie că totul va fi bine.

P: Asta e foarte important. Unii oameni sunt capabili să îşi depăşească frica şi au o credinţă extraordinară, dar ea are genul de credinţă care trebuie justificată. Este o credinţă bazată pe experienţa trecută, nu pe credinţa oarbă. Trebuie să înţeleagă că nu are de ce să se teamă.

D: Putem elimina artrita?

P: Da. Şi-a servit deja scopul. Simplul fapt că deţine aceste informaţii pune capăt problemei. Trebuie doar să îşi facă treaba, pe care este absolut dispusă să o facă.

D: Dar ia nişte medicamente pentru durere. (Intravenos)

P: Nu mai are nevoie de ele. Poate înceta să le mai ia, de acum încolo. Are o programare marţi, pentru injecţii. Poate să sune şi să anuleze programarea, când se întoarce în oraş.
Am întrebat cum va vindeca artrita. Eu sunt mereu curioasă şi îmi place ca SC să îmi explice procesul. „Am această unealtă nouă grozavă care emite o lumină albă, care nu este vizibilă cu ochiul liber. Dar ea poate simţi energia. Totul este lumină şi energie. Intru în toate articulaţiile şi inund întreaga articulaţie cu această lumină albă, care distruge agenţii patogeni care sunt acolo şi toxinele, şi ţesutul bolnav. Apoi creşte acolo un

ţesut nou-nouţ, perfect. Funcţionează impecabil, fără nici un efort din partea ei. Ea are responsabilitatea de a avea grijă de corpul ei, dar dincolo de asta, corpul va avea singur grijă de el. Corpul este fantastic. Fixez ADN-ul, în timp ce fac asta. Ea are această afecţiune de ceva vreme... de multă vreme. Deci este încorporată în ADN-ul ei şi a făcut-o vulnerabilă faţă de agenţi patogeni şi toxine. ADN-ul este afectat de acest instrument care emite lumină, care restabileşte o vibraţie perfectă. Se restaurează toate firele de ADN pierdute şi inactive, deci oriunde erau găuri în firele de ADN care lipseau, acestea se regenerează."

D: Bine. Asta creează un corp aproape nou, nu-i aşa?

P: Da. Se va regenera. Ea va observa diferenţa. Trebuie doar să o accepte. S-a făcut. Fii recunoscătoare pentru vindecare şi accept-o. Nu te crampona de ceea ce ai făcut în trecut. Dacă ea crede că are să o doară, atunci... are să o doară.

D: Pentru că se aşteaptă la asta?

P: Corect. Aşa a fost trecutul ei, dar acum trebuie doar să facă aceste activităţi şi să creadă că nu va mai avea dureri şi că este minunat. Ea trebuie să se concentreze pe ceea ce îşi doreşte. – Corpul uman este miraculos, dar există şi situaţii fără întoarcere.

D: întotdeauna am crezut că poţi repara orice.

P: Da, dar uneori o iei de la capăt, cu un corp nou. Totul are un ciclu de viaţă. – Restul corpului ei este într-o formă destul de bună. A făcut o treabă bună. Ar putea avea o dietă mai bună, dar este mai rău pentru ea să se streseze în legătură cu dieta. Este mai bine pentru ea să continue cu dieta actuală şi să renunţe la stres. Stresul este mai dăunător decât o dietă

proastă. Nu trebuie să îşi refuze nimic, din când în când. O gogoaşă din când în când, este în regulă. Nu este un grup alimentar.
Avea o întrebare despre partenera sa Jean. Voia să ştie dacă avea un contract cu ea sau dacă a avut vieţi anterioare cu ea.

P: A fost cu ea în viaţa dintre vieţi, înainte de viaţa prezentă. Când trebuia să decidă şi să îşi pregătească circumstanţele pentru viaţa de acum, se simţea copleşită. Spunea de exemplu, „O, nu pot să trec prin aşa ceva". Atunci i-am spus: „Ai să poţi." I-am oferit opţiunea de a o avea pe Jean alături de ea, pentru că Jean o va învăţa cum să privească lucrurile diferit. Jean o va înţelege şi o va ajuta să treacă prin aceste lucruri, o va ajuta să gândească şi să acţioneze când se confruntă cu aceste greutăţi. Şi se vor ajuta una pe alta. Jean şi-a rezolvat şi ea o mulţime de probleme, despre care Patti nu ştie nimic. Nu e treaba ei să ştie.

Era foarte important că Patti primise atât de multe informaţii despre viitorul ei, despre implicarea ei la servici şi despre ceea ce urma să se întâmple la firma la care lucra.

P: Asta va fi o mare uşurare pentru ea. îi va da putere, pentru că nu a ieşit încă la liman. Va fi mult mai uşor pentru ea, dacă ştie că vor exploda bombele în jur, dar ea va fi complet protejată. – Nu ne place să le spunem oamenilor viitorul, dar uneori asta le oferă asigurarea că sunt protejaţi, că trebuie să acţioneze şi că sunt în siguranţă. Asta îi ajută enorm, pentru că

au un sentiment de uşurare şi confort, care le oferă echilibru. Ei simt că se află acolo cu un motiv, iar când vor ajunge în lumea de apoi, va fi şi mai bine. Aşa că îşi regăsesc puterea. Au sentimentul că sunt protejaţi şi în siguranţă.

SC transmite întotdeauna clientului un mesaj de despărţire: Eşti exact acolo unde
trebuie să fii. Te afli pe drumul cel bun. Faci exact ceea ce trebuie să faci. Aşa că fii cine eşti şi înţelege că nu eşti responsabilă pentru nimeni altcineva. Eşti responsabilă doar pentru tine. Ai grijă de oamenii tăi. Bucură-te de viaţă.

MUNCA DE VINDECARE

Oricât de mult îmi doresc să ajut fiecare client care vine să mă vadă, există momente în care acest lucru pur şi simplu nu funcţionează. Ei reuşesc să acceseze un nivel profund de transă, cauza problemelor lor (de obicei de natură fizică) este descoperită, SC-ul lucrează cu multă iubire pentru a-i vindeca şi le oferă sfaturi minunate. Dar mai târziu vor spune că nu s-a întâmplat nimic şi că nu au fost ajutaţi. De fapt, unii spun că sunt chiar într-o stare mai rea decât înainte de a veni la mine. Uneori (şi acestea sunt cazuri rare) vindecarea funcţionează

pentru o perioadă scurtă de timp, apoi revine boala. Câteva luni mai târziu revine boala şi, bineînţeles, ei mă învinovăţesc pe mine. E mult mai uşor pentru ei să facă asta, decât să admită că ei sunt cauza propriilor lor probleme, inclusiv a celor de natură fizică. Este întotdeauna mai uşor să arunci vina în afara ta, decât să recunoşti că ţi-ai creat propria realitate. Chiar dacă realitatea lor nu este una plăcută, este ceea ce ei au manifestat. Este puterea minţii umane în acţiune. Acesta este motivul pentru care această putere ar trebui folosită pentru a vindeca, mai degrabă decât în mod distructiv. Ei vin la mine cu aşteptări prea mari. Ei caută pe altcineva care să îi vindece. încerc să le explic cât mai clar că nu eu fac vindecarea, ei o fac. Eu sunt doar facilitatorul care ajută să vină SC-ul şi să facă treaba. Explic acest lucru la cursurile mele, pentru că în momentul în care studentul crede că el face treaba, intervine egoul. Iar asta va împiedica desfăşurarea procesului. Eu doar ajut la desfăşurarea procesului de vindecare.

Astfel de cazuri sunt rare, dar se întâmplă. Cu toţii avem liberul arbitru şi nimeni nu poate trece peste asta. SC poate spune că persoana este vindecată şi că ar putea să ducă de acum o viaţă normală, dar dacă omul nu acceptă acest lucru şi nu crede în asta, nimeni nu poate face nimic. Liberul arbitru este pe primul loc. Un client mi-a spus, după şedinţă: „Mă simt mai bine. Nu mai am dureri. Dar ştiu că este prea frumos pentru a fi adevărat. Durerea are să revină.” Un alt client mi-a spus mai târziu: „Eu nu pot fi vindecat! Am fost bolnav toată viaţa. Nu mă voi face niciodată bine.” Profeţiile se împlinesc de sine. Dacă clientul doreşte să continue acea realitate (dacă se încăpăţânează să spună că nu vrea să o schimbe), eu nu pot face nimic. Există, de asemenea, posibilitatea auto-pedepsirii pentru o anumită vină. Oamenii sunt fiinţe complicate. Am descoperit asta când am lucrat cu ei timp de peste patruzeci de ani. Uneori lucrul pentru care se pedepsesc a fost uitat de mult şi zace îngropat în amintirile inconştiente. Dar

ei s-au transformat în victimă.

Tocmai am vorbit cu o clientă cu care am lucrat acum câteva luni, care a petrecut aproape o oră ţipând la mine. „Am venit la tine pentru că ai spus că mă poţi vindeca. Dar nu m-am vindecat! Sunt mai bolnavă ca înainte.” în primul rând, eu nu le spun niciodată oamenilor că aş putea să îi vindec, pentru că ştiu că aşa ceva nu este posibil. Nu am o astfel de putere. în al doilea rând, rezultatul final depinde de ei şi de sistemul lor de credinţe. Era atât de multă furie în vocea acelei persoane. Mi-am dat seama de ce nu voia să elibereze boala (sau de ce credea că nu poate). Furia faţă de ceea percepea a fi cauza situaţiei ei dificile, mânia faţă de părinţii ei pentru felul în care au tratat-o, mânia faţă de medicii care nu au putut să o ajute, mânia faţă de mine, pentru că nu am putut să îi dizolv toate problemele. Cauza problemei unor astfel de oameni trebuie să fie întotdeauna în afara lor. Doare prea tare şi este nevoie de prea multă responsabilitate, pentru a recunoaşte că de fapt cauza se află în ei înşişi. Este mai uşor să joci rolul victimei, „Săraca de mine! Nu înţelegi cât de oribil am fost tratată! etc. etc.” în metafizică şi mai ales în genul meu de muncă, ştim că am stabilit un plan şi am făcut contracte, înainte de a veni în această viaţă. Am fost de acord cu genul de situaţii pe care le vom experimenta, deşi uneori am fost avertizaţi de ghizii noştri că va trebui să luăm decizii dificile. Dar mergem mai departe şi sperăm că va fi bine. Pentru că atunci când intrăm în corpul fizic ne uităm planul. Uităm că am planificat lucrurile care ni se întâmplă, pentru a învăţa din ele. Dacă nu învăţăm, atunci trebuie să ne refacem temele. Aceasta este legea karmei şi modul în care este condusă această şcoală de pe Pământ. Trebuie să te întorci aici şi să o iei de la capăt cu aceiaşi oameni, în aceleaşi circumstanţe, până când ai absolvit clasa în această şcoală. Este complicat, dar nu eu fac regulile. încerc doar să ajut oamenii să înţeleagă ceea ce ei singuri îşi fac.
Unii oameni nu vor să se vindece, pentru că se bucură în secret de anumite avantaje. Ei nu ar recunoaşte niciodată acest lucru

în mod conştient, dar cu toţii cunoaştem oameni care sunt mereu bolnavi şi se plâng de cele mai noi dureri şi simptome, sau de medicamentele recomandate de medic. Ei se bucură în secret de atenţia care li se acordă. De obicei, acest gen de oameni nu au nimic altceva în viaţa lor şi se bucură de atenţia primită. Dacă i-ai vindeca, le-ai lua atenţia de care beneficiază, le-ai lua identitatea. Iar atunci ar simţi că nu mai au nimic. Este singurul lucru care îi face să se simtă diferiţi de cei din jur şi speciali. Dacă o persoană are astfel de beneficii de pe urma bolii, nu va dori să îi dea drumul. în lucrările mele despre viaţa lui Isus (Isus şi Esenienii şi Ei au umblat cu Isus), am descoperit că nici măcar Isus nu a putut să vindece pe toată lumea, indiferent ce ţi-ar spune Biserica. El putea să se uite la o persoană şi să vadă de ce avea boala. Iar dacă era din cauza karmei, nu putea să îndepărteze boala. Putea să le uşureze durerea, dar i s-a interzis să se amestece direct în planul de evoluţie al oamenilor. Deci, dacă El nu a putut să o facă, cum aş putea eu să cred că am puterea de a trece peste liberul arbitru al unei persoane?

După o zi grea în care petrecusem patru sau cinci ore cu un client, am plecat deprimată de la cabinet, întrebându-mă dacă pot să ajut cu adevărat pe cineva. Sunt sigură că orice terapeut, vindecător, doctor sau psihiatru s-a simţit uneori aşa. M-am urcat în maşină, când deodată am auzit în minte o voce foarte clară: „Responsabilitatea ta încetează atunci când clientul iese pe uşă. Dacă ştii că ai făcut cu adevărat tot ce se putea face, restul depinde de clientul tău.” Mi s-a luat o greutate de pe umeri. Oricât de mult aş vrea să ajut pe toată lumea, până la urmă nu este responsabilitatea mea! Oamenii trebuie să accepte schimbarea, să şi-o dorească, să creadă în ea şi să îi permită să se întâmple. Nimeni altcineva nu poate face asta pentru ei. îmi place să lucrez cu SC-ul, dar până la urmă nici el nu poate face mai mult, pentru că este interzisă depăşirea liberului arbitru.

Aşa încât clientei cu care tocmai am vorbit, care era atât de supărată, nu pot decât să îi transmit iubire şi să sper că va conştientiza puterea pe care o are în ea, şi îşi va permite să fie vindecată. Poate că aceasta este lecţia ei – să înveţe să aibă încredere în ea însăşi şi să nu mai depindă de ceilalţi, pentru a face ceea ce este capabilă să facă ea însăşi. Ar fi o lecţie minunată şi importantă.

Iar miilor de studenţi care mi-au urmat cursurile, le voi spune: „Faceţi tot ce puteţi. Trataţi-vă clienţii cu compasiune şi folosiţi-vă toate abilităţile pentru a-i ajuta. Dar după aceea, responsabilitatea le aparţine lor.”

Capitolul 6 STADIUL DE PLANIFICARE

Amber a coborât de pe nor, direct într-o scenă. De la primele cuvinte era emoţionată, aşa că am ştiut că a accesat ceva important.

A: Mă apropii de stânci şi văd nişte oameni. Nu sunt din satul nostru. Sunt spanioli şi ne pun întrebări. Caută ceva. Eu sunt un băiat. Mă aflu în faţa stâncilor... suntem cu toţii în faţa stâncilor.

D: Mai sunt şi alţii cu tine?

A: Da, oameni din satul nostru. încearcă să obţină ceva de la noi. Nu ştiu ce vor, dar bărbatul care pare supărat are o barbă

ascuţită. (Râde) Ce prostie! Ei poartă haine! Nu e de mirare că sunt atât de supăraţi. Trebuie să fie nefericiţi, din cauza asta. – (E din nou serios.) Nu ştiu ce vor. Ei caută ceva. Nu ştiu ce să le dau.

D: înţelegi ce spun ?

A: Nu. Nu ştiu ce vor. Privesc în jos, dar ei mă obligă să mă uit la ei. Ei cred că eu ştiu ceva.

D: Ai idee ce caută ?

A: Aur? (Râde) Nu ştiu ce e aurul. Ceva auriu... ceva strălucitor? Nu ştiu ce e asta. Nu ştiu de ce cred ei că aş şti.

D: Dar ceilalţi care sunt cu tine?

A: Le este frică. Se ascund. încearcă să se ascundă în spatele stâncilor. I-au ucis pe unii din oamenii noştri. Sunt atât de insistenţi. încearcă să ne sperie, dar nu ştiu ce caută. Nu ştiu ce e asta.

D: E şi un conducător al satului acolo ?

A: Conducătorii nu sunt acolo. Sunt plecaţi la vânătoare. în faţă sunt oamenii în vârstă, femeile şi copiii. Unii dintre noi, băieţii, ne jucam într-o zonă situată la marginea unui canion din stânci. Eu şi prietenii mei i-am văzut şi am alertat satul. Nimeni nu ştia ce să facă, iar ei continuau să se apropie. Ne-au găsit şi ne- au adunat la un loc.

D: Ai mai văzut astfel de oameni?

A: Am auzit de ei, dar nu i-am mai văzut până acum. Speram că nu vor veni, dar au venit. – Cred că va trebui să le fiu ghid. Cred că este singura cale. Nu ştiu unde să îi duc, dar trebuie să îi duc undeva, departe de oamenii mei. Am să încerc să îi păcălesc. Poate că voi reuşi să scap. Trebuie să îi duc de aici, altfel au să omoare mai mulţi oameni. Trebuie să fac asta. E singura şansă... singura şansă.

D: Deci ce te hotărăşti să faci?

A: Am să mă comport ca şi cum aş şti unde este, ca şi cum aş şti unde vor să meargă şi ce caută. Sunt mai mulţi bărbaţi, călare pe cai.

D: Dar prietenii tăi? Vor să meargă cu tine?

A: Nu vor să meargă cu mine. Lee foarte frică. îi cheamă mamele lor şi le este frică.

D: Mama ta este şi ea acolo?

A: Da, dar văd în ochii ei că ea îmi dă puterea de a merge. Ea ştie ce am de gând să fac.

D: Cred că eşti foarte curajos, dacă faci asta.

A: Oamenii noştri suferă. Nu este multă mâncare, bărbaţii sunt plecaţi la vânătoare de mult timp. Oamenii noştri sunt pe moarte.

D: Oare au să te creadă?

A: Da, pentru că vor atât de mult să mă creadă. (Râde)

D: Ei nu cred că i-ai putea păcăli.

A: Nu, fiindcă sunt doar un băiat.

Am condensat timpul şi l-am mutat înainte, ca să vedem ce s-a întâmplat.

A: îi conduc într-un canion, pe un drum lung... lung. La o zi de mers pe jos, departe de satul meu. Intru şi ies din diverse

locuri. Mă întorc şi mă rotesc ca să îi zăpăcesc, să nu mai găsească drumul înapoi către sat. Sper că cei din satul meu vor scăpa. Avem un loc sigur în vârful muntelui, unde ar putea fi în siguranţă, încerc să le dau timp. Poate că grupul de vânătoare se va întoarce între timp.

D: Aceşti oameni nu vor şti cum să se întoarcă?

A: Nu, dar devin suspicioşi. I-am dus în canion pentru că ştiu o cale de ieşire, dacă pot ajunge acolo la timp.

D: Mergi pe jos sau călare?

A: Merg pe jos, iar ei mă urmează. (Râde) Caii lor sunt atât de lenţi. Vor apă pentru caii lor. îi duc să îşi adape caii, apoi îi duc înapoi în canion. Nu am mai fost acolo de foarte mult timp. Sper să îmi amintesc. Există o peşteră. Am să le spun că e în peşteră, apoi voi încerca să evadez. Există un fel de potecă printre pietre pe care mă pot căţăra, ca să am o oarecare protecţie în tufele de deasupra, dacă pot scăpa.

D: Atunci ei vor intra în peşteră, iar tu vei putea evada.

A: Aşa am crezut, dar nu asta s-a întâmplat. Nu credeam că îmi vor cere să intru în peşteră cu ei. Am crezut că vor fi atât de entuziasmaţi încât vor uita de mine, dar mă obligă să merg cu ei. Intrăm în peşteră şi bineînţeles, nu e nimic acolo. Sunt nişte desene pe perete la care se uită, dar sunt supăraţi pe mine. Se hotărăsc să mă vor omoare. Au obosit. Am mers toată ziua şi nu avem nimic de arătat pentru atâta efort. încerc cu disperare să îi îndrum în altă direcţie, dar peştera se înfundă... Nu există nici un mod în care să scap de acolo, iar ei sunt obosiţi şi supăraţi. Nu ar fi trebuit să intru în peşteră.

D: Dar nu ai avut de ales. Ce se întâmplă acum ?

A: îmi taie gâtul cu un cuţit.

D: Eşti afară din corp acum ?

A: Da, stau şi privesc. îi văd cum pleacă şi lasă trupul băiatului (trupul meu) pe jos, în peşteră. Familia mea va dori să mă găsească.

D: Dar nu vor şti unde să caute, nu-i aşa? (Nu) Cum te simţi în legătură cu toate astea ?

A: Sunt dezamăgit. Am fost atât de prost încât am crezut că pot să-i păcălesc.

D: Cred că ai fost foarte curajos, că ai încercat.

A: Nu cred că am reuşit să fac mare lucru pentru familia mea. După toate astea, se pot întoarce în sat. S-ar putea să îi omoare pe toţi cei din sat. Mă simt atât de dezamăgit. Eram atât de sigur că voi reuşi.

D: Dar erai doar un copil. Ai făcut mai mult decât ar fi făcut unii adulţi. Ai cum să vezi ce s-a întâmplat cu familia ta şi cu ceilalţi oameni?

A: Unii au reuşit să scape dar e mult de urcat, pe pereţii canionului. Bătrânii nu au putut să urce... nu au reuşit să scape. (Părea tulburat) Spaniolii s-au întors în sat şi s-au răzbunat. I-au ucis.

D: Dar cred că ai făcut tot ce ai putut.

A: Nu ştiam ce altceva să fac. Dar o parte din familia mea a scăpat. Mama a scăpat.

D: Ce ai de gând să faci acum ?

A: încerc să îi ajut, deşi nu mai sunt cu ei. încerc să îi ajut cât de

mult pot.

D: Cum faci asta?

A: Le las semne. Le spun să nu meargă într-o anumită direcţie, dar situaţia e atât de lipsită de speranţă. îi pot ajuta pentru o perioadă de timp, dar nu ştiu dacă pot preveni dezastrul.

D: Poate nici nu ar trebui să încerci. Poate că este prea mult, pentru o singură persoană.

A: Nu ştiu.

D: Rămâi acolo o vreme şi încerci să îi ajuţi?

A: Da, dar acum totul se îndepărtează din ce în ce mai mult. Mă îndepărtez de acolo. Sunt tras în sus, din ce în ce mai departe. Sunt departe de toate astea, acum. Sunt singur. Plutesc în întuneric, dar nu mai sunt atât de îngrijorat pentru familia mea. Văd o lumină strălucitoare. Se pare că vine de nicăieri şi de peste tot. O, Doamne, e atât de frumos şi de cald. Plutesc în lumină.

D: Este un sentiment bun. Se simte foarte bine, confortabil şi în siguranţă. (Da) Ce ai de gând să faci acum ? Mai vrei să stai acolo ?

A: Va trebui să merg în alt loc, dar acum mai rămân în această lumină.

D: E cineva în preajmă care îţi spune ce să faci?

A: Hmm... nu văd pe nimeni. Sunt înconjurat de această lumină. – Dar văd că mă aşteaptă cineva. Exact de asta am nevoie acum. Arată foarte înţelept... ca un tată sau un bunic cu părul alb. Mă salută şi mă înconjoară cu braţul. îmi spune că am făcut tot ce am putut. Este mândru de mine. – Mă trage într-un loc plin de lumină.

D: îţi pare rău că părăseşti celălalt loc?

A: Nu. Acest loc este mai bun. Este uimitor! Totul pare a fi plin

de lumină. Văd nişte clădiri... el îmi spune că sunt „temple”. Nişte clădiri eterice, uşoare. Sunt temple. Sunt locuri de învăţare, dar nu ştiu ce caut eu aici. El îmi spune să nu îmi fac griji, că îmi va explica el tot ce trebuie să ştiu. – Acum sunt în interiorul clădirii. Are un tavan cu boltă, foarte înalt. Totul este alb. Intră atât de multă lumină, încât e greu de văzut dacă sunt ferestre. Lumina intră peste tot... E frumos. Văd nişte mese lungi, dar nu e nimeni acolo. Doar aceste mese lungi. El merge cu mine. Traversăm un coridor. Mă simt bine aici. Nu ştiu de ce sunt
mesele acolo. Nu există scaune, doar aceste mese.

D: Fără oameni?

A: Nu. Simt că oamenii sunt în alte camere, în lateral. Vrea să mă ducă într-o cameră. – Am mai fost aici.

D: Locul îţi este familiar?

A: Da, şi sunt cărţi... multe cărţi. îmi zâmbeşte şi spune: „Fiecare carte care a existat vreodată, se află aici”. Oh Doamne! Am mai fost aici, da. Nu ştiu când, dar am mai fost aici. Văd rafturi cu toate cărţile. Şi sunt oameni acolo care caută, trag cărţi şi le pun înapoi. Dar nimeni nu vorbeşte. – Sunt atât de fericit să mă întorc aici unde sunt cărţile! (E bucuros) Oh! Oh! Fiecare carte care a existat vreodată se află aici... fiecare carte. Oh Doamne! Este ca şi cum ai trece cu mâinile peste un instrument muzical şi se aud acorduri. Când ating o carte, ştiu ce este în ea. îmi spune să nu mă comport ca un copil şi să nu mă mai joc atât de mult, dar este un sentiment atât de plăcut.

D: Deci când atingi o carte, nu mai trebuie să o citeşti? (Nu) Ştii imediat ce este înăuntru?

A: Este ca versiunea Reader's Digest (prescurtată). Ştii rezumatul, când atingi cărţile. înţelegi? Dacă vrei poţi să dai jos cartea de pe raft şi să absorbi totul, dar poţi să îţi treci

degetele peste ea, să extragi sunetele şi să le faci să cânte... să simţi fiecare carte... Oh, ce minunat! (Era în extaz.) El râde de mine şi îmi spune că va fi timp pentru asta mai târziu. (Râde) Tot ce aş vrea să ştiu se află acolo. El râde de mine şi spune: „Este adevărat. Dar există diverse secţiuni şi e nevoie de timp pentru a le vizita."

Era evident că se afla la Biblioteca din lumea spiritului. Acesta este locul meu preferat. Oricum ador bibliotecile şi pot petrece o zi întreagă într-una, atunci când fac cercetări. Dar această bibliotecă este un loc cu totul deosebit, deoarece conţine tot ceea ce a fost cunoscut vreodată şi tot ceea ce va fi cunoscut vreodată. O adevărată comoară pentru cineva ca mine, care iubeşte cercetarea. în bibliotecă se află aşa-numitele înregistrări Akashice, care au fost descrise în multe feluri. De fiecare dată când am dus un client acolo, am avut acces la toate
informaţiile. Multe din ele le-am folosit în cărţile mele.

A: Mă duce mai departe înăuntru, spre centrul bibliotecii. îmi spune că există o cameră specială pentru mine, cu cărţile mele.

D: Deci este ca o bibliotecă.

A: Da. Oamenii vin aici pentru a face cercetări, pentru a-şi planifica viaţa care urmează şi pentru a aduna cunoştinţe despre anumite lucruri. Sunt multe camere. Nici nu pot număra câte camere sunt. Mă duce într-o încăpere care va fi camera mea, care are cărţile mele. O cameră dedicată vieţii mele şi celor care mi-au fost apropiaţi.

D: O cameră specială, doar pentru tine? (Da) Când oamenii

merg acolo, se duc în propria lor cameră?

A: Da. Diferiţi oameni fac lucrurile în mod diferit, dar el ştie că aşa îmi place mie. El ştie că iubesc cărţile. Camera asta este doar a mea.

D: Cum este camera ta?

A: E frumos înăuntru... Există un perete care e doar o fereastră mată cu lumină, şi există rafturi cu şiruri de cărţi. Există o masă în centru şi mă duce la această masă. Există un scaun pentru mine, în care voi sta. El se uită la mine şi spune: „Ştii ce să faci mai departe". Eu îi răspund: „Nu sunt atât de sigur că ştiu!" El spune: „Sigur că ştii... chemi cartea la tine".

D: O chemi la tine?

A: Chemi cartea la tine. Nu te ridici ca să te duci să o iei. O chemi, iar ea apare în faţa ta. Orice carte de care ai avea nevoie. Dar cartea în care vrea să mă uit acum, în care trebuie să mă uit acum, este cartea vieţii în care tocmai am fost.

D: Viaţa din care tocmai ai plecat?

A: Da. El ştie cât de nerăbdător sunt să merg mai departe, aşa că îmi va permite să mai pun alături încă două cărţi. Dar mă tachinează. îmi spune că nu mă pot uita acum în ele. – Când deschid cartea, e ca şi cum m-aş uita printr-un telescop, apoi cartea devine ca o lupă pe care o pot muta, astfel încât pot vedea unde am locuit. Pot vedea mesa. Pot să văd stâncile. Mă văd pe mine mititel, cum mă joc cu prietenii mei, cu tata şi cu mama.

D: Nu ai trăit foarte mult în acea viaţă.

A: Nu, dar a fost în regulă. Au fost anumite lucruri pe care le-am învăţat şi am aflat că tatăl meu avea dreptate. Mi-a spus când eram mic că prietenii mei s-ar putea să nu fie mereu în preajma mea, ca să mă ajute. Mi-a spus că este important să ai

prieteni care să te ajute, dar trebuie să îţi ajuţi şi tu prietenii.

D: Ce crezi că ai mai învăţat din acea viaţă ?

A: Familia mea era importantă... foarte importantă. Dar nu i-am putut ajuta. Nu i-am putut salva, dar am făcut tot ce am putut. Dacă n-aş fi plecat, toată lumea ar fi fost măcelărită.

D: Deci i-ai salvat pe o parte din ei ?

A: Da. Am reuşit să fac asta.

D: Deci acesta a fost scopul vieţii?

A: Da. Mama trebuia să trăiască. Am mai aflat că am fost cam prost, pentru că dacă echipa de vânătoare nu era în sat, noi (băieţii) ar fi trebuit să supraveghem satul. Ar fi trebuit să stăm de pază şi să supraveghem împrejurimile, dar ne-am jucat şi nu am dat alarma la timp.

D: Când au venit străinii? (Da) Dar toată lumea are dreptul să greşească, nu-i aşa?

A: Da, dar iresponsabilitatea omoară oameni. Nu am făcut-o intenţionat, dar înţelegeam acum de ce era atât de important pentru sat să stăm de pază.

D: Bătrânul îţi explică lucrurile astea?

A: Nu, le-am văzut când m-am uitat în carte. Pur şi simplu ştiu lucrurile astea. El doar stă lângă mine şi asta e foarte reconfortant. Nu mă judecă. E foarte amabil şi blând.
D: Există ceva ce ar trebui să iei cu tine din viaţa aceea?

A: Nu poţi salva pe toată lumea. Poţi fi isteţ. Poţi fi şmecher. încerci să faci tot ce poţi pentru a-i proteja pe oamenii pe care îi iubeşti, dar până la urmă... nu îi poţi salva pe toţi... nu tot timpul. Dar faci tot ce poţi.

D: Pentru că fiecare are viaţa lui. Fiecare are propriile

lecţii de învăţat, nu-i aşa ? (Da) Crezi că ai extras din carte tot ce poţi folosi ?

A: Nu. Vor fi mai multe sesiuni. Mă voi întoarce să mă uit în carte. Dar am primit cea mai mare parte din informaţii. El e mândru de mine, pentru că am primit cea mai mare parte din informaţii. Ne vom întoarce aici mai târziu şi ne vom uita din nou. îmi spune că trebuie să mă odihnesc şi vom reveni mai târziu.

D: încă nu vrea să te uiţi la celelalte cărţi de pe masă?

A: Mă tentează cu ele, dar încă nu mă lasă să le răsfoiesc. (Glumind) Pentru că nu am terminat cu cartea asta. Trebuie să termin ceea ce am început, înainte de a merge mai departe. El ştie că nerăbdarea e slăbiciunea mea. El ştie că trebuie să mai lucrez la asta – la a termina lucrurile pe care le-am început. Dar mă ispiteşte, pentru că ştie cât sunt de dornic să mă apuc de următorul lucru. Cărţile sunt acolo şi arată minunat, dar trebuie mai întâi să termin cartea asta. Dar mai întâi vrea să mă odihnesc. — Mă duce într-un loc deschis, cu păsări care cântă. Este şi o fântână arteziană acolo, lângă care mă pot relaxa. Mă aşez acolo şi aştept. Aud pe cineva cântând.

D: Eşti singur?

A: Da. Dar aud oameni. Aud voci de femei care cântă, dar nu văd pe nimeni. E o zonă în aer liber, cu bănci aşezate în semicerc. Sunt sculptate în piatră albă, iar în centru este o fântână arteziană din piatră albă. în apropiere e o pădure. Aud păsările cântând, dar sunt singur acolo. M-a lăsat acolo deocamdată.

D: Pare a fi un loc frumos! (Da) Ai mai trecut în revistă şi alte vieţi pe care le-ai trăit?

A: Nu. Celelalte vieţi sunt în cărţi şi pot să mă întorc şi să mă

uit la ele când e necesar, pentru că uneori trebuie să ne reamintim ce am învăţat în diferite vieţi, ca să nu uităm. – Uneori sunt prea nerăbdător. – Se va întoarce după mine mai târziu, dar acum trebuie doar să mă relaxez. Doar să aştept şi să ascult... să
privesc natura. Să absorb totul şi să mă conectez la ea. Să simt vântul şi direcţia în care suflă. Să ascult păsările şi să nu mai fiu atât de dornic să fac următorul lucru. Să fiu acum şi aici. Va fi timp pentru celelalte lucruri, mai târziu.

Mi-am dat seama că probabil va petrece destul de mult timp relaxându-se în acest loc frumos, ca să îşi revină după modul în care a murit în acea viaţă. Va reflecta asupra sensului acelei vieţi. Aşa că m-am hotărât să îl duc înainte când va veni îndrumătorul său să îl ia, după ce se va odihni suficient. Am presupus că va fi dus înapoi în bibliotecă, la cărţi.

A: Nu mă duce înapoi la bibliotecă. (Râde) Mă duce la grupul meu. Ştie că asta aşteptam, dar m-a făcut să aştept. (Râde şi chicoteşte) M-a făcut să aştept.

D: (Râde) Dar credeam că îţi plac cărţile?

A: Oh, îmi plac (râde), dar de fapt voiam să îi văd pe ei. Abia aşteptam să îi văd. Oh Doamne! Este grupul meu... cei cu care am lucrat împreună. Este grupul nostru. Am fost împreună în multe vieţi, dar acum nu suntem în trup. O parte din noi este mereu acolo, indiferent dacă suntem sau nu întrupaţi. Interesant. Nu este chiar la fel, dar suntem cu toţii aici.

Am simţit că această afirmaţie era foarte importantă – că şi atunci când suntem pe Pământ într-un corp, o parte din noi (un aspect) nu părăseşte niciodată lumea spiritului.

D: îţi place să fii împreună cu ei? A: Oh, da! Lucrăm bine împreună.

D: Deci, când vă întoarceţi în viaţa de pe Pământ, uneori veniţi împreună? (Da) Aşa nu eşti niciodată singur. (Nu) Ce se întâmplă la grup?

A: Mă întreabă: „De ce a durat atât de mult?" Ei ştiau că trebuia să aştept afară. Nu pot să cred că i-am uitat! Am fost la cărţi apoi afară să mă odihnesc şi am uitat că se va întâmpla asta în continuare. Cum am putut să uit despre ei? Oh Doamne! Sunt minunaţi. Este atât de frumos să fiu înapoi cu ei... atât de plăcut. – Ei stau la o masă şi văd că discută între ei. Masa este interesantă, pentru că este interactivă. Arată ca o hartă translucidă şi atunci când o atingi, măreşte un anumit loc. O atingi din nou şi poţi vedea oamenii din acel loc. Este ca Google Earth, dar când o atingi, poţi merge în acel loc. – Sunt ocupaţi cu planificarea. Oh, acest grup nu poate cădea niciodată de acord. Toţi vor să meargă în alt loc. Fac planuri. Mă aşteptau. Ei cred că acest loc este cel mai important, că trebuie să fim acolo unde putem lucra cel mai bine. Iar cei de aici... Cineva tocmai a spus (pe un ton amuzant al vocii) „Oh, putem fi peste tot în acelaşi timp. Ce mai contează?" Dar ne place atât de mult să fim împreună, încât vrem să fim în acelaşi loc. Vrem să începem din acelaşi loc.

D: Deci se uită la hartă şi încearcă să-şi dea seama de unde vor începe?

A: încerc să îmi dau seama unde voi merge în continuare. Sunt

serioşi pentru o clipă. Nu ştiu dacă suntem pregătiţi pentru următorul pas.

D: Dar vrei să mergeţi împreună. Nu vrei să mergi singur?

A: Nu, vom merge împreună. Mulţi dintre noi simt cu tărie că trebuie să mergem în Orientul Mijlociu. Grupul nostru trebuie să meargă acolo unde trebuie să meargă şi vom face ceea ce suntem chemaţi să facem. Ştim asta. Şi uneori, ceea ce trebuie să facem poate însemna că viaţa noastră împreună va fi foarte scurtă.

D: Există un motiv pentru asta?

A: Totul face parte din plan. Ni se arată câteva fragmente din plan, iar în alte lucruri trebuie doar să avem încredere. Sunt atât de fericit să-i văd şi mă bucur că pot să cobor din nou pe pământ cu prietenii mei, cu grupul meu. Dar sunt puţin trist, când mă gândesc că următoarea viaţă va fi atât de grea.

D: Dar în ultima viaţă nu ai trăit foarte mult.

A: Nu, dar următoarea va fi şi mai grea. Va fi scurtă, pentru noi toţi. în ultima
viaţă, au fost mulţi care au trăit mult. Şi chiar dacă am fost ucis, am avut o viaţă bună împreună. în viaţa care urmează, unii dintre noi vor trebui să joace nişte roluri foarte grele.

D: Vi se arată scenariul?

A: Când atingem harta şi mergem înainte, vedem scenariile posibile. Văd evrei. Văd Palestina. Văd mult sânge şi văd că vom fi în tabere opuse.

D: Există un motiv pentru asta?

A: Da. Trebuie să ne unim, ca să fim împreună. Vor exista oportunităţi ca să ne unim, dar vor exista posibilităţi egale de a ne distruge unii pe alţii, în această viaţă. Voi avea din nou ocazia de a-mi ajuta familia.

D: înţeleg. Mă întrebam care ar fi scopul. Când există un conflict, care crezi că este scopul? Care este sensul?

A: Nu pare foarte logic, dar trebuie să încercăm să ne conectăm unii cu alţii pentru a arăta că oamenii se aseamănă, mai mult decât se deosebesc. Grupul nostru a decis deja să plece. Mai trebuiau doar să decidă ce rol va avea fiecare. Mă aşteptau. E destul de clar în ce tabără voi fi. Dar nu ştiu de ce parte a gardului voi sta. (Râde)

D: Poţi să te uiţi la alte vieţi în care vei merge? Ţi se arată atât de departe?

Mă gândeam la viaţa ei actuală ca Amber.

A: îmi pot arăta, dar încep să mă tachineze că sar la alte lucruri şi sunt nerăbdător. Aşa că trebuie să rămân la un singur lucru, la un moment dat. Ştiu că după această scurtă viaţă în Orientul Mijlociu, va urma o viaţă complet diferită. Dar nu mă pot deturna acum, sau nu voi mai avea curajul să fac lucrurile pe care trebuie să le fac.

D: Nu vor să îţi arate mai multe lucruri deodată? (Nu, nu.) Asta are sens. Aşa e de fiecare dată când te întorci în acest loc?

A: Da. Pot să-mi văd grupul şi putem vorbi, putem fi cu energiile celor din jur. Stăm cu aceste energii şi le recunosc pe unele din ele. Altele sunt la margine, ca să zic aşa, şi nu le văd aşa de bine. Tatăl meu e acolo. Prietenul meu, Rob, este acolo. Şi mai sunt şi alţii, dar nu sunt sigură cine sunt ei în viaţa mea de acum. (Viaţa ei prezentă.)

D: Deci trebuie să trăieşti o viaţă scurtă, înainte de a intra în corpul lui Amber? (Da) Este important să faci asta mai întâi. (Da)

Nu am vrut să acord timp pentru a trece prin acea viaţă, aşa că am dus-o înainte când viaţa respectivă s-a terminat, când făcuse ceea ce trebuia să facă, iar grupul se întorsese din nou în lumea spiritului. Voiam să o duc în momentul când s-a decis să intre în trupul lui Amber. „Te-ai reunit cu grupul tău. Cum a fost viaţa în Orientul Mijlociu? Ai făcut o treabă bună?"

A: Cred că da. în viaţa din Orientul Mijlociu am împărtăşit muzica. El a văzut că nu sunt rea iar eu am văzut că el nu era rău, şi am purtat asta în inima noastră, în suflet.

D: Ce s-a întâmplat? De ce a fost o viaţă scurtă?

A: A fost o explozie, focuri de armă şi am murit. (Cu un ton lipsit

de emoţie.)

D: Dar ai învăţat anumite lucruri, nu-i aşa?

A: Da, pentru că o parte din mine a ştiut în timpul acelei vieţi scurte, să continue să se uite în ochii celor din tabăra opusă şi să vadă ce este în sufletul lor. Şi nu erau toţi răi. Erau doar oameni.

D: Toţi îşi trăiesc propriile vieţi. – Dar acum v-aţi întors în acest loc. Grupul se adună întotdeauna, sau unii merg singuri, cu sarcini diferite?

A: Ei bine, este interesant, pentru că pe măsură ce se adună în jurul mesei, cei
aşezaţi cel mai aproape de masă sunt cei care în prezent nu sunt în trup. Cei situaţi aproape de margine au o lumină mai slabă şi asta ne arată că sunt încarnaţi. Deci o parte dintre ei se află în această cameră pentru a participa, dar nu în acelaşi mod în care ar face-o dacă nu ar fi întrupaţi. Are sens?

D: Da, înţeleg. Ei sunt acolo, ca să mai poată planifica.

A: Da. Pot participa în continuare, deşi este posibil să fie deja încarnaţi şi putem coborî la ei, la un moment dat. Deci o parte dintre ei încă participă. Dar au o lumină mai slabă în cameră.

Poate că asta se întâmplă atunci când persoana doarme şi, prin urmare, nu este conştientă. Astfel s-ar putea face planuri şi contracte cu acele suflete care s-au încarnat deja şi joacă roluri de mame, taţi, bunici etc. Am presupus că aceste contracte au fost făcute înainte ca sufletele să se încarneze, când erau în lumea spiritelor. Dar se pare că avem contact chiar şi în timp ce ne trăim vieţile noastre prezente. Planurile şi pregătirile sunt în desfăşurare. De asemenea, asta arată cum poate fi schimbat un plan.

D: Ei discută despre viaţa în care vei veni ca Amber?

A: Da. Mi-au spus că mă voi întoarce în New Mexico. (Râde)

D: Ai mai fost acolo înainte?

A: Da, ca băiat... băiatul indian.
D: El a trăit acolo. (Da) Era ceva aur acolo? (Nu) (Râde) Deci

este important să revii acolo, din cauza a ceea ce s-a întâmplat?

A: încă lucrăm la problema mea de a încerca să salvez lumea. (Râde) Ei cred că dacă mă întorc în aceeaşi locaţie, îmi voi aminti că nu pot salva lumea. Dar mă pot salva pe mine. Mi-au spus că va fi o viaţă foarte diferită de cea pe care am avut-o înainte, care va avea şi un fel de umor. Mi-au amintit cum încercam să fiu şmecher şi intram şi ieşeam din canion, cum am stabilit un traseu. Cam asta fac ei în viaţa asta. Sunt multe locuri în care mă voi împiedica şi voi cădea. Şi pot exista direcţii false unde intri şi revii, dar trebuie să îmi găsesc drumul. Ei râd.

D: Ei cred că este amuzant, din cauza tuturor acestor probabilităţi şi posibilităţi?

A: Da. Ei ştiu că pe măsură ce ne apropiem, totul devine mai complicat.

D: Ce vrei să spui prin „ ne apropiem ” ?

A: Suntem foarte aproape de a termina această etapă şi ne apropiem de final. Aranjamentul devine foarte complex şi complicat. Sunt mai multe opţiuni, mai multe elemente în care îţi poţi exercita liberul arbitru. Sunt mai multe oportunităţi. Trebuie să treci prin ele şi să dovedeşti că poţi depăşi anumite ispite. Trebuie să treci peste lucruri care ar putea să îţi distragă atenţia. Este foarte complicat.

D: Ce înseamnă ultimele etape?

A: Nu ştiu unde vom merge mai departe, dar nu ne vom mai întoarce în această cameră. Vom merge într-o altă clădire. Cred că absolvim ceea ce este aici şi trecem la următoarea etapă.

D: Asta înseamnă că nu te vei mai întoarce pe Pământ, sau ce anume înseamnă?

A: Ne vom întoarce diferit, în funcţie de ce vom alege. De aceea trebuie să facem totul bine.

D: Nu vor mai exista oportunităţi de a reveni, pentru a corecta ce ai greşit?

A: Vor exista, dar eu vreau să rămân cu grupul meu.

D: Pentru că oamenii fac greşeli.

A: Da. Dar nu e vorba de perfecţiune. Este vorba despre a şti că învăţarea este importantă, despre a fi deschis şi dornic să înveţi.

D: Ei îţi arată ce se va întâmpla în această viaţă ca Amber?

A: E foarte complicat.
D: Dar unii din aceşti oameni se întorc cu tine, pentru a-şijuca propriul rol?

A: Da. Şi ei îmi amintesc unde ar trebui să fim şi că suntem împreună şi ne putem ajuta unul pe altul.

D: Dar când intri în corp nu-ţi mai aminteşti, nu-i aşa?

A: Nu, dar există această sincronizare şi o ştim cu toţii. Suntem aici ca să ne încurajăm unul pe altul. Să nu alegem calea uşoară de ieşire. Să nu mergem pe drumul mai scurt.

D: Care ar fi drumul mai scurt?

A: Drumul scurt este să stai departe de provocări.

D: Asta e calea uşoară, dar nu înveţi multe lucruri, nu-i aşa?

A: Nu. Dacă alegi asta, nu vei putea trece la etapa următoare şi toţi sunt încântaţi să treacă la etapa următoare. De aceea am convenit să ne ajutăm reciproc. Ca să nu rămânem blocaţi în urmă. Ca să progresăm cu toţii împreună.

D: Care este următorul pas? îţi pot spune ceva despre asta?

A: Ne vom prezenta în faţa altui grup şi vor vorbi cu noi. Este în altă locaţie.
Este sus în vârful unei cupole. Ei plutesc în vârf, ca o lumină aurie.

D: Nu ai mai fost niciodată acolo?

A: Nu. Dar grupul meu îşi doreşte foarte mult să meargă acolo. Ştim unde este. Ştim că nu am mai fost acolo şi că vom merge acolo în continuare.

D: E ca o absolvire, ai spus. (Da) Dar mai întâi trebuie să treci prin provocările acestei vieţi. (Da) Şi majoritatea oamenilor pe care îi întâlneşti în viaţa lui Amber vor fi din grup ?

A: Nu majoritatea. Doar câţiva selectaţi. Vor fi acolo pentru a îmi aminti că sunt în locul potrivit, că fac lucrurile potrivite şi merg în direcţia corectă.

D: Ai de gând să ai copii în această viaţă? Poţi să vezi asta?
Era una din întrebările lui Amber.

A: Da. Eu am ales asta şi ei râd de mine, de lucrurile pe care le aleg. Eu aleg totul. Nu vreau să merg pe drumul scurt. Am pus totul pe lista mea. Şi ei râd de mine şi spun că nu există nicio modalitate posibilă de a face toate aceste lucruri. Dar sunt atât de hotărâtă să ajung la următorul pas, la următoarea etapă, încât îmi încarc agenda cât de mult pot.

D: Asta poate fi o provocare.

A: Scoatem o bilă dintr-o cutie şi o punem într-un castron. Şi fiecare bilă reprezintă o provocare. De obicei, oamenii aleg una sau două. Oamenii din grup aleg una sau două bile şi le pun într-un castron. Dar eu umplu bolul până sus. Nu sunt foarte încântaţi de alegerea mea. (E amuzată.)

D: Eşti sigură că vrei să faci asta ?

A: Pare uşor.

D: Oh, întotdeauna pare uşor când eşti acolo.

A: Ştiu că dacă facem asta, vom absolvi. Vom merge mai departe. Ei se uită la mine. îmi spun: „îţi dai seama că atunci când pui bila în castron, devine bila ta. Vor fi şi alţii acolo şi s-ar putea să te ajute paţial, dar este bila ta. Eu le răspund: „Ştiu. Ştiu."

D: Bine. Dar ştii ceva despre copiii pe care i-ai putea avea?

A: Văd o fetiţă. E minunată şi mă va învăţa multe lucruri, dacă o las. Va fi greu. Ea va fi diferită de mine şi de cei din jurul meu. Nu face parte din acest grup dar am fost de acord să o aduc pe lume, pentru că are atât de multe de oferit. Este o situaţie specială. Mă poate învăţa, dacă o las. Ea este o biluţă în castronul meu. Are o vibraţie diferită. Are probleme în a rămâne pe Pământ. Corpul ei este foarte uşor şi trebuie să înveţe modalităţi de a se împământa. E foarte important să înveţe asta. învaţ-o cum să se joace. învaţ-o cum să fie pe Pământ, cum să
umble pe Pământ. Cu cât va petrece mai mult timp afară în natură, cu atât se va împământa mai bine! în natură va înflori. Va fi multă frică, pentru că pentru ea, aici este un mediu ciudat. Nu este obişnuită să fie într-un corp.

Descrierea se potrivea cu fiica lui Amber, Adriana. Ea a părut întotdeauna că nu îşi are locul aici şi a avut nevoie de multă atenţie şi iubire.

D: Poţi să vezi cine va fi partenerul tău în această viaţă?

A: Hmm. Ai spus „partener de viaţă”, dar ei spun „mai multe bile”.

A spus că nici partenerii ei de viaţă nu vor fi din grupul ei. Ei au lecţii diferite pe care Amber trebuie să le înveţe. Nu am vrut să-i stric distracţia pe care o avea alături de grupul ei cu planificarea, dar m-am gândit că este timpul să trec la întrebările ei. Am întrebat dacă mi se permite să pun întrebări, iar ei au fost de acord: „Poţi întreba”. Ei ştiau ce facem şi era permis.

D: Nu vreau să le stric distracţia sau să întreb lucruri pe care ea nu ar trebui să le ştie.

A: Nu. Te vom anunţa când e cazul.

D: Ei ştiu că acum eşti în corp şi încerci să obţii informaţii.

A: Da, desigur. Asta ar face ea. A învăţat deja multe, din ceea ce i

s-a spus.

Una dintre întrebările ei se referea la slujba sa actuală. Nu era mulţumită de
serviciul ei şi simţea că se află la o răscruce. încerca să se decidă dacă să facă o schimbare de carieră.

A: Sunt acele bile. (Râde) Ea ştie ce trebuie să facă. Trebuie să se schimbe. La momentul potrivit va şti că nu toate bilele din castron trebuie să reprezinte o povară. O provocare nu este întotdeauna o povară. – Ea trebuie să recunoască faptul că într-un corp uman, poate avea doar un număr limitat de realizări – există limitări. Altfel nu ar fi într-un corp uman. Şi trebuie să înveţe să poată lucra cu corpul ei uman, pentru a face lucrurile pe care trebuie să le facă. Dacă nu îl respectă, corpul ei se va închide. Deja a dovedit acest lucru.

D: Corpul se va răzvrăti, aşa că trebuie să îşi ia timp liber pentru ea şi să se odihnească ?

A: Da. Nu-i poate vindeca pe alţii, până nu se vindecă pe ea însăşi.

Avusese o legătură interesantă cu soţul ei, de-a lungul a multe vieţi. Nu erau din acelaşi grup, dar aveau aceeaşi vibraţie. Aveau un acord să se ajute unul pe altul şi de cele mai multe ori au fost prieteni de nădejde. Tatăl ei era din grup. „El a fost de acord să vină primul aici, pentru ca ea să îşi găsească drumul. (Ca să nu se piardă) El şi-a făcut treaba şi mai mult decât atât, a ajutat oamenii. A avut multe ocazii când ar fi putut să plece, dar de fiecare dată a ales să rămână şi să ajute, iar noi îi mulţumim pentru munca depusă.”

Mesajul de despărţire a fost: trebuie să ştie că ne poate accesa oricând are nevoie. Pur şi simplu să stea în linişte şi să asculte. Cunoaşte locurile în care poate merge pentru a auzi mai bine şi oamenii cu care poate fi, astfel încât să poată asculta mai bine, iar noi vom fi mereu alături de ea. Vom continua să fim alături

de ea. Amintiţi-vă despre bile. (Am râs.)

Capitolul 7 O VIAŢĂ SCURTĂ

La vârsta de 60 de ani, Kim era o însoţitoare de zbor pensionară. A intrat cu uşurinţă în transă şi a accesat o viaţă care părea a fi cea dinaintea vieţii actuale. Locuia într-un orăşel de lângă ocean. Era o fată de cincisprezece ani care locuia într-o clădire cu trei etaje, care avea un magazin de furaje la parter. Locuia acolo cu mama şi tatăl ei şi cu trei fraţi. Descrierea bucătăriei sugera sfârşitul anilor 1880 sau începutul anilor 1900: o pompă de apă şi o sobă cu burtă. Magazinul de furaje era afacerea lor de familie şi toţi ajutau, când nu erau la şcoală. Ea se ocupa de scrierea comenzilor. Mi s-a părut o viaţă simplă şi liniştită, până când am mutat-o la o zi importantă. Cobora scările care duceau din locuinţa lor de la etaj la magazin, când s-a împiedicat şi a căzut pe scări. S-a rănit grav, dar nu putea să strige. Auzea oamenii din magazin, dar nu putea să strige după ajutor. A zăcut întinsă acolo, până când a găsit-o cineva şi a purtat-o în braţe înapoi, la etaj. Când a sosit medicul, a descoperit că îşi rupsese gâtul.

„îmi pune un cearşaf peste cap. Nu am supravieţuit. Tatăl meu e alături de mine. Privesc de dincolo de cameră. Mi-aş fi dorit să nu fi căzut, dar nu pot face nimic în privinţa asta.” Aşa că a murit tragic şi brusc, la şaisprezece ani. Bineînţeles că am vrut să ştiu ce s-a întâmplat mai departe, după ce a ieşit din trup. „Văd o lumină. Mă duc acolo, în sus.”

D: Spune-mi ce se întâmplă când mergi către lumină.

K: S-a întâmplat atât de repede! Aş vrea să nu se fi întâmplat.

D: Dar nu te mai poţi întoarce acum, nu-i aşa? (Nu) Deci, ce se întâmplă? Ce experimentezi ?

K: Doar această pace.

D: Eşti singură sau mai sunt alţi oameni cu tine?

K: Nu văd oameni. Există o prezenţă... „Pot să mă întorc?"

D: Asta întrebi? (Da) Ce îţi spune?

K: „Nu. Corpul tău este distrus." De ce a trebuit să se întâmple asta? „Este ceea ce ai vrut." De ce aş vrea aşa ceva? Ei spun: „Trebuia să pleci... Ţi s-a terminat timpul acolo. Viaţa ta s-a terminat."

D: Dar nu a fost o viaţă foarte lungă.

K: Da, şi nu cred că este corect. Ei spun: „Este ceea ce ai vrut."

D: Cere-le să îţi explice, pentru că ai uitat.

K: „E ceea ce a vrut sufletul tău. Să fii acolo pentru o perioadă

scurtă de timp.
Ca să înveţi."

D: Să înveţi ce?

K: Am învăţat ce am învăţat. Despre a fi tânăr... Dacă trupul nu îmbătrâneşte, sufletul nu progresează. Dacă trupul se distruge atunci când eşti tânăr, sufletul tău nu mai progresează.

D: Dar ai fi putut supravieţui ca infirmă. (Da) Dar atunci nu ai mai fi fost capabilă să faci ceea ce trebuia să faci ?

K: Cred că nu trebuia să fac altceva. Doar să învăţ cum e să fii

tânăr. Deci, te vei întoarce şi vei îmbătrâni. Vei dori să îmbătrâneşti, ca să îţi crească sufletul. Pentru că acum ştii că sufletul nu creşte, dacă trupul se distruge când eşti tânăr. Vei aprecia faptul că îmbătrâneşti. Trebuie să ai grijă de corp, să fii mai atentă. Să nu cazi, dacă poţi evita acest lucru.

D: După ce vorbesc cu tine, te duci în altă parte?

K: E un fel de explozie... căldură... Ca şi cum aş fi într-un cocon.

D: Ţi-a spus cineva să faci asta?

K: Da. Trebuie să merg mai departe, în acel univers de acolo. Să fac parte din el pentru un timp. – în acea explozie de lumină... ca să mă gândesc la asta.

D: Să te gândeşti la viaţa din care tocmai ai plecat?

K: Şi să mă pregătesc pentru alta.

D: Trebuie să mergi în altă viaţă? (Da) Ce simţi în legătură cu asta?

K: (Bucuroasă) Cred că e în regulă. Vreau să trăiesc mai mult şi nu vreau să mai urc la etaj. (Râde)

D: Nu vrei să rişti să se întâmple din nou. (Râde) Vorbeşti cu cineva despre planurile tale?

K: Da. Vorbim despre asta. Cum va fi dacă te întorci pe Pământ ca să fii ceea ce vrei să fii, cât vei trăi şi toate lucrurile astea.

D: îţi faci un plan ?

K: Da. Mă gândesc la asta şi durează mult să mă hotărăsc. Ei îmi vorbesc despre diferitele posibilităţi. Mă întreabă: „Vrei să trăieşti în preajma zăpezii?" Nu, nu... îmi place zăpada şi uneori voi fi în preajma zăpezii, dar nu mi-aş dori să trăiesc

acolo. – Cred că am pus la cale viaţa în care mă aflu acum.

D: Asta îţi arată ei? (Da) Cum faci planurile?

K: Am o coală mare de hârtie, un creion şi un condei. Ne gândim la toate aspectele. Ei îmi spun: „Nu aveai prea multe de învăţat, dar trebuia să înveţi să ai grijă de corpul tău."

D: îţi faci planuri cu alţi oameni, sau ce fel de planuri?

K: Da. Unde vrei să locuieşti... familia... toate lucrurile astea. Cred că m-am hotărât cu privire la viaţa de acum şi am încercat să mă feresc de scări. Scările nu au fost bune pentru mine. (Am râs amândouă.)

D: Vorbeşti despre viaţa ca Kim ? (Da) A existat cineva în acea viaţă pe care Kim îl cunoaşte acum ?
K: David (actualul ei soţ)... El a fost doctorul.

D: De ce ai făcut un contract să te întâlneşti din nou cu el?

K: Pentru că am plecat şi nu am avut ocazia să îl cunosc. Era atât de drăguţ şi de grijuliu. El a plâns.

D: Deci a fost de acord să revină în viaţa lui Kim pentru a o ajuta? (Da, da)

Kim întrebase despre fiica ei adoptivă, Robin. „Ea a fost mama mea, în acea viaţă. A fost foarte supărată, când am murit."

D: A vrut să fie din nou cu tine? (Da) Dar nu a putut veni ca copilul natural al lui Kim? (Nu) Ştia dinainte că va fi adoptată?

K: Da, asta făcea parte din planul ei. – Aproape am făcut-o. Aproape că am distrus trupul. (Kim avusese un accident de

maşină.) Dar ea trebuia să ajungă la mine.

D: Şi ea te-a ales pe tine, în detrimentul părinţilor biologici? (Da) A existat un motiv pentru asta?

K: Oh! Aveau şaisprezece ani! Eu aveam şaisprezece ani când mi-am distrus trupul. Mama de atunci a vrut să fie din nou cu mine, de data asta ca fiica mea. A trebuit să îşi părăsească părinţii biologici, pentru că aveau şaisprezece ani şi erau prea tineri pentru a o păstra.

D: Deci acesta a fost acordul – urmau să renunţe la ea. Ea ştia deja că Kim avea să fie mama ei adoptivă. (Da.) Interesant cum se leagă lucrurile.

K: Da. Sper că părinţii mei biologici sunt bine.

D: Putem afla. Faci o treabă minunată răspunzând la întrebări, dar cred că vom chema pe altcineva, care are mai multe răspunsuri. Este în regulă? (Da)
Apoi am chemat SC-ul. întotdeauna îi pun aceeaşi întrebare, la început: „De ce ai ales să îi arăţi lui Kim această viaţă?”

K: Ca să vadă că trebuie să aibă grijă de corpul ei.

D: A avut nişte accidente, nu-i aşa? (Da) Şi-a distrus trupul, nu-i aşa? (Da) Subconştientul nu a putut împiedica să se întâmple asta?

K: Nu, nu am făcut-o. Dar am crezut că trebuie să i se reamintească. Ea începea să uite acest lucru.

D: Ne-a povestit cum a luat fiica ei decizia de a veni şi a fi adoptată. Ce s-a întâmplat cu părinţii biologici ai lui Robin ? Erau foarte tineri când au avut-o pe Robin. Poţi vedea dacă

sunt în regulă?

Kim mă rugase să aflu răspunsul la această întrebare.

K: Mama ei biologică a fost fratele ei în acea viaţă. Mama ei de atunci era foarte ocupată cu magazinul, aşa că fata trebuia să aibă grijă de acest frăţior.

D: Deci s-au făcut acorduri între toţi? (Da) Ei bine, Kim şi-a exprimat îngrijorarea. Părinţii care au făcut-o pe Robin erau foarte tineri, aveau doar şaisprezece ani. Ea se întreabă ce s-a întâmplat cu ei în viaţa prezentă. Ştiu că poţi vedea aceste lucruri, dacă este potrivit. Ce s-a întâmplat cu ei, după ce s-a născut Robin ?

K: Mama ei biologică a mers la şcoală şi are acum alţi copii.

D: Kim se va simţi mai bine, dacă ştie asta. Deci totul a fost bine, în final.
Una din problemele fizice ale lui Kim era la gât. (Tiroida) Am întrebat ce a cauzat problema. „A vrut să ceară ajutor. Când a căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul, a rămas întinsă acolo mult timp şi a încercat să strige, dar nu a reuşit."

D: De ce îi afectează asta gâtul, acum ?

K: încă mai încearcă să ceară ajutor. Totul a început când mama ei s-a îmbolnăvit. Atâta timp cât mama ei era acolo, totul a fost bine. Dar când mama ei s-a îmbolnăvit şi trăgea să moară, atunci a vrut să strige din nou.

Am continuat apoi cu terapia, pentru a lăsa simptomele de la gât în trecut cu cealaltă fată, şi pentru a o asigura pe Kim că oricum nu putea face nimic, ca să-şi ajute mama aflată pe patul de moarte. Pur şi simplu se auto-pedepsea. întrucât boala era doar un memento rămas din altă viaţă, SC a fost de acord să vindece gâtul şi să taie legătura cu trecutul. A vindecat-o trimiţând energie glandelor din gâtul ei şi relaxându-le. SC a spus: „Nu mai e nevoie să strigi. Trebuie doar să te relaxezi."

După ce am terminat, am trecut la următoarele întrebări de pe listă. Era îngrijorată de ţiuitul din urechi, care trecea dintr-o parte în alta. în alte cazuri mi s-a spus că această problemă are de a face cu reglarea frecvenţelor. Bănuiam că răspunsul va fi acelaşi şi în acest caz. „Ce anume a cauzat problema?"

K: Pământul. Vibraţiile se schimbă şi s-a întâmplat asta. Va trebui să se adapteze la frecvenţe. O putem ajuta, ridicându-i vibraţiile.
Accidentul i-a provocat probleme grave în corp şi a fost necesară o intervenţie chirurgicală. SC a întâmpinat dificultăţi când a încercat să îi adapteze corpul la noile vibraţii, pentru că: „Sunt multe fire aici! De aceea îţi vine atât de greu să te adaptezi la noile frecvenţe. Să vedem ce putem face."

D: Asta s-a întâmplat când şi-a distrus din nou corpul. (Da) Poţi face ca frecvenţa de vibraţie să nu o mai deranjeze?

K: încerc să o ajustez.

D: Toate acele fire creează un efect de împământare sau ce se întâmplă?

K: Măresc frecvenţele... interferează. Interferează cu procesul

natural. Ea se descurcă totuşi destul de bine, dacă luăm totul în consideraţie. I-am spus să aibă grijă de corp. (Râde)

Wilma trecea printr-o viaţă banală şi primitivă, când i-am cerut să meargă într-o zi când se întâmplă ceva important. Când a făcut-o, a fost evident că a sărit într-o altă viaţă.

W: (Frenetic) Apă! Nu pot să respir. *D: Ce vrei să spui?*

W: Sunt în apă. Nu pot să respir.

Am îndepărtat orice senzaţie fizică incomodă, astfel încât să poată vorbi cu mine cu obiectivitate.

D: Cum ai ajuns în apă? Poţi merge înapoi, ca să vezi ce s-a întâmplat. Poţi să vezi. Nu te va deranja deloc să te uiţi la asta.

W: E o maşină care a ieşit de pe pod.

A fost o surpriză. Maşina sărise în apă. Nu am avut de ales,

trebuia să o urmăm. *D: Tu erai în maşină ?*

Vocea îi tremura de groază, când a răspuns: „Da”.

D: E în regulă. Poţi să priveşti. Erai la volan sau ce s-a întâmplat?

W: Nu... eram pe scaunul din faţă.

D: Cine conducea maşina?

W: Mama mea.

D: Cine mai e în maşină ?

W: Sora mea.

D: Câţi ani ai?

W: Şapte.

D: Mergeaţi undeva ?

W: Presupun că da.

D: Locuiai în zonă?

W: Da... Nu foarte aproape. în zonă.

D: Unde este tatăl tău ?

W: Nu ştiu.

D: Ce s-a întâmplat? Poţi să priveşti. Nu trebuie să experimentezi asta.

W: Ne-am lovit de ceva. Suntem pe pod. Partea din faţă a maşinii tocmai a trecut peste marginea podului. Maşina s-a răsturnat şi a lovit apa, iar apa a început să intre pe geamuri. Nu pot să respir.

Am îndepărtat din nou orice senzaţie fizică neplăcută. „Mama şi sora ta sunt şi ele acolo?"

W: Nici una din noi nu a reuşit să iasă. Toate am murit.

D: Sunteţi toate în maşină?

W: Da. Ne scufundăm.

D: Nu vei simţi asta. Nu vei simţi nici un disconfort. – A fost un şoc, nu-i aşa?

W: Da, nu ne aşteptam la asta.

D: Nici mama ta nu s-a aşteptat, nu-i aşa? (Nu) Ea nu ştia ce avea să se întâmple.

Am mutat-o înainte, după ce s-a terminat totul şi a trecut în lumea de apoi. Este mai uşor să obţii informaţii după ce persoana şi-a părăsit corpul. Nu era necesar să treacă prin moartea propriu-zisă. Am întrebat-o pe Wilma (copilul) dacă poate vedea maşina.

W: Este sub apă. S-a scufundat cu oamenii în ea.

D: Ştie cineva că aţi căzut în apă ?

W: Nu. Nu era nimeni prin preajmă.

D: Ce ai de gând să faci acum ?

W: Am murit acolo, aşa că doar plutesc prin preajmă.

D: Mama şi sora ta sunt şi ele prin preajmă?

W: Sunt în apă. Au murit şi ele, dar nu le mai văd. – Nu prea vreau să plec.

D: De ce nu?

W: Pentru că nu vreau să mor.

D: Erai tânără. (Da) Dar a fost un accident. (Da) Ai avut o viaţă bună?

W: Voiam să dureze mai mult.

D: A fost o surpriză ce s-a întâmplat. Nu trebuia să se termine atât de repede. (Nu) Vezi pe cineva?

W: Sunt nişte oameni aici sus, care mă aşteaptă. Ei ştiu că vin.

D: Ai de gând să vorbeşti cu ei ?

W: Da, îl văd pe tatăl meu acum.
D: îi poţi întreba de ce s-a întâmplat asta. De ce ai murit atât de tânără?

W: îmi spune doar că nu trebuie să mai rămân acolo jos. (Eu voiam să mai stau) Voi uita foarte repede cum e să fii acolo jos, apoi voi şti de ce e mai bine să fiu aici sus.

D: Dar ai fost acolo jos doar pentru scurt timp.

W: îmi spune că nu aveam nevoie de mai mult. Spune că am învăţat ce aveam nevoie.

D: Cum te simţi în legătură cu asta?

W: Mi-ar fi plăcut să mai rămân acolo, dar poate că e mai bine aici. E mai puţin limitativ. Mai sunt şi alţi oameni aici. Uite-o pe mătuşa mea! O văd pe mătuşa mea.

D: Deci sunt oameni pe care îi cunoşti. Unde trebuie să mergi acum ? îţi spune cineva ?

W: Nu, doar stăm aici... plutim pe aici, mai bine zis. Ei spun că trebuie să urcăm, dar nu e nici o grabă. O pot face în ritmul meu.

D: Ce vrei să faci acum ?

W: Sunt gata să merg în sus. Nu pot să mă mai întorc acolo.

D: Ai putea să mergi sus şi să vezi ce e acolo. Doar nu ai nimic de pierdut.

W: Da. îmi place acolo. Vine mătuşa mea. Mă ia de mână şi mergem în sus. Nu văd prea multe acum. E înnorat. Sunt diverse lucruri în aer.

Am dus-o înainte mai repede, până când a ajuns acolo unde trebuia să meargă.

W: Nu ştiu unde este asta. încă nu văd prea multe. Sunt diverse lucruri în cale. -
E în regulă. E cineva acolo sus. Ştiu că ar trebui să îi cunosc, dar nu ştiu cine sunt. Văd o siluetă umană. Arată „transparentă", dar ştiu că este cineva cu care am mai fost în contact aici sus.

D: Deci simţi că ai mai fost aici?

W: Da, de multe ori.

D: Când ajungi acolo, locul ţi se pare cunoscut?

W: Da, cred că da. (în şoaptă) Aş vrea să ştiu cine este acest ins. Nu îl pot descrie. Mă ia în primire când ajung acolo. – Tatăl meu pleacă. Trebuie să meargă în altă parte.

D: Are o treabă de făcut?

W: Cred că tocmai a făcut-o... Voia să se asigure că am ajuns cu bine acolo. – Acum rămân aici cu această persoană.

D: Te va duce undeva ?

W: Una alta rămânem aici. – Totul e în ceaţă. Nu văd bine. (Râde) Oh, aş vrea să pot face asta!

D: Ce anume?

W: Tocmai şi-a schimbat felul în care arată... într-o clipă. Se schimbă atât de repede. – Oh, vrea să mă amuze. Nu face asta întotdeauna.

D: Să vedem unde te duce. Va deveni mai clar.

W: Mă duc la şcoală. – Văd o clădire din piatră de culoare albă şi nişte trepte şi stâlpi... E o clădire destul de mare... treptele urcă şi iar urcă. Probabil că sunt doar vreo şase trepte, dar parcurg o distanţă atât de lungă. – Deci mergem la şcoală. Eram afară. Acum am intrat, dar nu am apucat să văd uşa. Ciudat!

D: Cum e şcoala?

W: Se întâmplă o mulţime de lucruri aici. Aici voi afla ce am să fac în continuare.
D: Ce vei învăţa la această şcoală?

W: Cum să mă descurc cu lucrurile de pe Pământ... E o bătaie de cap să fii acolo jos.

D: Vrei să spui – cum să te descurci când vei reveni în corp?

W: Aici sus, putem vedea cum să ne ocupăm de lucrurile de jos. Este mai uşor să le vezi de sus. Când eşti jos, nu mai poţi vedea nimic. Este ridicol. De aceea, cu toţii trebuie să desluşim lucrurile când suntem aici.

D: Când eşti acolo jos, nu mergi întotdeauna pe drumul cel bun,

nu-i aşa?

W: Nu, pentru că nu ne mai amintim ce să facem. Suntem jalnici.

D: îţi explică de ce nu îţi mai aminteşti?

W: Stai să vedem. Spune doar că voi fi confuză. Cred că ar fi mai uşor dacă mi- aş putea aminti, dar el spune că nu ar fi. – Vreau să îmi amintesc, dar el spune că nu aşa merg lucrurile.

D: El crede că ai fi derutată dacă ţi-ai aminti ce să faci?

W: Da, aşa a spus. El spune că suntem cumva programaţi să rămânem pe drumul cel bun, suntem programaţi intern. Spune că aici sus vor lucra cu mine. Şi pentru că au făcut asta, când voi ajunge acolo jos voi şti, chiar dacă nu îmi amintesc propriu-zis. Spune că totul este înregistrat în interiorul nostru, aşa că nu trebuie să ne facem griji. Când oamenii sunt aici, trecem în revizie planul, cu ei. Aşa încât atunci când oamenii se întorc pe Pământ, ei ştiu care este planul, chiar dacă nu „îşi amintesc". Ei ştiu pur şi simplu, dar nu ştiu că ştiu.

D: Dar de multe ori când cobori pe Pământ, lucrurile nu merg conform planului, nu-i aşa?

W: Nu, dar există remedii pentru asta.

D: Ce vrei să spui?

W: De exemplu încercăm să îi influenţăm puţin dacă este nevoie, pentru a menţine oamenii pe drumul cel bun, sau pentru a-i aduce înapoi pe drumul cel bun sau orice putem face de unde suntem, fără a încălca nici o regulă.

D: Dar cum faceţi asta? Când sunt pe Pământ, oamenii nu vă pot vedea acolo sus.

W: Nu, ei nu mă pot vedea, ceea ce este bine. Pentru că dacă ar putea să mă vadă, s-ar putea să nu pot face lucrurile pe care le fac. – Uneori trebuie să încurajezi oamenii să meargă într-o direcţie la care nu se gândesc sau în care nu doresc să meargă.

D: Asta nu interferează?

W: Nu, o facem conform regulilor. Cunoaştem regulile şi nu le încălcăm niciodată.

D: Care sunt regulile?

W: Doar că nu poţi interveni, nu poţi să cobori, să iei pe cineva de mână şi să-l conduci. Dar uneori poţi instala blocaje rutiere, poţi bloca un drum, iar asta poate schimba lucrurile pentru mulţi oameni. încercăm să nu facem mai mult decât e necesar.

D: Oamenii au liberul arbitru când se întorc în corp, nu-i aşa?

W: Da, da. Ei pot face multe lucruri, dacă doresc.

D: Ai de gând să îţi faci un plan ?

W: Voi lucra cu ea şi ne vom da seama ce trebuie să facă în continuare. Dar cred că va merge o vreme la şcoală.

D: Fetiţa? (Da) Trebuie să meargă la şcoală pentru a fi instruită?

W: Nu este o instruire propriu-zisă, dar sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştie data viitoare. Le va învăţa în timp ce lucrăm la plan.

D: Are un cuvânt de spus despre plan ?

W: Oh, da. Dacă nu vrea să facă asta,vom pregăti alt plan. Nu vrem ca cineva să facă ce nu vrea să facă. Nu e nici o distracţie.
D: Deci trebuie să fie de acord cu planul? (Oh, da, da) Dar planul poate fi modificat când te întorci pe Pământ?

W: Depinde. Uneori planurile au fost modificate, dar încercăm să nu facem asta. Adică încercăm să ne asigurăm că planul este bine pus la punct, înainte de a trimite pe cineva acolo jos.

D: Pentru că sunt implicaţi mulţi oameni, fiecare cu planurile lor.

W: Corect. După cum ştii, toate se împletesc.

D: Dar uneori lucrurile nu funcţionează aşa cum şi-a dorit

persoana respectivă.

W: Nu, pentru că oamenii au liberul arbitru. Sunt lucruri care se întâmplă, nu e ca şi cum ai fi ales asta.

D: Sunt multe influenţe.

W: Corect. Va urma un fel de cursuri generale, până când e gata planul. Când vom obţine planul, vom şti mai bine ce trebuie să facă în runda următoare. întâi revizuim planul cu ea şi dacă îi place, o trimitem în diverse locuri unde poate învăţa diverse lucruri, care îi vor fi de ajutor în acea viaţă.

D: De ce a murit atât de tânără, într-un accident de maşină?

W: Pur şi simplu nu mai aveam nevoie de ea acolo. A fost de acord să aibă o viaţă de durată scurtă.

D: A învăţat tot ce trebuia să înveţe?

W: Da. Şi a ajutat şi alţi oameni, dacă îmi amintesc bine.

D: Dar când a murit, nu a vrut să plece imediat.

W: Nu. Majoritatea oamenilor nu fac asta, de obicei. Unii oameni sunt dispuşi să plece, dar... încă mai sunt ataşaţi de corp. Şi nu ştiu unde pleacă. Nu îşi amintesc să fi fost aici sus, înainte. Ei cred că merg într-un loc pe care nu îl cunosc, aşa că le este frică. Ea era mică, aşa că probabil că era mai speriată decât un adult. – Am vrut-o înapoi aici. Aici se întâmplă lucruri care îi plac.

Am dus-o înainte ca să vedem care era planul, ce trebuia să facă.
W: încă nu este săpat în piatră, dar ne gândim la un bărbat. Văd un costum de om de afaceri... nu ştiu dacă are să vrea să facă asta.

D: Vrei să spui că va reveni ca bărbat?

W: Nu. Viaţa asta va fi foarte complicată. Dar nu ştiu dacă are nevoie de ceva atât de complicat acum. – (Vorbeşte cu altcineva.) Nu cred că este potrivit pentru ea. Cum? E planul altcuiva? Cred că au încurcat planurile. (Râde şi şopteşte.) Bine, du-te să îl iei.

D: Asta se întâmplă uneori? Se confundă planurile?

W: Nu ar trebui, dar... – (Râde) Vrem să fim siguri că toată lumea are planul corect. Da, s-a făcut o confuzie... Scuze.

D: Te ocupi de mai mulţi oameni acolo?

W: Da, iar acel plan era pentru persoana dinaintea ei.

D: Bine. Las-o pe acea persoană să ia planul complicat. (Râde) — Bine. Care e planul ei? Ce e potrivit pentru ea?

Am ştiut de la început că vorbeam despre Wilma în viaţa ei actuală, pentru că dacă fetiţa a murit într-un accident de maşină, asta nu putea fi prea departe în trecut. Wilma s-a născut în anul 1963, aşa că fetiţa a fost probabil în viaţa de dinaintea celei actuale.

W: Se pare că în următoarea viaţă va fi mamă. Asta e tot ce pot vedea.
D: Este un plan bun ?

W: Dar nu vreau să o fac... Scutură din cap. Nu vrea să facă asta. Nu vrea să fie mamă. (Râde)

în această viaţă, Wilma nu s-a căsătorit şi nu are copii.

Am dus-o înainte când planul era gata şi am întrebat-o dacă este de acord cu el.

D: Ea are ultimul cuvânt, nu-i aşa?

W: Da. Nu obligăm pe nimeni să facă ceva ce nu vrea. – De obicei, oamenii îşi dau seama dacă nu vor să facă ceva. Dacă se gândesc la asta suficient de mult, de obicei pot vedea cum vor merge lucrurile.

D: Mă gândeam că unii oameni pur şi simplu nu sunt capabili să ia singuri o hotărâre bună.

W: Există şi astfel de oameni, dar eu nu lucrez cu ei. Altcineva se ocupă de ei.

D: I-ai arătat un alt plan ?

W: Trebuie să facem unul. Va dura puţin timp să îl studiem şi să ne asigurăm că totul e aşa cum trebuie. – Vreau să îi ofer un plan bun... nu atât de traumatizant ca ultimul.

D: Va fi o viaţă mai lungă decât ultima?

W: Cred că da. Da, va curge mai lin. îi va plăcea şi nu va fi aşa de obositoare.

D: Uneori o viaţă scurtă este o lecţie pentru ceilalţi?

W: Uneori da. Au existat câteva lecţii, pentru cei implicaţi în acea situaţie.

W: Va avea o carieră. îi place asta. Trăieşte peste vârsta de şapte ani, ceea ce îi place foarte mult. E bine, dacă vrei să stai acolo jos atât de mult timp. Eu nu mi- aş dori aşa ceva, dar ea crede că e o idee grozavă.

D: Ce fel de carieră?

W: Nu pot spune. Dar indiferent ce carieră e, îi place ideea.

D: Va fi de acord cu asta?

W: Cred că da. Trebuie să vadă şi restul, dar cred că îi place. Va dura ceva

timp. *D: Nu va coborî imediat?*

W: Oh, nu. Acum că îi place asta, sunt anumite pregătiri de făcut.

Entitatea cu care vorbeam nu avea cu adevărat conceptul de timp, aşa încât

a trebuit să-i spun că aici lucrăm cu timpul. Am întrebat dacă ştia că vorbeşte printr-un corp fizic. A răspuns că este conştientă de acest lucru.

D: Acesta este corpul fizic pe care îl numim Wilma. (Da) Acesta este trupul, este viaţa în care merge fetiţa, sau a mai existat o viaţă intermediară?

W: Este viaţa care urmează.

D: Cea pentru care se făcea planul?
W: Cred că da, da. Ea a respins planul în care urma să fie mamă, aşa că am renunţat la el.

D: Nu a vrut să îşi asume responsabilitatea?

W: Pur şi simplu nu are nevoie de asta acum. Nu e nevoie să o facă acum. De data asta va participa la o misiune de cercetare.

Trebuia să pun întrebări şi voiam să văd dacă entitatea cu care vorbim va putea să răspundă la ele, sau dacă va trebui să apelăm la SC. Mi-a spus: „Nu pot vedea totul, dar pot vedea multe lucruri." Am pus eterna întrebare: „Care este scopul ei în viaţă? Ce ar trebui să facă ea în această viaţă?" Avea o carieră, dar nu era mulţumită. Au spus că acest lucru se va schimba. I-au oferit o mulţime de informaţii despre noua sa carieră, pe care o va avea până anul viitor. I-am reamintit că în această lume avem nevoie de bani, ca să putem trăi. „Ştiu. De aceea mă bucur că nu mai trebuie să mă întorc acolo."

Am întrebat SC-ul de ce a vrut ca Wilma să ştie despre viaţa scurtă a fetiţei. Ce încerca să îi spună?

W: Din cauza asta nu se simte bine.

D: Asta îi cauzează problemele fizice?

W: Da. Ea a rămas o vreme pe fundul râului.

Wilma avusese probleme cu plămânii: retenţie de lichide, senzaţia că se îneacă în propria grăsime şi în lichidele din interior.

W: Ea nu se mai îneacă. A murit acolo. Fetiţa este moartă acum, aşa că Wilma nu mai are nevoie de aceste senzaţii fizice.

D: Dar se pare că s-au transmis în corpul Wilmei.
W: Oh, da? Doamne, dar nu vrem asta. Nu asta ne dorim.

D: Ea a spus că a avut toată viaţa ei senzaţia că se îneacă în lichide, ca şi

cum ar avea o retenţie de lichide în corpul ei.

W: Ei bine, a zăcut acolo mult timp. Dar nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să se transmită asta în corpul de acum. Asta a fost în viaţa când era acea fetiţă. Nu aparţine aici. Nu ar trebui să facă parte din viaţa ei prezentă.

I-am dat sugestii să lase totul în trecut, acolo unde aparţine, astfel încât această chestiune să nu o mai deranjeze pe Wilma, în viaţa actuală.

W: Nu am mai văzut aşa ceva, dar sunt multe lucruri pe care încă nu le-am văzut. Aş putea întreba în jur, cu siguranţă cineva trebuie să ştie sau să fi auzit despre asta.

D: în munca mea, am descoperit că oamenii scot la suprafaţă lucruri asociate cu felul în care au murit. Iar asta nu ne place, pentru că provoacă probleme.

Am parcurs paşii necesari pentru a îndepărta problema. Ei au spus că nu era nimic altceva în neregulă cu trupul, în afară de efectele secundare asociate înecului.

W: Wilma nu ar fi trebuit să aibă această problemă. Dizolvăm boala. Ne concentrăm asupra modului cum ar trebui să fie trupul, cum ar trebui el să funcţioneze. Şi apoi separăm acele lucruri şi le aducem înapoi la locul lor, în cealaltă viaţă. Ele nu aparţin aici. – Le-am extras şi acum vizualizăm cum ar trebui să fie corpul în starea de sănătate, o stare mult mai confortabilă pentru ea. Considerăm că este gata! Am terminat treaba. (De asemenea, i-au stabilizat metabolismul. Căderea părului era cauzată de metabolismul prea lent.) S-a întâmplat pentru că s-au amestecat vieţile. Nu sunt un expert

în domeniu, dar uneori se poate întâmpla. Oricât de atenţi încercăm să fim, uneori lucrurile se strecoară pe lângă noi.

Mesajul de despărţire a fost: Să poarte torţa mai departe. Ea ştie de ce o poartă. Ea este aici pentru un motiv, deşi motivele nu sunt întotdeauna clare. Voi toţi trebuie să purtaţi torţa. Vrem să îşi amintească şi ea să poarte torţa.

D: Ce înseamnă a purta torţa ?

W: Ea are treburi de făcut, pe care este perfect capabilă să le facă. Să îşi ţină ochii fixaţi pe ţintă, ca să nu piardă din vedere ceea ce vrea să facă.

Capitolul 8 O MISIUNE GREA

Mary a coborât de pe nor într-o scenă frumoasă de la ţară cu copaci şi câmpuri verzi, cu multe animale care se jucau printre copaci. Era o fetiţă de şase ani, care se bucura să stea singură afară. Nu îi plăcea să stea în casa în care locuia, prefera să stea în natură. A spus că era mult stres în casă, pentru că toată lumea era speriată. Le era frică să nu îşi înfurie tatăl. Atmosfera din familie era tensionată. Am întrebat cine mai este în familie. Mi-a răspuns cu o voce copilăroasă: „Mă gândesc la viermii de pe roşii ca la familia mea, dar mai sunt fratele meu şi surorile mele, şi am un unchi din generaţia bunicilor şi un bunic. De asemenea, mai e mama mea. E tare obosită, fiindcă munceşte din greu. Este o fermă mare. Mai sunt şi alţi oameni care vin să ajute cu recoltele, iar ea găteşte pentru toată lumea. Tata nu e fericit. Nu vrea să fie acolo. – în iazuri sunt ţestoase, iar viermii de pe roşii sunt mari, verzui şi graşi. Se simt bine acolo. Sunt mai buni decât familia mea.” Locuiau în case separate, dar toate se aflau la ferma mare. „Eu stau mai mult singură, dar avem pisici cu pisoi. îmi plac plantele şi animalele. Mă caţăr în copaci, să văd puii de păsări din cuiburi.”

D: Ce vrei să faci când vei fi mare? Te-ai gândit vreodată la asta?

M: Nu ştiu dacă voi rezista atât de mult. Pare prea departe. Nu cred că adulţii sunt fericiţi şi nu vreau să fiu ca ei. Mi-ar plăcea să fiu mai înaltă.

D: (Am râs) Ai să fii. Crede-mă... ai să creşti mare. Toată lumea creşte.

M: Vreau doar să rămân la fermă. Animalele, plantele... avem o grădină mare... prind broaşte ţestoase în iaz. Simt murdăria dintre degetele de la picioare.
Din ceea ce îmi spusese Mary în interviul dinaintea sesiunii, era evident că descria un moment din viaţa ei actuală. îşi retrăia copilăria nefericită de la fermă, cu părinţi care nu o iubeau. Am mutat-o înapoi, când era bebeluş. Voiam să o scot astfel din această viaţă şi să o duc în trecut. S-a văzut ca un bebeluş care stătea în leagăn. Toţi fraţii şi surorile ei erau adunaţi în jur şi se uitau la ea. Păreau mult mai mari decât ea.

D: Ce părere ai de faptul că eşti în această familie, în corpul unui bebeluş?

M: Nu ştiu. Nu sunt sigură. (Pauză) Nu pare a fi o situaţie foarte fericită. Se pare că ei nu ştiu că sunt unul dintre ei. Sunt mult mai mică decât ei, şi mă privesc cu o curiozitate foarte mare.

D: Asta pentru că eşti nou-venită în familie. Va fi bine.

Apoi am mutat-o pe Mary mai înapoi, când a luat prima dată decizia de a fi din nou copil şi am întrebat-o ce vede.

M: Văd o masă cu diagrame pe ea, cu hărţi şi suluri. Masa are o formă ovală, cu nişte colţuri ciudate. Pare a fi din marmură... e rece când o atingi. Se pare că masa luminează dinăuntru, dar nu văd cum poate face asta. Pe ea sunt hărţi şi hârtii. Pare să strălucească de dedesubt.

D: Mai este cineva în jurul mesei sau eşti singură?

M: Mai sunt câţiva oameni în vârstă. (începe brusc să plângă şi spune cu

regret:) Nu vreau să plec! – îmi spun că trebuie să revin pe Pământ. (Plânge) Nu vreau să mă întorc. (Plânge)

D: Asta au hotărât ei?

M: Au spus că trebuie să mă întorc.

D: De ce trebuie să te întorci?

M: Mai am multe lucruri de învăţat. – Dar îmi place locul în care sunt acum. E un loc frumos cu apă limpede... cu garduri vii frumoase şi verzi, cu peisaje şi fântâni. E un loc calm şi liniştit. – Nu vreau să plec. Ei îmi spun că va fi mai bine, pe termen lung.

D: îţi pot spune ce trebuie să înveţi ?

M: Relaţiile cu oamenii, de exemplu. Cum să procesez gândurile, ca să rămân departe de negativitate. Toată lumea trebuie să treacă prin aceste lecţii. Cred că nu le-am înţeles bine data trecută.

D: Ce se întâmplă dacă nu înţelegi bine?

M: Există multe opţiuni diferite, dar ei îmi spun că aceasta este cea pe care trebuie să o aleg.

D: Ţi-au prezentat şi alte opţiuni?

M: Nu, pentru că au spus că aceasta e cea pe care trebuie să o aleg. — Scopul este să atingi perfecţiunea.

D: Dar nu crezi că ai înţeles bine data trecută?

M: Presupun că nu. Nu credeam că am făcut o treabă atât de proastă. (E deprimată) Au spus că de data asta va fi diferit. Personaje diferite... o distribuţie diferită a actorilor... roluri diferite. (Frustrată) Acolo jos nu mai poţi să zbori.

D: Ţi-au arătat cum va fi?

M: Au spus că va fi un fel de vindecare, pentru familie.

D: Pentru familia în care intri acum ?

M: Cu toţii am fost de acord să facem asta.

D: Ceilalţi din familia ta au fost de acord să vină şi ei împreună?

M: Da. Unii dintre noi au mai fost împreună, dar nu toţi... vom încerca să facem lucrurile cum trebuie, de data aceasta. Ştiu că unii din ei au mai încercat şi înainte, dar cred că nu au reuşit. Şi mai sunt şi alţii noi. Fiecare are roluri diferite... nu sunt la fel.

D: Sunt aduse diferite personaje, pentru piesa de teatru. Asta vrei să spui?

M: (Dezamăgită.) Da... aşa cred. Ei au spus că trebuie să merg şi să fac asta, pentru vindecarea mea şi a tuturor.

D: Ţi-au spus cum ar trebui să faci asta?

M: Există multe opţiuni. – Să nu faci rău.

D: Asta e important, nu?

M: Cred că dacă mă vor obliga să mă întorc şi să „o fac", aşa va fi. (E enervată) Dar cred că mai există şi alte moduri în care aş putea face asta. – Au spus ceva despre programare, că aş putea să fac asta mai repede.

D: Trebuie să se încadreze într-o anumită perioadă de timp?

M: Nu ştiu dacă trebuie să o fac într-o anumită perioadă de timp, sau dacă e vorba de tot ce am de făcut. Dar există un mod mai rapid de a avea face lucrurile.

D: Deci toţi oamenii care vor fi în familia voastră au fost de acord să vină împreună ?

M: Da. Vor veni şi alţii, când va fi nevoie.

D: Am auzit că stabiliţi contracte între voi. Este adevărat?

M: Toţi avem sarcinile noastre, dacă asta vrei să spui. Misiunea mea este să merg acolo şi să nu fac rău. (Subliniază asta)

D: Şi scopul este perfecţiunea, ceea ce este dificil, nu-i aşa? (Da) Dar lucrurile arată diferit, când eşti acolo sus. Ce crezi? Ai să poţi îndeplini misiunea?
M: (Un oftat greu) Cred că ar trebui să mai existe şi o altă modalitate de a face asta. Dar au spus că astfel lucrurile se vor rezolva mai repede.

D: Ce se întâmplă dacă nu faci lucrurile cum trebuie?

M: Dintr-un motiv oarecare, de data asta se pare că nu am o altă opţiune.

D: Deci trebuie să faci totul bine?

M: Asta se aşteaptă de la mine.

D: Sunt curioasă. Ce se întâmplă dacă nu faci lucrurile corect?

M: Va trebui să mă întorc acolo din nou. Sau poate fi într-un loc diferit.

D: în locaţii diferite, ţări diferite şi situaţii diferite?

M: Pe planete diferite.

D: Oh, deci poţi merge şi pe alte planete. Ai avut multe vieţi diferite, cu experienţe diferite?

M: Am avut câteva.

D: Mă întrebam dacă faci asta de mult timp.

M: (Supărată) în mod cert, aşa se simte. – Se pare că există anumite niveluri, iar nivelurile se schimbă. Acţiunea se petrece pe diferite niveluri, dar se va termina în cele din urmă la un nivel superior. (Părea foarte tulburată.)

D: Deci mergi la diferite niveluri. Trebuie să înveţi diverse lucruri şi să termini mai întâi un nivel, înainte de a trece la nivelul următor?

M: Da, cred că da. – Cred că e o prostie... o prostie! Pentru că în locul în care vor să merg nu îţi mai aminteşti nimic, după ce ajungi acolo. E o prostie! E ca şi cum te-ai înscrie într-o clasă la facultate, dar când ajungi acolo, nu există cărţi şi haine. Nu ştii unde este clasa ta. Nu ştii cine sunt profesorii tăi şi e doar o prostie! Este singurul loc unde fac lucrurile aşa. Pe Pământ! (E nemulţumită) în alte locuri... în alte sisteme energetice... în alte galaxii... ştii ce se întâmplă.

D: Acolo nu intri fără să ştii nimic. Deci, Pământul este diferit.
M: Da. Fă-ţi treaba! Ei vor să cobor pe Pământ şi să îmi fac treaba. Este atât de frustrant.

D: Dar nu tu ai făcut regulile.

M: Nu, dar mă obligă să joc cum vor ei.

D: Le-ai spus că nu crezi că este o idee bună?

M: Oh, cred că le-am vorbit destul de clar. – Ei văd evenimentele în mare, nu doar pentru mine. Cu toţii suntem interconectaţi, aşa că este ca un salt cuantic înainte, spun ei. Mulţi dintre noi coborâm în acelaşi timp, cu aceeaşi misiune. Orientarea către noi moduri de a face lucruri care nu au mai fost făcute... ei bine, acolo jos totul s-a încurcat. Dar se va face o reorientare către felul în care ar fi trebuit să fie lucrurile întotdeauna. Lucrurile se schimbă din nou. Creierul uman nu mai e conectat, aşa cum a fost la început. Nu mai ştie tot ce poate face, dar de fapt creierul poate face mult mai mult. Deci suntem ca o întreagă flotă sau un lot întreg de indivizi, care trebuie să ne întoarcem acolo, ca să reorientăm oamenii.

D: Ai mai fost pe Pământ înainte? (Da) Deci ştii cum e acolo jos.

M: Da, dar întotdeauna apare o surpriză.

D: Ţi-au spus cum îţi poţi aminti misiunea, după ce ajungi acolo?

M: Mi-au spus să nu-mi fac griji. Lucrurile vor decurge cu un debit minim, dar nu asta a fost experienţa mea în trecut.

D: Există vreo modalitate prin care să te ajute când ajungi acolo, dacă întâmpini probleme?

M: Da. Nu suntem niciodată cu adevărat deconectaţi. Dar ne simţim ca şi cum am fi. Suntem cu toţii în aceeaşi supă, aşa că trebuie să ne ajutăm reciproc. Mi s- a spus că vom primi ajutoare, pe măsură ce înaintăm.

D: Probabil că nici nu le vei recunoaşte, nu-i aşa?

M: Probabil că ele nu mă vor recunoaşte pe mine. (cu emfază) – Pur şi simplu nu vreau să merg. E atât de frumos aici... sunt cascade cu apă limpede.

D: Au idee cât va trece, până te vei putea întoarce de acolo?

M: Mi se spune: când termin. Ştiu că indiferent cum va fi, se va simţi ca o eternitate. întotdeauna se întâmplă aşa, acolo jos. (Vocea e foarte copilărească).

D: Dar nu te poţi certa cu ei, nu-i aşa?

M: M-am certat, dar fără rezultate.

D: Dar până la urmă vei reveni aici. Am auzit că atunci când revii, totul ţi se va părea că a trecut cât ai clipi din ochi. Nici nu îţi vei da seama cât de mult timp ai fost plecată.

M: Da, acesta este cântecul pe care l-au cântat. – Dar eu am fost acolo. Este greu şi nu ai aripi. Mie îmi place să zbor. (Melancolică) îmi place libertatea. La nivelul la care mă duc, trebuie să trec prin toată povestea cu naşterea, copilăria şi şcolile lor.

D: O iei de la început.

M: îmi spun că trebuie doar să îi învăţăm e oameni şi că va fi altfel în viitor. După ce îi aducem pe toţi înapoi la felul în care au fost lucrurile întotdeauna, ne vom putea relaxa. Nu trebuie să te prinzi în gravitaţie şi 3D. (Oare e termenul potrivit? 3D se referă la dimensiuni?) Nu va mai fi aşa. Va fi altfel. Dar ei au uitat. Lucrurile vor fi diferite când energiile se vor schimba. Trebuie să te ocupi cu acest lucru. Cu toţii vom ajuta la schimbarea energiei, iar creierul va fi în întregime conectat. Poţi să fii într-un loc şi să te concentrezi, să te gândeşti, apoi să fii într-un alt loc. O pot face şi acum, dar pur şi simplu au uitat.

D: Vrei să spui că, în viitor, oamenii nu vor mai trebui să îşi înceapă viaţa ca un copil şi să treacă prin toate lucrurile specifice copilăriei?

M: Corect. Pentru că totul se schimbă şi nu vor mai fi limite – nu vor mai fi aceste constrângeri.

D: Vrei să spui că vor avea doar un corp de adult, pe care îl vor păstra?

M: Da, sau nici măcar nu vor avea un corp. Nu trebuie numaidecât să ai un corp. Există toate aceste etape diferite, iar ei abia se mişcă în aceste costume fizice mari şi grele. Dar nu trebuie să facă asta. Noi suntem mulţi şi îi vom ajuta să îşi amintească. Dar până să ajungem acolo, trebuie să uităm ce vrem să facem, înţelegi ce spun? Este o prostie.

D: Dar în viitor, dacă oamenii au un corp fizic, îl vor păstra sau ce se va întâmpla?

M: Da. Energia este singurul lucru care se schimbă şi devine mai uşoară. Atunci oamenii vor putea ieşi din diferite dimensiuni şi vor putea apărea acolo. Nu vor mai trebui să înceapă ca bebeluşi. Vor exista facilitatori de

energie care vor ajuta, la început.

D: Deci în viitor nu vor mai fi bebeluşi sau copii mici?

M: Opţiunea va exista în continuare pentru cei care doresc să vină în acest fel, dar va fi ceva ce poţi alege.

D: Am auzit că există unele fiinţe care sunt doar energie. (Da) Nu au corp deloc.

M: Ele au un fel de conştienţă care nu moare niciodată. O conştienţă care rămâne.

D: Toată lumea de pe Pământ va evolua la acest mod de a face lucrurile?

M: Oamenii care rămân în planul fizic se vor transforma, dar mulţi oameni nu vor rămâne în planul fizic. Nu asta e treaba lor de data asta, aşa că vor exista mulţi oameni care vor pleca. Dar oamenii care rămân, îşi vor aminti cum să îşi folosească creierul. Toate creierele vor fi iarăşi conectate corect.

D: Toţi cei care trăiesc acum pe Pământ, vor putea face asta?

M: Toţi oamenii care vor rămâne. Unii mai repede decât alţii, dar vor trebui numaidecât să facă asta, pentru că toată încadrarea se va schimba. Este ca şi cum computerul nu mai recunoaşte software-ul, dacă rămâi. înţelegi ce spun? Voi folosiţi programele vechi. Va trebui să faceţi un upgrade, altfel lucrurile nu vor mai funcţiona, pur şi simplu.

D: Mă gândeam la oamenii care sunt atât de interesaţi de karma şi negativitate.

M: în cele din urmă se vor schimba. Oh, Doamne, sunt atât de negativi! Ei judecă totul în termeni de... alb, negru... corect, greşit... da, nu. Dar există multe
alte feluri de a fi.

D: Ai spus mai devreme că ar trebui să transformi negativitatea, nu-i aşa?

M: Da, ar trebui să lucrăm împreună pentru a o reduce. Să schimbăm modul în care funcţionează vibraţiile pe planetă, pentru integrarea deplină a mecanismului uman, aşa cum ar trebui să fie. Aşa cum a fost înainte. Cum este peste tot în altă parte, în afară de Pământ.

D: Dar se pare că oamenii se vor mişca cu diferiteviteze, cuvibraţii diferite. Ei nu vor face saltul în acelaşi timp, nu-i aşa?

M: Da. Nu toţi vor reuşi.

D: Mi se pare interesant că ar trebui să fii acolo, dar nu eşti foarte încântată că mergi. (Râde) Se pare că ai o treabă importantă de făcut.

M: Da. Este cu adevărat o treabă importantă.

D: Nu ţi-ar cere să o faci, dacă nu ar crede că o poţi face.

M: (Mai liniştită) Da, mă duc acolo...

D: Ei au încredere că vei reuşi. Sunt nişte reguli stupide, dar cred că eşti capabilă să o faci şi o vei face foarte bine.

Am pus-o să se îndepărteze de scenă şi am chemat SC-ul. La început a existat rezistenţă din partea minţii conştiente a lui Mary, care încerca să recapete controlul. SC a spus că se lupta să îi oprească accesul, din cauza fricii. Nu înţelegeam de ce i-ar fi frică, după toate lucrurile pe care deja le descoperisem şi le discutasem. în cele din urmă Mary s-a relaxat şi a renunţat la încercarea de a controla sesiunea, apoi SC a reuşit să intre.

D: Am crezut că vom merge în vieţile trecute, dar a accesat perioada când era fetiţă în această viaţă. Există vreun motiv pentru care ai dus-o acolo?
M: A terminat cu trecutul.

D: Mi-ai spus de multe ori că nu trebuie să ne mai concentrăm asupra vieţilor trecute.

M: Nu mai trebuie.

D: Lucrurile se schimbă şi Mary pare că a venit aici cu o misiune foarte importantă. Dar lucrurile nu au ieşit aşa cum credea ea, nu-i aşa?

M: încă nu s-a terminat.

D: Este adevărat. Ea a spus că ar trebui să se adapteze şi să ajute la transformarea negativităţii?

M: Este adevărat. Asta ar trebui să facă ea şi toată lumea.

Au fost multe discuţii despre întrebările şi circumstanţele personale ale Măriei, în special relaţia cu familia ei. Membrii familiei ei au influenţat-o negativ timp de mulţi ani şi încă mai întâmpina dificultăţi în a tăia legăturile pe care le aveau cu ea. Am lucrat la toate acestea. Apoi am ajuns la numeroasele ei probleme fizice, cauzate mai ales de mediul toxic (cu chimicale) în care lucra.

D: I-a fost afectat corpul fizic când lucra acolo, nu-i aşa?

M: Da, a fost foarte aproape de tranziţie.

D: Oh, atât de rău a fost? (Oh, da) De ce s-a ajuns atât de departe?

M: Nu a urmat indicaţiile. Era obişnuită să aibă o energie atât de abundentă încât lucra fără oprire, din zori până în amurg. I se părea ceva de la sine înţeles. A început să petreacă tot mai mult timp în acel mediu toxic. Nu era doar o tură de şase sau opt ore. Făcea multe ore suplimentare, aşa că şi-a saturat corpul cu substanţe chimice. A apărut o ocazie de a ieşi, o uşă deschisă. Ar fi putut să plece dacă voia, dar a ales să nu o facă. După aceea i-a părut rău şi a căzut în depresie.

„Ei" au început să lucreze la simptomele ei fizice, foarte complicate. Problema de la creier era deosebit de interesantă. „Ştie că a primit unele recalibrări, şi o parte din ele se datorează transformărilor planetare. Şi-a dat seama că va avea multe probleme, dacă merge cu medicina occidentală. A ştiut intuitiv că dacă va îndepărta cauza care provoacă boala, în cele din urmă corpul îşi va reveni."

D: Ai spus că creierul a fost deja reconectat?

De multe ori SC reconectează creierul, dacă crede că acest lucru este necesar.

M: Da. Trebuia făcut. Dacă cineva ar face scanarea corectă, s-ar vedea. Ea ştie că dacă cineva ar face scanările potrivite, ar putea să vadă modificarea. Are dreptate în privinţa asta.

D: Vrei să spui că după stricăciunile produse de substanţele chimice, ai intrat acolo şi ai reconectat-o?

M: Da. Modul în care funcţionează acum, nu mai este acelaşi.

D: Dar ea crede că şi-a pierdut unele funcţii.

M: Ea este altfel acum, decât era înainte. Ne conectam mult cu ea înainte. îşi făcea meditaţia şi exerciţiile. Este foarte perspicace şi observă micile inconsecvenţe, şi are dreptate. Nu este aşa cum a fost, dar noi îi vom oferi ajutor. Am spune că urmând căile vindecării şi arta minţii, ea s-ar fi schimbat oricum... în alte moduri. Ea spune: „Nu sunt aşa cum eram înainte de a începe să lucrez la fabrică". Răspunsul nostru este: „Nu vei mai fi la fel indiferent ce ai face, dar funcţionarea ta se apropie de 100%, chiar dacă este diferită de cum era." Trebuie să se obişnuiască şi să nu mai privească acest lucru ca pe ceva negativ.

Stomacul şi sistemul ei de excreţie fuseseră de asemenea afectate de substanţele chimice şi avea o mulţime de metale grele în sistem. „A început o curăţare cu plante medicinale. în ultimele două zile s-a luptat cu asta. Vom continua să îi oferim asistenţă intuitivă ca să ştie ce plante să folosească în viitor, pentru a menţine lucrurile sub control. Are acest sentiment: „Nimeni nu mă ajută. De aceea trebuie să acţionez chiar eu."

D: Nu ţi-a cerut ajutorul, nu-i aşa? (Râde)

M: Dar a făcut un salt de credinţă, venind să te vadă aici.

D: Sunteţi capabili să eliminaţi toate acele toxine din corpul ei?

M: Da. Ea va observa nişte chestii „neplăcute" în toaletă în perioada care va urma, dar totul are un motiv întemeiat şi nu este ceva rău. Ar fi bine să îşi mărească aportul de lichide şi să bea apă de izvor. Ar trebui să consume mai multe fructe şi legume. Ea a observat că nu mai are nevoie de atâta carne ca altă dată. Acesta este un lucru pozitiv, deoarece continuă să se vindece. Ea s-a rugat şi ar dori să ajungă în punctul în care să nu mai consume deloc mâncare. Dar noi îi spunem: „Progresul se face pas cu pas". Nu a ajuns încă acolo şi probabil nici nu va ajunge acolo, în următoarele şase luni. Dar obiectivul poate fi atins.

D: Ai spus că va observa anumite lucruri în toaletă. Te referi la diaree?

M: Vor fi scaune întunecate şi culoarea urinei se poate schimba, dar asta face parte din eliminarea toxinelor.

Notă: în tot timpul cât Mary a stat la cabinetul meu nu a băut nimic, deşi eu i-am tot oferit apă. După şedinţă s-a dus la baie. Când a ieşit, a spus: „Cred că am să
accept ofertă aceea de apă. Urina mea are o culoare ciudată." Deci curăţarea intrase în vigoare, imediat.

M: O rugăm să evite carnea; probabil că de două ori pe an ar fi suficient. îşi va reveni 100%. Va dura ceva timp să îşi reechilibreze dieta şi să îşi dea seama de ce are nevoie acum, pentru a trăi. Va fi altfel decât în trecut.

Mesaj de la SC: Calmează-te în privinţa banilor. O auzim şi îi înţelegem

îngrijorarea. Nu va muri de foame. Nu va muri, deşi îi place partea cu „moartea". Nu îşi dă seama cât de mari sunt progresele pe care le-a făcut deja. Ea crede că lucrurile sunt mult mai complicate decât în realitate. Se teme că nu va ajunge pe Noul Pământ, dar într-un fel, deja a făcut-o.

D: Da, este deja aici. Deja se întâmplă.

M: Asocierea ei cu tine este foarte pozitivă. (Urmase unul din cursurile mele.) Poate să facă munca pe care o predai. O vom asista în ceea ce priveşte stima de sine şi îi vom aduce clienţi cu care va avea rezultate pozitive, pentru a-şi construi încrederea în sine. Deci poate practica şi va fi un serviciu „uriaş" pentru oameni, fiindcă a avut un drum atât de dificil în trecut. Se simte singură, dar nu este niciodată singură... Nimeni nu este singur.

Capitolul 9 ECHILIBRUL ÎN VIAŢĂ

Chelsea a fost oarecum derutată la început, când a ieşit din nor. S-a trezit într-un mediu ciudat, nepământean, cu un cer şi un sol portocaliu, şi o pădure de copaci de culoare violet, fără frunze. În loc de scoarţă aveau o textură ca pielea netedă, cu celule ca de piele. Atmosfera portocaliu închis era densă şi grea, un mediu aproape gazos. În timp ce înainta prin pădurea cu copaci ciudaţi, a simţit că nu are un corp. Asta nu a deranjat-o, dar liniştea lipsită de viaţă a scenei era dezolantă. „Mă simt dezamăgită, pentru că nu sunt multe lucruri acolo. E cam gol." După ce a rătăcit o vreme prin preajmă, a decis că vrea să exploreze altceva.

Aşa că am îndemnat-o să se retragă din scenă şi să se mute într-un alt moment, într-un loc potrivit. De data aceasta a ajuns într-o pădure cu copaci obişnuiţi. O scenă normală, ca pe Pământ. A văzut că era un băieţel indian, care vâna iepuri pentru a-şi hrăni familia. Şi-a descris viaţa alături de familia sa, într-o aşezare mare de tipi (corturi conice). I-am derulat viaţa înainte şi a ajuns la o vârstă când i s-a permis să se alăture celorlalţi bărbaţi, care îşi goneau caii într-o echipă de vânătoare. Dar pe lângă

vânătoarea de căprioare, de data asta urmau să ucidă şi oameni. „în regiunea noastră s-au stabilit nişte colonizatori. Nu este locul lor acolo, vrem să scăpăm de ei. Au construit o structură acolo. Era prima dată când auzeam despre ei. Cred că ceilalţi ştiau deja. Am fost surprins să aflu că îi vom ucide. Mă simt confuz. Acolo sunt femei şi copii. Oamenii noştri spun că trebuie să moară. Trebuie să scăpăm de ei, altfel vor veni mai mulţi. Trebuie să îi omorâm pe toţi."

Când a început masacrul, nu voia să participe la el. Dar ar fi fost considerat un laş, dacă nu participa. Au ucis o familie şi a participat şi el, deşi nu s-a simţit bine. Bărbaţii au decis să nu le spună celorlalţi din sat despre intruşi. Le era teamă că vor intra în panică. Aşa că au decis să păstreze secretul şi nu au spus nimănui ce s-a întâmplat, când s-au întors în sat.
Dar problema nu s-a rezolvat. Când l-am mutat într-o altă zi importantă, a spus că au venit şi mai mulţi străini. Bărbaţii din sat simţeau că nu au de ales şi trebuie să omoare cât mai mulţi străini posibil. „Ce alte opţiuni mai ai? Să pleci din sat?" Acum nu se mai putea păstra secretul. Tot satul a fost implicat. Aşa că l-am dus mai departe într-un moment important şi el a anunţat că a fost împuşcat şi moare (un tânăr de douăzeci de ani). De data asta familia pe care au atacat-o avea arme de foc, iar el a fost împuşcat în piept. „Ceilalţi se luptă. Am murit înainte ca ceilalţi să îşi dea seama."

Acum că era eliberat de corp, se simţea fără greutate. Plutea în sus printre stele, în spaţiul cosmic. Avea un sentiment de linişte şi calm. L-am întrebat despre viaţa pe care tocmai o părăsise. „A fost trist că a trebuit să fac ceva ce nu voiam să fac. Cred că am fi putut învăţa cum să trăim împreună cu toţii, dar nu a existat deloc încredere. Să ucizi copii nu este un lucru bun! Dar uneori trebuie să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, pentru binele tuturor celor din jur, chiar dacă nu îţi place. Este o lecţie, dar nu sunt sigur că este lecţia potrivită. Nu părea să existe opţiunea de a nu face ceea ce era considerat necesar... cel puţin dacă voiai să faci parte din acel grup."

Am condensat timpul, până a ajuns undeva unde nu mai plutea. „Este o zonă albă, albă, de un alb strălucitor. Există o energie, o prezenţă, cu multe celule energetice care sunt una acum. Arată ca o masă întinsă de substanţă lăptoasă. – Acum trebuie să îmi examinez viaţa. Trec în revistă tot ce s-a întâmplat."

D: La ce te gândeşti, când îţi treci în revistă viaţa?

C: Oh, am fost o persoană bună. Nu am trăit mult, dar am fost o persoană bună, cât am trăit acolo. Partea cu masacrul nu a fost bună. Nu am vrut să particip, dar am făcut-o oricum.

D: Făceai parte din cultura aceea. Uneori nu poţi ieşi din astfel de situaţii.

C: Nu, dar poate că aş fi reuşit să îi influenţez dacă aş fi vorbit, în loc să urmez mentalitatea de grup şi să fac ceea ce aşteptau ceilalţi de la mine.

D: în loc să urmezi ce credeau toţi ceilalţi?
C: Da. Să îmi asum responsabilitatea.

D: După ce termini revizia vieţii, ce se întâmplă?

C: Trebuie să mă întorc acolo jos. Cred că voi fi pus într-o situaţie în care îmi voi folosi raţionamentul pentru un rezultat diferit. O situaţie care va merge împotriva unei mentalităţi de grup.

D: Trebuie să faci un contract cu alte persoane, sau e doar o parte din revizia ta?

C: Simt că este cineva pe care l-am ucis. Că poate nu ar fi trebuit să îl omor. Chiar dacă am crezut că este corect la momentul respectiv, nu a fost. – Cred că am făcut o înţelegere cu această persoană pe care am ucis-o. A fost un copil... a fost o fată pe care am ucis-o. Trebuie să mă întorc şi să fac ceva pozitiv, pentru a înlocui negativul. Trebuie să mă revanşez cumva faţă de această persoană. — Se discută despre ce vom face. Ei stabilesc unde ar trebui să merg. Eu fac parte din plan. Voi fi pus într-o situaţie în care pot alege să fac ceva care este greşit, sau pot acţiona diferit de toţi ceilalţi şi să fac ceea ce este bine. (Chelsea geme) Voi fi soldat. Nu cred că este decizia mea. Voi merge iar acolo jos şi voi fi un soldat, pentru ca de data asta să pot face ceva diferit.

D: Soldaţii ucid, nu-i aşa?

C: Da, ucid. Poate nu a fost o alegere bună, dar asta e.

D: Vorbeşte-mi despre asta. Poţi vedea totul într-o formă condensată. Ce s-a întâmplat în viaţa aceea?

C: Ei spun că este Al Doilea Război Mondial. Sau este Primul Război Mondial?

- Sunt în armata germană. Am o uniformă frumoasă. Sunt un bărbat tânăr.

D: Ai vrut să intri în armată? (Da) Ai vrut să lupţi?

C: Sunt mândru de asta, pentru că mă face important în familia mea.

D: înainte nu erai important?

C: Cred că aceasta era tendinţa generală. Sunt mare acum. Am ales ceva de făcut.

D: Şi războiul se desfăşoară?

C: Nu încă. Sunt doar în uniformă acum.

L-am pus să condenseze ce s-a întâmplat. A intrat în luptă în război, dar a fost rănit înainte de a avea şansa de a ucide oameni. „Bătălia tocmai începea. Am fost rănit şi eliberat la vatră." A fost împuşcat în piept şi în braţ şi s-a infectat, aşa că nu a mai avut cum să se întoarcă la război. Dar în loc să se bucure, se simţea ca un învins. „Pentru că nu am apucat să fac mare lucru, înainte de a fi nevoit să plec." S-a întors acasă, iar mama lui avea grijă de el. „Mama acceptă lucrurile. Dar eu nu sunt fericit. Ar fi fost altceva, dacă aş fi fost rănit mai târziu în luptă."

D: Nu te-ar deranja să omori oameni? C: Pentru asta am intrat în armată.

L-am mutat mai departe în viaţă. Pieptul încă îi mai provoca durere. Avea bucăţi minuscule de şrapnel în piept. S-a angajat la o fabrică. „Nu am de ales. Nu îmi place, dar trebuie să o fac, pentru a trăi." Acum avea o familie, aşa că trebuia să aibă grijă de ea.

L-am dus în ultima zi din viaţă şi a văzut că a făcut infarct. „Sunt bătrân."

D: Ai trăit mult timp?

C: Relativ vorbind. Am murit la aproximativ şaizeci de ani. Sănătatea mea s-

a dus la vale şi nu am mai putut lucra. Eram obosit din cauza respiraţiei şi a fumatului… aveam dureri în piept. Rămăseseră prea multe fragmente de schijă înăuntru. – Stau lungit în pat. Respir cu greutate şi am dureri în piept. Fac un
atac de cord. – Soţia mea este acolo.

L-am dus în momentul în care murise deja şi ieşise din corp. L-am întrebat dacă a învăţat ceva din acea viaţă. „M-am lăsat copleşit de deprimare. Parcă aş fi avut ochelari de cal. M-am lăsat copleşit de mila de sine, după război… după ce am fost rănit. Şi am lăsat ca asta să îmi strice restul vieţii. Am ales să fiu supărat din cauza asta şi nu m-a mai interesat nimic, cu adevărat. Totul era în capul meu. Aş fi putut trăi mult mai bine. Aş fi putut avea o viaţă mult mai bună."

D: Te-ai lăsat cuprins de deprimare?

C: Mi-am irosit viaţa.

D: Nu prea poţi vedea ce faci, când eşti în mijlocul lucrurilor.

C: Nu… Apoi e prea târziu.

D: Dacă ai avea şansa să trăieşti din nou, ce crezi că ai face?
C: Aş avea o altă atitudine. în primul rând, cred că nu m-aş înrola. Şi chiar dacă aş face-o şi aş fi rănit, aş lua ce e bun din asta. Aş face altceva. Nu trebuie să te gândeşti numai la lucrurile care au mers prost. Nu poţi fi obsedat de trecut. Pentru că atunci îi vei trage în jos pe toţi cei din jurul tău. Nu poţi lăsa lucrurile să te doboare. Poţi controla multe lucruri, dacă ai o gândire bună.

Am pus-o să se îndepărteze de scena morţii şi am chemat-o SC-ul. Prima întrebare, pe care o pun întotdeauna, este de ce ne-a arătat aceste vieţi. „Ai ales trei vieţi diferite pe care să le vadă. Văd continuitatea a două din ele.

Primul lucru pe care ni l-ai arătat a fost locul care avea copaci mov şi atmosferă portocalie. De ce ne-ai arătat acest loc?”
C: Există viaţă şi sub alte forme decât cele la care te aştepţi. Trebuia să ştie că nu există doar viaţa umană. Există toate spectrele vieţii. Nu este întotdeauna vorba despre o fiinţă umană.

D: O fiinţă umană este doar a parte a evoluţiei, nu-i aşa? (Da) Apoi i-ai arătat viaţa de indian, în care a trebuit să omoare.

C: Pentru că uneori trebuie să faci lucruri neplăcute, pentru a susţine întreaga comunitate.

D: Uneori, este singurul mod în care poţi exista într-o comunitate?

C: Aşa e. Uneori trebuie să treci peste propriile sentimente, pentru binele comun. Ea nu înţelege întotdeauna asta. Nu este vorba doar despre ceea ce vrea ea să facă. Este vorba despre ceea ce are sens, pentru binele comun.

D: Pot să văd legătura cu următoarea viaţă, în care a fost soldat. în viaţa de indian a ucis fără să vrea, iar în viaţa de soldat a fost rănit înainte de a avea şansa să ucidă.

C: Nu ar fi trebuit să lase împrejurările să strice felul în care a perceput restul vieţii. Ar fi trebuit să treacă peste asta. Ar fi trebuit să ia ce e bun în viaţă şi să facă faţă oricăror circumstanţe.

D: în schimb, s-a lăsat tras în jos.

C: Corect. Şi-a irosit viaţa. Lecţia este să iei situaţiile adverse aşa cum sunt şi să nu le laşi să îţi dicteze restul vieţii, să le transformi în ceva diferit. Poţi alege să fii o victimă şi să te laşi copleşit de lucrurile care nu vrei să se întâmple, sau poţi să le iei aşa cum sunt şi să mergi mai departe, să le depăşeşti şi să faci altceva pozitiv.

Chelsea se confrunta cu multe probleme fizice grave şi lua medicamente pentru depresie. Nu îi plăcea meseria ei de contabilă şi se simţea suprasolicitată. Soţul ei bea şi se simţea neglijată. O situaţie în care îşi transformase din nou viaţa în
ceva negativ, în loc să se concentreze pe partea pozitivă. SC a spus că

principala cauză a problemelor ei era dorinţa de a evada din viaţă. Când venea acasă de la servici în fiecare seară, se închidea în camera ei şi îşi petrecea tot timpul pe computer, în special pe E-bay, unde cumpăra şi vindea în mod constant. Ea a spus că era doar un hobby inocent, dar SC i-a arătat că scăpase lucrurile de sub control, înlăturând tot ce era important în viaţa ei. Era practic o repetare a ultimei vieţi. SC i-a sugerat să renunţe la calculator şi să revină la viaţă. (Deşi îi va fi foarte greu să facă asta.) I s-a spus că dacă va petrece mai mult timp cu soţul căsnicia lor se va îmbunătăţi, iar el nu va mai simţi nevoia să bea. în mod cert, Chelsea avea de rezolvat multe lucruri. SC oferă sugestii bune şi valide, dar rămâne la latitudinea fiecăruia dacă le acceptă sau nu. Pentru că avem liberul arbitru, ei nu pot interveni niciodată. Dar dacă suntem înţelepţi îi vom asculta, pentru că ei pot vedea imaginea de ansamblu.

C: Trebuie să existe un echilibru în toate. Ea poate face muncă voluntară. Poate avea alte activităţi mai puţin compulsive. Se poate comporta mai mult ca o soţie, pentru soţul ei. îl poate ajuta în situaţia lui. El i-a propus să facă mai multe plimbări, care l-ar ajuta să îşi îmbunătăţească starea de sănătate. Dacă nu ar fi atât de lipită de computer în fiecare seară, atunci poate că şi-ar petrece timpul făcând asta şi l-ar ajuta şi pe el.

Mesajul de despărţire a fost: Trebuie să priveşti lucrurile în perspectivă şi să cultivi un anumit echilibru. Să renunţi la toate hobby-urile. Au devenit o distragere prea mare, care te face să eviţi viaţa reală. îţi poţi ajuta soţul. Trebuie doar să creezi un echilibru.

Capitolul 10 CĂLĂTORIA

Linda a fost aleasă pentru demonstraţia de la cursul meu de la Londra, din anul 2008. în timpul interviului, Linda a plâns în timp ce descria evenimentele din viaţa ei. I se întâmplaseră cele mai oribile lucruri pe care

le poate face un om cuiva. Era meritul ei că a reuşit să supravieţuiască. Cu siguranţă că aceste încercări ar fi distrus un suflet mai puţin puternic. A avut o copilărie îngrozitoare, o căsnicie la fel de oribilă, apoi i-au fost luaţi copiii de către soţul care era implicat în incest cu fiicele lui. Pierduse totul şi simţea că nu mai are pentru ce să trăiască. Se gândea serios la sinucidere. A spus că ori de câte ori revenea acasă de la muncă o apuca groaza, pentru că ştia că nu mai era nimic pentru ea acasă. Nu m-am mirat când a spus că a fost diagnosticată cu o tumoare canceroasă la organele feminine. Era evident că înăbuşea o mare furie în interior. A fost foarte emoţionant pentru clasă să îi asculte povestea. Multor studenţi le-a venit foarte greu să o asculte. Dar trebuiau să înveţe că despre asta e vorba când faci terapie: să asculţi fără să judeci şi fără prejudecăţi, astfel încât să poţi ajuta clientul. Nu ştiam nimic despre viaţa ei înainte de a o alege pentru demonstraţia de la clasă, dar era evident că avea o nevoie disperată de ajutor.

Când Linda s-a desprins din nor, s-a trezit într-un peisaj cu nisip maroniu. Nu se vedea nimic altceva. Era cald şi spre surprinderea ei, a văzut că era un bătrân desculţ. Picioarele îi erau goale şi păroase, bătrâne şi maronii, şi era îmbrăcat într-un material care se drapa pe el. „Braţele îmi sunt bătrâne şi uscate. Simt că am un corp puternic, dar e bătrân şi uzat. Părul îmi este negru amestecat cu cenuşiu, şi îmi vine până la umeri. Faţa mea e păroasă şi aspră. Braţele îmi sunt păroase, negre şi cenuşii... Sunt bătrân!" (Nedumerit) „Ţin ceva strâns în mână. Este o piatră."

D: De ce o ţii aşa de strâns?
L: Este linia vieţii mele. Mă ţine conectat şi îmi aminteşte cine sunt. Mă ţine conectat cu ceilalţi. Ca să ştiu mereu că sunt unul din ceilalţi.

D: Cum arată piatra ?

L: Este gri şi are un simbol pe ea. E gravat în interior.

D: Care este simbolul?
L: Are trei puncte care... se ondulează aşa şi sunt trei puncte. (Face semne în aer. Era greu de descris.)

D: Ca o piramidă?

L: Nu. Se ondulează în partea de sus. E ca o mişcare continuă. Sunt trei puncte. Interiorul este solid, iar vârfurile sunt curbate.

D: Ce reprezintă simbolul?

L: Apartenenţa mea. Conexiunea mea. Amintirea mea. O ţin cu mine. Mă uit la simbol. Pentru că sunt departe de ceilalţi şi mă leagă de ei. îmi aminteşte, ca să pot comunica. Este linia vieţii mele şi o am în mâinile mele. Uneori o port în sân. Este ca un radar... un mod de a-mi găsi drumul.

D: De unde ai piatra ?

L: De la ceilalţi.

D: Povesteşte-mi despre ceilalţi. Poţi avea încredere în mine. E în regulă, nu-i aşa?

L: Da. Ceilalţi spun că da. Ceilalţi sunt sursa mea... grupul meu... Sunt unul din ei.

D: Unde sunt ceilalţi?

L: Sunt împrăştiaţi pretutindeni, ca seminţele. Noi suntem în multe locuri diferite şi suntem conectaţi. Simbolul îmi aminteşte de legătura cu ei. Călătoresc în multe locuri, iar uneori e posibil să uit că sunt cu cei de pe Pământ, dar nu sunt unul din ei.
D: Eşti pe Pământ de mult timp?

L: Da, vin şi plec. Am participat la crearea întunericului de pe Pământ, iar acum particip la ridicarea întunericului.

D: Asta faci acum, în locul ăsta cu nisip?

L: Sunt în nisip pentru că acolo îi găsesc pe ceilalţi, în singurătatea nisipului.

D: Vrei să spui că trebuie să fii departe de ceilalţi oameni?

L: Da, iar ceilalţi se conectează cu mine. Am simbolul meu în mână, pentru că iau legătura cu ei. Când sunt printre oameni, îl port în sân. Alături de inima mea, mereu aici.

D: Deci ăsta este rolul pietrei, te ajută să nu uiţi de unde ai venit? îţi aminteşti de ce ai venit?

L: Piatra deschide canalele, pentru ca eu să le trimit înapoi celorlalţi informaţii despre ceea ce se întâmplă în viaţa mea.

D: Ai spus că ai fost trimis ca să ştergi întunericul?

L: Pentru a-l uşura, da. Pentru a arăta calea de ieşire din densitatea grea, da. Sunt cu ei, dar nu sunt unul din ei. Văd calea de ieşire, aşa că intru în lumea lor şi o simt şi am viaţa... (se întreabă dacă aceasta e formularea corectă) Trăiesc viaţa pe care o au ei şi apoi le arăt calea de ieşire.

D: Cum le arăţi calea de ieşire?

L: Ştiind cum simt, cum gândesc, cum reacţionează; arătându-le celălalt fel de a fi, din interiorul vieţii lor.

D: E greu, nu? (Da) Cum reuşeşti să nu te prinzi acolo?

L: Cu mare dificultate. Am simbolul meu, care îmi întăreşte spiritul şi mă hrăneşte cu impulsurile celorlalţi. Iar ceilalţi mă ridică deasupra întâmplărilor astfel încât, deşi corpul meu se află acolo, esenţa mea este deasupra.

D: Uneori e greu să nu rămâi prins, nu-i aşa? (Da) De aceea trebuie să ai piatra, ca să nu uiţi şi să fii prins în capcană. Am spus bine?

L: Da, uneori se întâmplă asta. Este nevoie de o iubire extraordinară.

D: Şi ceilalţi fac acelaşi lucru?

L: Da. E diferit, dar cu acelaşi scop.

D: Vă amestecaţi cu oamenii?

L: Da. Trăim în realitatea oamenilor.

D: Şi toţi vin în corpuri fizice?

L: Nu. Unii rămân în formă de spirit, ca să îi înalţe pe aceia dintre noi care ne aventurăm în planul fizic. Fără ei ar fi imposibil, pentru că ne-am rătăci. De aceea trebuie să păstrăm mereu simbolul.

D: Ai spus că ajuţi oamenii fiind printre ei şi împărtăşind experienţa lor?

L: Da, într-un sens. Mai întâi strângi sentimentele pe care le au ei trăind diverse experienţe, experimentezi modul lor de a fi. Şi apoi le arătăm calea

de ieşire, după ce ne-am scufundat în întuneric. Ne scufundăm intenţionat în întuneric, ca să le arătăm cum să facă pentru a-l îndepărta.

D: Faci asta vorbind cu ei?

L: Nu. Uneori comunicăm verbal, dar de obicei este mai degrabă o vibraţie. Doar eşti cu ei şi simţi impulsul a ce să faci şi când să faci.

D: Doar prezenţa ta este suficientă, atunci?

L: Da. Pentru că celelalte lucruri apar când este nevoie, prin deschiderea generată de prezenţă. Cu unii oameni putem folosi vorbirea. Cu alţii este suficientă o privire. Cu ceilalţi este doar iubirea din ei. Dar toţi simt vibraţia şi îi linişteşte.

D: Vei rămâne mult timp pe Pământ, făcând asta?

L: Oricât este nevoie.

D: Vei şti când e timpul să pleci?

L: Da, pentru că suntem chemaţi înapoi.

D: Vei şti unde să mergi ?

L: Voi călători din loc în loc, după cum este necesar. Suntem îndrumaţi unde să mergem. Indiferent de loc sau oră.

D: Cum faci rost de mâncare şi de lucrurile de care ai nevoie?

L: Au grijă de noi. Primim tot ce ne trebuie, ca să îi învăţăm pe alţii. Avem încredere că suntem conectaţi, că totul va veni după cum este necesar, şi nu ne facem griji cu privire la provizii. Uneori ne lipsesc proviziile când avem nevoie să experimentăm ceva, de exemplu cum se simt oamenii, când se confruntă cu lipsa.

D: Ai făcut mereu asta sau ai trăit o viaţă normală?

L: întotdeauna am făcut asta.

D: Nu ai trăit niciodată o viaţă ca ceilalţi pe care îi ajuţi?

L: Am trăit ca ei, dar cu scopul de a ajuta. Pentru a învăţa, pentru a înţelege şi a prelua vibraţia Pământului. Pentru că am format viaţa în interiorul planetei şi hrănim şi ghidăm viaţa şi trăim viaţa şi o mişcăm.

D: Nu acumulezi karma?

L: Ba da, asta este o necesitate pentru a avea o înţelegere completă. Uneori suntem trimişi să îl salvăm pe unul din ai noştri. Şi uneori trebuie să le permitem să se mişte aşa cum se simt îndrumaţi.

D: M-am gândit că poate vei fi ferit de karma, ca să nu te prinzi aici.

L: Fără karma nu înţelegem pe deplin despre ce este Pământul. Karma are de a face cu scopul planetei.

D: Dar nu vrei să te prinzi în ea. (Nu) Dar uneori eşti trimis să îl salvezi pe unul din ai tăi ?
L: Da. Pentru că uneori uităm de ce suntem aici şi cădem mai adânc în întuneric, dar piatra este un memento vizual, ca să zicem aşa.

D: Ce se întâmplă dacă cineva uită? Ţi-e teamă că se va pierde?

L: în univers nu există pierderi, iar dacă ei vor petrece mai mult timp aici, aşa să fie. Informaţiile din noi sunt întotdeauna trimise înapoi. Chiar dacă revii aici de multe, multe ori în diferite capacităţi, informaţiile sunt trimise întotdeauna înapoi către sursă.

D: Ai spus că uneori vii să îl ajuţi pe unul din ai tăi.

L: De multe ori îi scuturăm, pentru a-i trezi. Uneori aceia dintre noi care se află în tărâmul fizic sunt trimişi să declanşeze amintirea unui alt semen aflat aici, şi uneori avem succes, alteori nu. Uneori este foarte dificil să îţi aminteşti să păstrezi conexiunea, când experimentezi densitatea.

Era evident că bătrânul şi-a petrecut toată viaţa făcând asta, aşa că nu am mai considerat necesar să îl mut într-o zi importantă. în plus era o demonstraţie la clasă, aşa că ştiam că nu voi avea atât de mult timp ca într-o sesiune privată. L- am mutat în ultima zi din viaţa lui şi l-am întrebat ce se întâmplă. S-a văzut întins pe o lespede de piatră, înconjurat de mulţi oameni care se uitau în jos la el. Era pe moarte, pentru că era foarte bătrân. „Barba mea este acum foarte cenuşie şi albă. Totul e alb.”

D: E timpul să pleci ?

L: Sunt chemat înapoi.

D: Cum te simţi în legătură cu asta?

L: Bucurie... sunt fericit. Aştept cu nerăbdare eliberarea. – Ceilalţi vin să mă ia. Simt că mă ţin... Mă ridică. Pur şi simplu mă ridic din trup... o moarte paşnică. Este o plecare bună. Este libertatea. Nu mai sunt limitat de restricţiile corpului. Mă simt mai uşor. Mă întorc în lumea spiritului. Vocea ei era plină de bucurie deplină. Era încântată să părăsească planul fizic şi să se întoarcă acasă. „Ei mă salută. Simt iubirea lor."

D: Să mergem înainte, când vine timpul să revii pe Pământ. Te ajută cineva să iei această decizie?

L: Da. Mi se arată diferite corpuri şi aleg un bărbat, iar ei îmi spun că nu... nu... nu... trebuie să aleg o femeie.

D: Vor să fii femeie data viitoare? (Da) îţi arată cum va fi viaţa?

L: îmi vine să râd, pentru că aşa ceva este uşor. (Nonşalant) După ce ai fost bărbat, a fi femeie este uşor. Ei râd de mine. îmi spun: „Vom vedea!"

D: îţi spun ceva despre cum va fi?

L: Da. Spun ceva despre aroganţă.

D: Ce vrei să spui?

L: îmi spun că, din cauza aroganţei şi a încrederii prea mari în mine, dacă aleg un corp masculin în următoarea viaţă, voi fi prea dur şi voi încerca să îmi impun prea tare voinţa. Aşa că ei îmi spun: „Trebuie să fii o femeie pentru că în calitate de femeie, vei avea mai multă împuternicire interioară... abilitatea de a-ţi dezvolta puterea interioară, abilităţi interioare de a păstra legătura cu noi."

D: Ei nu vor să te pierzi, nu-i aşa?

L: Nu, pentru că atunci nu îmi voi mai realiza scopul.

D: Eşti conştient că vorbeşti acum printr-un corp uman ? (Da) Acesta este corpul pe care l-ai ales, pe care îl numim Linda?

L: Da, dar există o deconectare faţă de corp. Există o scindare interioară. Există corpul – Linda din planul fizic – şi există şi esenţa celorlalţi de-a lungul întregii vieţi a Lindei, de aceea corpul fizic nu este complet. A existat o intrare şi o ieşire din corp, dar aceasta a fost planificată în prealabil, pentru a permite corpului să supravieţuiască acestei existenţe. Dacă mi s-ar fi permis să fiu doar corpul fizic, nu aş fi putut supravieţui intactă.

Cazuri similare au mai fost raportate şi în celelalte volume din Universul convolut. Uneori spiritul îşi ia prea multe lucruri de făcut pe Pământ, şi circumstanţele din viaţă sunt mai mult decât poate duce o persoană. În astfel de cazuri, un alt aspect este lăsat să intre şi să preia responsabilităţile (în special conexiunile karmice cu ceilalţi). Uneori aspectul iniţial şi cel nou fac schimb de locuri, de-a lungul episoadelor traumatizante ale vieţii. (Consultaţi celelalte volume din Universul convolut, pentru explicaţii privind bucăţile de suflet şi faţetele iniţiale ale sufletului.)

D: Este în regulă dacă răspunzi la întrebări sau trebuie să apelăm la Subconştient? Ce crezi? Poţi continua să îmi spui ce se întâmplă?

L: Da, pot face asta.

D: Aşa am crezut. Ea a ales viaţa aceasta, nu-i aşa?

L: Absolut.

D: Trebuia să fie atât de grea ?

L: Da, şi ar fi putut evolua şi mai rău.

D: S-ar fi putut aşa ceva? (Da) Dar lucrurile sunt deja foarte rele, din ceea ce spunea ea.

L: Da. Ea a decis să experimenteze totul, astfel încât să nu mai fie nevoită

să se întoarcă pe Pământ.
Mi s-a părut că şi-a pus pe farfurie multe lucruri de rezolvat, care ar fi doborât o persoană obişnuită. Linda era departe de a fi o persoană obişnuită. Era o fiinţă umană excepţională, dacă a putut face faţă la tot ceea ce i se întâmplase. Am discutat despre relaţiile ei de familie şi i s-au spus multe lucruri despre situaţiile karmice pe care le-a rezolvat. „De aceea a supravieţuit acestei vieţi, acolo unde alţii nu ar fi putut-o face. Acum este timpul să eliberăm vinovăţia pentru întunericul pe care l-a adus în planul terestru în stadiile incipiente ale planetei, fiindcă acest lucru a fost aranjat dinainte. A fost o parte a planului. Şi îi încurajăm determinarea de a-şi aduna resursele pentru munca pe care o va face în viitor, ca să nu se piardă totul.”

D: Care este scopul ei? Ce vrei să facă în continuare?

L: Scopul ei este să ajute planeta să îşi uşureze sarcina grea pe care o suportă. Scopul ei este să schimbe vibraţiile din interiorul celorlalţi şi din interiorul planetei. Şi scopul ei este să vadă de ce a avut aceste experienţe, deoarece după cum ştiţi, corpul ei este una cu Pământul. Corpul ei este ca un transformator, prin urmare preia negativitatea, ca să spun aşa, şi o transformă în puritate. Ea trebuie să preia Pământul, pentru a putea schimba Pământul. Acum poate face asta fără să se gândească. Să accepte ideea că nu mai trebuie să poarte „cămăşile de lână aspră”.

Aceasta era o referinţă biblică la o cămaşă din pânză aspră, făcută din păr de capră. Această îmbrăcăminte era foarte incomodă şi era purtată ca o formă de penitenţă sau auto-pedepsire.

D: Ce vrei să facă pentru a ajuta oamenii?

L: Să respire… să permită respiraţiei să curgă pentru că – ştim că ştiţi asta – respiraţia este conexiunea cu Sursa. Aşa că trebuie să înceteze să îşi mai

ţină respiraţia şi să înceapă să îi ajute pe alţii pentru că, după cum ştiţi, să îţi ţii respiraţia este capcana fricii. Ea trebuie să ajute la eliberarea traumei fricii şi durerii, prin respiraţie. Ea este aici pentru a ajuta planeta să respire. Şi pentru că oamenii gândesc prin conştienţă, ea trebuie să intre în legătură cu ei prin conştienţă şi să aducă schimbarea. înţelegi?

D: Există ceva anume pe care vrei să se concentreze?

L: Vrem să se concentreze pe ea însăşi. Vrem să se concentreze pe cine este ea în interior. Petrece prea mult timp uitându-se în afară. Ea se vede fără importanţă, aşa că se concentrează pe ceea ce este important în exterior. Am dori să îi spunem că totul începe în interior. Iar ceea ce e înăuntru, va fi şi în afară. Aşa că nu mai trebuie să caute în mod activ, pentru că atunci când intră în acest mod activ de gândire, rămâne blocată în conştient, apoi cade înapoi în corp.

D: Ea rămâne prinsă în karma, în familie şi toate aceste lucruri.

L: Atunci când se va ridica din acest pat, va lăsa în urmă nevoia de a mai face ceva. Trebuie doar să fie. A observat această expansiune din interiorul ei, această căldură în creştere, şi încearcă să o reţină. Dar ea e gata să izbucnească la suprafaţă. Este însărcinată cu noul, cu posibilitatea şi trebuie să îi dea naştere. în caz contrar, va descoperi că acel buzunar va începe să erupă, deoarece are acolo această excrescenţă. (Tumoarea canceroasă pe care o descoperiseră medicii.) înţelegi?

D: Da. Energia vrea să se elibereze. Vrea să iasă şi să creeze. Asta are sens.

L: Ea trebuie să îşi binecuvânteze copiii şi pe fostul soţ, pentru că ei au contribuit la crearea scopului ei de a fi.

D: Chiar dacă a fost dureros.

L: O iluzie. Este un joc, da?

D: Trăim într-o iluzie. Suntem prinşi într-o iluzie şi totul pare foarte, foarte real.

L: Când cineva intră în corpul fizic, uită de ce a venit. în viaţa trecută avea acest simbol (piatra), pentru a-i aminti vizual scopul profund. Este foarte uşor să uiţi, când intri în această energie densă.

D: Acum îşi poate da seama că toată durerea pe care a suferit-o a avut un scop şi nu mai trebuie să se cramponeze de ea. (Corect) Poate folosi acele experienţe pentru a ajuta alţi oameni. Este o idee bună?

L: Absolut! Altfel cum ar învăţa oamenii, care sunt aşa cum sunt? Mulţi oameni de pe planetă vin prin abuz. Veţi descoperi că în acest timp şi loc, cei mai mulţi dintre cei care au un scop pentru planetă aleg medii disfuncţionale, care formulează ceea ce au ei nevoie să experimenteze. Şi odată ce găsesc calea de ieşire, e foarte uşor să îi ridice şi pe alţii. Şi acesta este motivul pentru care ea a spus când era pe vârful muntelui, încercând să îi atragă pe alţii: „Nu poţi să îi aduci pe alţii unde eşti tu. Accepţi doar să fii cu ei, iar vibraţia nespusului este cea care înalţă şi creează pentru ei un mediu sigur, pentru a fi mutaţi." Pentru că ea se află în acel loc al fiinţei, lucrăm prin asta pentru a accesa alţi oameni.

D: Crezi că şi-a uitat scopul, când a coborât pe Pământ?

L: Da şi nu. Ea a avut acces de-a lungul vieţii la învăţături şi amintiri interioare, dar a avut multe lucruri de înfruntat în planul fizic. Singurele momente în care se află cu adevărat în corp sunt atunci când face o activitate fizică sau simte o durere fizică, aşa că durerea ei a fost intensificată, pentru a o menţine în corp. Pentru că atunci când simte durerea, este conştientă fizic.

D: Nu mai poate face nimic legat de soţul şi copiii ei. (Nu) Nu mai e treaba ei, nu-i aşa?

L: (Cu bucurie) Ea comunică zilnic cu ei, în lumea spiritului.

D: Deci ea nu i-a pierdut. Doar comunică într-un mod diferit cu ei.

L: Vom lucra la recablarea creierului, îl vom reajusta. O vom reconecta diferit, vom reconecta unele lucruri care au fost deconectate cu un anumit scop.

D: Va observa o diferenţă?

L: Oh! Vei observa o diferenţă şi tu. (Râde) O vei vedea în ochii ei şi o vei simţi, când se va scula.

D: Principalul lucru, şi ştiu că vei fi de acord cu mine... e să nu îi faci nici un rău persoanei... să lucrezi întotdeauna cu iubire.

L: Acesta este jurământul pe care l-a făcut, să aducă în amintirea fizică preceptul: să nu faci niciodată rău. în circumstanţele din viaţa ei, ar fi putut să facă rău; dar ea ştia... că nu trebuie să faci nici un rău. Ea doar a preluat totul, apoi a făcut transformări în locurile potrivite.

D: Ne poţi spune cum recablaţi creierul? Mereu mă interesează astfel de lucruri.

L: Să ne gândim la drumurile blocate, de exemplu. Străzile au fost blocate şi s-a permis accesul într-un singur sens. Eliberăm acele blocaje, ca să se poată merge în ambele sensuri. Reparăm zonele care sunt uzate. Deschidem ambele sensuri, ca să se circule la capacitatea deplină. Şi lucrăm, în mod deosebit, la ceafă. Durerea pe care o simte în partea din spate a gâtului şi a omoplaţilor, ea crede că are de-a face cu flexibilitatea, dar am spune că zona a fost închisă pentru a permite anumite experienţe. S-a produs o acumulare de energie, dar acum deschidem acele căi. Lucrăm pe conexiunea din spatele gâtului. Restabilim conectarea la centru pentru a redeschide coroana şi pentru a-i redeschide fruntea.

D: Al treilea ochi?

L: Da. Deci nu mai trebuie să se îndoiască de ea însăşi şi să privească în afară, va fi liberă să privească peste tot. – Extindem energia dintre omoplaţi, unde totul a fost compactat. La spate se află o distorsiune, fiindcă totul a fost compactat şi ceea ce ar fi trebuit să se exprime, a rămas blocat în interior.

D: Dar excrescenţele de sub sân ?

L: Acolo e o acumulare de energie, care spune: „Fii atentă!" S-a deconectat de la corpul ei. Ea şi-a renegat corpul, iar acum facem ca trupul ei să fie din nou un loc iubitor, în care să trăieşti.

SC a descris apoi modul în care urma să elimine excrescenţa. „O vom topi. Va dispărea, permiţând trupului să revină la o stare de sănătate normală, iar energia pe care a acumulat-o va fi eliberată." Ei mi-au spus de multe ori atunci când am lucrat la cazuri similare, că dizolvă sau absorb tumorile sau excrescenţele, permiţându-le să fie eliminate în siguranţă din organism. „Pe măsură ce tumoarea se topeşte, energia se mută înapoi în locul de unde a venit. Se resoarbe – acesta este termenul potrivit. – îi sugerăm să ţină post, pentru a permite curgerea energiei şi detoxificarea rupturii energetice."

D: Când te referi la post, vrei să spui că nu vrei să mănânce nimic, pentru o vreme?

L: Sucuri de fructe... fructe... multă apă.

D: Pentru cât timp?

L: Cinci zile.

D: Cinci zile de post cu fructe, vrei să spui.

L: Da. Asta va muta energia pe care am dislocat-o, iar o parte din transpiraţia care va apărea este căldura care iese prin fiecare por, pe măsură ce corpul încearcă să se elibereze. A existat o rezistenţă în ea şi în corpul ei. Va observa imediat o diferenţă.

D: Dar zona abdomenului? Avea o umflătură acolo.

L: Da. Ea foloseşte cuvântul „însărcinată". (Ea spune că se simte şi arată ca atunci când era însărcinată.) S-ar putea spune că a fost însărcinată cu energie. Iar corpul ei îi atrage atenţia să dăruiască în exterior. – A rămas blocată într-o luptă cu copiii şi cu ea însăşi. Va vedea că în momentul eliberării efective îşi va elibera copiii, care vor putea veni la ea. Pentru că la fiecare apariţie, vine un dar în schimb. Nu lucrăm niciodată cu cineva ca să îi spunem: „Trebuie să suferi de dragul suferinţei". Nu. Diamantul se formează prin foc. El conţine un dar, însă ea a întârziat procesul, creând energia care să îi ţină departe. Acum sunt liberi să se întoarcă, iar ea este gata să fie eliberată. – Acest leagăn pe care l-a purtat în pântec şi l-a simţit atât de profund, este anterior acestei vieţi. Este vorba de eoni întregi de purtare a vinovăţiei. Vrem ca această fiinţă să îşi dea seama că face parte din formarea şi evoluţia planetei, iar tot ce s-a întâmplat a fost plănuit dinainte. Nu există nicio vină pe care să o ducă în spate pentru nimic din ceea ce a făcut, pentru că, după cum ştiţi, totul este un joc.

D: Asta le spun oamenilor, că este un joc. – Am vorbit cu oameni care au spus că au participat la formarea Pământului. Este şi ea una din aceste fiinţe? (Da) E de mult timp aici.

L: Da. A fost un Ciclop... o fiinţă cu un ochi.

D: La începutul Pământului? (Da) Deci aceste fiinţe au existat cu adevărat? Nu sunt doar o legendă?

L: Au fost foarte reale iar ea poartă acest fir de vinovăţie, care ajunge până în corpul ei fizic de acum.

D: De ce există o vinovăţie asociată cu ciclopii?

L: Uită-te la planetă. Uită-te la boală. Uită-te la durerile Mamei. Da. Dar a existat un scop. – Ea este prinsă în această dualitate în care îşi simte atât măreţia, cât şi smerenia.

D: întotdeauna am crezut că ciclopii există doar în basme.

L: Da?

D: Dar mi s-a spus că fiecare legendă are o bază de adevăr.

L: Corpul simte căldura, care a apărut pentru a-i atrage atenţia... să acorde atenţie corpului cu care vorbim... să asculte, să asculte, să asculte.

D: Ea mai avea o întrebare. Vrea să ştie dacă îşi va găsi un partener de viaţă?

L: Da. Mai întâi trebuie să se echilibreze. Să realizeze un echilibru între stânga şi dreapta. (Râde) Acum simte că vrea să găsească pe cineva care să facă asta pentru ea. în caz contrar, va cădea înapoi în... Trebuie să faci asta singură... să fuzionezi. (Cu o voce autoritară) Priveşte înăuntru! înţelegi? – îi spunem să privească înăuntru... împleteşte acel ADN... îmbină stânga şi dreapta. Găseşte întregul în tine. Atunci vei putea să atragi pe cineva pe care nu va mai trebui să îl repari. – E timpul pentru asta. Avem de lucru pentru ea. Şi atâta timp cât se ascunde... nu va putea lucra. Va vedea cum se transformă în salturi. Salturile peste limită, care îi vor aduce libertatea de mişcare pe care a reţinut-o multă vreme. Vă mulţumim cu bucurie şi vă binecuvântăm.

D: Deci ai terminat de lucrat la corp?

L: Da. Vom continua şi în următoarele zile, în starea de somn. Am lucrat mai întâi asupra creierului, pentru ca să nu dăuneze propriului scop, prin modul cum
gândeşte. I-am schimbat conştienţă.

D: Şi vrei să ţină repede postul cu fructe, pentru a elimina toate astea din sistemul ei?

L: Absolut. Ea ştia că urmează ceva, aşa că aseară a mâncat multe lucruri pe care nu avea voie să le mănânce. (Toată lumea din clasă a râs tare, când

a auzit asta.)

D: De acum înainte vei avea grijă de corpul ei?

L: Absolut. Este un corp pe care îl iubim. Lucrăm prin el. Ea şi-a încetat munca, atâta timp cât a fost bolnavă.

Le-am explicat că am recunoscut după tonul vocii că vorbeam cu acea parte a minţii cu care eram familiarizată. De asemenea, le-am explicat că încercam să demonstrez cum pot fi „ei" contactaţi.

L: Ei vin la noi, dar noi le spunem: „Deja aveţi înăuntru ceea ce spune Dolores. Trebuie doar să acceptaţi asta." Şi cei care sunteţi îngrijoraţi de cursul avansat... Hmmm. (Clasa a râs) Vă vom avansa noi! Vă vom ajuta!

Mesajul de despărţire a fost: Iubirea pe care o cauţi este în tine. Te umplem mereu cu iubire. Deschide-ţi inima, pentru a o simţi. Iubirea nu trebuie să vină numaidecât prin oameni şi prin copii. Iubirea adevărată vine de la Sursă şi se revarsă prin tine. Nu o mai căuta. Simte-ne în tine. Să ştii că suntem mereu alături de tine. Nu eşti niciodată singură... niciodată. Ne înclinăm în faţa măreţiei tale. Ne înclinăm în faţa dăruirii tale. Vă înălţăm, aşa că nu mai purtaţi în voi nici o tristeţe. Nu există aşa ceva. (Cu tandreţe) Vă iubim.
D: Asta e tot ce vrei să spui?

L: Oh? Mai avem timp? (Râde) Vă iubim pe toţi şi tot ce este în acest spaţiu şi timp vă este destinat... da... Aţi fost chemaţi cu toţii în acest moment, pentru că mesajul este şi pentru voi. Când vă veţi ridica de pe scaune şi veţi pleca, lăsaţi în urmă poverile pe care le duceaţi când v-aţi aşezat... Nu vă mai străduiţi să înţelegeţi. Doar acceptaţi că este aşa şi ne vedem în somn.

Viaţa Lindei s-a schimbat dramatic, după încheierea sesiunii. Chiar şi în drum spre casă, se simţea fericită. înainte, se temea să meargă într-o casă goală. Şi-a spus: „Oh, da, creierul meu a fost într-adevăr reconectat!”

Capitolul 11 ACUMULATOR DE INFORMAŢII

Cathy a intrat în scenă şi a început să descrie un mediu ciudat. „Văd formaţiuni netede pe sol. Sunt asemănătoare cu pietrele, dar nu sunt pietre. Nu ştiu cum să le numesc. Arată ca o piatră mare, rotundă. Simt că este alunecoasă sau strălucitoare. Nu este ascuţită sau aspră. Este foarte netedă şi are multe straturi şi nu este o singură bucată. Sunt multe astfel de piese, agregate împreună. încă nu am văzut totul. Simt că este mult mai mult.” A văzut o clădire, apoi un oraş în depărtare. „Are acoperişuri ascuţite ca nişte cuburi de gheaţă, dar sunt îndreptate în sus şi merg în toate direcţiile. Unele dintre ele sunt plate şi arată ca gheaţa.”

D: De acea culoare?

C: Nu, sunt transparente. Sunt gri şi albe, dar de la distanţă arată ca gheaţa. Este un grup mare de clădiri înalte. Sunt ciudate pentru că merg într-o parte, apoi la mijloc se extind în sus. Se îndreaptă în sus şi în lateral, în mod neregulat. Nişte clădiri ciudate. Văzute de la distanţă arată ciudat, pentru că nu e nimic jur. Par a se sprijini de marginea unui deal mult mai mare.

Clădirile nu par a avea un model. Arată atât de neregulat. Câte o treaptă ici colo. Cineva le-a construit aşa. Nu este ceva organizat. Poate aşa se organizează ei. Nu ştiu. Nu ştii la ce să te aştepţi când te uiţi la o parte a clădirii, pentru că nu va fi ceva la care te poţi aştepta în mod normal la o clădire.

Nu era sigură dacă locuia sau nu în acel oraş. Arăta foarte ciudat şi nefamiliar. Cu toate astea, a fost de acord să intre şi să exploreze. „Trebuie să intru prin poarta de intrare în oraş, pentru că există o anumită poartă prin care trebuie să treci, pentru a intra. Când intri, vezi că este un oraş, dar este gol. Are străzi şi sunt făcute din acelaşi tip de material ca de gheaţă. – Simt că trebuie să urc într- un turn. îi spun turn pentru că există o scară rotundă în spirală. Urci, urci şi iar urci pe scări. Cred că fiecare are propriul turn în care urcă. – Vârful este deschis şi văd foarte, foarte departe. în vârful turnului, nu este o cameră. E deschis. Scopul acelui loc este de a privi în depărtate."

D: Deci nu este pentru locuit? Este un loc de observare? (Da) Ce vezi când priveşti de acolo?

C: încă nu văd nimic. Mai este un mecanism pe care îl poţi controla sau comanda, astfel încât să poţi vedea. Nu e un loc unde priveşti la întâmplare. Este nevoie de reglaj, pentru a vedea undeva.

D: Se face cu utilaje?

C: Nu văd nimic mecanic. Cred că o făceau cu o tehnologie sau mental, cu o minte diferită sau cu ceva ce nu pot descrie, care probabil nu mai e aici. Când spun maşină, nu am un cuvânt care să o descrie. în lumea noastră oamenii o vor numi o maşină, dar nu este cu adevărat o maşină. Este o metodă sau o tehnologie pe care o poţi folosi.

D: Cu mintea?

C: Da. Doar te gândeşti la ceva. Dintr-un motiv oarecare, trebuie să fii acolo pentru a vedea diverse lucruri. Nu te deplasezi fizic, dar poţi vedea totul şi ştii tot ce se întâmplă. Trimiţi o parte din tine... mintea ta merge acolo. Sau întreaga ta conştienţă este acolo şi poţi simţi totul acolo. Apoi te poţi întoarce. (Ceva ca un portal sau probabil ca o fereastră) — Culegi informaţii şi le stochezi. Totul este înregistrat. Totul este depozitat în turn, unde se adună informaţii. Se depozitează acolo prima dată. După aceea pun la un loc informaţiile din toate turnurile, şi sunt duse în altă locaţie. Totul este stocat.

D: Toţi oamenii din oraş fac asta?

C: Nu ştiu. Mai sunt şi alţi oameni care fac asta. – Plec din acest loc. Nu am mai
fost în acest oraş de mult, mult timp, aşa că nu îmi amintesc multe lucruri despre el.

D: Trebuie să mănânci? Să consumi alimente?

C: Nu, nu consum alimente.

D: Ce faci pentru a te menţine în viaţă?

C: Nu fac nimic. Mă susţine atmosfera. Nici nu mă gândesc să mănânc.

D: Deci este o existenţă uşoară, nu-i aşa? (Da) Ce faci în cea mai mare parte a timpului?

C: îmi place să merg în turn şi să observ. Acesta este una din ocupaţiile mele preferate. Dacă nu fac asta, merg în alte locuri să mă joc. Pot merge oriunde. Pot merge departe, pe diferite planete.

D: Cum călătoreşti pe celelalte planete?

C: Mă gândesc doar că vreau să merg undeva şi sunt acolo.

D: Nu trebuie să călătoreşti într-o navă? (Nu, nu) Dar corpul tău este fizic, nu-i aşa?

C: Nu, când fac asta nu sunt fizic. Când călătoresc, nu am acest corp.

D: Cum arăţi când călătoreşti?

C: Par a fi energie, dar nu pot explica. E ca un curent. E ca şi cum ar fi electricitate în apă şi simţi electricitatea, dar nu o vezi. Deci călătoreşti aşa. Mergi unde vrei.

D: Ce se întâmplă când ajungi în locul în care vrei să mergi? Ai nevoie de un corp fizic în acele locuri?

C: Dacă vreau doar să privesc, nu trebuie să am un corp. Dar dacă mă hotărăsc să rămân, pot avea un corp, dacă vreau.

D: Dacă vrei să rămâi acolo o vreme şi să participi?
C: Da, dacă aleg asta.

D: Şi cum obţii un corp, dacă vrei să ai unul? Cum te schimbi de la o formă la alta?

C: Durează mult timp să stai într-un singur loc când ai corp, pentru că trebuie să treci prin multe, multe forme de viaţă. Treci prin multe, multe corpuri. îţi alegi un corp, dar acesta nu este singurul corp pe care îl ai. Ceea ce vreau să spun este că dacă alegi să stai într-un loc, va trebui să stai acolo mult, mult, mult timp. Ai putea sta acolo multe mii de ani.

D: Deci nu intri acolo, apoi ieşi în scurt timp afară?

C: Poţi face asta, dar dacă iei decizia de a rămâne, stai mult timp. Sau poţi alege să nu rămâi şi să mergi în alt loc.

D: Asta înseamnă că doar observi, nu-i aşa? (Da, da.) Dar dacă te hotărăşti să rămâi, te-ai angajat. Trebuie să stai mai mult? (Da) Există cineva care îţi spune că trebuie să stai mai mult acolo?

C: Nu văd pe nimeni care să îmi spună.

D: Sau să îţi dea instrucţiuni?

C: Instrucţiuni? încerc să aflu dacă mă instruieşte cineva. – Este alegerea mea. Dacă aleg să rămân trebuie să urmez regulile de aici, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân aici până la terminarea întregului ciclu.

D: Altminteri, îţi place să mergi doar ca să priveşti?

C: Da, să privesc.

D: Asta făceai în acel oraş făcut din gheaţă ?

C: Nu, oraşul de gheaţă este locul meu de origine.

D: Atunci când decizi să pleci, te transformi în acest corp din curent electric. (Da) Dar dacă te hotărăşti să rămâi undeva, vei fi departe de locul tău de origine pentru o lungă perioadă de timp?

C: Da. îmi place asta. Este un mod diferit de a culege informaţii. Apoi când mă întorc, pun informaţiile într-un fel de dispozitiv de stocare. Se păstrează totul. Va veni altcineva care va aduna toate dispozitivele şi le va pune în alt loc, pentru a face ceva cu ele.

D: Deci acumularea de informaţii este foarte importantă, nu-i aşa? (Da, da)

Dar nu ştii niciodată ce va face acea persoană cu informaţiile.

C: Nu.

D: Ei bine, ştii că vorbeşti acum printr-un corp fizic?

C: Acum?

D: Da. Aşa comunici. Deci tocmai te-ai decis să vii să trăieşti pe Pământ?

C: Sunt aici ca să fac ceva. Sunt multe pericole. Există şi un scop. Voi observa Pământul, apoi îl voi experimenta şi eu, în loc să îl privesc. Ca să ştiu cum se simte să trăieşti toate experienţele. Ăsta e scopul.

D: Dar odată ce îţi iei angajamentul de a merge acolo, trebuie să rămâi mult timp? (Da) Ai mai trecut prin alte forme de viaţă?

C: Da. îmi vin nişte pietre în minte. Forma de viaţă a unei stânci. Cred că am stat acolo mult timp. Am fost o stâncă...

D: Ce ai învăţat din a fi piatră ?

C: Că e frumos să fii stabil, să stai într-un singur loc. Acum îmi vine în minte un fluture.

D: Cum a fost să fii fluture?

C: E foarte frumos. E aproape opusul stâncii. A trebuit să experimentez opusul. Trec de la o extremă la alta şi învăţ din asta. Opusul... totul este dual. Mă mişc tot timpul... pietrele nu se mişcă... Un fluture e mai frumos. Piatra are o singură culoare. Şi de asemenea, un fluture se schimbă din omidă în fluture. Lecţia este despre transformare. Crezi că eşti un lucru apoi te transformi în altul, dar stâncile rămân tot timpul la fel.
D: Deci totul are o lecţie. (Da) Şi a trebuit să treci prin multe forme, înainte să devii om ?

C: Da. Nu am vrut să spun asta, pentru că sună atât de ciudat.

D: (Am râs) Nimic nu mi se pare ciudat. – Dar a trebuit să progresezi, înainte să te decizi să fii om ?

C: Da, da. Este o necesitate. E ca un ciclu natural. Dacă vrei să înveţi, trebuie să faci asta.

D: Să fii totul?

C: Da. De aceea este Pământul atât de important, pentru că îţi oferă posibilitatea de a trece prin atât de multe forme de viaţă. Alte locuri sunt întunecate şi au doar câteva culori. Nu sunt la fel de colorate şi nu au acest gen de atmosferă meteorologică.

D: Nu au atâtea forme de viaţă ?

C: Sunt mai întunecate şi mai reci. Sunt altfel.

D: Dar fiecare loc te învaţă ceva? (Da) Apoi ai trecut prin mai multe corpuri umane?

C: Da, am trecut prin corpuri umane. Nu cred că am trecut prin multe corpuri, ci prin câteva importante, care să mă ajute să învăţ anumite lecţii. Acoperă o perioadă lungă de timp.

D: Şi în cele din urmă ai decis să intri în corpul lui Cathy, prin care vorbeşti acum. (Da) De ce ai ales acest corp?

C: (Respiră adânc) Am ales acest corp, pentru că acest corp este puternic. Acest corp a fost întotdeauna puternic şi sănătos. Nu am avut probleme cu acest corp în copilărie. Genele sunt bune. Genele sunt puternice în acest organism.

D: îţi spune cineva ce să faci, când progresezi de la formă la formă?

C: Cred că există nişte îndrumări. Cineva îţi dă sfaturi înţelepte.
D: Există un scop pentru care ai venit în acest corp?

C: Scopul acestui corp este de a vedea cum se dezvoltă corpul feminin, într-o cultură în care nu există multă libertate. Să treacă prin această experienţă şi să revină la normal, să poată privi dincolo de ea. (Cathy s-a născut în China, iar mai târziu a venit în America.) Scopul corpului este... distrugerea fiecărui sistem pe care îl văd. Voi fi în ceva, apoi va trebui să îl desfac... să deconstruiesc totul. Să văd un sistem din interior, apoi să ies şi să văd imaginea reală. Să nu mă conformez şi să văd dacă pot supravieţui întreagă. Să mă despart de părinţi, de cultura mea, de ceea ce aşteaptă toată lumea de la mine, de ceea ce aştept eu de la mine. Mă pregăteam să fiu pianistă, dar tot ceea ce mă aşteptam să fac, s-a prăbuşit. Tot ce se aşteptau părinţii mei de la mine, s-a prăbuşit. Tot ce mă aşteptam... căsnicia mea... chiar şi fiul meu uneori şi fiica mea. Parcă aş merge împotriva curentului toată viaţa mea, şi mă confrunt cu obstacole.

D: Asta epovestea vieţii ei. Ce învaţă ea mergând împotriva curentului?

C: învăţ că multe sisteme de credinţe sunt dăunătoare oamenilor.

D: Ea vrea să lucreze cu cristale, în viaţa ei de acum.

C: Da, are încredere în cristale, pentru că cristalele o vor ajuta întotdeauna.

D: A mai lucrat cu cristale şi în alte corpuri umane?
C: Am auzit că am mai lucrat cu ele, dar nu ar trebui să ştiu asta, pentru că s-au întâmplat lucruri rele în alte vieţi. Cunosc tehnologia. Ştiu cum funcţionează, am fost bună la asta şi pot să o fac, dar nu mai am voie să o fac. (Confuzie.) Trebuie doar să ştiu că nu pot face asta. Şi trebuie să fiu de acord cu asta. – Când visează, ea călătoreşte. Atunci merge la consiliu. Ei iau toate deciziile, şi uneori ia şi ea decizii. Sarcina ei principală a fost întotdeauna să călătorească, să acumuleze informaţii şi să observe oamenii. Şi să ajute atunci când este nevoie. Ea îşi va aduce contribuţia pentru care este întrupată aici. Ea face deja ceea ce trebuie să facă. Nu trebuie să se îngrijoreze din pricina asta.

Se pare că atunci când o parte a sufletului decide să se angajeze într-o viaţă pe o anumită planetă, trebuie să rămână acolo multe, multe vieţi, până la finalul ciclului de evoluţie. Asta înseamnă că trebuie să experimenteze fiecare formă de viaţă, de la cea mai simplă la cea mai complexă. Şi aşa cum a spus Cathy, odată ce ţi-ai luat acest angajament, eşti obligat să urmezi regulile care au fost stabilite pe planeta respectivă sau în sistemul respectiv. Pe Pământ prevalează legea karmei. Trebuie să urmezi regulile locului pe care ai ales să îl experimentezi. Dar din cauza amneziei, faci greşeli şi nu poţi progresa mai departe, până când nu răscumperi karma pe care ai acumulat-o. Aceasta este problema pe Pământ, prea multe suflete sunt prinse în roata karmei şi nu mai progresează, ci doar se rotesc şi se rotesc în ea.

Din această cauză unele suflete preferă să fie observatori, pentru a ajuta fără să fie prinse în ciclu. Vin să privească şi să ajute, apoi trec la altceva. Mi s-a spus că aceste suflete pure şi blânde vin în această viaţă cu un scut

de protecţie în jurul lor, pentru a preveni acumularea de karma. Acest mijloc de protecţie le împiedică să fie prinse aici. Pentru că odată ce s-au prins în ciclul karmei, vor trebui să revină pentru a-şi răscumpăra karma. Dar nu vor să fie prinse aici, vor doar să-şi facă treaba şi să plece mai departe. Multe dintre aceste suflete blânde s-au hotărât ca, dacă tot au venit aici, să experimenteze tot ce este posibil despre condiţia umană. Aceasta a fost o mare greşeală, dar în inocenţa lor, nu şi-au dat seama. în cărţile mele am raportat mai multe cazuri în care sufletul a spus, în esenţă: „Vreau să experimentez totul!" Şi au trăit o viaţă groaznică, în care au fost nevoiţi să experimenteze fiecare lucru teribil pe care îl poate face omul semenilor săi. Nu avea nimic de a face cu karma, au cerut să experimenteze asta pentru a şti cum este, ca să aibă informaţiile pe care să le raporteze. Alţii au ales să trăiască nu experienţele fizice oribile, ci pe cele emoţionale. Au vrut să experimenteze fiecare tip de emoţie în starea sa extremă, ca să vadă cum se simte acest lucru. Multe dintre aceste suflete blânde au ales să experimenteze mai mult decât pot suporta.

Majoritatea sufletelor de pe Pământ sunt prinse în acest ciclu de evoluţie, până când îl completează. Voluntarii sau observatorii nu sunt prinşi în capcană (cu excepţia cazului în care fac o greşeală şi acumulează karma). Ei se află aici cu o misiune unică şi sunt liberi să meargă mai departe în alte locuri pentru a observa, când munca lor de aici s-a terminat. Informaţii mai detaliate despre aceasta se găsesc în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari şi Noul Pământ.

Capitolul 12 CÂND PORŢI CU TINE VINOVĂŢIA

Amanda a vorbit despre viaţa ei cu o mamă controlatoare şi exigentă. A plecat de acasă la o vârstă fragedă şi a avut o căsătorie fericită. A ajuns la biroul meu într- un scaun cu rotile dar a putut să meargă, cu puţin sprijin. Ştiam că vom avea multe lucruri de acoperit, în sesiune.

* * *

Amanda tocmai murise când era un băieţel, din cauza unei boli contagioase care luase în stăpânire satul în care locuia.

D: Ce simţi că vei face acum, că ai ieşit din corp?

A: Văd că trec repede prin tunelul ăsta şi mă întorc la şcoala pe care am părăsit-o înainte.

D: înainte să intri în trupul acelui băieţel?

A: Da, mă întorc la şcoală.

D: Cum e şcoala aceea?

A: îi cunosc pe toţi cei care sunt acolo şi mai sunt şi oameni pe care i-am cunoscut în alte şcoli. Unii dintre ei mi se alătură la această şcoală, şi mă bucur. Şi mai sunt şi oameni pe care nu ştiam că am să îi întâlnesc. Şcoala se extinde, ceea ce a fost o surpriză pentru mine. A devenit mai mare ca înainte, ceea ce este un lucru bun. Este întotdeauna un moment fericit, când te întorci la şcoală.

D: Ce înveţi la această şcoală?

A: O mulţime de lucruri. Ştii când vine o muscă la tine şi o plesneşti ca să plece? Dar nu trebuie să o plesneşti, pentru că tu ai atras acest lucru la tine. Nu trebuie să-ţi fie frică de nimic şi nici nu trebuie să te lupţi cu lucrul respectiv. Nu trebuie să reacţionezi. Asta a fost o mare lecţie, pentru mine. Nu trebuie să te aperi, iar dacă cineva vrea să îţi facă rău, ai putea să îl laşi să treacă prin corpul tău şi nu te va atinge. Nu trebuie să te lupţi. Dacă apare

agresivitatea, las-o să facă ce vrea. Va trece prin tine ca energia care trece printr-un perete care nu este acolo, şi astfel nu va trebui să o învingi. Nu trebuie să reacţionezi, pentru că într-adevăr nu te va atinge, dacă vibrezi la un nivel mai înalt de înţelegere.

D: Ce altceva te mai învaţă la şcoală?

A: Să urmăm sunetele muzicii şi curentul, să plutim pe curentul sonor şi să îl lăsăm să intre în noi. Să ne deschidem către curentul sonor şi să devenim curentul sonor. Nu există graniţe şi bariere, cu excepţia barierelor pe care le creăm noi. învăţ că nu există nici o barieră pentru că eu am creat-o, aşa că aleg să nu am acea barieră. Nu există şi nu a fost niciodată acolo. Doar am crezut că e acolo.

D: Deci, curenţii sonori sunt importanţi?

A: Oh, da, sunetul şi lumina, curentul de lumină, desigur.

D: Le-ai întâlnit şi pe Pământ?

A: Oh, da... peste tot.

D: Sunt curioasă ce înseamnă curenţii sonori şi curenţii de lumină.

A:. Sunt totalitatea. Sunt totul. Sunt curentul.

D: Deci îi vei putea identifica, atunci când te afli într-un corp fizic? (Da) Ce faci cu curenţii de sunet şi curenţii de lumină, când devii conştient de ei într-un corp fizic?

A: Te bucuri de ei. Călătoreşti pe curenţii sonori. Te bucuri de curenţii sonori. Te bucuri de lumină. înveţi totul după curentul sonor şi rata de vibraţie. înveţi şi eşti hrănit. De fapt poţi trăi din lumină, poate fi hrana ta. Nu mai trebuie să mănânci altceva, decât dacă vrei.

D: Te poţi hrăni aşa?

A: Da, pentru că aceasta este adevărata hrană. Este totul.

D: Deci când înveţi la şcoală, de unde ştii când a venit timpul să te întorci în planul fizic?

A: Ai senzaţia că eşti tras înapoi, pluteşti înapoi.

D: Dar dacă poţi învăţa atât de multe acolo, de ce nu rămâi pur şi simplu acolo?

A: Dacă ţi se cere să devii profesor, atunci rămâi acolo. Nu ai vrea să pleci de unde este nevoie de tine. Dar mă întorc în planul fizic de multe ori, pentru că am nevoie să învăţ multe lucruri acolo.

D: Deci când vine timpul, te întorci într-un corp fizic?

A: Da. Am făcut-o.

D: Ai spus că te simţi tras înapoi?

A: E mai degrabă o atracţie. E ca şi cum ai mirosi un trandafir. Simţi parfumul şi apare această nevoie de a urmări acel parfum. Ştii că poţi alege să nu faci asta şi să rămâi unde eşti, dar ar fi bine să o faci. Nu te smulge nimeni de aici. Nu te iau cu forţa. E mai degrabă: „Ţi-ar plăcea asta?" Cam aşa merg lucrurile. E ca o invitaţie. Mesagerii vin şi te invită să vii dacă vrei, sau să rămâi, dacă preferi să nu vii.

D: Crezi că înveţi mai repede mergând la şcoală, sau coborând în planul fizic?

A: Cred că am ales să experimentez această viaţă pentru că am ştiut că voi învăţa mai multe coborând pe Pământ. Am învăţat mai multe iar când m-am întors
acasă, am văzut că am înţeles mai multe. Conştientizarea mea s-a extins. Am făcut multe lucruri iar când m-am întors la şcoală, am găsit mai mulţi oameni acolo.

D: Deci poţi învăţa în ambele locuri. Ţi s-a permis să intri în planul fizic, în diferite momente. (Da) – Eşti conştientă că vorbeşti printr-un corp fizic acum ?

A: O parte din mine vorbeşte prin corpul fizic.

D: Ştii de ce ai ales să intri în acest corp fizic, care se numeşte Amanda?

A: Oh, da, da. în general vorbind, ea va lucra din nou la spiritualitate. Există o tapiserie pe care Amanda o înţelege acum şi este încântată. Şi unul dintre mesajele mari pe care ea le va aduce oamenilor în această viaţă este: cum priviţi tapiseria? Ea va discuta despre asta în moduri pe care poate oamenii le vor înţelege. Dar sunt şi multe lucruri pe care oamenii nu le vor înţelege. Ea înţelege doar parţial ce este cu adevărat acea tapiserie.

Este o energie care vibrează şi este vie şi este foarte conştientă de tot. Noi suntem tapiseria. Nu există separare. Doar credem că suntem separaţi. Aşa că asta este cu adevărat marea conştientizare: în primul rând să înţelegi că există o tapiserie, iar în al doilea rând, să înţelegi că nu eşti separat de tapiserie. Apoi al treilea lucru este să devii pe deplin conştient de tapiserie. Să fii conştient de asta. Este conştientizarea a tot ce e. Este toată fiinţa.

în cartea mea între moarte şi viaţă, există o mulţime de informaţii despre camera cu tapiseria. Este vorba de o tapiserie uriaşă situată în Templul înţelepciunii, din lumea spiritului. în acest templu se află marea bibliotecă, camera de vindecare şi multe locuri de învăţare. Tapiseria reprezintă întreaga viaţă. Fiecare fiinţă umană vie este reprezentată ca un fir în această tapiserie. Conform descrierii, pare că respiră şi se ondulează. Toate firele sunt împletite, ceea ce arată că deşi suntem unici, suntem şi o parte din întreg, din Tot Ce Este. Nu există nici o separare.

D: De ce a ales să vină în această viaţă ? A existat un plan ?

A: Da. De fapt, a trebuit să repare nişte greşeli, a avut ceva karma. A lucrat la asta şi aproape că a depăşit toate astea.

Ei ne-au explicat karma dintre Amanda şi mama sa, şi cum a fost ea rezolvată.

D: De ce a avut probleme corpul ei fizic?

A: Din cauza vinovăţiei. S-a simţit vinovată. Sora ei era bolnavă, iar ea se simţea vinovată că îşi permitea să fie liberă, în timp ce sora ei a acceptat povara a ceea ce şi-a dorit mama. Când sora ei s-a îmbolnăvit, Amanda nu locuia în familie. Avea o viaţă minunată. Dar după aceea s-a simţit îngrozitor. S-a simţit vinovată de faptul că a scăpat, în timp ce sora ei a rămas captivă.

Sora ei a dezvoltat SM (Scleroză Multiplă). Când Amanda a început să aibă probleme cu picioarele şi mâinile, medicii au suspectat că are şi ea SM, dar testele nu au confirmat acest lucru. Aşa că Amanda, din cauza vinovăţiei, imita foarte realist boala surorii ei.

A: Chiar nu a fost vina ei. Vinovăţia nu este deloc reală.

D: Pentru că sora ei avea propriul ei plan de evoluţie... şi-a luat propriile ei decizii.

A: Corect... corect. Aşa că ar trebui să renunţe la această boală, care oricum nu este reală. în viaţa trecută, i s-a arătat că băiatul se îndoia de capacitatea lui. El a fost cel care s-a auto-limitat. Aceasta este problema şi în această viaţă, când ea se reţine din nou, prin vinovăţia faţă de sora sa. Ea şi-a asumat empatia în această viaţă, aşa că simte empatie faţă de alţi oameni şi preia necazurile lor. La fel simte şi faţă de sora ei. Ea s-a simţit vinovată: „De ce sunt atât de norocoasă, când ea nu este?" Aşa că a preluat vina. Dar trebuie să renunţe la ea. Trebuie să renunţe la empatie. Poţi să ai empatie, dar nu trebuie să te simţi vinovat.

Apoi am vrut ca SC să lucreze la picioarele Amandei. SC a spus că trebuie să înceteze să îşi mai ia medicaţia. I-a spus că oricum uita să ia medicamentele, de cele mai multe ori. „Ei" o ajutau să uite să le ia. I-au spus că va merge din nou.

D: Va renunţa la scaunul cu rotile?

A: Lucrăm cu ea. Nu vă faceţi griji. Ea va şti ca un copil, când e gata să meargă. Va spune dintr-o dată: „Pot face asta!" I-am arătat acest lucru. Conducea o maşină fără nicio problemă, apoi s-a oprit. Am luat-o prin surprindere şi acum nu mai are probleme. Poate să conducă maşina. Până la Crăciun, nu va mai folosi deloc scaunul cu rotile şi va trece la baston. Acest lucru se va întâmpla, dacă renunţă la vinovăţie.

D: Medicii i-au spus că i se desprinde retina la ochiul stâng. Poţi să repari asta?

A: Cred că putem. Suntem destul de buni la toate. (Râde) Nu voia să vadă ce se întâmplă în viaţa ei. Momentan viaţa ei s-a închis, pentru că ea crede că s-a închis.

D: Te-am văzut făcând minuni. Poţi repara retina?

A: Vom lucra la asta chiar acum. Vom trage razele de lumină şi vom coase cu ele. Să trecem la cusut! – De fapt cu asta lucrăm, cu energia luminii şi cu sunetul. – A fost foarte sănătoasă înainte. Va fi din nou sănătoasă. Mai are şi o altfel de vinovăţie, pentru că a avut alte vieţi în care a făcut nişte lucruri rele... Toţi facem. Şi nu mai vrea acea karma. Ne place că este atât de atentă acum, deoarece unele din vechile ei încarnări sunt de fapt memorabile.

Mesaj: Urmează un moment important înainte de sfârşitul anului. Să nu îţi fie teamă dacă te vei simţi atrasă puternic, ca să ieşi din corp. Lasă-te purtată, pentru
că te vom duce într-un loc care îţi va plăcea foarte mult. De fapt, nu este o plecare. Este o revenire. Nimeni nu pleacă nicăieri. Doar se întoarce acasă.

Capitolul 13 MODIFICAREA TRECUTULUI

Monica a văzut că era un bărbat în vârstă (de aproximativ 50 de ani) care stătea pe nisip într-un mediu sterp. Purta haine simple şi şterse, avea barbă şi păr maro, neîngrijite. Ducea în spate un rucsac care conţinea mâncare. A spus că mergea într-un pelerinaj. Apoi a anunţat cu tristeţe: „Nu mă aştept să supravieţuiesc". A început să plângă: „Simt că am eşuat. Simt că am dezamăgit pe toată lumea. Am eşuat, aşa am plecat. Nu am fost suficient de bun. – Am plecat într-un pelerinaj, ca să îmi absolv păcatele."

D: Alţi oameni au crezut că ai eşuat?

M: Asta nu contează. Ştiu eu că am eşuat. – Nu pot trăi cu mine însumi.

D: Toţi facem greşeli, nu-i aşa?
M: Da, dar nu ar trebui. Eu sunt cel la care vin oamenii pentru sfaturi înţelepte, şi am eşuat.

D: Locuiai acolo undeva?

M: Nu eram de acolo. Am fost trimis acolo.

D: într-un oraş sau unde anume?
M: Nu era un oraş. Era un loc unde veneau oamenii, nu departe de oraş. Au mai fost câţiva acolo, care m-au ajutat.

D: Ce fel de înţelepciune le-ai transmis oamenilor?
M: Cum să cultivi câmpul, cum să ai o viaţă mai bună, cum să te înţelegi, cum să vezi lucrurile diferit şi cum să fii în inimă. Era simplu.

D: Sunt lucruri bune. Te-a instruit cineva ca să faci aceste lucruri?

M: Da. Am fost trimis de departe. Vreau să spun „de sus." – încerc să văd de unde am venit... Simt că am fost trimis acolo, dar nu am o imagine clară despre cine m-a instruit.

Desigur, curiozitatea mea nu putea permite ca acesta să fie singurul răspuns. L- am dus înapoi, pentru a vedea locul de unde venea cunoaşterea.

M: Temple albe şi apă albastră. (E copleşit de emoţie.)

D: Vorbeşte-mi despre acest loc. Pare a fi frumos. Te-a instruit cineva de acolo?

M: Acolo nu fac altceva decât să te instruiască. Te pregătesc pentru orice trebuie să faci. Am fost instruit pentru asta. Era ca un fel de universitate.

D: Eşti acolo de mult timp?

M: Mi se pare un loc foarte bun. Nu ştiu de cât timp sunt aici.

D: După ce ai fost instruit şi ai învăţat tot ce trebuia să ştii...

M: Atunci mă lasă la locaţie.

D: Cum anume te lasă?
M: Cu o navă spaţială, o merkaba, un vehicul. Un pilot m-a transportat în acest loc. Era o navă ca o sferă mică de aur. Suficient de mare pentru pilot şi pentru mine. M-a adus în acest loc de pe această planetă, şi cred că mă aşteptau... nimeni nu se teme de mine. Am mers pe jos până în acest loc. Am înlocuit pe altcineva. Simt că a mai fost cineva acolo înainte, iar eu trebuia vin în locul lui.

Oamenii ştiau că vine, aşa că l-au întâmpinat bucuroşi şi i-au urat bun-

venit. „Ei caută îndrumare. Făceam şi vindecări."

D: Cum le făceai?

M: Doar puneam mâna pe ei şi energiile îi vindecau.

D: Se pare că ai avut multă iubire pentru aceşti oameni. (Da)

îi plăcea foarte mult să ajute oamenii şi era fericit acolo. Dar apoi s-a întâmplat ceva care a schimbat totul. L-am pus să meargă înainte, să examineze faptele şi să îmi vorbească despre asta. „A venit un bărbat... un om mare, furios."

D: De ce era supărat?

M: Nu ştiu. Văd doar mult întuneric. E ca şi cum o energie neagră ar fi intrat în locuinţa în care mă aflam. Şi nu l-am putut calma. Voia să mă omoare.

D: De ce a vrut să te omoare? Doar făceai lucruri bune.

M: El detesta ce fac eu.

D: De unde a ştiut despre tine?

M: Toată lumea ştia. Nu era un secret.

D: Deci a decis că vrea să te omoare? (Da) Ce s-a întâmplat atunci?

M: I-am spus că nu poate să facă asta.
D: Ştiai că nu va putea? (Da) Pentru că ai protecţie, nu-i aşa?

M: Da, dar oamenii mei nu aveau protecţie, iar el i-a ucis. Ei nu ştiau că nu am nevoie de protecţie şi s-au sacrificat pentru a mă salva. Au murit mulţi oameni.

D: Ai încercat să le spui?

M: S-a întâmplat prea repede. S-a dezlănţuit ca o tornadă. Avea o armă şi ei au păşit în faţa mea ca să-l oprească. Au fost ucişi cu toţii.

D: Atunci ce s-a întâmplat?

M: L-am omorât! Am trimis energia spre el şi i-am oprit forţa vitală.

Făcea mişcări ale mâinii ca şi cum ar fi strâns energia de sus cu o mână şi ar fi direcţionat-o cu cealaltă.

M: Am trimis energia prin mine şi am folosit-o pentru a ucide, în loc să vindec. De aceea am plecat. Oamenii mei erau deja morţi. Nu exista un motiv să îl ucid pe acest om, am făcut-o pentru că eram supărat. Este împotriva protocolului. Nu trebuia să rănesc o altă fiinţă umană sau alte fiinţe de orice fel. Este împotriva protocolului. (Plânge) Este împotriva

protocolului.

D: Ai fost copleşit de emoţie.

M: Eu nu am emoţii. Nu este permis... nu este permis. Eu sunt iubire. Nu sunt emoţie.

D: Asta e singura emoţie pe care trebuia să o ai... iubirea? (Da) Nu ai mai experimentat niciodată genul acesta de emoţie înainte? (Nu) Era exact opusul iubirii. Ştii că iubirea este o emoţie puternică, dar cealaltă emoţie este la fel de puternică.

M: Da, de aceea am făcut-o.
D: Nu ai putut să te controlezi?

M: Aş fi putut. Dar am făcut-o în mod deliberat. Am ucis acea persoană în mod deliberat. Din cauza emoţiei. Nu m-am putut opri. Dar nu am voie să am nici o emoţie. Eu sunt iubire. Trebuie să plătesc. Trebuie să răscumpăr ce am făcut. Dar nu ştiu dacă acest lucru este posibil. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Contrazice toată pregătirea mea şi tot ceea ce susţin.

D: Când ai intrat în acel corp, ai fost om ? (Da) Deci ai preluat o parte din caracteristicile umane.

M: Va trebui să verific asta. Nu ştiu dacă le-am preluat sau nu.

D: Mă gândeam că dacă ai preluat unele dintre caracteristicile umane, emoţiile umane de bază erau ascunse în tine.

M: Dar trebuia să depăşesc acest lucru. Asta era treaba mea. – Am acţionat împotriva protocolului. Am acţionat împotriva întregii mele pregătiri. Am eşuat. Aşa că am decis să plec, pentru a mă răscumpăra. Nu mai puteam trăi cu mine însumi.

D: A încercat cineva să te împiedice să pleci?

M: Nu. Toată lumea era şocată şi în doliu. S-a întâmplat prea repede. – Am străbătut un drum lung şi în cele din urmă am ajuns în deşert. Mă plimb prin deşert şi simt că nu voi mai supravieţui multă vreme.

D: Te autopeâepseşti?

M: Da. Mă pedepsesc. Nu ştiu ce altceva să fac.

D: Nu există cineva de la care ai putea primi un sfat?

M: Actul comis mi-a rupt legătura. Forţa... s-a întrerupt curgerea. Sunt un nimic. Sunt o mizerie de om.

D: Deci nu au putut veni să te ajute în vreun fel?

M: Nu. Legătura cu ei a fost tăiat.
D: Deci nu ai cum să te întorci în locul de unde ai venit.

M: Nu, până nu mă răscumpăr, ca să mă pot reconecta la Sursă... la Forţă. Nu mai pot să fac munca pe care o făceam înainte, din cauza separării faţă de Forţă. Nu mă pot întoarce, până nu mă răscumpăr.

D: Cum crezi că te-ai putea răscumpăra ?

M: Habar n-am... prin autopedepsire, prin suferinţă.

D: E cam drastic, nu-i aşa?

M: Am acţionat împotriva protocolului. Am făcut ceva de neconceput, ceva ce nu trebuie să faci niciodată. Mi-a rupt legătura cu forţa.

D: Dar toată lumea face greşeli.

M: Nu aveam voie să greşesc.

M-am hotărât să-l duc înainte în timp. A spus că rătăcea prin deşert. „Ce s-a întâmplat până la urmă?”

M: Am găsit o oază şi m-am rugat acolo. M-am rugat pentru izbăvire, dar izbăvirea nu a venit. Nu am mai plecat de la oază. Am rămas acolo. Era suficientă apă şi hrană, pentru a trăi. Simt că trupul a îmbătrânit şi a murit.

L-am mutat acolo unde s-a terminat totul, când trecuse deja de cealaltă parte. „Care crezi că a fost scopul acestei vieţi?”

M: Simt că am preluat mânia pe care o avea bărbatul care a venit acolo… Mânia
acelui bărbat este încă în mine, în timp ce îmi privesc întreaga viaţă. Simt înăuntru această furie care nu este a mea şi nu mă mai pot conecta la mine. Este în mine, chiar dacă mă aflu acum în lumea spiritului… Am îmbrăţişat-o, pentru a mă autopedepsi.

D: Ce ar trebui să faci acum ?

M: Vreau să întreb mânia: „Cine eşti tu şi care este scopul tău?" – Eu sunt moartea şi mi-ai îndeplinit porunca. – „Aparţii omului pe care l-am ucis?" Da, îi sunase ceasul.

D: Ai fost doar instrumentul ei, atunci?

M: Da. Cer ca bărbatul şi consiliul lui să vină şi să explice dacă acest lucru este adevărat. – Ei vin acolo şi spun: „Vă suntem recunoscători". întreb: „Pentru ce?" Şi ei spun: „Pentru că i-ai oferit o moarte la timp". Eu le spun: „A fost împotriva protocolului meu, împotriva pregătirii mele, împotriva a tot ceea ce cred." Ei îmi spun: „Ai acţionat din iubire". (E copleşit de emoţie.) întreb: „Cum asta… cum aşa?" Nu înţeleg.

D: Cere-le să îţi explice ce vor să spună. Este foarte important să înţelegi.

M: Ei spun că l-am eliberat de energia negativă… L-am eliberat de el însuşi. La nivel inconştient, el nu voia să mai facă rău oamenilor, nu voia să mai acumuleze karma în continuare. A venit la mine de parcă voia să îl ucid şi să îl opresc, dar nu era conştient de acest lucru. E ceea ce îşi dorea sufletul său, iar sufletul meu a recunoscut asta. Nu l-am învinuit pentru moartea oamenilor mei. Nu l-am mustrat şi nu l-am atins. Pur şi simplu l-am ucis şi am presupus că a fost din furie. Am făcut ceea ce trebuia să fac, deşi era împotriva protocolului. Deşi nu înţeleg cum s-a putut întâmpla. (Este mâhnit)

D: Ştiu că ai spus că ai fost instruit şi că acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple. Dar când intri în corpul uman preiei emoţiile umane, iar aceste emoţii îi fac pe oameni să reacţioneze în moduri imprevizibile. Ai fost afectat de acele emoţii, deşi ai fost antrenat să nu fii. Prin urmare nu este vina ta.

M: Ei spun că aceasta a fost o posibilitate încorporată, că ştiau că se poate întâmpla aşa ceva. (E o revelaţie neaşteptată) Nu m-am gândit niciodată la

asta! De ce nu mi-au explicat aceste lucruri, când eram la instruire? Credeam că sunt pregătit pentru orice. „Nu trebuia să ştii asta, pentru că ţi-ar fi influenţat misiunea. Era doar o posibilitate îndepărtată, o lacună încorporată în program. Trebuia să înveţi din această experienţă, nu să o duci la extrem şi să te autopedepseşti de-a lungul a multe vieţi. Asta nu serveşte la nimic, doar te ţine pe loc în evoluţia ta."

Monica îmi spusese în timpul interviului că a făcut regresii cu alţi hipnotizatori şi au descoperit multe vieţi de suferinţă şi autopedepsire. Dar ceilalţi hipnotizatori nu au ştiut cum să descopere cauza din spatele tiparului. Nu au săpat pentru a descoperi de ce a trebuit să experimenteze toate aceste lucruri. Ea adusese trauma în viaţa ei prezentă şi încă se mai confrunta cu multă suferinţă, care părea să sfideze orice explicaţie. De asta căuta cu disperare să găsească răspunsul.

D: Uneori există forţe mai mari, care preiau controlul.

M: Da, există forţe mai mari.

D: Ai fost folosit ca un instrument. (Da) Ei nu te condamnă, nu-i aşa?

M: Nu, m-am condamnat singur.

D: Deci ai de gând să stai acolo o vreme sau ce vei face?

M: Nu mai e nevoie. Acum mă pot reconecta. Nu puteam trăi cu durerea a ceea ce am făcut.

D: Nu mai este nevoie să porţi în tine furia sau orice fel de vinovăţie, nu-i aşa?

M: Nu. Acum am înţeles. Şi mântuirea nu mai este necesară. Nimeni altcineva nu m-a pedepsit... doar eu m-am pedepsit.

D: Se pare că omul acela te-a iertat.

M: Omul acela a fost recunoscător. Acum pot continua cu ceea ce trebuie să fac. Altfel, aş fi petrecut mai multe vieţi pedepsindu-mă.

D: Asta nu e bine deloc.

M: Am acţionat împotriva protocolului. Am acţionat împotriva a tot ce reprezentam. Dar acum nu mai trebuie să trăiesc toate acele vieţi de durere şi suferinţă. Pot merge într-o altă direcţie.

D: Acum putem lăsa totul în trecut. Acum îţi dai seama că nu există nici un motiv să mai urmezi acest tipar, nu-i aşa? (Da) Poţi începe o viaţă nouă, nu-i aşa? (Da)

Am considerat că am făcut o descoperire uriaşă şi am primit răspunsuri excelente, dar tot simţeam nevoia să apelez la SC. Probabil că participase oricum la ceea ce am discutat. SC a apărut instantaneu: „Suntem aici". L-am întrebat de ce a ales să îi arate Monicăi acea viaţă.

M: Pentru că merge direct în miezul problemei. Ea se pedepseşte.

D: Am văzut, dar am vrut să te aud spunând asta. Este total inutil să se mai pedepsească, nu-i aşa? (Da) Este o persoană bună. Are multe talente. Poate ajuta mulţi oameni, nu-i aşa?

M: Dacă îşi va permite.

D: Dar s-a cramponat de acea amintire.

M: Şi de altele. S-a pedepsit trecând prin multe vieţi de pedeapsă. Sacrificiul de sine s-a făcut. Este complet. Acum este timpul să meargă mai departe.

SC a explicat că aceasta este cauza pentru care Monica a ales o copilărie atât de proastă în această viaţă şi a intrat apoi într-o căsătorie proastă. A fost un fel de auto-pedepsire. Dar acum terminase cu asta şi era important să nu mai stea închisă în casa ei, izolată de oameni. Era timpul să îşi îndeplinească scopul de a ajuta oamenii. Trebuia să aducă bucurie celor din jur. Trebuia să îi înveţe pe alţii, „învaţă să fii în conexiune divină şi în

bucuria de a fi. Trebuie doar să îi permiţi să curgă.”

D: îi veţi da instrucţiuni, nu-i aşa?

M: A ştiut că noi îi vom arăta întotdeauna următorul pas, ca să-l poată oferi clienţilor ei, şi aşa a fost.

D: Ai fost mereu acolo, dar ea nu te auzea, nu-i aşa?

M: A făcut ce trebuia... a urmat toţi paşii... toate cursele de obstacole pe care le- am instalat. S-a comportat bine. Nu trebuia să fie o viaţă uşoară. Trebuia să fie o viaţă esenţială, iar energia trebuia să aibă o magnitudine care să curgă în cealaltă viaţă, în care se mută acum. Dar mai întâi trebuia să înţeleagă. Nu-i poate învăţa pe alţii, dacă nu îşi dă seama că aceşti oameni au nevoie să ştie că ea îi înţelege.

D: Ea spune că nu se simte confortabil în mulţime.

M: Fiecare persoană care se uita la ea îi amintea că a eşuat. Asta se va schimba în timp. Va ieşi mai mult în lume... o va face treptat. – îi place să lucreze cu animalele. Sunt atât de frumoase! Ele o reflectă. Trebuie să ştie că frumuseţea lor este frumuseţea ei. Ca o oglindă pe care refuza să o vadă. Era prea multă durere.

Când am cerut SC-ului să cerceteze corpul Monicăi pentru vindecare, mi-a spus: „Corpul va supravieţui. Va dura ceva timp să se vindece.” Dar ştiam că se poate vindeca mai repede decât atât. „Ea nu se aşteaptă la asta,” mi-au răspuns. Ştiam că „ei” vor face doar ceea ce este potrivit, dar i-am rugat să scaneze corpul şi să vadă care este cel mai important lucru pe care trebuie să se concentreze. „E multă energie întunecată în partea de sus a capului, şi trebuie să dispară.”

D: Ţine de cealaltă viaţă?
M: Ţine de multe, multe vieţi.

D: Nu trebuie să trăiască în umbră. Vrem să trăiască la soare... în lumina strălucitoare. Putem lăsa asta în trecut. Poţi să o îndepărtezi?

M: Am făcut-o. Doar puf, şi a plecat!

D: Pe ce anume mai vrei să te concentrezi în corp?

M: Există multe dureri care încearcă să o omoare. Aşa a vrut ea. Dar nu mai sunt necesare, aşa că le vom elimina una câte una. întregul ei corp este plin de durere, în cea mai mare parte, este auto-provocată. Ea a făcut o treabă bună de a înlătura durerea altora şi de a-şi ascunde propria durere. înlăturăm pedeapsa şi ura de sine. Iar acum vom elimina şi restul. Va simţi pacea. Credem că a suferit destul. Poate trece dincolo de suferinţă acum. Ne-ar plăcea să o vedem zâmbind.

I-au scanat corpul vindecându-l şi explicând cauzele problemelor, pe măsură ce îl scanau. Suferea de sângerare menstruală în exces şi ei au spus: „S-a gândit că dacă ar crea mai multă durere, s-ar putea răscumpăra. Trebuia să treacă prin acele vieţi lipsite de înţelegere, ca să ajungă la această viaţă. E vremea să înţeleagă că trebuia să treacă prin toate astea. Au servit unui scop. A venit timpul să se reconecteze la întreg şi să îl îmbrăţişeze, să aducă în viaţă bucuria. A terminat cu această lecţie." De asemenea, ar trebui să renunţe la medicamentele pe care le ia. întregul ei corp fusese afectat într-un fel sau altul, din dorinţa de a se pedepsi. Dar era timpul să se oprească. Acesta era lucrul despre care trebuia să îi înveţe pe alţii – să nu îşi pedepsească trupul.

Mesajul de despărţire a fost: Aşteptăm de mult această ocazie. Ne dăm seama că ai avut o serie de vieţi provocatoare şi suntem recunoscători că eşti dispusă să finalizezi totul. Nu ai înţeles scopul, pentru că nu era timpul să înţelegi scopul. Dar acum ştii că este complet şi este timpul să mergi mai departe, iar noi suntem recunoscători pentru asta. Vă iubim şi vă îmbrăţişăm şi aşteptăm să mergem mai departe, în tot mai multe conexiuni de iubire şi viaţă.
Au fost unele lucruri în această regresie care m-au făcut să gândesc în altă direcţie. Am fost întrebată dacă este posibil să intri într-o viaţă trecută şi să

schimbi circumstanţele de atunci. Asta ar afecta cu siguranţă viaţa actuală a persoanei. întotdeauna am crezut că aşa ceva nu este posibil şi că nu ar fi indicat. Persoana din cealaltă viaţă a experimentat evenimentele şi a învăţat din ele. Deci nu ştiam dacă ar fi posibil să modific evenimentele. Desigur, în acest caz nu am modificat evenimentele din viaţa trecută. Nu am putut opri crima. Am reuşit doar să schimbăm viziunea omului, după moarte. Este acelaşi lucru?

Monica trăise multe, multe vieţi de suferinţe groaznice şi acest tipar continuase până în viaţa actuală. Totul din cauza unei neînţelegeri, a unei lacune din pregătirea sa. A simţit că a eşuat, că a acţionat împotriva misiunii sale, aşa că singura soluţie a fost să aibă multe vieţi de pedeapsă, ştiind că nu va găsi nicicând izbăvirea pentru că crima comisă fusese atât de oribilă. Nu voia să meargă în lumea spiritului pentru sfaturi, pentru că îi era teamă că va fi condamnată. Dar când a descoperit că crima a avut un scop necunoscut şi că de fapt nu a eşuat, şi-a dat seama că nu mai avea nevoie să experimenteze toate acele vieţi fără speranţă. Apoi a fost liberă să meargă în altă direcţie.

în munca mea vorbim despre linii temporale şi posibilităţi şi probabilităţi nesfârşite. Asta înseamnă că acele vieţi nu mai există acum? Sau celelalte personaje din acele vieţi? Sau karma care a fost adusă din acele vieţi?
Descoperea cauzei şi modificarea punctului de vedere al omului, poate şterge tabla de ardezie, poate dizolva toate acestea? Se spune că oricum totul depinde de concentrarea noastră, de capacitatea noastră de a ne descoperi propria realitate. Indiferent cum am dezbate chestiunea, cert este că şedinţa a avut un efect profund asupra vieţii prezente a Monicăi. Ea nu mai trebuie să poarte povara suferinţei, a pedepsei şi urii de sine. Dacă cei din lumea spiritului nu ne condamnă, atunci de ce simţim că trebuie să ne judecăm şi să ne pedepsim atât de dur? Totul în viaţă are legătură cu lecţiile şi experienţele noastre şi cu ceea ce învăţăm din ele.

Sunt multe de discutat aici.

CRIME ŞI SINUCIDERI

Capitolul 14 CRIMA ŞI LOCUL DE ODIHNĂ

Când Carol a ieşit din nor, s-a trezit într-un oraş tipic din vechiul Vest american: cu clădiri din lemn, trotuare de scânduri şi străzi prăfuite. Ea era o femeie îmbrăcată în stilul tipic de atunci. Stătea în faţa unui magazin şi când a intrat, atenţia i-a fost atrasă imediat de mormanele de pânzeturi şi ustensile de cusut.
Era croitoreasă, dar era dezamăgită de selecţia monotonă. Nu era fericită în oraş, se simţea blocată acolo. Nu prea voia să fie acolo, dar nu avea unde să meargă. Toate oraşele erau departe. Locuia singură cu fetiţa ei. Soţul ei fusese ucis de o explozie în timp ce construiau o cale ferată, pentru a merge mai departe spre vest. Nu a putut pleca, aşa că s-a apucat să coase, ca să-şi câştige existenţa pentru ea şi fetiţa ei. Casa ei era simplă, dar adecvată nevoilor lor. Îşi iubea fiica, dar i-a fost greu să îşi piardă soţul, pe care l-a iubit foarte mult.

Când am mutat-o înainte într-o zi importantă, am descoperit că a sărit în altă viaţă. A început să descrie un mediu total diferit. Când se întâmplă acest lucru, înseamnă de obicei că nu s-au întâmplat prea multe lucruri importante în cealaltă viaţă. în majoritatea vieţilor, o zi este la fel ca următoarea. Când se întâmplă asta trebuie să iau o decizie: să continui să explorez viaţa cea nouă sau să mă întorc la cea pe care tocmai am lăsat-o, să aflu ce s-a întâmplat acolo? Am decis să o explorez pe cea în care sărise, pentru că ştiam că SC are un motiv să i-o arate.

De data asta s-a văzut într-un oraş cu străzi pietruite şi felinare stradale. Era o seară mohorâtă, cu burniţă. A intrat într-un pub. A spus că este în Anglia sau în Irlanda. Era o fată tânără de vreo douăzeci de ani cu părul roşu, îmbrăcată într-o rochie de catifea care se strângea în faţă, cu o bluză în partea de sus a corpului. Cu totul diferit de femeia simplă din orăşelul din Vestul american. Aşa am ştiut că am sărit în altă viaţă. în cârciumă era muzică şi oamenii beau şi râdeau, spuneau glume şi, în general, se distrau. „Toată lumea se relaxează după o zi grea de muncă. Se distrează, râd şi e mult zgomot acolo.” A descris pub-ul în detaliu. Părea a fi prin anii 1880. Am întrebat-o dacă lucra undeva, pentru că a vorbit despre o zi grea de

muncă. „Eu socializez. Cu asta mă ocup. Fac favoruri bărbaţilor, iar ei mă plac. Le place mult de mine. îmi fac veacul aici. Sunt doar ceea ce sunt.” Era fericită acolo, fără responsabilităţi şi fără griji. „Am camera mea la etaj. Doar urc scările... Nu e foarte mare... un dormitor cu un scaun. Nu petrec mult timp acolo, stau mai mult la parter. Dansez cu bărbaţii şi.... Muzică... Glume... Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. E un bar acolo jos, unde se serveşte mâncare şi ai toată socializarea, mâncarea şi băutura... Totul se întâmplă acolo jos. Sunt pe cont propriu. îmi pot purta singură de grijă. Bărbaţii mă plac şi îmi plac şi ei mie. Ei îmi fac favoruri şi îe fac favoruri şi eu. Ei îmi dau bani. Se asigură că sunt bine. Le pasă de mine. Nu e ca şi cum aş fi o femeie uşoară... Probabil că sunt, dar nu e ca şi cum aş fi murdară. Servesc un scop, iar ei respectă asta şi sunt buni cu mine, pentru că şi eu sunt bună cu ei. Am mulţi prieteni, care nu se aşteaptă la mare lucru de la mine. Sunt fericită aşa cum sunt.”

Când am mutat-o într-o zi importantă, s-a dus la ziua morţii ei. „Am fost omorâtă. Nu eram bătrână.” I-am spus că poate să urmărească totul în calitate de observator, dacă vrea, ca să poată explica ce s-a întâmplat. S-a întâmplat în camera de la etaj, unde dormea. Un bărbat a sugrumat-o. „Era gelos pentru că m- a văzut cu altcineva, şi m-a omorât. Mai fusesem împreună şi ştia ce sunt şi cine sunt. M-a omorât pentru că nu suporta ceea ce făceam pentru a trăi. Era foarte supărat. A vrut să mă ia departe de toate astea. Dar eu nu am vrut să mă stabilesc la casa mea şi să trăiesc cu o singură persoană. Aveam o viaţă bună. Eram fericită. Nu am vrut să îmi părăsesc viaţa şi să îmi las ceilalţi prieteni acolo.”

Am pus-o să se mute când totul s-a terminat şi a ieşit din corp. Urmărea de sus scena. „îi este foarte ruşine. îi pare rău, dar e prea târziu. M-a ucis deja. S-a terminat. Nu mă mai poate aduce înapoi. Nimeni nu poate. Zac pe podea. îl văd aplecat peste mine plângând şi plângând. îi pare atât de rău. Pur şi simplu a fost o greşeală.” Apoi am pus-o să se uite la întreaga viaţă şi să-mi spună ce crede că a învăţat din ea. „Să fiu mai responsabilă când îmi ofer afecţiunea. Mă distram, dar uite cum am ajuns. Oamenii sunt geloşi, au un temperament aprins, plin de furie... iar eu sfârşesc moartă. Eram tânără, frumoasă şi plină de viaţă, iar acum sunt moartă. Nu îmi era ruşine de ceea ce fac. Eram cine eram.”

D: Ce ai de gând să faci acum ? Ai de gând să mergi undeva ?

C: Vreau doar puţină linişte şi pace. Vreau doar să mă odihnesc. Să fiu departe de orice şi de toată lumea, pentru o vreme. Vreau doar să mă vindec.

D: Te duci undeva, ca să te poţi vindeca ?

C: Mă duc într-un loc liniştit. Este albastru... e ca un cocon. Parcă aş fi ţinută într-un cocon. Doar stau acolo şi mă vindec şi sunt oameni care mă îngrijesc. Au grijă de mine. Nu trebuie să îmi fac griji pentru nimic. Nu mai trebuie să îmi fac griji să îmi câştig existenţa. Doar stau suspendată în acest cocon cald şi plăcut, îmi recapăt puterile. Şi pot să stau acolo cât vreau, până când sunt din nou întreagă. E numai iubire aici.

Ştiam că se află în locul de odihnă din lumea spiritului. Putea petrece acolo mult timp ca să îşi revină după modul violent în care a murit, aşa că am dus-o în momentul când era gata să părăsească locul de odihnă. „Ce se întâmplă când decizi că e timpul să pleci?”

C: Mă ridic şi deschid chestia asta ca o păstaie, şi începe să intre lumina. E orbitoare, dar nu mă dor ochii. Pot să ies şi să fac orice vreau. Văd lumină peste tot, în jurul meu. Sunt stâlpi de lumină. E o lumină magnifică. Văd multe clădiri din lumină de cristal. Văd toate aceste structuri, care nu se mai termină. Au toate culorile spectrului şi este atâta strălucire, dar nu mă dor ochii deloc.

D: Mai este cineva acolo ?

C: Sunt o mulţime de oameni aici. Se uită în cărţi. Au şi filme pe care le poţi vedea. Fac toate lucrurile astea şi sunt atât de drăguţi. Dar nu sunt oameni, încearcă să mă ghideze şi îmi spun: „Aici este această cameră, iar acolo este cealaltă cameră. Poţi face asta şi asta. Poţi găti. Poţi mânca. Poţi face totul. Nu reuşesc să îmi arate totul destul de repede.

Am râs din cauza emoţiei din vocea ei.

D: Cum arată ei? Ai spus că nu sunt oameni.

C: Unii sunt lumini albastre, lumini roz, lumini albe, lumini galbene. Ei se transformă. Uneori sunt nişte bile de lumină, apoi îşi scot afară braţele şi picioarele şi iau o formă care arată ca o persoană. Dar poţi vedea prin ei.

D: Pare a fi un loc frumos.

C: Oh, e frumos. Şi continuă pentru totdeauna. Sunt holuri ancestrale mari şi lungi, dar nu par a aparţine de o instituţie. Nu pot să cred câte înregistrări şi câte lucruri au. Dacă vrei să cauţi orice, găseşti răspunsul acolo. încerc să îmi fac drum, dar nu ştiu de unde să încep. Nici măcar nu ştiu unde să merg. Vreau să învăţ. Vreau să ştiu despre ce este vorba. Vreau să ştiu totul.

D: Ar fi greu să înveţi totul ?

C: Aşa cred. Sunt atât de multe de ştiut. Sunt atât de multe de învăţat. Vreau să aflu dacă oamenii de aici, pe care îi cunosc, sunt morţi. Ei îmi vorbesc despre diferitele aspecte ale acestui loc minunat şi despre toate înregistrările şi toate dispozitivele cu informaţii! încerc să reţin toate aceste lucruri şi să mă conectez cu oamenii pe care îi cunosc.

D: Din alte vieţi sau de unde?

C: Nu ştiu. Parcă îi cunosc de când lumea. Nu e ca şi cum aş fi printre străini, şi sunt atât de drăguţi. Mă simt foarte binevenită aici. Am fost plecată mult timp. E ca o întoarcere acasă.

D: Există vreo persoană care vorbeşte cu tine... cineva responsabil?

C: Mi-a fost distribuit acest „prieten", care mă găseşte aici. Mă va ajuta să cunosc locurile de aici, ca să încep să explorez. I s-a atribuit responsabilitatea să mă pună din nou în funcţie. Pentru că eram distrusă. Eram foarte rănită... foarte rănită. Eram atât de fericită în acea viaţă şi mi-a fost luată... Nu vreau să mai fiu ucisă din nou. – Ei vor să mă obişnuiesc cu tot ce este aici. Să nu mă grăbesc. Să mă plimb prin preajmă. Să văd tot ce este de văzut.
Putea dura mult timp, fiindcă nu se grăbeau să o trimită în următoarea ei misiune. Aşa că am pus-o să condenseze timpul şi să meargă înainte după ce a făcut toate aceste lucruri, să vadă ce trebuie să facă în continuare. „Trebuie să prezint un raport."

D: Ca o temă la şcoală? (Da) Ce fel de raport?

C: Trebuie să mă prezint undeva şi să le spun cum mă descurc. Să le spun dacă mă fac bine şi dacă sunt gata să mă uit la tot ce am făcut, ca să înţeleg de ce am fost ucisă şi ce am făcut cu viaţa mea.

D: Ce ai aflat?

C: Ei bine, ei nu cred că am fost rea. Ei văd că m-am distrat foarte mult făcând ceea ce făceam, dar a fost în detrimentul meu să mă joc aşa cu emoţiile oamenilor. Pentru mine relaţia cu bărbatul acela era la un nivel superficial, dar uneori oamenii reacţionează mult mai profund. Nu mi-am dat seama că aş fi putut răni pe cineva, nerecunoscându-i afecţiunea. Ca omul acela care m-a ucis. Eu l-am rănit. – Trebuie să lucrez la asta.

D: Dar nu există nici o judecată, nu?

C: Nu. Ei nu cred că sunt rea dar dacă vreau să progresez, trebuie să examinez ce s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, trebuie să fii conştient de ceea ce faci. Nu poţi să treci prin viaţă şi să te distrezi, fără să te gândeşti la alţi oameni. Trebuie să te gândeşti şi la felul în care îi afectezi pe ceilalţi. Ai această responsabilitate.

D: Ţi-au dat vreun sfat?

C: Să mă gândesc mai puţin la mine şi mai mult la alţi oameni. Asta mă va ajuta să nu îi rănesc.

D: Trebuie să mergi undeva ca să faci asta, sau ce spun ei ?

C: Trebuie să rămân acolo o vreme şi să studiez. Dar e atât de mult! Sunt volume
întregi cu lucruri de studiat. Pot să mă uit la ceea ce am făcut şi pot merge înapoi. Pot merge înainte. Pot să mă uit la tot. Pot vorbi cu alte persoane. Este un loc unde ar trebui să învăţ.

D: Ţi-au spus ce se va întâmpla, după ce vei simţi că ai învăţat suficient?

C: Atunci pot încerca din nou.

D: Vrei să o faci ?

C: Oh, da. Dar nu vreau să fiu ucisă din nou. – Stabilim strategii pentru ceea ce vreau să realizez. Data viitoare s-ar putea să mă stabilesc la casa mea şi să încerc să am o familie.

D: Deci îţi faci planuri?

C: încerc.

Asta ar explica viaţa din Vestul american. Se pare că a fost după viaţa în care a fost ucisă. Avea o familie, dar unul din cei dragi (soţul ei) fusese ucis într-un accident. Cu siguranţă a trebuit să se gândească la alţi oameni şi să se pună pe locul doi în acea viaţă. A fost plictisitor şi simplu, dar a servit scopul urmărit.

M-am gândit că e timpul să chem SC-ul şi să aflu câteva răspunsuri. întotdeauna întreb SC-ul de ce i-a arătat persoanei acele vieţi.

D: De ce i-ai arătat lui Carol prima viaţă în care se afla înoraşuldinVest şi soţul ei a fost ucis lucrând la calea ferată?

C: Din cauza fetiţei mele. Ea a fost totul pentru mine.

D: De ce i-ai arătat lui Carol fetiţa? Ce legătură are asta cuCarolîn viaţa actuală?

C: O cunosc pe fetiţa aceea.
Am instruit-o pe Carol să permită SC-ului să răspundă la întrebări şi să nu încerce să se amestece. „Trebuia să arăt iubire necondiţionată.” Carol este lesbiană în viaţa ei actuală, iar SC i-a explicat despre oamenii din viaţa ei de acum. în prezent era cu o parteneră, dar tocmai apăruse o altă femeie în viaţa ei (fetiţa din Vestul Sălbatic). Asta crea probleme. I-au spus că a fost prea mult timp cu Michelle (partenera ei actuală) şi că era timpul să meargă mai departe şi să permită cuiva nou să intre în viaţa ei. Am întrebat dacă Carol a mai avut vieţi anterioare cu Michelle. „în Europa. Carol era un student tânăr şi frumos, violonist... foarte talentat. Michelle era profesoară. Au fost probleme. Ca profesoară, Michelle a fost foarte dură cu Carol. Le-a spus celorlalţi instructori cât de talentat era elevul ei, dar nu a recunoscut niciodată acest lucru în faţa lui Carol. L-a forţat să progreseze şi l-a criticat din ce în ce mai mult, iar asta a distrus încrederea în sine a lui Carol. A fost ca şi cum Michelle a făcut asta intenţionat, pentru că era geloasă pe talentul pe care îl avea Carol.”

D: De ce au ales să vină împreună în această viaţă?

C: A existat karma între profesor şi elev. Michelle avea datorii faţă de Carol. Carol trebuie să îşi recapete încrederea în sine. Contractul s-a încheiat acum.
Sunt împreună de mult timp, dar acum a venit timpul să se despartă. Va fi dificil, dar trebuie făcut. Michelle trebuie să plece. Deb (fetiţa) va fi acum liberă să intre în viaţa lui Carol. Există o mare iubire acolo (datorită vieţii trecute, ca mamă şi copil).

D: Poate că o va ajuta să cunoască aceste lucruri. Le va putea înţelege mai bine. (Da) Apoi i-ai arătat viaţa când era la cârciumă şi a fost ucisă. De ce ai ales să îi arăţi acea viaţă ?

C: Am vrut să îi arăt cum poţi răni oamenii, prin acţiunile tale.

Nu a fost nimeni în acea viaţă pe care să îl cunoască acum, în viaţa ei actuală. M-am mirat, pentru că aş fi crezut că bărbatul care a ucis-o va fi un personaj actual. Ea avea întrebări despre scurta ei căsătorie din Vestul American dar deşi era vorba de o viaţă trecută, SC a refuzat să dea detalii. Era mai bine pentru Carol să nu ştie.

D: Ce a învăţat ea din acea scurtă căsătorie?

C: Să iubească necondiţionat... să fie sinceră. Când iubeşti cu adevărat, nu te mai reţine nimic. A fost un contract scurt, dar foarte semnificativ, foarte puternic. Să fii total tu însuţi, pentru persoana pe care o iubeşti. Să poţi vorbi despre orice, să fii sincer şi deschis, pentru că doar aşa poate rezista dragostea adevărată. – Nu a avut aceleaşi sentimente cu Michelle. A fost o relaţie diferită. Ea a încercat totul pentru a menţine o prietenie iubitoare cu Michelle, dar depinde de Michelle dacă va accepta asta. Nu depinde de Carol. Carol nu îşi poate limpezi mintea, când este cu Michelle. Ea nu poate crea, se simte ca înfăşurată într-o plasă. Michelle vrea prea multe de la ea.

Mai aveam o întrebare la care ştiam deja răspunsul, dar am vrut să văd ce spune SC. „Vrea să ştie de unde a venit.”

C: Ea a venit de la Sursă. Tot ce există vine de acolo… tot ce este. Venim de la Sursă şi ne întoarcem mereu la Sursă, pentru că toţi suntem una.

Mesajul de despărţire a fost: Nu îţi pierde niciodată credinţa. Suntem mereu aici, pentru a te ajuta. Nu eşti niciodată singură.

Capitolul 15 FRICA SE TRANSMITE MAI DEPARTE

Dionne a intrat în scenă stând pe un pământ maro, fierbinte şi uscat ca în deşert. A devenit conştientă de o arcadă în stil persan antic, în lateral. Vederea ei a umplut-o cu o frică inexplicabilă atât de puternică, încât îi venea să plângă. De câte ori se întâmplă asta, ştiu că suntem pe cale să descoperim ceva important şi semnificativ pentru client. Nu poţi simula emoţiile. Ele vin chiar din miezul problemei, chiar dacă nu au niciun sens la momentul respectiv. Mi-am spus că dacă o pot face să nu se mai gândească la asta am putea continua, aşa că am rugat-o să se concentreze asupra corpului ei. A văzut că era un bărbat în vârstă cu barbă, îmbrăcat foarte simplu, cu o haină largă şi un turban. Corpul lui se simţea foarte obosit. „Se întâmplă ceva de cealaltă parte a arcadei, de cealaltă parte a zidului. Sunt mulţi oameni acolo, aud voci puternice. Mă simt de parcă îi cunosc pe cei care sunt acolo şi îmi fac griji pentru ceva.” L-am întrebat dacă vrea să intre în interiorul arcadei şi să vadă ce se întâmplă, dar simţea o groază extremă. „îmi e frică să intru acolo, îmi e frică de ceea ce se întâmplă înăuntru. Cred că trebuie să intru, dar îmi este frică să o fac.”

D: Cine crezi că e acolo? Pentru cine îţi faci griji?

DI: E fiica mea. Este acuzată că e o vrăjitoare sau ceva de genul ăsta, iar mulţimea strigă şi cere distrugerea ei.

D: Crezi că este o vrăjitoare? (Nu) De ce crezi că oamenii ar crede asta?

DI: Pentru că sunt ignoranţi. Ea are un dar pe care majoritatea oamenilor nu îl au şi ei nu îl înţeleg. Ea s-a destăinuit cuiva care nu a înţeles şi s-a speriat, şi i-a îndemnat pe restul oamenilor să se teamă de ea. Ea a avut încredere şi s-a confesat acestui tânăr. Iar el s-a întors şi a folosit totul împotriva ei.
D: Ai spus că are un dar pe care nu l-au înţeles. Ce fel de dar este?

DI: Darul profeţiei. Ea i-a vorbit tânărului despre darul ei şi i-a făcut o profeţie care s-a împlinit. Iar el s-a întors împotriva ei şi a acuzat-o că l-a vrăjit şi că a creat situaţia, în loc să o vadă.

După multă amânare, a decis să îşi învingă frica extremă şi să intre acolo. „O vor ucide dacă nu o fac, iar când intru, probabil că mă vor ucide şi pe mine... Nu ştiu ce să fac. Am să încerc să mă prezint drept unul din ei. Am să încerc să o eliberez." Până la urmă s-a hotărât să intre. „Ea este în spatele unui cărucior, iar ei strigă să fie executată. Tânărul spune că este o vrăjitoare, că a dovedit asta prin ceea ce s-a întâmplat. Mulţimea este doar o turmă de vite turbate. – Nu vreau să o pierd, dar nu vreau nici să fiu ucis şi să rămână singură." Am condensat timpul şi l-am mutat înainte, ca să vedem ce s-a întâmplat.

DI: Până la urmă ne-au omorât pe amândoi. Ne-au spânzurat. Aruncă frânghii în jurul unei bârne şi ne spânzură. M-au considerat vinovat prin asociere. Am intrat şi am încercat să raţionez cu ei, dar nu au fost rezonabili. Erau cuprinşi de nebunia generală. Am încercat să o eliberez, să o apuc şi să o trag afară de acolo, dar m-au prins şi pe mine şi am fost condamnat prin asociere, la fel ca ea.

D: Erau prea mulţi oameni. (Da) Şi ce părere ai despre oamenii care au făcut asta?

DI: îi urăsc! Sunt supărat pe oamenii din mulţime, pentru ignoranţa lor. Tânărul era unul dintre ei. Nu cred că am mai avut încredere în oameni după aceea. A fost inutil, pentru că nu am schimbat nimic. Ea nu era o vrăjitoare. Nu a făcut nimic. Nu s-a schimbat nimic. Ei credeau că sunt în siguranţă, dacă ea nu mai e.

Nu este niciodată o idee bună să porţi în suflet mânie împotriva oamenilor care ţi-au provocat moartea. Asta va crea în mod cert karma care va fi transmisă înainte, în vieţile ulterioare.
D: Oamenii erau conduşi de frică. (Da) Cred că ai fost foarte curajos, când ai încercat să o salvezi. Dar nu a rezolvat nimic, nu?

DI: Nu a mers... nu.

D: Acum că totul s-a terminat şi eşti în afara corpului, poţi să priveşti înapoi şi să vezi totul dintr-o perspectivă diferită. Îţi poţi vedea corpul?

DI: Da, sunt doar două corpuri fără viaţă. Simt că ne-au înjunghiat în stomac. Sunt doar două cadavre care zac pe pământ. Mulţimea aplaudă şi acum se risipeşte. Nu s-a schimbat nimic. Ei cred că acum sunt în siguranţă, dar nu s-a schimbat nimic cu adevărat.

Fiica lui era cu el în spirit, şi priveau amândoi la această scenă îngrozitoare. I-am explicat că fiecare viaţă are o lecţie. „Ce crezi că ai învăţat dintr-o astfel de viaţă?”

DI: Mi-am iubit fiica şi am învăţat toleranţa, pentru că ea era altfel decât ceilalţi. A trebuit să învăţ toleranţa, pentru că altfel ar fi trebuit să o alung. Am învăţat toleranţa faţă de diferenţele dintre oameni. Nu am înţeles bine ce făcea dar nu era ceva rău, pentru că ea nu era rea. Aşa că am învăţat toleranţa, dar cu toate astea am luat cu mine şi intoleranţa faţă de ceea ce au făcut acei oameni.

L-am întrebat ce plănuia să facă, acum că a ieşit din corp. Dacă era vreun loc în care simţea că trebuie să meargă, sau dacă simţea că ar trebui să facă ceva. După o pauză, a spus: „Bănuiesc că am putea merge să îmi găsesc soţia, care a murit". Soţia lui murise mai devreme, de aceea erau doar ei doi şi trebuiau să aibă grijă unul de celălalt.
D: Cum vei face asta?

DI: Mă voi întoarce şi voi merge în direcţia opusă faţă de locul la care mă uit acum.

D: Ce este în direcţia opusă ?

DI: Soarele. Peisajul de dedesubt se face din ce în ce mai mic.

D: Oricum nu vrei să stai acolo.

DI: Nu. Nu mă pot întoarce acolo... Nu pot. încă mai simt greutatea a ceea ce tocmai am experimentat. Nu a dispărut. încă mai simt groaza aceea.

D: Sigur. A fost o situaţie traumatizantă. – în ce direcţie vrei să mergi?

DI: Există un singur loc unde să mergi cu adevărat. Mă întorc cu spatele la scena aceea şi merg în direcţia opusă. Văd ceva strălucitor. Nu ştiu unde merg. Dar simt că e un loc cunoscut. Am mai fost acolo de o mie de ori. – Plutesc spre lumină.

Am condensat timpul şi l-am mutat înainte, până când a ajuns la locul unde trebuia să se oprească. „Vei şti când ajungem acolo şi ne vom opri."

DI: Am un sentiment vag că mai sunt şi alţi oameni acolo. Toată lumea vrea să audă ce s-a întâmplat, iar eu le povestesc. Se pare că soţia mea este şi ea acolo. Cred că ea este soţul meu în viaţa de acum. Simt că mama şi tatăl meu sunt acolo. Feţele sunt greu de recunoscut, pe măsură ce inelul de oameni se îndepărtează de mine. Feţele nu sunt clare.

D: Uneori este mai mult un sentiment, decât o recunoaştere.
DI: Este o uşurare să fiu acolo. Dar trauma a rămas în inima mea. încă mai

sunt supărat pentru ceea ce s-a întâmplat. Sunt uşurat că acum sunt bine, dar încă mă simt trist. – Cred că trebuie să mă culc o vreme.

D: îţi spune cineva asta ?

DI: Sunt doar conştient că am nevoie de o perioadă de timp în care să mă decompresez, ca să zicem aşa.

D: Să te odihneşti. Pare o idee bună. Dar fiica ta?

DI: Suntem împreună. Cred că vom dormi o vreme, unul lângă altul.

D: Cum arată locul acela de odihnă?

DI: Este ca un fel de nor. Mă simt tulburat. Simt că mi s-a întâmplat ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple, ceva lipsit de sens şi îmi vine greu să eliberez şocul legat de asta.

D: Aşa că vei sta acolo o vreme şi să nu te vei gândi la nimic. (Da)

Când oamenii merg la locul de odihnă, pot rămâne acolo multă vreme. Vor sta acolo până când se vor simţi în stare să se întoarcă din nou în roata vieţii. Poate fi o perioadă scurtă de timp sau, pentru unii, poate dura sute de ani. Aşa că am condensat iar timpul până în momentul când şi-a încheiat odihna şi era gata să părăsească acel loc şi să facă altceva.

D: Te simţi mai bine acum, că te-ai putut odihni?

DI: Simt această frică, care îmi pătrunde toată fiinţa.

D: Chiar dacă ai trecut prin perioada de odihnă, încă mai simţi frica? (Da) De ce anume îţi este frică?

DI: Cred că este teama de a fi distrus.

D: Doar ţi-au distrus trupul.

DI: Ştiu. Ştiu.

D: Dar nu au putut să te distrugă pe tine, nu-i aşa?

DI: Nu. Dar simt greutatea şi frica. Nu ştiu cum să scap de ele.

D: Există cineva acolo căruia să îi pui întrebări şi de la care ai putea obţine răspunsuri ?

DI: Văd pe cineva la dreapta mea. Arată ca un Maestru Ascensionat. Este

asiatic. *D: Vrei să-i pui întrebări?*

DI: Da, dacă vrei.

D: Spune-i că vrei să înţelegi ce e cu această frică. Frica este o emoţie puternică. Spune-i că vrei să înţelegi de unde vine.

DI: El spune că este opusul Sursei lui Dumnezeu.

D: întreabă-l de ce mai ţii încă în tine această frică?

DI: Pentru că a devenit o cârjă.

D: Dar frica ar fi trebuit să rămână lângă cadavru după ce ai fost ucis, nu-i aşa?

DI: Se pare că trăiesc cu frica de mult timp şi o folosesc ca pe o cârjă.

D: Nu numai în viaţa aceea, ci şi în alte vieţi? (Da) Deci nu a dispărut în locul de odihnă? (Nu) Ce vrea să spună? Cum anume o foloseşti ca pe o cârjă?

DI: într-un fel, e o o modalitate de a mă proteja. Mă împiedică să intru în situaţii care mi-ar face rău.

D: Din acest punct de vedere e bine, nu-i aşa?

DI: Da, dar când văd situaţii ca cea în care am fost omorâţi de mulţime, se declanşează frica şi intru în starea de „luptă şi fugi". O percep în jurul meu tot timpul, aşa că îmi doresc în mod constant să fug, dar mă forţez să fiu calm şi să nu fug.

D: Nu este un mod bun de a fi, nu-i aşa?

DI: Nu, pentru că este stresant. Să priveşti mereu oamenii cu suspiciune. Să bănuieşti că în orice moment se pot întoarce împotriva ta.

D: Nu este un mod bun de a trăi, nu-i aşa? (Nu) Maestrul acela ce spune? Pare a fi foarte înţelept. Poate are un sfat.

DI: Spune că Pământul este un loc potrivit în care să mergi pentru a lucra cu frica. Spune că cea mai mare realizare pe care o puteam avea pe Pământ, este să învingem frica. Dacă nu îmi înving frica, va trebui să cobor acolo din nou. Dacă îmi depăşesc frica, nu va mai trebui să cobor acolo, decât dacă vreau. – Dar eu nu vreau să mă întorc acolo. Nu înţeleg de ce totul trebuie să fie atât de oribil pe Pământ.

D: Nu ar trebui să fie, nu-i aşa?

DI: Dar se pare că este. (E supărat) E multă cruzime. Pur şi simplu, e „ceea ce este". Pământul este aşa. Oamenii sunt aşa.

D: Poate că nu sunt numaidecât aşa. Poate că au nevoie de ajutor. întreabă-l – dacă te decizi să te întorci pe Pământ, ai putea ajuta să se transforme lucrurile?

DI: Să îi ajut pe alţii sau să mă ajut pe mine?

D: Ambele variante. El ce spune? Poţi să alegi? (Dionne e copleşită de emoţie) Este în regulă să ai emoţii. E chiar bine. Poţi alege dacă mergi sau rămâi aici?

DI: într-un fel. Nu cu adevărat. Nu trebuie numaidecât să plec, dar ştiu că dacă nu merg, atunci nu voi termina ceea ce trebuie să fac. Aşa că trebuie să merg. – Dar nu vreau să plec! Aş vrea să nu mai trebuiască să rezolv nimic. Aş vrea să pot rămâne aici.

D: El ce spune? Există reglementări în acest sens?

DI: Spune că mai am multe lucruri de făcut.

D: Eşti de acord să faci asta?

DI: Accept să trec prin toate, până reuşesc. Să trec prin orice trebuie să fie, până se termină. Nu am crezut că va fi atât de rău. Simt că dacă mă întorc acolo, va fi altceva oribil.

D: Poate că nu va fi la fel de rău ca experienţa prin care tocmai ai trecut. Ştie dacă va fi la fel de rău sau mai uşor?

DI: Poate fi orice fac eu să fie.

D: Atunci tu deţii controlul, nu-i aşa? (Da) Eşti mai puternic decât crezi că eşti, nu-i aşa?

DI: Dar mă simt ca o victimă.

D: Cred că a venit timpul să schimbi acest lucru. Deci iei decizia de a te întoarce pe Pământ?

DI: Ştiu că trebuie să îmi îndeplinesc acordul şi să termin, altfel nu fac decât să amân. Va trebui să o fac, până la urmă.

D: Şi înţelegerea a fost să experimentezi totul?

DI: Să trec prin asta, da. Să trec prin realitatea fizică.

D: Cu toate cele bune şi rele?

DI: Da. Dar nu aveam idee cât de rău avea să fie răul. E ca şi cum ai încerca să îi explici cuiva care trăieşte la ecuator ce este zăpada. Îşi face o imagine, dar nu ştie ce este cu adevărat, până nu ajunge acolo unde e zăpadă.

D: Nu înţelegi cu adevărat, până nu experimentezi chiar tu acest lucru.

DI: Nu credeam că voi resimţi atât de profund totul, dar aşa a fost.

Am crezut că am aflat cât de mult se putea, în acest moment. Ştiam că luase decizia de a se întoarce pe Pământ, pentru că amânarea nu ar fi făcut decât să

întârzie inevitabilul. Aşa că am întrebat dacă este în regulă să chem pe altcineva, care ar putea să ne ofere mai multe răspunsuri. Entitatea a fost de acord. Aşa că i-am mulţumit, apoi am chemat SC-ul. Desigur, prima întrebare a fost de ce a ales să îi arate Dionnei acea viaţă.

DI: Pentru că perioada aceea a fost dominată de tristeţe. Mai acumulase tristeţe şi în trecut, dar atunci a fost momentul în care tristeţea a luat în stăpânire totul.

D: Deci ea a mai experimentat şi alte vieţi negative, dar aceasta a fost picătura care a umplut paharul? (Da) De ce ai vrut să ştie asta?

DI: în această viaţă, ea este empat şi trebuie să ştie.

D: Un empat preia sentimentele tuturor, nu-i aşa?

DI: Da. Trebuia să ştie că pentru a fi empat, experimentezi toate emoţiile care există.

D: E o sarcină mare.

DI: Da. Pentru a fi empat trebuie să experimentezi toate emoţiile, pentru a şti ce emoţie trăieşti. Cu alte cuvinte, trebuie să experimentezi frica, pentru a putea şti că este frica. Ea poate să citească oamenii şi să simtă ce simt, înainte ca ei să verbalizeze.

D: E bine, dar ce vrei să facă ea cu acest talent de a fi empat? Cum vrei să folosească acest dar?

DI: întotdeauna a avut scopul de a-i ajuta pe alţii. Are multă compasiune.

D: Dar ea tinde să stea departe de oameni, nu-i aşa?

DI: Da, a dezvoltat o neîncredere faţă de oameni.

D: Asta provine din viaţa aceea ?

DI: Da, şi din altele.

D: Oamenii şi-au arătat latura violentă. (Da) Dar în viaţa de acum, nimeni nu o va trata în acest fel, nu-i aşa?

DI: Oh, deja au făcut-o. O parte din acei oameni din mulţime sunt acum în viaţa ei.

D: Oameni cu care a dezvoltat karma?

DI: Da, există karma. Oamenii din mulţime erau străini pentru ea, dar apar din când în când în această viaţă. Şi continuă să aibă acelaşi comportament, doar că este adaptat la viaţa de acum. Aşa că există oameni în viaţa ei, care vor subconştient să o distrugă. Apropiaţii din familia ei vor să o protejeze. Ceilalţi, care au intrat şi au plecat, au fost doar cunoştinţe. Au venit şi au plecat, şi au continuat să joace acelaşi rol pe care l-au jucat mult timp. Există oameni în viaţa ei, care o recunosc subconştient din acel timp. Şi ei reacţionează subconştient faţă de ea, în acelaşi mod în care au reacţionat în acel moment. Scopul lor nu este să o distrugă în această viaţă, dar au o reacţie negativă imediată faţă de ea. Există o recunoaştere a sufletului, care la ei se manifestă ca o antipatie faţă de ea. Ei nu conştientizează şi nu înţeleg reacţia lor negativă faţă de ea.

D: Care este scopul? Ce învaţă ea din asta?

DI: Trebuie să înveţe detaşarea. Se implică prea personal.

D: Deci trebuie să înveţe să nu ia lucrurile personal.

DI: Da. Ea s-a simţit trădată şi neînţeleasă, iar în viaţa ei actuală a avut experienţe care i-au confirmat că este demnă de trădare. Nimeni în această viaţă nu a încercat să o trădeze, dar ea aşa percepe lucrurile.

D: Este cineva în familia ei de acum, care a fost cu ea în viaţa aceea?

DI: Soţul de acum i-a fost soţie. Fiica de acum e fiica de atunci. Mama de acum era în mulţime, dar nu era de acord cu mulţimea. Era doar o spectatoare neputincioasă. Era în mulţime şi nu-i plăcea deloc cum se comportă mulţimea, dar nu putea face nimic.

D: Deci nu există karma acolo.

DI: Se întâmplă ceva cu mama ei. Mama ei are remuşcări.
D: Dar mama ei nu a avut un rol activ în ceea ce s-a întâmplat.

DI: Uneori mama ei reacţionează aşa cum reacţionează alţii faţă de ea, la nivel sufletesc. Se teme de fiica ei, aşa cum se temea mulţimea de aşa-zisa „vrăjitoare”. Dar simte şi tristeţe în acelaşi timp, ca atunci când era în

mulţime... tristeţe pentru ceea ce se întâmpla cu cei doi oameni. Pentru că a fost neputincioasă atunci, în această viaţă este foarte critică faţă de fiica ei, recunoscând în ea propria sa slăbiciune. Vrea ca fiica ei să fie puternică. O critică pentru a o întări, dar nu face decât să îi şterbească încrederea de sine. Fiica ei interpretează acest lucru ca o confirmare a faptului că lumea este rea şi că ea nu e demnă de încredere.

D: Dar cum putem scăpa de teama pe care încă o mai poartă în ea Dionne? Acum ştim de unde provine. Nu mai are nevoie de ea în viaţa asta, nu-i aşa?

DI: Nu. Dar este un tipar care s-a înrădăcinat puternic în ea, de-a lungul secolelor. Este înrădăcinat destul de bine.

Am cerut de la SC sugestii cu privire la modul în care Dionne şi-ar putea atenua frica, pentru a o face mai uşor de gestionat. Voiam ca ea să scape de frică acum, ca să nu fie nevoită să o ducă mai departe. SC a spus că unul din factorii care contribuiau la instalarea fricii era situaţia negativă de la servici. „Oamenii de acolo nu sunt la nivelul ei. Ea trebuie să fie cu oameni care sunt aşa cum este ea. Există astfel de oameni acolo, dar sunt puţini şi la distanţă."

D: Ce ar trebui să facă?

DI: Ar trebui să creeze. Ea are multă cunoaştere şi multă înţelepciune, dar este împrăştiată. Trebuie să se adune şi să împărtăşească aceste lucruri cu alte persoane. Ar putea vorbi cu oamenii şi ar putea scrie despre asta.

D: Trebuie să fii atent cu cine vorbeşti, pentru că mulţi oameni nu înţeleg.

DI: Nu, lumea stă în creierul stâng. (Râde)
Dionne începuse să scrie câteva romane, iar SC a încurajat-o să le termine. „Ea are nevoie de tot ceea ce a experimentat. Trebuie să se facă un declic în mintea ei, ca să înţeleagă. Ea a stat în creierul stâng prea mult timp. Creierul stâng ţine oamenii blocaţi într-un ciclu de gândire care nu duce nicăieri. A fost forţată de împrejurări şi de asemenea de firea sa, să stea foarte mult în creierul stâng. – Ea se află într-o dilemă pentru că are rate de

plătit, dar atâta timp cât îşi păstrează acel loc de muncă, nu va crea nimic. Ea posedă anumite talente pe care nu toată lumea le are şi pe care le-ar putea folosi, pentru a câştiga bani. Şi-ar putea folosi simţul umorului într-un mod unic, prin scris şi actorie. Principalul lucru care a reţinut-o a fost teama: teama de incertitudine, teama de eşec, teama că nu va fi suficient de bună pentru a face faţă.

DI: Există în ea un tipar de neîncredere la nivel celular – teama că dacă vorbeşte, va fi distrusă. De aceea a devenit atât de retrasă în trecut, fiindcă se temea de ceea ce îi vor face ceilalţi oameni. întotdeauna vor reacţiona aşa faţă de ea. Se întreabă dacă o vor călca în picoare. Dar există un grup mic de apropiaţi cărora le pasă de ea. Soţului ei îi pasă foarte mult de ea şi de fiica lor.

A fost încurajată să înceapă să scrie din nou, deoarece acest lucru era extrem de important. Şi trebuia să renunţe la slujbă, pentru că condiţiile de acolo o ţineau pe loc. Au spus că va apărea un loc de muncă mai bun, cu toate condiţiile ideale de care avea nevoie. Starea ei de oboseală fizică şi depresie era uşor de explicat, pentru că nu făcea ceea ce trebuia să facă.

DI: Ea nu face ceea ce trebuie să facă, şi ştie asta. Ea simte asta. Corpul ei nu este însufleţit de ceea ce face. Când va începe să facă ceea ce îi spunem noi să facă, atunci nu va mai avea nici o depresie. Va fi plină de energie şi entuziasmată de viaţă.
SC i-a scanat apoi corpul şi a făcut corecţii şi îmbunătăţiri. I-a spus că, acum că a înţeles de unde vine frica, va putea face faţă, dar va fi nevoie de muncă din partea ei.

Mesajul de despărţire a fost: O iubim foarte mult. Ea a fost creată în mod

intenţionat pentru a fi altfel decât ceilalţi oameni. Ea este specială. Toţi oamenii sunt, dar ea a fost creată pentru a fi specială. A fost creată astfel încât lumina ei să strălucească puternic, ca oamenii să poată vedea. Ea are daruri pe care ar trebui să le dezvolte şi să le dea mai departe. Este în regulă ca oamenii să o recunoască şi să aibă o reacţie negativă imediată faţă de ea, fiindcă de fapt e vorba mai mult despre ei, decât despre ea. Dacă îşi ascultă mica voce intuitivă din interior şi o urmează de fiecare dată, va găsi fericirea şi împlinirea în viaţă.

Capitolul 16 CRIMĂ ŞI SINUCIDERE

Una din problemele cele mai mari ale Juliei avea de a face cu ficatul ei. Era programată să facă o operaţie foarte periculoasă, care putea să o omoare. Problema era cauzată de o cicatrice pe peretele din spate al canalului biliar, care făcea ca bila să se scurgă în intestine. Dacă operaţia nu funcţiona, era pe listă pentru un transplant de ficat. Julie avea o lungă istorie de operaţii majore şi multe probleme fizice, în special la spate. Lua multe feluri de medicamente, pentru că suferea foarte mult. De asemenea, era tratată pentru depresie de psihiatrul ei şi lua multe medicamente şi pentru asta.

Julie s-a desprins de pe nor şi a coborât pe o plajă lângă ocean. Era un băiat băştinaş de paisprezece ani, cu părul negru şi pielea maro ciocolatie, şi mergea pe plajă ţinând de mână un băieţel despre care ştia că este fratele său. Când l-am întrebat unde locuieşte, mi-a spus că locuinţa lui nu mai există. Sus pe creastă fusese un sat care a fost distrus de o vijelie. El şi fratele său nu erau acolo când s-a întâmplat. Erau plecaţi să strângă fructe, în pădure. Când a venit furtuna s-au ascuns sub un copac căzut sub o stâncă, iar el a încercat să îşi protejeze frăţiorul. „M-am lovit cu capul de o ramură mare a copacului. Am aşteptat să se oprească vijelia... Am mâncat fructele de pădure.” Nu au văzut ce s-a întâmplat, până nu s-au întors în sat. „Nu mai e nimeni. – Unde s-a dus toată lumea? Mama... mămica mea! – Locul era ras ca în palmă. Satul fusese luat de vânt. Furtuna a fost rea, dar nu atât de cumplită ca să facă asta!” Era foarte emoţionat şi supărat şi tot şoptea „Mami” iar şi iar. „Nu ştiu

ce să fac sau unde să merg. Nu ştiu unde sunt ceilalţi."

Era devastat de emoţie şi plângea, aşa că am decis să condensez timpul şi să merg înainte, să văd ce s-a întâmplat. „Ne-au prins oamenii albi. – Ştiam că oamenii albi sunt acolo. Ne învăţau în sat despre Dumnezeul lor. Dar au venit
alţi albi să ne ia. – Nu ştiu unde este mama."

D: De ce ar vrea să te ia pe tine şi pe fratele tău ?

J: Nu ştiu. (Nedumerit) Sunt frustrat. Nimeni nu vrea să îmi spună.

D: Te duc undeva ?

J: Da... (Sarcastic)... pe mulţi dintre noi. Mi-am găsit tatăl. Fratele meu nu mai este aici. L-au luat. L-au bătut pe tatăl meu, iar tatălui meu îi este ruşine.

D: De ce îi este ruşine?

J: Ei mi-au ucis mama... nu furtuna... nu a fost furtuna. Ea s-a luptat. Tatălui meu îi este ruşine că nu a putut să o protejeze. Nici nu se uită la mine.

Erau ţinuţi prizonieri împreună cu mulţi alţi oameni într-un loc dintr-un sat, păzit de „paznici albi". Oamenii albi purtau curele cu săbii şi aveau cizme de piele. îl dezgustau: „ Ei put!" L-am mutat înainte pentru a vedea ce s-a întâmplat. Vocea îi era plină de ură şi furie: „Ne înfometează... ne bat... vor să îngenunchem în faţa Dumnezeului lor". Am întrebat cum este reprezentat Dumnezeul lor. „Omul acela spune că îl cheamă Padre. Mă dezgustă. Trebuie să ne închinăm în faţa lui şi a crucii de lemn." Vorbea de parcă ar fi avut un gust prost în gură: „Ei spun că drumul spre mântuire este prin omul de pe cruce şi că noi nu suntem altceva decât nişte animale". Avea un accent distinct, pe parcursul acestei relatări emoţionante. „Ei cred că suntem animale. Ne bat ca pe animale. Ne adună ca pe animale. Ne ucid ca pe animale." Era extrem de supărat şi plângea, în timp ce spunea: „Am să mănânc rădăcina. Am de gând să mă sinucid." A spus că trebuia să vină o barcă, ca să îi ducă undeva. Acest lucru l-a speriat: „Se spune că ne duc undeva... şi apoi vom muri. Ei spun că sunt stăpânii noştri şi ai pământului

nostru. Dar nu poţi deţine pământul. Este al lui Dumnezeu. Suntem poporul lui Dumnezeu.” Era atât de speriat încât a crezut că era mai bine să se sinucidă mâncând rădăcina, despre care ştia că este otravă. „Mă doare stomacul!” Am înlăturat orice senzaţie fizică, pentru ca el să poată explica ce se întâmplă. „L-am
ucis pe Padre. L-am păcălit să mănânce rădăcina. El mă place. El mă atinge. (Plânge) I-am spus că e delicioasă! El e ca un şacal. Este puternic şi pute, dar am să îl omor.” Era mândru că l-a păcălit pe preot să mănânce rădăcina.

D: Nu ţi-a plăcut acest om, nu-i aşa?

J: Nu... Mi-a făcut rău. – El îmi face ceea ce omul nu îi face omului! (Vorbeşte cu o voce foarte groasă) El nu e un om al lui Dumnezeu... nu al Dumnezeului meu!

Vocea îi era plină de atât de mult dezgust şi ură, încât nu era nevoie de multă imaginaţie ca să înţelegi despre ce vorbea. Deci nu voi intra în detalii, pentru cititori.

J: Am fost viclean ca leoaica. I-am spus „bun de mâncat”. Am mâncat primul. I- am dat cea mai rea parte din rădăcină. Şi a mâncat-o.

Pe băiat îl durea stomacul şi nu a durat mult ca să moară. Era în afara corpului şi se uita la trupul său, care zăcea pe pământ. „M-a irosit omul alb... şi Dumnezeul omului alb.” A văzut că încercau să îl ajute pe Padre, dar ştia că nu îi puteau face nimic şi va muri. A zâmbit: „Mi-am răzbunat mama”. L-am întrebat ce avea de gând să facă, acum că a ieşit din corp.” Am să dansez. Dansez pentru cei care strigă şi plâng şi voi dansa până când familia mea se va întoarce acasă... Vreau ca aceşti oameni să plece, şi voi

dansa până când oamenii mei se vor întoace acasă. I-au luat pe toţi şi m-au lăsat cu Padre, pentru că îi plăcea de mine. – Dar acum pot merge oriunde. Sunt liber. Sunt liber!”
D: Eşti liber acum. Te-ai sinucis şi l-ai ucis. Simţi că a fost pentru un motiv întemeiat?

J: Da. Trebuia să îl opresc să mai facă rău altor oameni şi să ne facă să îngenunchem la crucea lui. Era puternic. în mintea sa el era un Dumnezeu, iar cei din jurul lui îl ascultau şi se plecau la cuvintele lui. Acum nu îl mai au pe Dumnezeul lor dezgustător.

Apoi am pus-o pe Julie să se îndepărteze de scenă, lăsându-l pe băiat să îşi continue propria călătorie. Am chemat SC-ul şi l-am întrebat de ce a ales să ne arate această viaţă.

J: Din dragoste pentru comunitate, sacrificiile sunt adesea făcute atunci când te aştepţi mai puţin, chiar şi de cei foarte tineri.

D: A fost o viaţă destul de violentă, nu-i aşa?

J: Doar partea aceea. Restul a fost bun. Sunt multe de spus despre sacrificiu, comunitate şi iubire. A avut întotdeauna o iubire profundă în inima sa. Este vorba de iubirea supremă.

D: Dacă în viaţa aceea a ucis, crezi că a fost din iubire?

J: Nu. A simţit că dacă îl va ucide, asta va face ca alţi băştinaşi să nu mai fie adunaţi din alte sate, după ce acest om puternic nu va mai fi.

D: Pentru că acest om al lui Dumnezeu nu ar mai fi acolo?

J: Da, dar nu a putut opri lucrurile. Erau prea mulţi albi. Ei doar l-au înlocuit pe cel pe care l-au pierdut.

D: A făcut ce a crezut că era cel mai potrivit. (Da) S-ar putea să fi ajutat unii oameni făcând asta. (Da) Ce legătură are asta cu viaţa lui Julie de acum?

J: Uneori ea crede că se sacrifică pentru a-i ajuta pe alţii, şi chiar face asta.

Ajută pe oricine îi cere atenţia şi are nevoie de sacrificii. Dar acest lucru nu este sănătos pentru ea. Trebuie să îşi ia timp pentru ea însăşi şi să îşi vindece durerea... durerea autoprovocată. Ca atunci când a luat rădăcina.

D: Felul în care s-a sinucis atunci are vreo semnificaţie în viaţa ei de acum ?

J: Ceea ce ingerează ea acum este o otravă. Medicii cred că o ajută. Ei încearcă să o ajute pe Julie, dar de fapt îi fac rău.

D: Deci crezi că medicamentele prescrise de medici nu sunt bune pentru ea?

J: Nu. Şi crezând că face ceea ce trebuie, ea se sinucide.

D: Se sinucide din nou, vrei să spui? (Da) Dar nu vrem asta, pentru că în viaţa de acum, asta nu este lecţia de învăţat, nu-i aşa? (Nu) Ea a învăţat deja acea lecţie. (Da) în această viaţă are treabă de făcut. Ea va ajuta mulţi oameni.

J: Mulţi oameni, da.

D: Deci nu vrem să se otrăvească din nou.

J: Nu. Ea a ajutat câţiva oameni în viaţa de atunci, dar acum poate ajuta mulţi oameni. Dacă nu ia otrava.

D: Care sunt medicamentele pe care nu vrei să le ia?

J: Medicamentele neurologice pentru durere şi medicamentele obişnuite pentru durere cu Tylenol... sunt rele... medicamentele prescrise cu Tylenol. (Cu o voce ca tunetul) Tylenolul omoară! îi afectează ficatul şi rinichii. Tylenolul o ucide! Trebuie să se oprească! Chiar şi atunci când are o durere de cap, dacă foloseşte Reiki, poate face durerile de cap să dispară.

D: Puteţi curăţa din corpul ei medicamentele pe care le-a luat deja?

J: Da, putem.

D: Mai ia vreun alt medicament pe care nu vrei să îl ia?

J: Da. Nu este necesar ceea ce i-a dat psihiatrul.

D: Antidepresivele?

J: Da. Să renunţe la ele, să oprească tratamentul... Să nu le mai folosească

deloc. *D: Vrei să renunţe la ele deodată sau treptat?*

J: Vrem să oprească tratamentul!

D: Va provoca acest lucru vreun efect asupra corpului, dacă opreşte tratamentul? Nu vrem să facem rău organismului.

J: Poate avea schimbări extreme de dispoziţie, dacă se opreşte complet. Poate alege oricare din cele două variante. Cel mai bun lucru ar fi să înceteze complet tratamentul. Din punct de vedere emoţional poate fi dificil să te opreşti complet, dar va dura doar aproximativ o săptămână.

Nu credeam că va dura foarte mult să elimine toate aceste substanţe nocive din sistemul ei.

D: Deci poate avea schimbări de dispoziţie în acea perioadă de timp, dar va şti de unde vin.

J: Da. Se va echilibra.

D: Vrem ca ea să fie echilibrată. Mai este ceva ce vrei să nu mai ia?

J: Medicamentele pentru deficitul de atenţie. Nu e nimic în neregulă cu mintea ei. Este foarte conştientă de sine.

Am descoperit că de multe ori, atunci când clientul ia mai multe tipuri diferite de medicamente, ele interacţionează între ele şi adesea produc efecte nedorite. Am menţionat că medicii voiau să o opereze la ficat. Acest lucru supără întotdeauna SC-ul, căruia nu îi plac operaţiile. A spus că ficatul îşi va reveni, dacă va opri tratamentul cu Tylenol şi cu alte medicamente pentru durere. „Nici o operaţie…
nu sunt necesare operaţii!” Am rugat SC-ul să intre în corp în zona ficatului şi să facă nişte reparaţii. Julie era programată să facă un RMN la întoarcerea acasă. M-am gândit că dacă medicii vor face analizele şi vor vedea că nu e nimic în neregulă, nu vor mai dori să o opereze. „Nu, nu vor mai dori.”

D: Ştiţi cum sunt medicii, cu aparatele lor.

J: Da. Le oferă dovezile concrete, pe baza cărora acţionează.

SC a spus că lucrează deja la ficat şi l-am întrebat ce face. întotdeauna sunt curioasă şi vreau să aflu ce face. Când SC lucrează nu mai vorbeşte, dar eu îl pun să îmi descrie ce face, ca să văd cum progresează. Mi-a spus în trecut că pot vorbi cu el, în timp ce lucrează.

J: Presiunea din interiorul ficatului creşte şi creează presiune. Mă rotesc în jurul lui cu o energie care vindecă. Corpul ei a acumulat energie în timp ce vorbim, astfel încât acum pot face asta.

D: Când ea va merge la doctor şi el o va scana, va observa ceva diferit?

J: Oh, da.

D: Desigur. Dar nu va înţelege, nu-i aşa? (Râde)

J: Nu vor înţelege nimic. – Corpul ei s-a înfierbântat foarte tare, din cauza cantităţii mari de energie. Aveam nevoie să se adune energia în corp, ca să putem face asta. Dar de fiecare dată asta ne uimeşte.

D: Vindeci stricăciunile pe care le-a făcut Tylenolul? (Da) Medicii vorbeau despre scoaterea ficatului şi introducerea altui ficat... printr-un transplant.

J: Şi ea a spus că asta îi face să tremure ficatul. (Am izbucnit în râs) Acest lucru a arătat că ficatul are o conştienţă proprie. A reacţionat la gândul de a fi îndepărtat din corp.

D: Nu i-a plăcut ideea. Doctorii au o singură soluţie – operaţia.

J: Da. Mutilează corpul. Dar acest corp a trecut prin atâtea încercări. A fost destul de mutilat.

D: Nu vrem să îi mai lăsăm să îl mutileze, nu-i aşa?

J: Nu, nu are nevoie. – Dar este încăpăţânată.

Am rugat SC-ul să se uite şi la alte părţi ale corpului care aveau probleme, de exemplu la zona lombară. „Sigur, pot face asta”. Am întrebat care era cauza problemei.

J: Sincer? (Da) Trecutul ei... din păcate a alunecat şi a decăzut în viaţă şi în spirit.

în timp ce lucra în corp, am întrebat dacă a existat cineva în acea viaţă pe care să îl cunoască acum, în viaţa prezentă. A spus că frăţiorul era James, un prieten bun în această viaţă. Desigur, m-am întrebat dacă Padre era cineva cunoscut în această viaţă. A confirmat ceea ce bănuiam, că Padre a fost bunicul ei în această viaţă. în timpul interviului nostru, Julie mi-a mărturisit că bunicul ei a molestat-o când era copil. Se pare că făcuseră un contract pentru a fi din nou împreună (în roluri diferite), pentru ca el să poată răscumpăra ceea ce i-a făcut băiatului. Dar se pare că el nu şi-a învăţat lecţia, pentru că a perpetuat problema sexuală. în loc să îşi răscumpere greşeala, a acumulat şi mai multe datorii. L-am întrebat pe SC despre karma.

J: Ea şi-a achitat karma. Acest om are multă karmă. Iar acum a repetat greşeala. Este problema lui, nu a ei.

D: Dar Julie nu mai avea nevoie să îşi achite karma. Ai spus că şi-a rezolvat karma.

J: Aşa este. Ea îl iubea.

D: Deci într-un caz ca acesta, crima şi sinuciderea nu sunt considerate negative?

J: Nu într-un astfel de caz. Părea a fi singura soluţie, pentru un băiat de paisprezece ani. – S-au întâmplat lucruri esenţiale şi pentru ea, când avea paisprezece ani.

D: Există o legătură?

J: într-un fel. Ea a găsit iubirea în loc de ură... harul în loc de furie.

D: A făcut o mastectomie la paisprezece ani.

J: Da, a făcut-o.

D: Există vreo legătură?

J: Nu cu acea viaţă, în mod deosebit. în afară de durere şi suferinţă şi de mutilarea propriei persoane. Noi credem asta, dar nu este întotdeauna necesar să existe o legătură. Are de a face şi cu mama ei. Ea a vrut să fie o mamă bună pentru fiica ei. A vrut să o ajute. Chiar dacă ştia că masa era benignă, a insistat. I-a spus că tumora este canceroasă, deşi nu era. Julie nu ştia să facă diferenţa. Şi biata fată şi-a pierdut sânul. Mama ei a cerut ca sânul să fie reconstruit după extirparea tumorii. Iar sânul a făcut o infecţie oribilă cu stafilococ, care aproape că a ucis-o. Ea nu are nici o amintire despre asta. Ştie doar că a fost foarte bolnavă şi că a stat multă vreme la spital.
Mi s-a părut interesant că acest lucru s-a întâmplat la aceeaşi vârstă la care băiatul a experimentat trauma în viaţa trecută. Dar acum că a înţeles toate acestea, nu ar trebui să mai aibă probleme fizice. SC a insistat că ea a avut destule probleme fizice.

Apoi am pus întrebarea inevitabilă: „Care era scopul ei în această viaţă?" Ar trebui să scrie, deşi credea că este ceva dificil. Se simţea atrasă de profesia de vindecător, dar SC a considerat că nu era o idee bună pentru Julie. „Este posibil să funcţioneze uneori, dar trebuie să fie conectată la un nivel foarte profund, ca să fie ceva de durată. Ea este prea empatică. Preia ca un magnet bolile şi energia oamenilor."

A avut o surpriză, când am întrebat despre soţul ei. Avuseseră probleme, iar el se gândea fie să se retragă, fie să meargă la o altă bază militară din Washington. „Pensionarea e încă departe. E prea devreme să se pensioneze acum."

D: Poţi să vezi ce se va întâmpla cu el?

J: Da. Se recăsătoreşte. (A fost o surpriză.)

D: Vrei să spui că nu vor rămâne împreună?
J: în cele din urmă, nu. Deşi ea crede că asta îşi doreşte, şi o întristează foarte tare gândul că se va întâmpla aşa ceva. El va accepta postul la Washington, iar ea va rămâne în Virginia.

D: Cum va putea Julie să se întreţină singură?

J: Va începe prin a se întoarce la şcoală şi va urma câteva cursuri, nimic extins. Educaţie... nu într-o universitate. Asta va deschide o uşă ca să cunoască oameni noi... conectare. Va întâlni un domn mai în vârstă, care o va ajuta să capete încrederea necesară pentru a scrie.
Nu mai aveam mult timp, dar ea mai avea o întrebare. De multe ori în timp ce dormea, vorbea în alte limbi. Soţul ei le înregistrase chiar pe casetă. Voia să ştie ce se întâmplă când se manifestă acest fenomen.

J: Canalizează alte vieţi. Amintiri... amintiri celulare. Vorbeşte limba de atunci.

D: Mă gândeam că atunci când a luat otrava, poate că asta a afectat-o în această viaţă. în acea viaţă i-a cauzat dureri de stomac.

J: Nu. Există un contrast între a lua ceva care crezi că te va ajuta şi a lua ceva ca să mori.

Mesajul final înainte de a pleca: „Nu mai lua medicamentele. Să ştii că eşti deschisă mediumic pentru noi. îţi trimitem informaţiile iubitoare despre care vei scrie.

Primesc arareori ştiri de la clienţii mei după şedinţe, dar Julie mi-a trimis un e- mail pentru a-mi spune ce s-a întâmplat după aceea:

„în noaptea de după şedinţă, am adormit în drum spre locuinţa mea din Virginia. Prietenul meu cel mai bun era la volan. La un moment dat m-a trezit ca să mă întrebe dacă sunt bine, pentru că eram udă leoarcă de sudoare. Era ca şi cum corpul meu fizic încerca să dea afară toate medicamentele toxice. Niciodată nu am mai transpirat aşa şi nici nu îmi imaginez că o voi mai face vreodată. îmi puteam storce rochia, la propriu!

în luna mai avusesem un canal biliar deschis de 14 mm, care a făcut ca bila să se scurgă în intestine. Eram programată la operaţie şi figuram şi pe lista de transplant hepatic, pentru un ficat nou cu canale de dimensiuni sănătoase. (Sesiunea noastră a fost în luna iunie)

Luna trecută (în septembrie) am făcut în sfârşit al doilea RMN şi medicii au fost
uluiţi de rezultate. Au rămas cu gura căscată. Au spus că e ca şi cum ar fi privit la sistemul hepatic şi ductal de la două persoane diferite. Am avut un canal biliar cu cicatrici de 14 mm, care nu se putea închide din cauza cicatricilor. Acum am un canal biliar de 9 mm, fără semne de sclerozare sau cicatrici. în aceste condiţii, transplantul de ficat nu mai este necesar. Nu mai sunt bolnavă în stadiu terminal. Singurul lucru care s-a schimbat a fost că am întrerupt toate medicamentele şi Tylenolul pentru durere. Aşa cum m-a instruit în mod insistent şinele meu superior. FĂRĂ TYLENOL! Era otravă.

în aceeaşi perioadă în care am făcut această sesiune, au apărut anunţuri pe CNN şi în ziare, care avertizeau oamenii despre consumul medicamentelor care conţin acetaminofen. Tylenolul şi alte medicamente pentru durere conţin această substanţă, care dăunează ficatului. După această sesiune, am încercat să avertizez oamenii despre pericolele acestor medicamente.

Am mai avut şi alţi clienţi cu reacţii de epurare a toxinelor, după astfel de sesiuni. Unii au vărsături, alţii diaree sau transpiraţie. Fiecare client are simptome diferite. Interesant este că clienţii îşi fac griji doar rareori. Ei înţeleg că otrăvurile sunt eliberate din organism, iar simptomele nu durează foarte mult. Este o epurare.

Capitolul 17 O SINUCIDERE

După ce s-a desprins din nor, Evelyn s-a văzut cum stătea pe un munte şi privea în jos, într-o vale de sub ea. Erau mulţi copaci iar valea era atât de adâncă, încât soarele nu putea ajunge în fundul ei. Era un loc frumos şi curat. Stătea lângă o clădire în stil chinezesc cu acoperişuri curbate, pe care o percepea a fi un fel de mănăstire. înăuntru erau podele de lemn şi multe obiecte strălucitoare, printre care o statuie a lui Buddha. Era o cameră mare, cu alte încăperi în lateral. Lumina venea de sus, de parcă sala era deschisă spre cer. Pe podea erau covoare din bambus şi o grădină în miniatură, cu un copac bonsai în mijloc.

A existat confuzie când s-a uitat prima oară la corpul ei. Nu era sigură dacă era bărbat sau femeie, dar a văzut că purta o robă lungă cu o broderie complexă mov şi aurie, precum brocartul chinezesc. Avea peste douăzeci de ani şi un păr negru, drept şi aspru. Pielea ei era de un galben pal, nici măsliniu, nici alb. Mânecile îi erau foarte largi şi a putut să vadă că purta o brăţară de jad pe mâna stângă. A fost surprinsă să vadă că avea unghii lungi. Locul se simţea ca o mănăstire, pentru că acolo nu locuiau familii. Fiecare om avea camera lui, foarte simplă, în care dormea. Mâncau în dreptul unor mese mari şi stăteau pe podea. I-a văzut în faţa unor castroane cu supă.

I-am cerut să vadă cu ce se ocupa de obicei. S-a văzut scriind manuscrise pe hârtie albă înaltă, de formă dreptunghiulară. „Arată ca o tabletă. Nu folosesc un penson. Este un toc cu cerneală. Nu scriu de la stânga la dreapta. Scriu în sus şi în jos. Scriu manuscrise iluminate.” Am întrebat ce vrea să spună prin „iluminate”. „Cu poze în colţ. E atât de frumos! Scriu multe cuvinte, dar există chenare ornamentale sau litere decorative, care sunt foarte frumoase. Cred că eu fac totul, atât desenele cât şi scrisul. Desenele sunt partea distractivă. Nu ştiu dacă e ceva religios sau dacă suntem studenţi. Acum ne-am adunat cu toţii la masă şi părem a fi de aceeaşi vârstă. S-ar putea să fiu student. Nu vreau să plec de aici.” Deodată a fost copleşită de emoţie. Nu puteam să înţeleg de ce. A început să plângă. „Nu vreau să plec de aici. îmi e atât de frică. Sunt atât de fericită aici.”

Locuia acolo de câţiva ani.

Am mutat-o înainte, la o zi importantă. „Ne adunăm cu toţii în această sală de şedinţe. Cred că ne vor spune ceva. – E un bărbat care vorbeşte. Cred că este un războinic. Are o sabie. Este o preluare militară. Nu va mai fi cum a fost." începe să vorbească tare deodată, de parcă ar fi fost agitată sau speriată. „Nu îmi place acest om! îl văd numai pe el acum, dar e o armată întreagă." Apoi, pentru prima dată, a devenit conştientă de ce sex era. „Suntem fete. Aici locuiesc numai fete. Cred că este o mănăstire pentru că locuim toate acolo, şi suntem de aceeaşi vârstă şi de acelaşi sex."

D: Dar acum a venit armata asta, soldaţii?

E: Şeful lor este aici şi le ordonă să ia în stăpânire locul... încearcă să ne spună că totul va fi bine. Dar nu va fi bine. Minte de îngheaţă apele. O poţi vedea pe faţa lui. Nu suntem proaste.

D: Ei cred că nu vă daţi seama ce se întâmplă, fiindcă trăiţi izolate aici.

E: Exact. Este o şcoală situată într-un loc frumos, deasupra unui defileu. E greu să ajungi aici şi nu vedem mulţi oameni, dar asta nu înseamnă că nu putem vedea scrisul mare de pe perete, ca să zic aşa. Nu suntem proaste. – Nu e bine ce se petrece. Cred că intenţionează să îşi aducă aici locotenenţii. Armata e jos, în faţa munţilor. – Asta nu e destinaţia lor finală. E doar un popas pe drumul lor, fiindcă avem tot ce le trebuie şi suntem numai femei. Ne vor forţa să ne culcăm cu ei. Altfel de ce ar veni aici? – Cred că am să mă sinucid!

Simţeam cum creşte în ea frica. îi venea greu să vorbească despre asta. A trebuit să o încurajez că poate să îmi spună orice, pentru că voi înţelege.

E: Ne vor viola şi va fi oribil. Se îmbracă bine şi arată destul de îngrijiţi, dar sunt
nişte animale. Pentru ei e o distracţie. (Se uita în mod evident la un viol.)

Cât va dura? Ce se va întâmpla? Am să merg la marginea prăpastiei şi am să sar în ea. Este îngrozitor. Situaţia nu are cum să se îmbunătăţească. Voi alerga afară din casă. Pe margine este o lespede de piatră ascuţită, care iese în afară. Peretele muntelui coboară foarte mult, până jos. E întuneric. – Am să alerg spre margine foarte repede, ca să nu am timp să mă gândesc şi mă va prelua impulsul... E o distanţă mare până jos. E mai bine aşa.

D: Este e o soluţie?

E: Asta am să fac. Chiar acum. – Gata, s-a terminat!

D: Ce ai făcut?

E: (Cu o voce lipsită de emoţie) Nu am vrut să trăiesc aşa. Am sărit!

D: Cum a fost să cazi în prăpastie?

E: Cred că a fost înfricoşător. Aerul urca foarte repede. Şi picioarele mi se zbăteau în jurul meu, dar ştiam că atunci când voi ajunge la fundul prăpastiei voi fi moartă, pentru că era o distanţă lungă până jos. – M-am zdrobit de sol. Văd un cadavru acolo. E linişte şi sunt singură acolo. Nu e nimic care să deranjeze. Nu doare acum. Este în regulă.

D: Acum că eşti în afara corpului, îţi poţi privi întreaga viaţă dintr-o perspectivă diferită. Ce crezi că ai învăţat din acea viaţă?

E: în cea mai mare parte, a fost frumos. Cred că am învăţat să nu opun rezistenţă. Dacă rezişti, totul devine mai greu.

D: Ai simţit că e singura cale de ieşire din situaţie, nu-i aşa?

E: Poate că aş fi putut trăi şi aş fi putut să le ajut pe celelalte fete. Poate că aş fi reuşit să îmi refac viaţa, după plecarea militarilor. Dar nu ştii niciodată. Poate că n-aş mai fi rămas în viaţă după ce au plecat, poate ne-ar fi ucis pe toate. Nu ştiu. Nu voi şti niciodată ce s-ar fi putut întâmpla. – Sunt doar nişte bărbaţi şi trupurile noastre erau pentru ei doar nişte jucării.

D: M-am întrebat dacă eşti supărată pe ei.
E: Eram supărată pe ei. Eram îngrozită, dar după ce am murit nu am mai fost. E doar un lucru care s-a întâmplat. Nu cred că ei ar fi putut face ceva diferit. Erau un produs al mediului lor. (începe să râdă.) Mă întreb dacă am făcut mizerie, când am căzut. A fost destul de dramatic.

D: Da. Dar unde vei merge acum ? Ai idee unde mergi ?

E: Mă întorc şi e ceva în spatele meu... ceva uşor şi pufos ca un nor, care mă atrage. Am sentimentul că pot merge în acest loc. Acolo sunt oameni pe care îi cunosc deja. Oameni pe care i-am cunoscut înainte să cobor. – E ca şi cum m-aş întoarce acasă... nu ştiu cum să spun, dar îi cunosc. E ca un fel de şcoală. Te duci şi întrebi: „Ce crezi despre asta?" Apoi te întrebi: „Oare am făcut ce voiam să fac?"

D: Discuţi despre ceea ce tocmai ai experimentat? (Da) Ce spun ei despre ceea ce ai experimentat?

E: Ei nu te judecă. Te lasă să vorbeşti. Te ajută să înţelegi că nimic nu este bun sau rău. A fost frumos, dar a existat şi această urâţenie extremă. – Nu ştiu ce voi face acum. Cred că acesta este un loc de aşteptare şi de alinare. Cred că voi avea o altă viaţă. (începe să plângă) încă nu ştiu cum va fi. îi cunosc pe aceşti oameni. Am mers la ei şi m-au întrebat: „Deci, cum a fost?" Toţi ştiau ce s-a întâmplat. Cred că e un loc unde mergi ca să discuţi despre aceste lucruri.

D: Cum este locul acela?

E: Ei poartă aceste robe albe. Nu există nici o diferenţă de statut între cei de aici. Ştii că cineva este mai matur după ceea ce simţi faţă de el, nu din felul în care se îmbracă.

D: Şi evaluezi ce ai făcut?

E: Ştiam de când am intrat prima dată acolo că asta urmează să facem, şi mă bucur. Pare ciudat să spui aşa ceva, după o astfel de experienţă. – Dar e atât de bine să mă întorc aici. Se simte ca acasă. Este un loc bun. Celălalt loc a fost doar o experienţă. Oamenii în alb... aici e acasă.

D: Ai spus că veţi discuta ce vei face în continuare?

E: Tocmai am văzut într-o străfulgerare, că voi avea altă viaţă. O văd venind. E

ca un cerc care vine spre mine.

D: Va merge vreunul dintre ei cu tine?

E: Cred că unii ar putea, dar încă nu vreau să plec. Cred că trebuie să aleg ce vreau să fac. Ei îmi dau sfaturi.

D: Ce îţi spun ei?

E: Aud cuvântul „limite”. Ar trebui să ne cunoaştem limitele.

D: Ce înseamnă asta ?

E: Ei bine, eu m-am sinucis. (Râde) Se discută despre viaţa care s-a încheiat. Sinuciderea a fost o opţiune. Nu cred că este considerată optimă, dar când alegi experienţe dificile, trebuie să fii sigur că le poţi face. E vorba de a-ţi cunoaşte limitele. Pentru că dacă intri într-o situaţie foarte intensă şi nu faci faţă şi te blochezi, înseamnă că ai ajuns la limita a ceea ce poţi face. Sau ai putea să iei lucrurile uşor şi să adopţi o atitudine diferită. Aş fi putut continua şi poate că aş fi ajuns într-un alt loc. Dar am vrut să se termine. Am vrut să ies de acolo.

D: Ce poţi spune despre următoarea ta viaţă? îţi arată ce va fi?

E: Va fi complet diferită. Poate fi cea în care mă aflu acum. Aşa cred. Văd doar crâmpeie. Nu ştiu toată povestea. Văd viaţa asta în care mă aflu acum.

D: Ce vor ei să înveţi în următoarea viaţă în care vei merge?

E: Să las lucrurile să curgă şi să nu rezist.

Evelyn a primit nişte răspunsuri, şi chiar a identificat nişte oameni din viaţa ei de acum, care fuseseră cu ea în acea viaţă. Dar m-am gândit că am putea obţine mai multe răspunsuri dacă aduc SC-ul. L-am întrebat de ce i-a arătat acea viaţă. „Ca să vadă că golul care a determinat-o să se sinucidă nu este real şi nici golul pe care îl simte acum nu este real.”

D: De ce simte acest gol acum? (Evelyn e copleşită de emoţii şi începe să plângă)

E: Pentru că toţi oamenii cu care a venit aici au plecat. Am aranjat ca ei să vină împreună.

D: în acea viaţă, Evelyn s-a sinucis pentru că se afla într-o situaţie din care simţea că nu există ieşire. (Da) Ştiu că nu condamni pe nimeni... nu există bine sau rău. Dar încerc mereu să înţeleg sinuciderea. Ştiu că sinuciderea este adesea condamnată, pentru că se consideră că rupe contractele.

E: în acest caz, a fost o opţiune. Nu a fost ceva rău. S-a simţit ca ceva rău, dar nu a fost. Poate nu a fost cel mai inteligent lucru de făcut, dar atât a putut să facă ea...

D: Cum se aplică asta în viaţa ei prezentă? Ce trebuia să înveţe din asta?

E: Să meargă mai departe. Să nu se dea bătută. A renunţat de multe ori la luptă, în această viaţă. Trebuie să înceteze să o mai facă. Nu are rost, în acest loc frumos care este „Pământul". Viaţa e atât de frumoasă. Ea trebuie să fie fericită... cu ceea ce se întâmplă în fiecare zi. – Tu ai ales să vii aici. Există mai multe dimensiuni decât ştii. Poţi simţi bucuria. Nu s-a terminat. Poţi simţi bucuria.

Probleme fizice: A avut astm toată viaţa.

E: Ea nu vrea să respire. Ea rezistă la multe lucruri acum. Şi-a ţinut respiraţia până la capăt, atunci când a sărit. Nu mai trebuie să facă asta. – Uneori se simte rău, când nu poate face faţă limitelor. Putem vindeca această boală. Nu este cu adevărat acolo. Nu e nimic în neregulă cu plămânii ei. Ea singură creează această problemă în organism. S-a obişnuit cu frica, dar nu are nevoie de ea. Ea aşteaptă să se întâmple lucruri rele. Nu trebuie să îţi fie frică. Trebuie să înţeleagă că nu are de ce să se teamă. E supraponderală: „Ea a vrut asta. Pe bune! (Râde) Pentru că s-a simţit în siguranţă. I-a plăcut. Nu ar trebui să îşi facă asta. Problema va dispărea de la sine. Ea ştie că suntem foarte uşori în interior şi că ne putem ridica de pe

pământ, dacă vrem. – Nu se aştepta ca viaţa ei să fie atât de lungă şi a cam renunţat la ea. Dar mai sunt foarte multe lucruri de făcut. Ea nu îşi numără realizările.

Capitolul 18 O SINUCIDERE DE INIMĂ FRÂNTĂ

Când Helen a coborât din nor, mi-am dat seama după expresia feţei că ceva o deranja. A şoptit că stă singură printre multe pietre funerare noaptea, într-un cimitir. Era o ceaţă care se rostogolea şi îi era frig. „Nu îmi place aici. Mă face să plâng." Părea foarte tristă şi singură. „Mă uit în jur, dar nu găsesc ceea ce caut. – Sunt tristă... de parcă ar fi murit cineva. A murit cineva. – încerc să găsesc ceva." Apoi şi-a dat seama că era o tânără de douăzeci de ani, îmbrăcată cu cizme negre şi cu o rochie lungă, acoperită cu o pelerină. Vocea ei a căpătat apoi un accent englezesc: „Caut pe cineva şi nu îl găsesc. – Este un copil... Cred că îmi caut copilul." Apoi a început să plângă: „Un băieţel. Cred că am pierdut copilul. Am pierdut copilul!" Chiar dacă plângea, am încurajat-o să îmi vorbească despre asta. „Era bolnav, dar şi eu eram bolnavă. Bolnavi de febră. M- am trezit şi el nu mai era. încerc să îl găsesc în cimitir. încă nu avea cinci ani. Sunt tristă... foarte tristă. – Cred că am pierdut şi un bebeluş."

Pierduse doi copii în acelaşi timp, din cauza bolii. Erau puţine medicamente, aşa că nu s-a putut face nimic. Soţul ei nu s-a îmbolnăvit, doar ea şi copiii. „S-a întâmplat foarte repede." A spus că locuiau într-un orăşel. Numele suna ca Siking (?), în Anglia. „Un orăşel foarte umed, rece şi întunecat." Apoi şi-a dat seama că soţul ei Rob din viaţa actuală, era soţul ei şi atunci. „Văd acest cimitir şi mă uit în jur... mă simt pierdută, fără copiii mei. Nu am fost acolo (nu era conştientă). Eram bolnavă. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu ei. Sunt în morminte... în morminte."

D: Deci s-a întâmplat în timp ce erai bolnavă? De aceea nu ştiai unde i-au

îngropat? (Da) Soţul tău ştie unde sunt?

H: El vine la mine. îmi arată. – Simt că îmi pierd minţile... simt că înnebunesc. (Plânge) Nu pot... Pur şi simplu nu pot suporta.

D: Este un mare şoc. (Da) Deci te-ai făcut bine şi atunci ţi-au spus?

H: Dar ştiam... ştiam. Da. – O! Cred că am avut un copil în mine. Se pare că a fost un copil care a murit în mine.

D: Acesta e cel pe care l-au îngropat, sau e vorba de altul?

H: Era un făt în mine şi un băiat... un băieţel cu părul blond.

D: Deci febra a ucis copilul din tine.

H: Da, de aceea am fost bolnavă.

D: I-au luat şi i-au îngropat, iar acum îţi arată unde sunt îngropaţi?

H: Văd o movilă de pământ. Şi o piatră de mormânt... o cruce mică.

D: Scrie ceva pe piatra funerară ?

H: Cred că... Thomas... Scrie Thomas C. Şi o dată: 1873.

D: Dar nu puteai face nimic, nu-i aşa?

H: L-am dezamăgit. Aveam o datorie. Este o datorie să ai copii. Simt că mi-am dezamăgit soţul.

Am petrecut ceva timp consolând-o şi spunându-i că nu e vina ei şi că nu putea face nimic. Acest lucru este important, pentru că uneori aceste situaţii se repetă în viaţa actuală şi pot fi cauza a numeroase probleme (fizice şi de altă natură).

D: Cum îl afectează asta pe soţul tău?

H: Este trist şi dezamăgit, dar încă mă iubeşte. Se simte vinovat. Crede că ar fi putut face ceva mai mult.

D: Sunt momente în viaţă, când nimeni nu poate face nimic. Ai spus că erau foarte puţine medicamente. (Corect) – Dar cel puţin ştii unde sunt. I-ai găsit, nu- i aşa ?

H: Da... în Rai.

D: Ce face soţul tău în acel oraş ?

H: Face parte din cler. Are grijă de biserică. Văd haine alb-negre.

D: Este preot?

H: Da, ţine în mână o Biblie şi o cruce catolică... da... E un om evlavios. Este foarte respectat. – Simt că nu valorez nimic.

D: Aşa te tratează?

H: Nu. El mă tratează doar ca pe o femeie. Mă tratează doar ca pe o

servitoare. *D: Aşa sunt tratate femeile în acel loc?*

H: Da... şi am eşuat. Pentru că nu i-am dat un copil.

D: Dar i-ai dat copii.

H: Ştiu, dar acum sunt doar eu... Aşa se întâmplă... copiii mor. E prea frig aici... prea umed. (Pauză) – Cred că pur şi simplu îmi ies din minţi. (Etristă) Nu vreau să mai stau aici. – Pur şi simplu nu mai vreau să trăiesc.

D: Nu crezi că vei mai putea avea copii?

H: Nu. El mă ignoră. Nu mă atinge. S-a închis în el. Stă în camera lui.

D: Dar trebuie să iasă, pentru a ajuta oamenii din oraş.

H: (Cu o voce lipsită de emoţie) E doar o faţadă... slujba lui. – între noi... nu există nici un contact.

D: Deci nu a fost o căsătorie din dragoste. (Nu) S-a căsătorit cu tine doar

pentru a avea copii şi ca să ai grijă de el? (Da) Deci nu mai era nimic pentru care să stai acolo, asta vrei să spui ?

H: Nu. Mor în patul meu.

Am dus-o înainte în ziua morţii, ca să vedem ce s-a întâmplat. întotdeauna instruiesc persoana că poate privi ca un observator, dacă vrea. Nu e nevoie să experimenteze nimic fizic. „Ce s-a întâmplat?”

H: Furie... (Pauză) Eu... m-am sinucis. (E supărată.)

D: Poţi urmări totul ca observator. Nu e nevoie să participi.

H: Văd cum m-am înjunghiat.

D: Ai spus că a fost multă furie?

H: Da. Nu mai puteam să fiu acea persoană... Nu mai voiam să fiu acolo, cu el. Eram atât de supărată pe mine însămi. – Văd cum m-am înjunghiat în stomac şi în inimă. Strigam. – Nu era nimeni acolo, dar Robert a intrat şi m-a văzut moartă, imediat după aceea. – îl văd cum îşi acoperă ochii şi e trist, dar fără emoţie... fără emoţie. Cred că e mai bine pentru el că am plecat. Eram inutilă, pentru el.

D: Dacă nu puteai avea copii, nu aveai nici o valoare.

H: Da. Nu mai eram potrivită pentru viaţa aceea. După ce am pierdut copilul, pur şi simplu nu am mai vrut să fiu acolo. Nu ştiu cum am ajuns în situaţia asta. Nu am înţeles nimic despre viaţă.

D: Deci eşti afară din corp acum ?

H: Da. Văd un corp... dar mă bucur că am ieşit din acel corp. Aveam doar douăzeci de ani.
A privit cum au dus cadavrul în acelaşi cimitir, au săpat un mormânt, au pus-o în el şi au acoperit totul cu pământ. Au pus şi o piatră de mormânt albă cenuşie. „Becca. Rebecca.”

D: Există şi un nume de familie?

H: începe cu C. – E doar un cadavru. Slavă Domnului că nu mai sunt în el. – Când am intrat în acea viaţă, am vrut să aduc lumina în întuneric. Locul acela era atât de întunecat. – Dar a fost prea greu... prea greu.

D: Deci ai plănuit să faci ceva şi nu a funcţionat. Asta vrei să spui?

H: Da. Se întâmplă de multe ori. Nu eşti în siguranţă aici. Inima mea continuă să fie rănită, de fiecare dată când vin pe acest Pământ. (E foarte supărată) Trebuia să fiu iubire... să ajut.

D: Sunt lucruri bune. Ai avut experienţe proaste şi în alte vieţi? (Oh, da!) Spune- mi ce poţi vedea sau ce îţi poţi aminti.

H: Hm... Atât de multe. Multe războaie. Suntem atât de proşti.

D: Ai fost implicată în războaie?

H: Da... dezonorează moartea.

D: Dar când ai intrat în acele vieţi, ai vrut să fii în războaie? (Oh, da) Ai făcut planuri pentru asta?

H: Da. M-am tot gândit că am să pot învinge. Că aş putea face o diferenţă.

D: Chiar şi într-o situaţie ca asta, chiar şi într-un război?

H: Da. – Dar m-am simţit atât de singură şi în acele momente nu m-am putut conecta cu oamenii aşa cum mi-am dorit.

D: Deci ai făcut planuri care nu au ieşit aşa cum ţi-ai dorit?

H: Da. Nu a ieşit cum mi-am dorit.... Văd mult sânge... multă moarte. – Asta nu s-a întâmplat de fiecare dată când am venit pe Pământ. Am avut şi câteva vieţi bune. De aceea am crezut că pot face ceea ce am încercat să fac. Pentru că ştiam că lumina este bună şi că e nevoie de ea.

D: Ai avut intenţii bune.

H: întotdeauna.

D: Dar asta se întâmplă când ajungi aici în corp?

H: E ca noroiul... e atât de greu şi oamenii pur şi simplu nu mă înţeleg.

D: Când intri în corp îţi uiţi planul, nu-i aşa?

H: Da, şi mă duc să mă ascund. Mă ascund. – Tocmai l-am văzut pe Rob (actualul ei soţ). El a fost acolo! A fost soţul meu atunci!

Am mutat-o înainte, când şi-a făcut planuri ca să vină în trup ca Helen. „Poţi să te uiţi la acea parte în care îţi faci planuri?"

H: Ce vrei să ştii?

D: Care a fost planul tău, când ai intrat în corpul cunoscut sub numele de Helen? Acesta este corpul prin care vorbeşti, nu-i aşa? (Da) Să vedem care a fost planul tău, ce ai vrut să realizezi. Nu vrem să facem din nou aceleaşi greşeli.

H: Oh, oricum a făcut-o din nou. – E foarte sensibilă. Ea are o energie în interiorul ei, care este foarte puternică. E ca şi cum nu contează foarte mult ce face. Ea trebuie să păstreze energia pentru acest spaţiu... pentru acest timp nou...

D: Ce fel de energie?
H: Este pentru Pământ.

D: Pământul din perioada în care trăieşte Helen ?

H: Da. Planul a fost foarte simplu. Tot ce trebuie să facă este să fie ea însăşi. Doar să se bucure de viaţă. Asta e tot ce are de făcut.

D: Pare simplu.

H: Ea face ca totul să fie atât de complicat.

D: Deci ar trebui să vină şi să se distreze, de data asta?

H: Da... da... da... da.

D: Şi poartă în ea această energie, despre care vorbeşti? (Da) Ar trebui să facă ceva cu energia ?

H: Ea este un far de lumină.

D: Cum funcţionează acest far?

H: Este pentru zona în care locuieşte. Matricea... reţeaua... acum.

D: Atunci când a plănuit să vină aici, ştia că va locui în această zonă?

H: Ea a ştiut asta dinainte, da, dar nu în mod conştient.

D: Cum ar trebui să răspândească lumina, dacă doar se distrează?

H: îi place să ajute oamenii.

D: Ea ştie că este limitată, aici pe Pământ?

H: Se luptă cu asta. Ea ştie de unde vine şi ştie ce are de făcut aici.

D: De unde a venit? Poate că ar fi bine să ştie.

H: Multe locuri. Sirius este favoritul ei. Este o călătoare. Ea merge peste tot. Are capacitatea de a trăi doar acolo unde este nevoie de ea.

D: Şi nu trebuie să facă nimic... doar să fie acolo... să fie un far de lumină?

H: Este important să o facă. – E greu să împărtăşim totul cu ea, pentru că vrem ca ea să rămână aşa cum este. Ştim că este frustrată. Dar lucrurile trebuie să fie aşa. Personalitatea ei este atât de puternică, încât trebuie să ţinem în frâu egoul. – Dar este foarte protejată. Nu ar trebui să îşi facă griji.

Se pare că Helen făcea parte din al doilea val de voluntari, care a venit să-şi răspândească energia, pentru a ajuta oamenii. De obicei, voluntarii nu trebuie să facă nimic. Trebuie doar să fie. Dar pentru mulţi oameni este greu de înţeles cum poţi influenţa oamenii, doar fiind.

D: Ea vrea să realizeze lucruri şi în această viaţă.

H: Nu prea contează, pentru că totul este în mişcare. Ar trebui doar să se

bucure de viaţa ei. Acesta este scopul ei... să se bucure de viaţă. A avut multe vieţi care nu au fost plăcute.

D: Cea pe care ne-ai arătat-o nu a fost plăcută, nu-i aşa?

H: Nu... asta îi provoacă durere acum. Informaţia este blocată în corpul ei. Deja lucrăm la ea.

Se refereau la inimă (zona pieptului) şi la zona abdomenului, locurile în care s-a înjunghiat.

D: (M-am referit la una din problemele ei fizice.) A spus că există o tumoare fibromatoasă în uterul ei. Poţi să o vezi?

H:Nu e domeniul meu.

D: Acolo s-a înjunghiat, nu-i aşa?

H: Da. Un incident nefericit. (Oftat adânc.)

D: Oamenii greşesc, când cred că nu mai suportă. Problemele fizice sunt cauzate de trauma înjunghierii?

H: Parţial.

D: (M-am referit din nou la problema de natură fizică.) Ea a spus că există o masă fibromatoasă pe partea dreaptă. Ce este asta? Poţi să o vezi?

H: Acesta nu e domeniul meu.

D: Care este domeniul tău?

H: Nu ştiu. (Chicoteşte.) Nu sunt cine crezi. Doar simt compasiune pentru ea. – Nu sunt Subconştientul.

Nu credeam că este dar ne dădea nişte răspunsuri, aşa că am lăsat-o să

vorbească. înainte de a evoca Subconştientul real, am vrut să subliniez ceea ce această parte din ea ne spusese deja. „Vrei să se distreze? Acesta este planul... să se distreze?”

H: Felul în care ştie să răspândească bucuria este foarte bun. Şi asta vrem să creeze ea. Este foarte necesar, în acest moment.

Am încercat să obţin răspunsuri la unele din întrebările mai specifice ale Helenei, dar ei au spus din nou că nu era domeniul lor şi nu au putut să răspundă. „Atunci este în regulă dacă chemăm Subconştientul şi îl lăsăm să răspundă la

mai multe
întrebări?”

H: Te rog, fă ce trebuie să faci.

D: Apreciez foarte mult informaţiile pe care i le-ai oferit-o. Cred că le va asculta şi îi vor fi de ajutor.

H: Ei lucrează la ea.

D: Cine lucrează la ea ?

H: Ghizii ei.

Când am încercat să chem prima dată Subconştientul, mi-au spus că Helen rezistă. „Frica stă la pândă. îi vine greu să se elibereze. Aşteptările ei sunt foarte mari.” I-am explicat că deja a permis să se răspundă la majoritatea întrebărilor şi mai rămăseseră doar câteva. „Creierul ei nu se va opri din gândire.” I-am explicat că s-a oprit deja de peste o oră, iar ea nici măcar nu ştie. Aşa că tot ce trebuia să facă era să se dea la o parte şi să ne lase să terminăm. Putea să privească, dacă vroia. Logica era persuasivă şi se pare că şi-a dat seama că deja se făcuseră multe lucruri, fără ştirea ei. Aşa că a fost de acord să ne permită să continuăm. Prima întrebare pe care am pus-o a fost de ce i-au arătat Helenei viaţa în care copiii au murit, iar ea s-a sinucis.

H: Pentru vindecare... pentru vindecare... (mai tare) pentru vindecare!

D: încă mai poartă amintirea asta în ea?

H: Da. A fost o eliberare să retrăiască aceste lucruri. Pentru a elibera acea amintire.

D: Nici nu ştia că o poartă în ea, nu-i aşa?

H: Nu. Avea doar o vagă idee.

D: A fost cineva în acea viaţă, pe care ea să îl cunoască acum ?

H: Da, soţul ei... soţul ei a revenit acum.

D: De ce s-au întors împreună în această viaţă?
H: Ca să aducă iubirea. Să finalizeze totul... să fie aşa cum şi-a imaginat ea... cu iubire.

D: Pentru că a fost foarte indiferent în acea viaţă, nu-i aşa? (Da) Deci el s-a întors ca să-şi rezolve karma?

H: Karma a fost a ei! Nu ne place când oamenii îşi iau viaţa. A fost o adevărată risipă... A simţit că acea viaţă e fără rost, şi a risipit-o.

D: Dar a trecut prin multe. Simţea că nu mai poate face faţă.

H: înţelegem asta.

D: Deci a trebuit să se întoarcă în viaţa asta, cu acelaşi soţ?
H: Da. E un om bun. Lucrurile sunt mult mai bune acum... Dar ea se îngrijorează prea mult.

D: De ce îşi face griji?

H: îşi face griji dacă îşi va putea asigura traiul.

D: Da, asta a fost una dintre întrebările ei. Este îngrijorată din pricina

banilor. H: Toată lumea este. E ceva uman. Dar nu va fi aşa de greu cum

crede.

SC a continuat să răspundă la întrebările puse de ea despre munca ei şi despre dezvoltarea unui centru. I-au spus să se relaxeze şi să nu-şi mai facă griji, pentru că totul avea să se întâmple la momentul potrivit, iar viaţa ei urma să înflorească.

H: înţelegem că ea se află într-un loc unde există provocări. Trebuie să mai rămână acolo, deocamdată. Ea învaţă să aibă încredere în sine şi să se lase sub îndrumarea divină... cunoaşterea adevărată necesită aceste teste. Trebuie să aibă încredere în ea însăşi. (A început să plângă) Ea este atât de plină de energie. A călătorit în multe locuri din America şi are atât de multă energie. O răspândeşte pe tot Pământul. Pământul are mare nevoie de ea. Este un lucru foarte bun. Vrem ca ea să rămână pe acest Pământ. Are multe lucruri de făcut.

Apoi am vrut să ştiu despre fibromul pe care îl avea în uter. Era întrebarea legată de sănătate, la care cealaltă parte din ea nu a putut răspunde. în munca mea, am descoperit lucruri interesante şi neaşteptate despre tumorile fibromatoase. Aceste informaţii m-au luat prin surprindere, când au început să curgă prin clienţii mei. Tumorile fibromatoase sunt bebeluşi nenăscuţi! Am avut mai multe cazuri în care femeile au făcut avort. în unele cazuri au crezut că era justificat: prea mulţi copii pe care nu îi mai puteau îngriji, sau sarcini incomode. Femeile au spus că avortul nu le-a deranjat, dar trupurile lor spuneau altă poveste. încercau să înlocuiască copilul pe care îl pierduseră. în alte cazuri era vorba de femei care îşi doreau cu disperare copii şi simţeau că ceasul biologic se scurge. îmbătrâneau şi ştiau că nu mai au multe şanse. Aceste femei au dezvoltat, de asemenea, tumori fibromatoase. Corpul lor încerca să producă un copil. Mi s-a spus că adesea, atunci când un astfel de fibrom este secţionat, medicul găseşte dinţi şi păr în interior! Nu este remarcabil ce poate face corpul uman? La una dintre cursurile mele recente, mi s-au oferit informaţiile descoperite de un medic chinez, care lucra cu plante medicinale. El a spus că, de când China a promulgat legea „un singur copil", rata tumorilor fibromatoase la femeile chineze a crescut de trei ori. Acest lucru arată că ele încercau să producă copii.

Majoritatea cazurilor pe care le-am întâlnit îşi au cauza în viaţa actuală. Dar fibromul Helenei părea a fi cauzat de pierderea sarcinei în viaţa trecută pe care am examinat-o. Ea şi-a pierdut copiii în acea viaţă, iar acum încerca simbolic să îi aducă înapoi. în acest caz problema aparţinea trecutului celeilalte femei şi nu îşi avea locul în această viaţă, aşa că o puteam lăsa în trecut. Mai doream verificare de la SC. Am întrebat: „Ce a cauzat tumora?"
H: Multe lucruri. Viaţa aceea a fost doar o viaţă în care ea a avut

probleme. Era dispusă să experimenteze lucruri dureroase, din iubire. (Asta s-a întâmplat şi în alte vieţi.) Unele lucruri au rămas prinse în corp. – Pot să le resorb şi să le dizolv.

D: Te-am mai văzut şi altă dată făcând asta... Le resorbi şi le dizolvi, ca să fie eliminate din corp în siguranţă.

H: E ca o mică bombă.

D: Le dizolvi încet sau cum o vei face?

H: Nu. ACUM!

D: E timpul să le elimine. Ea este gata. (Da) Deci le scoţi afară din corp?

H: Cea mai mare parte. E un haos aici. (A gemut de durere.)

D: Dar pot fi eliminate din corp în siguranţă?

H: Oh, da... oh, da.

D: Este cel mai important lucru la care lucrezi în corpul ei?

H: întregul sistem nervos şi inima. (Ea a tresărit.)

D: E ceva în neregulă cu inima ei?

H: Nimic. Trebuia doar activată, ca să spunem aşa.

D: Pentru că acolo s-a înjunghiat. A rămas un reziduu traumatic acolo, nu-i aşa?

H: Nu atât de mult acolo. Tocmai şi-a amintit. – Am început să lucrăm la ea cu mult timp în urmă.

D: Când am început această sesiune?

H: înainte.

D: E minunat! Mă bucur că faci asta pentru ea.

H: Sunt doar o entitate, nu o energie. Ea deţine multe, multe energii.

Au spus că vor continua să lucreze la ea în următoarele zile mai ales când doarme, ca să se poată face într-un mod mai blând.

H: Ea învaţă în acelaşi timp, aşa că am nevoie ca ea să doarmă. E atât de puternică uneori.

Au mai răspuns la câteva din întrebările ei dar nu sunt pertinente pentru această relatare, aşa că nu le voi prezenta aici.

Mesajul de despărţire a fost: Trebuie să reziste. Să meargă mai departe. E foarte iubită, mai mult decât poate conţine. Ea nici măcar nu poate conţine câtă iubire are în ea. Suntem alături de ea şi vom fi mereu. – îţi mulţumesc pentru timpul acordat. E gata să îşi încheie sesiunea.

Problema sinuciderii a fost discutată adesea în munca mea. în cartea mea între moarte şi viaţă, se arată că sinuciderea nu este niciodată justificată. Că nu are niciodată un efect pozitiv şi că cel care s-a sinucis trebuie să se întoarcă pentru a retrăi aceleaşi circumstanţe, cu aceiaşi oameni. Dar sesiunile din această secţiune şi din alte cărţi ale mele, m-au făcut să mă întreb dacă este adevărat. Este justificată vreodată sinuciderea? Produce întotdeauna o karmă negativă? Sau există circumstanţe atenuante? Am găsit multe cazuri în care persoana se afla într-o situaţie insuportabilă, din care nu exista nici o ieşire. Sinuciderea era

singura modalitate de a pune capăt suferinţei. în aceste circumstanţe, este justificată? în aceste cazuri, ei au spus că a fost o opţiune care a fost inclusă în planul proiectat pentru acea viaţă.

în cercetarea mea, am constatat că sinuciderea este considerată reprobabilă atunci când sunt rupte contractele. Când facem evaluarea vieţii anterioare în lumea spiritului şi analizăm (împreună cu consilierii noştri) ceea ce este necesar a fi rezolvat în viaţa următoare, stabilim contracte cu sufletele participante. Acestea sunt de acord să revină pe Pământ şi să ne ajute să rezolvăm greşelile din trecut. Aceste angajamente şi contracte sunt privite foarte serios şi fac parte din planul nostru. Există multe tipuri de contracte. Unele dintre acestea sunt pe termen lung, cum ar fi căsătoriile, naşterea şi creşterea copiilor. Altele sunt pe termen scurt şi se referă la prieteni şi cunoştinţe, care vor fi acolo ca să ne ajute pentru o anumită perioadă de timp. Un exemplu de contract scurt ar fi o întâlnire sexuală de o noapte, care are ca rezultat naşterea unui copil. Tatăl a fost de acord să fie acolo doar pentru a oferi copilului o cale de a intra în lume, iar apoi contractul a luat sfârşit. Deci stabilim diferite tipuri de contracte, de diferite grade. Aceste contracte sunt luate în serios pentru că celelalte suflete au fost de acord să îşi ia timp de la propria dezvoltare, pentru a te ajuta să avansezi. Deşi probabil vor avansa şi ei odată cu tine.

Când persoana se confruntă cu obstacole pe care le consideră de netrecut (şi nu uitaţi, acestea sunt obstacole pe care au acceptat să le pună acolo pentru a învăţa) şi se sinucide ca mijloc de evadare, încalcă anumite contracte. Acest lucru perturbă planurile celorlalţi participanţi. Sinucigaşul va trebui să se întoarcă şi să absolve clasa. El a picat examenul. El nu „a scăpat”. Trebuie să îşi joace rolul din nou în aceleaşi circumstanţe, cu aceleaşi personaje. Data viitoare va fi probabil şi mai greu. Dar dacă persoana a încălcat toate aceste angajamente, toate aceste contracte, sufletele participante vor fi dispuse să ajute din nou?
Poate că nu. Ei vor spune: „Mi-am oprit progresul pentru a te ajuta la lecţii, dar m-ai dezamăgit. Te-ai retras din joc. De ce ar trebui să fac asta din nou pentru tine? Va trebui să îţi aştepţi acum rândul, în timp ce eu îmi voi vedea de propria mea evoluţie. Ţi-am dat o şansă, dar nu ştiu dacă pot avea încredere că îţi vei îndeplini angajamentele.” Sinuciderea este o piedică în calea evoluţiei, în acest caz. Ceea ce ar fi trebuit să se rezolve într-o singură viaţă, va dura acum multe vieţi.

Capitolul 19 O SINUCIDERE PLĂTEŞTE KARMA

Când Joan a intrat în scenă stătea în picioare, dar nu pe pământ. Simţea că stă pe un fel de bulă. Am rugat-o să o descrie.

J: E destul de opacă. Mă susţine cu uşurinţă, dar e ca o suprafaţă umflată cu aer, aşa că există o tensiune. Arată ca un material întins. – Plutesc undeva în spaţiu. Nu văd nimic, doar cerul şi norii. Dar cred că mă duce undeva. – Acum am alunecat cumva înăuntrul ei şi plutesc uşor în jos, înăuntrul ei. – Mă simt de parcă aş coborî într-un puţ. Nu văd nimic. Cobor uşor undeva.

D: Devii conştientă de tine. Cum este corpul tău?

J: (Pauză) Este transparent. Are o culoare gri-albă, ca a unui nor. Nu are multă substanţă. Mă simt ca un observator care priveşte în jur. – Parcă aş aştepta să se întâmple ceva... să apară ceva. – Tocmai a apărut o altă fiinţă. A apărut din neant în faţa mea. Cred că vrea să mă ducă undeva. Din nou, e mai mult o formă. Gri amestecat cu alb. Simt că fundul bulei s-a deschis. Pare a fi un gol, dar cred că e un fel de pâlnie. Cred că merge în altă parte a universului. S-a deschis acum şi parcă aş fi pe cer. Plutesc.

D: Deci ai ieşit din bulă acum? (Da) Poate a fost doar o modalitate de a ajunge unde trebuia să ajungi?

J: Aşa am simţit. Parcă era un pasaj.

D: Şi acum această fiinţă amorfă te duce undeva? (Da) Ce vezi în timp ce călătoreşti?

J: Doar cer albastru şi nori.

D: Lasă-l să te ducă acolo unde ar trebui să mergi. Poţi să comunici cu el?

J: (Pauză lungă) Vrei să comunic cu el?

D: Dacă poţi.

J: Pur şi simplu simt că a venit să mă ghideze undeva. Mesajul pe care îl primesc este că vrea să îmi arate ceva.

D: Bine. Vrei să mergi cu el? (Da) Atunci lasă-l să te ia şi să îţi arate ce vrea. Putem face asta destul de repede. Ce vrea să îţi arate?

J: Mulţi îngeri.

D: Unde sunt?

J: E un fel de oraş pe cer. O adunare a tuturor acestor fiinţe.

D: Cum arată oraşul lor?

J: Nu îl văd. Doar simt că e acolo. Alunec şi plutesc. Devine din ce în ce mai vizibil, pe măsură ce mă apropii de el.

D: Cum se simte locul?

J: Emană o stare de bine, de iubire. E foarte plăcut. – Mă duce printre grupuri de fiinţe. Trec printre ele acum. (Pauză) Văd o imagine a unei cărţi mari, deschise. (Se emoţionează brusc şi începe să plângă. Nu înţelege de ce.) Mă simt foarte emoţionată.

D: E în regulă. Emoţia este bună. înseamnă că este ceva important.

J: (Plângând) îmi arată ceva în carte. Nu ştiu ce este.

D: Roagă-l să îţi spună despre ce este vorba. (Pauză) Ce vrea să ştii din carte?

J: (Pauză. încă mai e copleşită de emoţie.) Eu doar simt asta, dar el îmi arată această viaţă, cu evenimentele şi durerile prin care am trecut. Mă trag înapoi, apoi privesc în carte din nou.

D: Ce crezi despre viaţa ta, când o priveşti în acest fel?

J: Am uitat cât de dureros a fost, dar când o revăd, îmi amintesc totul.

D: Este important să îţi aminteşti?

J: Da. Pentru că acum s-a terminat.

D: întreabă-l de ce a trebuit să vezi din nou ce s-a întâmplat în acea viaţă?
J: Ca să recunosc cât de departe am ajuns. A fost o completare a ceea ce a precedat acea viaţă.

D: Deci a trebuit să treci prin asta, pentru a finaliza ceva. (Da) întreabă-l dacă durerea şi încercările au avut de a face cu karma.

J: Durerea a fost ca să găsesc echilibrul. Echilibrul nu era acolo. Durerea a fost pentru că nu eram în echilibru. Şi prin ea am ajuns să caut un echilibru. El continuă să spună că în viaţa asta pe Pământ, trebuie să obţin acel echilibru. Acum am înţeles.

D: (Chicotind) A fost greu, nu-i aşa? (Da) Dar a fost implicată karma, în timp ce îţi găseai echilibrul? (Da) îţi poate spune de unde a venit, ca să poţi înţelege? (Pauză lungă) Poate îţi arată.

J: Da, el îmi arată. îmi arată. Este mai degrabă o viziune interioară a vremurilor în care eram foarte rău, eram oribil şi luam decizii groaznice.

D: în alte vieţi? (Da) Ce ai făcut?

J: Am sentimentul că eram cu adevărat rău, rău şi furios.

D: (Pauză) Deci într-o altă viaţă ai făcut rău altor oameni?
J: Da. Văd un fel de şablon al meu, cum eram atunci. Este ciudat. Văd un şablon plat. Este ca un tablou, s-ar putea spune, dar este doar schiţat. E oribil... Nu are prea multe detalii. E ca o felie, aşa îmi vine să spun. Ca o suprapunere. Simt puterea şi energia pe care le deţineam şi sentimentul de groază pe care îl cream. Fără detalii... doar sentimentul de groază pe care îl cream.
D: Poate că e mai bine să nu intri în detalii. (Da) Detaliile nu sunt necesare. Deci ai făcut multe lucruri care au fost negative? (Da) A fost cineva implicat în acea viaţă, cu care a trebuit să te întorci în această viaţă, pentru a plăti karma? Poţi vedea asta ?

J: S-a întrupat ca tatăl meu, în această viaţă. El a pus la cale o mulţime de

scenarii care mi-au provocat durere sau angoasă personală, astfel încât să devin sensibil la felul în care simt ceilalţi oameni.

D: Deci acesta a fost scopul lui?

J: Da, dar el era foarte întunecat şi nu am înţeles asta niciodată. El a rămas în această negativitate, pentru ca eu să îmi dezvolt sensibilitatea şi să trec dincolo de negativitate fără a fi prins în ea, ceea ce am reuşit să fac. Nu avea nici o bucurie în el.

D: Asta a fost treaba lui. Asta a trebuit să facă, pentru ca tu să poţi creşte.

J: Printre altele, am torturat oameni... (Se cutremură) Iar în altă viaţă, am fost eu torturat. Nu am putut suporta asta.

D: Ai torturat oameni?

J: Da, şi de aceea am fost torturat într-o altă viaţă.

D: întotdeauna se întâmplă astfel, nu-i aşa? (Da) Dar ce legătură are asta cu viaţa de acum ? Nu ţi-ai plătit karma când ai fost torturat şi tu ?

J: Despre asta e vorba. Trebuia să îmi plătesc karma, dar nu am putut să suport. Aşa că m-am sinucis. Nu am putut suporta tortura care mi-a fost aplicată.

D: Cine a fost cel care te tortura? E cineva cunoscut de Joan, în această viaţă?

J: Da. Fiinţa aceea este Richard în această viaţă.

Richard a fost soţul ei timp de treizeci de ani, înainte de a divorţa de el.
D: Asta înseamnă că l-ai torturat într-o altă viaţă?

J: Nu ştiu asta. Este ca şi cum s-ar aduna multe lucruri mărunte şi s-ar încarna, ca să obţin experienţa a ceea ce am făcut. Nu ştiu cât de departe se conectează, dar nu trebuie să ştiu asta. Este un fel de tipar care a „înaintat prin timp".

D: Vrei să spui că în alte vieţi, Joan a torturat mulţi oameni pentru că era foarte negativă, şi a trebuit să fie torturată şi tratată cu cruzime într-o altă viaţă, pentru a fi răsplătită?

J: Ca să ştiu cum a fost, ce am făcut.

D: Şi a fost prea greu pentru ea şi s-a sinucis? (Da) Cum s-a sinucis în acea viaţă ?

J: Simt că a fost un foc. Am aprins un foc. într-un hambar sau un fel de clădire. Am intrat acolo şi am ars.

D: Atunci cred că a plătit totul. De ce a trebuit să revină aici cu aceeaşi entitate, Richard?

J: Pentru că s-a sinucis.

D: Dar s-au petrecut lucruri pe care nu a putut să le suporte, fiindcă erau prea dure.

J: Dar nu am echilibrat karma.

D: Ar fi echilibrat-o dacă ar fi rămas acolo mai mult timp? Asta vrei să spui? (Da) Trebuia o viaţă întreagă, ca să echilibrezi totul? (Da) Dar în schimb ea s-a sinucis. Explică-i ce se întâmplă în acest caz, pentru că se pare că a repetat acelaşi lucru.

J: Ea nu a transformat experienţa în înţelegere, prin urmare nu a înţeles cu adevărat despre ce era vorba şi nu a evoluat. De aceea s-a sinucis, pentru că nu a putut niciodată să înţeleagă scopul superior al lucrurilor, evoluţia înapoi la Sursă.

D: Ea nu a înţeles că nu trebuia să se sinucidă. Asta vrei să spui? Acesta era contractul?

J: Da. Trebuia să obţină iluminarea prin experienţă.

D: Şi atunci când s-a întors în această viaţă, a trebuit să treacă din nou prin acelaşi lucru?

J: Mi s-a dat ocazia să mă autodepăşesc, pornind de la acelaşi nivel...

D: Şi cu aceeaşi persoană... aceeaşi entitate?

J: Da. (în şoaptă.) Şi mi s-a dat un tată care avea un câmp energetic foarte asemănător cu Richard. Era ca un ecou al lui. A fost un tată dominator şi controlant, de care am reuşit să scap când am crescut şi am plecat de acasă. Dar nu am obţinut atunci înţelegerea şi puterea care decurg din a merge până la capăt. Richard m-a ajutat să devin mai înţelegătoare faţă de

cei care trec prin dificultăţi. Altfel aş fi lăsat în urmă acea parte din mine, anume sensibilitatea din copilărie; aş fi trecut la altceva şi nu aş fi simţit niciodată asta. Dar ştiam totuşi că am o misiune.

D: Ştiai că trebuie să dai la o parte din drum, toate lucrurile astea.

J: Da. Dar a fost vital pentru propria mea creştere şi putere, pentru scopul mai mare de a-i ghida pe ceilalţi, să înţeleg aceste lucruri până la urmă. Să le înţeleg şi să-i ajut pe alţii să treacă prin ele mai repede decât am putut eu, pentru că nu au petrecut atâta timp ca mine lucrând cu ele.

D: Aşa că Joan a trebuit să se întoarcă în această viaţă cu aceeaşi entitate, pentru a repeta aceeaşi circumstanţă. (Da) Iar acum este treaba ei să continue să ajute oamenii.

J: Ei nu au aşa de mult timp cum am avut eu. Totul se accelerează. Dar există oportunităţi pentru care trebuie să se pregătească rapid.

D: Nu mai avem mult timp ca să lucrăm cu aceste lucruri?

J: Nu pe Pământ.

D: Dacă nu experimentezi singur, nu poţi înţelege prin ce trec alţii.

J: Da, şi nici măcar nu este aceeaşi experienţă. Este o sensibilitate care le simte angoasa, dar cauzele pot fi diferite. Le simţi angoasa şi ştii că poţi trece prin asta.

D: Da. Atâţia oameni se simt prinşi, nu-i aşa? (Da) Ei simt că nu pot scăpa dintr-o anumită situaţie. – Acesta este motivul pentru care ai preferat să-i arăţi asta, în loc să o duci în vieţile anterioare?

J: Da. Este un şablon. Ca o pizza, dacă asta are vreun sens, dar nu este acoperit cu acel amestec de culori proaste. E ca nişte picături, iar felia reprezintă esenţa şi este multă claritate în ea. Aceste picături sunt ca partea lipicioasă din pizza şi reprezintă vieţile negative în care a existat un dezechilibru. Iar acum e ca şi cum ai curăţa şi ultima parte, ultima viaţă.

D: Pentru că nu mai este timp să trecem prin aceste lucruri din nou?

J: Da. Aşa este. Şi făcând asta îmi clarific acest lucru, dar şi felul în care am ales să o fac, în loc să trec prin asta. înţeleg ce suportă alţi oameni. Asta îi ajută să treacă rapid prin aceste experienţe, astfel încât să nu fie nevoiţi să

rămână în suferinţă. Dacă ar putea înţelege cât de uşor este să ieşi din ea! Pot să-i ajut să facă asta mai repede.

D: Ea a început un ciclu de vieţi negative şi a fost prinsă în el?

J: Nu. E ca un amestec al tuturor vieţilor. E ca o felie mare foarte clară şi albă, dar există aceste pete ca la pizza, cu toate aceste culori proaste. Imaginează-ţi o pizza cu roşu, maro şi portocaliu împrăştiate prin ea. Şi extrage din ea această viaţă specială în care din cauza lucrurilor pe care le-am făcut, a fost rândul meu să simt cum e să fiu torturat, pentru că şi eu am făcut-o. Şi nu am putut să suport.

D: A avut o viaţă în care a făcut rău oamenilor, şi totul a trebuit să se întoarcă la ea.

J: A trebuit să experimentez asta ca să ştiu cum se simte, să ştiu şi să înţeleg.

D: De aceea a petrecut Joan atât de mulţi ani în situaţia aceea, până când a fost sigură că e suficient. Asta vrei să spui?
Joan a avut o copilărie abuzivă, apoi s-a căsătorit cu un soţ la fel de abuziv. Ea a descoperit în cele din urmă metafizica după 25 de ani de căsnicie şi apoi a avut curajul să divorţeze.

J: Da... a înţeles că ar putea trece prin asta singură. Acesta era lucrul important. Că avea înăuntrul ei capacitatea de a trece prin totul.

D: Trebuia să fie propria ei decizie?

J: Da. Să nu se învinovăţească, să nu se bazeze pe alţii, doar să sape adânc şi să găsească puterea interioară şi înţelegerea interioară.

D: Pentru că dacă te blamezi, asta creează mai multă karmă, nu-i aşa?

J: Da, e ca şi cum s-ar renaşte karma.

D: Acum a ajuns la un punct în care a terminat cu toate astea. S-a terminat. Totul e în trecut. Nu trebuie să mai treacă prin asta. — Dar Richard? Are karma pentru ceea ce i-a făcut lui Joan ? El a ieşit acum din viaţa ei.

J: A fost doar o bucată din pizza. El are propriile lui lucruri de care să se

ocupe. Chestia cu pizza era de genul: împinge-mă şi dă-mi şansa de a rezolva problema. Dar el are propriile lui lucruri pe care să le rezolve.

D: Asta înseamnă că Richard nu va avea karma pentru ceea ce a făcut?

J: Nu, nu va avea karma.

D: Pentru că a făcut-o cu un scop?
J: Da. Dar din păcate are alte probleme, de care nu s-a ocupat. Pur şi simplu nu era pregătit să se ocupe de ele. A rămas prins în ele şi nu le-a putut da drumul.

D: Crezi că este prea târziu ca el să se mai schimbe în această viaţă?

J: Da, din cauza obiceiurilor şi atitudinilor. A închis prea multe uşi, în loc să treacă prin ele.
D: Deci va trebui să îşi urmeze propriul drum, care nu are nimic de a face cu Joan.

J: Aşa este.

D: Va merge pe drumul lui.

Mi-am dat seama că vorbeam cu Subconştientul lui Joan. Intervenise undeva pe drum. Este întotdeauna evident când intră în conversaţie. Am întrebat dacă vorbesc cu el şi a recunoscut. Aşa că nu a mai trebuit să îl invoc, pentru că era deja acolo. Am ştiut că pot merge înainte, ca să pun întrebări.

D: întotdeauna credem că vom merge în vieţi anterioare, dar ai dus-o la Cartea înregistrărilor. De ce ai ales asta, în loc să o duci într-o viaţă trecută?

J: Pentru că este mai mult decât o singură viaţă. Este esenţa a tot ceea ce este ea. Ştia că majoritatea vieţilor ei sunt foarte bune şi de aceea i s-a arătat culoarea albă, cu pete pe ea.

Scopul principal a fost de a-i arăta că a fost dezechilibrată şi că trecerea prin experienţele negative din această viaţă a readus-o la echilibru. Richard nu va mai avea nici un rol în viaţa ei, pentru că totul fusese rezolvat (cel puţin din partea ei). îşi jucase rolul şi făcuse ceea ce trebuia să facă. Acum era timpul ca ea să meargă mai departe. Desigur, principala întrebare a fost care e scopul ei în viaţă. Avea multe planuri şi dorea să ştie mai multe despre viitorul ei. Ce voia SC să facă ea, acum că era liberă?

J: Să ajute cât mai mulţi oameni să se mute în Noul Pământ. Să îi influenţeze şi să-i ajute să avanseze, prin înţelegerea pe care a dobândit-o. Atâţia oameni încă se mai poticnesc în întuneric, dar sunt aproape de a pătrunde acolo. Ei au nevoie de oameni ca Joan, care să-i ajute. Acesta este rolul ei acum.

D: Cum vrei ca ea să ajute alţi oameni?

J: Să fie o persoană în care oamenii să aibă încredere. Să iasă în necunoscut. Să aibă încredere în lumina care străluceşte în ea şi să facă acest salt de credinţă. Să aibă încredere că oamenii vor respecta integritatea ei şi vor avea încredere în ea. Atunci vor avea curajul de a sparge ceea ce îi ţine. Vor simţi pacea care îi aşteaptă şi frumuseţea care le va permite să dea drumul la durere şi să treacă dincolo de locul în care se află. Ca un grăunte din Noul Pământ pe care să îl experimenteze şi să spună: „Asta este ceea ce vreau". Tot ce şi-a imaginat ea se va întâmpla şi chiar mai mult. Ea va putea să manifeste orice îşi doreşte. începe să înţeleagă cum să o facă.

D: Ea credea că şi-a îndeplinit majoritatea contractelor. (Da) Credea că i se va da un nou contract. E adevărat?

J: Oh, da. Asta face ea acum. Atrage oamenii, pentru că intenţia este atât de pură, necontaminată de propriile ei probleme. Ea a trecut peste toate astea.

D: Ştiu că atunci când intrăm într-o viaţă, facem contracte. (Da) Nu ştiam că poţi crea noi contracte, pe măsură ce înaintezi în viaţă.

J: Nici ea nu ştia asta.

D: Deci dacă ai terminat tot ce aveai de făcut şi s-au finalizat contractele,

poţi face unul nou?

J: Oh, da. Apar noi viziuni. Ea a crezut că totul este atât de limitativ, dar începe să înţeleagă că este exact contrariul.

D: Voi (cei din lumea spiritului) ajutaţi la stabilirea noilor contracte? (Da) Pentru că puteţi vedea ce ar trebui să facă persoana respectivă. (Da) Cel mai important lucru este să finalizezi mai întâi vechile contracte, să te eliberezi de lucrurile vechi. Atunci poţi să mergi înainte? (Da)
M-am întors la întrebările ei de natură fizică. Cea mai importantă se referea la problemele de la coloana vertebrală. Am rugat SC-ul să scaneze zona respectivă. „Această zonă i-a fost spulberată de multe ori, în celelalte vieţi. Doamne, preţul pe care l-a plătit! A fost reasamblată, dar şi-a plătit tributul. Acum că a conştientizat problema, totul se poate repara, poate fi îndreptat. – împing în locul acesta. Piesele nu sunt aliniate. Le aduc înapoi în aliniere. Nu au suficientă putere pe cont propriu, pentru a rămâne stabile. Ea nu a fost aliniată cu problemele şi s-a răsucit pe parcurs."

I-am lăsat să lucreze pe coloana vertebrală, apoi am întrebat dacă s-a terminat.
„E aproape gata... mai am nevoie de puţin timp." Am păstrat liniştea până când şi-a terminat munca şi a anunţat că alinierea a fost făcută. Am dat sugestii că va rămâne stabilă. Ştiam că odată ce persoana a găsit cauza finalizându-şi astfel munca pe care trebuia să o facă, afecţiunea va fi înlăturată iar vindecarea va rămâne stabilă, atâta timp cât persoana va rămâne pe calea pe care trebuia să fie.

J: Aceasta este ultima aliniere pe care a solicitat-o, care va facilita alinierea la scop. – Face parte din descoperire: au existat provocări, trădări şi prăbuşirea stimei de sine. A fost de acord să simtă toate astea. Era singura cale. Totul a fost stabilit să se întâmple în această viaţă.

Mesajul de despărţire a fost: Adună-ţi puterea şi ai încredere. Misiunea pe care ai acceptat să o îndeplineşti este o parte a întregului univers, şi multe fiinţe lucrează alături de tine, în toate dimensiunile.

Subiectul crimei este de asemenea interesant, atunci când este privit fără emoţie, în cartea mea între moarte şi viaţă, am vorbit despre diverse modalităţi de a răscumpăra o crimă. Nu este niciodată: „M-ai ucis, aşa că te voi omorî!" Asta doar învârte mai departe roata karmei. Există o cale numită „calea cea blândă". De exemplu, poţi avea grijă de victima ta, în viaţa următoare. îi dedici toată viaţa şi nu te mai poţi concentra pe propriile dorinţe şi propria viaţă. Totul se concentrează pe nevoile celeilalte persoane. Aceasta poate fi un copil, cineva cu handicap, un părinte care are nevoie de îngrijire, sau poate chiar un şef exigent. Este un alt mod de a privi lucrurile. Nu are niciodată sens în viaţa prezentă, dar când examinezi viaţa trecută, totul e clar şi justificat. în continuare voi prezenta o parte dintr-o sesiune cu o femeie care este o vindecătoare foarte bună în această viaţă (terapeută prin hipnoză regresivă).

Monique a accesat două vieţi anterioare. în prima viaţă era o tânără preadolescentă, care a fost ucisă de o armată invadatoare. A fost înjunghiată în stomac de o sabie. în a doua viaţă, a fost un soldat roman care omora oameni. A murit ca un războinic, cu o sabie înfiptă din nou în stomac. Asta era explicaţia pentru problemele persistente de stomac pe care le avea Monique. Ea a coborât în acea viaţă ca soldat, pentru a experimenta latura cealaltă. „Făcea parte din lecţie să îşi amintească felul în care a ucis oameni, şi deasemenea să simtă cum este când eşti ucis chiar tu." Nu voia să trăiască o viaţă plină de violenţă, dar asta făceau oamenii în acel moment. Lecţia a fost că este greşit să ucizi, iar oamenii care au fost ucişi au învăţat şi ei o lecţie. Ei ştiau că vor experimenta asta, înainte să coboare pe Pământ. „Lecţia era să experimentezi ceea ce a simţit cealaltă persoană şi să înţelegi că nu vrei asta." A acumulat karma din cauza a ceea ce a făcut ca soldat. „Nu şi-a ascultat vocea interioară, care îi spunea că nu ar trebui să facă asta. Ar fi putut să îşi lase la o parte mândria şi să nu o facă. Ar fi putut să plece în altă parte, dar părinţii lui au crezut că este o onoare să se înroleze." Acum trebuia să îşi rezolve karma. Am întrebat: „Cu oamenii pe care i-a ucis?"

M: Nu, nu neapărat cu oamenii pe care i-a ucis. Cu oameni care au fost ucişi în acest fel. Deci ar putea fi un medic, un vindecător, pentru a-i vindeca pe aceşti oameni care au fost răniţi atât de îngrozitor, sau şi-au pierdut un

picior sau un ochi. Ar putea să îi ajute în acest fel şi să vadă cum au suferit.

D: Deci nu trebuie să fie numaidecât aceeaşi persoană pe care a ucis-o.

M: Nu.
D: Odată ce ai învăţat o lecţie, poţi să o transformi într-un avantaj şi să mergi pe o altă cale. Are sens ?

M: Da. Acum e departe de lumea războinică în care se afla atunci.

D: Ce decide să facă atunci când se întoarce pe Pământ? Va fi cineva care ajută?

M: Va fi cineva care ajută, dar va fi şi cineva care are persoane dragi care sunt rănite şi ucise.

D: Care este scopul de a avea persoane dragi care sunt rănite?

M: Va experimenta ce au simţit apropiaţii celor pe care i-a ucis.

D: întotdeauna trebuie să vezi ambele părţi, nu-i aşa? (Da)

Este un concept interesant care apare în mod natural în timpul războiului, când foarte mulţi oameni sunt ucişi. Ar fi dificil şi ar dura foarte mult să răscumperi uciderea fiecărei victime. Aşa încât doar circumstanţele se repetă, iar răscumpărarea se face prin ajutorul oferit altor oameni care au fost victime în astfel de situaţii. De asemenea, se experimentează situaţia în care cei dragi sunt răniţi sau ucişi. Acest lucru pare întotdeauna atât de nedrept, când este privit din perspectiva vieţii prezente. „De ce a fost Dumnezeu atât de nedrept? De ce a fost acea persoană rănită sau ucisă, când era un om atât de bun?" Ca să putem privi din perspectiva celorlalţi oameni implicaţi în scenariu. Nu contează dacă ne amintim sau nu vieţile în care au avut loc aceste evenimente. Ce oferi, aceea primeşti!

Deasemenea, în munca mea am descoperit că poţi scăpa de orice karma rămasă, dacă îi ierţi pe cei care au comis fapte rele împotriva ta. Dar şi mai important, trebuie să te ierţi pe tine. întotdeauna există două părţi în fiecare poveste. Nu este uşor, dar dacă vrei să opreşti roata karmei, trebuie să faci aceste lucruri.

PARTEA A DOUA

UNIVERSUL CONVOLUT CONTINUĂ SĂ SE EXTINDĂ

începutul Pământului

Capitolul 20 ÎNAPOI LA ÎNCEPUT

Naomi s-a trezit într-un mediu ciudat ca de pe altă planetă. Pământul era negru ca cărbunele sau obsidianul, iar ea stătea deasupra unei formaţiuni de stâncă asemănătoare cu Marele Canion, privind straturile de stâncă ce coborau într-o prăpastie. S-a uitat în abisul adânc şi a constatat că nu avea vegetaţie. Atmosfera era cenuşie şi pe cer erau nori gri. Am întrebat-o dacă vrea să coboare. „Nu. Vreau doar să stau pe stâncă şi să privesc în jur. Solul e ca obsidianul măcinat foarte fin. Mă uit la norii cenuşii... Este o ceaţă gri.” Când i-am cerut să se descrie, a spus că nu are un corp.

Acest lucru s-a întâmplat de atâtea ori în şedinţele mele de hipnoză, încât nu mă deranjează.

„Eu semăn cu norul. Stau lipită de munte. Stau lângă obsidian. Simt că fac parte din ceaţă. Eu răcoresc lucrurile.”

D: Asta e treaba ta?

N: Da. Le cobor temperatura. Pe partea din faţă este căldură mare, iar eu menţin răcoarea.

D: De unde vine căldura ?

N: Vine din centrul acestui loc. Este o căldură de tip vulcanic. Eu nu fac

parte din ea. Fac parte din ceaţă.
Cei care sunt familiarizaţi cu cărţile mele vor înţelege că nu este nimic extraordinar în faptul că ea nu avea un corp şi se afla într-o formă gazoasă. Am descoperit că asta face parte din ciclul reîncarnării prin care trebuie să trecem, înainte de a intra într-un corp uman. Am raportat multe astfel de cazuri, în celelalte cărţi ale mele. Pentru a explica acest lucru în sens liniar (deşi învăţăm acum că de fapt totul este simultan), mai întâi avem o formă gazoasă, apoi putem fi roci sau pământ, apoi suntem plante, animale şi spirite ale naturii, înainte de a încerca forma umană mai complexă. Dar am descoperit că cele trei valuri de voluntari ocolesc aceste cerinţe pentru că fac parte dintr-un grup special, care nu se angajează în ciclul reîncarnării de pe Pământ.

D: Faci parte din ceaţa care răceşte pământul sau din atmosferă?

N: Da. Trebuie să răcoresc toată regiunea. E o sarcină de amploare, dar este uşoară.

D: M-am gândit că va fi greu.

N: Nu. Răcoresc lucrurile când este prea multă căldură. Dacă este prea multă căldură, devine distructivă.

D: Deci ar putea fi periculos, dacă se acumulează prea multă căldură?

N: Da. Asta este treaba mea... E doar ceaţa. Dacă nu fac asta, planeta va

exploda. *D: Mai sunt şi alţii care te ajută să faci asta?*

N: Da, sunt fiinţele ceţii. Este un grup.
D: Deci vă numiţi „fiinţele ceţii" şi menţineţi planeta la o temperatură mai joasă, ca să nu explodeze.

N: Da, pentru că planeta este nouă, este nou formată. Miezul planetei este fierbinte, iar misiunea noastră este să menţinem ceaţa. Şi planeta se răceşte, astfel încât să poată veni pe ea alte forme de viaţă.

D: Nu pot veni dacă e prea cald?
N: Corect.

D: Deci treaba ta este să o răcoreşti, astfel încât în cele din urmă să se formeze viaţa ?

N: Da, este corect.

D: îţi place ce faci?

N: Este ceea ce am ales să fac. Menţinem ceaţa împreună. Este calea pe care am ales-o.

D: Ai fi putut alege altceva?

N: Da, dar am ales acest lucru, care este mai greu de făcut. Oamenii ceţii pot face asta. Doar că e plictisitor să controlezi mereu căldura.

D: Dar aceasta este o planetă nouă?

N: Da, este o planetă care tocmai s-a format.

D: Nu are deloc plante sau viaţă pe ea?

N: Nu. Are doar căldura pe care o răcim şi obsidianul întunecat care a fost răcit de ceaţă.

D: Erai acolo când se forma ?

N: Da. Am fost de acord să fac parte din echipa iniţială.

D: Ai urmărit planeta când se forma? (Da) îmi poţi spune cum a fost?

N: Vine o minge de lumină care devine mai fierbinte, apoi devine şi mai fierbinte. Devine foc. în jurul focului se coagulează molecule de materie, care se adună şi formează obsidianul negru. în jurul focului se formează obsidianul negru. Focul rămâne înăuntru şi continuă să construiască planeta, dar trebuie să existe ceaţa care să răcească materia, astfel încât să se formeze materie solidă.

D: Dacă s-ar face mai fierbinte, ar exploda?

N: Da, nu s-ar mai forma. Nu ar mai veni lumina, să formeze căldura fierbinte. Căldura nu ar mai forma moleculele şi nu s-ar mai forma materia. Ar fi doar lumina, pur şi simplu.

D: De unde a venit iniţial mingea de lumină?

N: De la Sursă. Sursa trimite mingea de lumină.

D: Mingea de lumină generează de la sine căldura şi moleculele?

N: Da. Apoi diferiţi oameni (nu e vorba de oamenii din terminologia voastră) vin cu energii diferite, ca să formeze ceea ce este necesar.

D: Fiecare are sarcina lui specifică?

N: Corect.

D: Ce aleg o parte din ceilalţi să facă?

N: Unii din ei au ales să fie punctul original de lumină. Să devină punctele de căldură din jurul luminii care formează o intensitate vibraţională din ce în ce mai mare, care se extinde şi se transformă în căldură. în focul din materie, care produce materia. Fiinţele energetice vin pentru a face parte din materie. Atunci fiinţele energetice ajung să facă parte din materia solidă, din materia solidă neagră. Şi mai sunt şi fiinţele care ajung să facă parte din ceaţă. Şi mai sunt şi alte fiinţe care aşteaptă să vină şi să facă parte din celelalte formaţiuni care vor apărea.

D: Care vor apărea după ce se va răci?

N: Da.

D: După ce planeta se formează şi se răceşte, celelalte fiinţe pleacă?

N: Unii da, alţii nu. Unii rămân aici şi devin alte forme de viaţă. Fiecare alege ce va deveni. Unii devin materie vegetală. Unii devin aspecte ale aerului, aspecte ale apei, aspecte ale mineralelor sau alte aspecte necunoscute, pe care această planetă încă nu le are.

D: Deci unii nu pleacă imediat. Rămân să ajute la dezvoltare?

N: Da, este corect.

D: Şi stai acolo până se răceşte suficient?

N: Da. Până când se poate forma apă pe planetă. Atunci sunt liber să fac o altă alegere, să îmi iau un alt angajament.

D: Planeta trebuie să aibă apă, nu-i aşa?

N: Unele planete au apă, altele nu. Această planetă alege să aibă apă.

D: Deci apa nu este întotdeauna necesară pentru formarea vieţii? (Nu) Alte planete au altceva în loc de apă ?

N: Da. Este corect. Sunt multe opţiuni.

D: Dar tu nu ai nimic de a face cu formarea apei?

N: Nu. Nici cu formarea locului unde va fi apa. Voi putea alege să fac parte din apa care rămâne, care va forma alte forme de viaţă. Dacă asta aleg în acel moment.

D: Trebuie să aştepţi până atunci, pentru a decide.

N: Da, este corect.

D: Ai făcut întotdeauna acest tip de muncă?

N: Nu. Am fost căldură. Am fost lumină. Am venit de la Sursă de multe ori în multe regiuni diferite, în multe forme diferite.

D: Când termini treaba, te întorci la Sursă?

N: Uneori da. Alteori merg în alte locuri.

D: Dar progresezi mereu ? (Corect) Toate astea durează perioade mari de timp. (Da) Deşi mi s-a spus că timpul nu există.

N: Este doar ceea ce face cineva. Nu există măsurători.
Era evident că ar fi putut dura o perioadă de neimaginat de eoni de timp, aşa că am dus-o înainte când şi-a terminat misiunea de a face parte din ceaţă şi de a răci planeta. „Ce faci acum?”

N: Acum devin o parte dintr-un bazin de apă care se află într-o zonă mică, umbrită de stânci. Particip la formarea bazinului de apă, în stadiul de la început. Celelalte fiinţe vin cu mine şi devin şi ele parte din acest bazin.

D: îţi spune cineva ce să faci ?

Bazinul va creşte. Colectivele sale încep ca o picătură. Nu eu am fost picătura originară. Particip la formarea apei.

D: Mă întrebam de unde vine apa.

N: Vine din ceaţa din care se formează picături. Apoi picăturile formează un bazin.

D: La început e doar un bazin mic?

N: Corect.

D: Şi crezi că va creşte?

N: Da, iar fiinţele din ceaţă ajung să formeze corpuri de apă mai mari. Vin cu ele şi alte fiinţe, care vor forma părţi ale lanţului de apă care va da viaţă plantelor şi animalelor pe această planetă.

D: Deci la început trebuie să existe apa, pentru ca plantele şi animalele să se poată dezvolta? (Da) îţi place să faci parte din apă?

N: Da. îmi place senzaţia apei. Nu e foarte diferită de ceaţă. Totul există, pur şi simplu. Şi este un sentiment plăcut.

D: Nimeni nu este mai important ca ceilalţi, pentru că toţi au un rol.

N: Corect.

N: Nu. Pur şi simplu ştii. Ţi s-a dat amprenta, când ai intrat.

D: Amprenta îţi spune ce treabă ai de făcut?

N: Da. Aşa că am devenit ceaţă, apoi la sfârşitul perioadei de ceaţă, am ales să devin picătura. Picătura a intrat în piscină. Acum am de ales dacă să devin o formă de animal sau o formă de plantă, sau o formă de evaporare a aerului.

D: Să mergem înainte. Ce te hotărăşti să faci în continuare?

N: Decid să devin aer, aer cu apă care s-a evaporat, împrejurul planetei.

D: La început ai creat apa. Acum te ocupi de evaporarea ei. (Da) Care este scopul evaporării ?

N: Este crearea unei atmosfere în jurul planetei.

D: Deci o planetă trebuie să aibă o atmosferă, aşa cum trebuie să aibă şi apă.

N: Planeta asta, da. Nu toate planetele fac asta. Există multe variaţii diferite.

D: Ce faci când participi la evaporare?

N: Formez în jurul acestei planete un scut care se extinde spre exterior, pentru creşterea planetei. Astfel încât să servească drept barieră faţă de altefiinţedin aer, care ar putea veni să afecteze aerul de pe această planetă. Alte fiinţe de aer sunt diferite... diferite... voi aţi spune gaze... diferite gaze.

D: înţeleg. Este vorba de gaze care nu sunt potrivite pentru ceea ce încercaţi să creaţi aici ?

N: Corect. Care nu se încadrează în lucrurile de care are nevoie această planetă pentru funcţionarea sa optimă. Trebuie să existe o combinaţie potrivită între materialele evaporative care provin de pe planetă, şi alte materiale care provin din afara planetei. Se formează un amestec pentru atmosfera planetei.

D: Şi voi sunteţi cei care împiedicaţi să intre gaze de un tip greşit?

N: Corect. Formăm bariera exterioară dintre materialele evaporative şi alte tipuri

de aer. O ecranăm – acesta e termenul adecvat din limbajul disponibil.

D: Comunicarea prin limbajul vorbit este întotdeauna dificilă. (Da) Se pare că ai îndeplinit sarcini foarte importante, încă de la început.

N: Nu sunt mai importante ca altele.

D: Ce faci după ce s-a format atmosfera, când rolul tău în acest proces s-a terminat?

N: Când această misiune specială este completă, mă întorc la un loc de

odihnă. *D: Nu trebuie să continuaţi în alte forme?*

N: Pot face asta, da... Dar am ales să merg la un loc de odihnă. Locul de odihnă este acolo unde este Lumina.

D: Ce îmi poţi spune despre Lumină?

N: Este doar o lumină în care nu trebuie să se întâmple nimic. Pur şi simplu suntem Lumina. Nu ni se cere să facem ceva, să imprimăm ceva sau să scoatem din Sine ceva. Pur şi simplu eşti una cu Totul, prin urmare ai un sentiment de plenitudine.

D: Te odihneşti mult timp? (Da) Este în regulă. Să mergem în momentul în care te hotărăşti să părăseşti locul de odihnă. Care este următoarea ta misiune?

N: Sunt în curenţii care duc lucrurile dintr-un loc în altul. Sunt un curent. E asemănător cu un curent de aer, dar nu este aer. Nu am un cuvânt pentru asta, dar aş spune că este un fel de combinaţie de electricitate şi lumină, de aer şi gândire. Este o combinaţie.

D: Mă gândeam la curenţi precum vântul.

N: Funcţionează într-un mod similar, dar este diferit. Ajută la mişcarea conştienţei, a conştientizării. Este un curent de evoluţie, ca să zicem aşa. Pentru a ajuta o galaxie să evolueze, curentul trebuie să curgă în galaxie şi în jurul stratului care conţine galaxia.

D: Mă gândeam că vorbeşti despre vântul de pe planetă.
N: Nu. Vorbeam despre galaxie şi cosmos, care necesită asistenţă în deplasare. Curentul ajută la deplasarea în direcţia dorită.

D: Ai spus că ajută şi la mişcarea conştienţei? (Da) Care este conştienţa pe

care o mişcă?

N: Ajută la trecerea într-o stare spirituală de conştienţă, în lipsa unui termen mai bun, într-o conştienţă a armoniei, a conştientizării. în vibraţia iubirii.

D: Are de a face cu galaxii şi corpuri mai mari, în acest punct?

N: Da. Pentru a oferi un alt nivel de experienţă, un nivel mai extins de experienţă pentru galaxie.

D: Ce vrei să spui prin alt nivel de experienţă?

N: într-o galaxie, toate planetele, toate fiinţele, toate formele de gândire, toată conştienţa din galaxie au un anumit nivel. Iar când galaxia este aproape completă la acel nivel, va fi introdus un curent nou. Mişcarea se poate face până dincolo de marginea unde se află alt curent în mişcare.

D: Asta face parte din crearea altor lucruri? (Da) Ce fel de lucruri pot fi create în acest fel, în galaxie?

N: Tot ceea ce produce formele gând. Tot ce vrea materia să producă. Se formează o linie de lumină care poate fi folosită de formele gând, care susţine apoi tot ce creează formele gând.

D: Deci celelalte spirite ca tine sunt cele care aduc formele gând?

N: Da, este corect.

D: Care pot crea orice doresc?

N: Corect. Trebuie doar să se cableze la linia de lumină.

D: Nimeni nu le spune ce să facă?

N: Nu. Ele ridică conştienţa galaxiei, astfel încât să ştie şi alţii să facă asta. Dar conştienţa trebuie adusă mai întâi la un nivel superior, înainte de a putea avea la

dispoziţie lumina.

D: Contribui şi la crearea vieţii pe planete? Ai ceva de a face cu asta?

N: Nu. Eu doar aduc curentul. Eu sunt numai curentul.

D: Asta îţi place mai mult?

N: Da, pentru că pot vedea mai multe. Pot vedea cum se potrivesc lucrurile în Tot.

D: Crezi că intrarea în corpul fizic al unei plante sau al unui animal îţi restrânge vederea ?

N: Este o viziune diferită. Nu e cuprinzătoare, ca atunci când vezi imaginea galaxiei în funcţionarea planetelor. Nu e ca viziunea galactică, când vezi cum se potriveşte totul într-o galaxie şi cum se conectează apoi acea galaxie cu cosmosul. Dar viziunea restrânsă poate fi mai interesantă, în acest moment. Părerile diferă.

D: în cele din urmă încetezi să mai fii curentul? (Da) Ce se întâmplă în acel moment?

N: Pot să aleg un alt loc în care să fiu.

D: Există atât de multe opţiuni, nu-i aşa?

N: Da, există.

D: Care este următorul lucru pe care alegi să îl faci ?

N: Aleg să merg într-un loc de învăţare. Este un loc în care merge toată lumea... toate fiinţele. Oricine poate alege să meargă acolo, când trebuie să înveţe mai multe... când nu accesezi cealaltă sursă.

D: Vorbeşte-mi despre acel loc.

N: Are tot ce trebuie să ştim vreodată.

D: Ce fel de formă ai când mergi într-un loc de învăţare?

N: Sunt doar conştienţă.

D: Despre asta e vorba? Despre a învăţa şi a crea?

N: Despre a evolua. Da. Pur şi simplu ceri să înveţi ceva şi ţi se dau informaţiile. Le ştii automat.

D: Fără profesori?

N: Nu. Ţi se dau informaţiile... Sunt pur şi simplu transmise în conştienţă ta.

D: Ce preferi să înveţi în acest loc?

N: Prefer să învăţ despre vastitatea a ceea ce crează Sursa. învăţ despre părţi din galaxii, despre universuri, planete şi forme de viaţă. Vreau să învăţ despre vastitatea întregii creaţii, astfel încât să pot fi dincolo de ceea ce văd acum. Nivelurile mele actuale din cosmos includ galaxii şi planete minore, nu minore ci detaliate, aşa că vreau o vastitate mai mare.

D: Ai învăţat că există ceva mai mare?

N: Da. Nu se opreşte niciodată. Toată creaţia se extinde. Primesc în mine o vastitate mai mare, care va fi recunoscută la momentul potrivit.

D: Există vreodată un moment în care poţi învăţa totul?

N: Te poţi întoarce la Sursă, pentru a te odihni.

D: Şi când eşti acolo poţi şti totul? (Da) Este o cantitate imensă de cunoştinţe. Petreci mult timp la locul de învăţare?

N: Da. învăţ în întregul Timpului.

D: Şi absorbi toate aceste informaţii?

N: Corect.

Asta confirmă ce a spus SC-ul de multe ori, că ai în tine toate cunoştinţele şi toate răspunsurile. Nu este nevoie să cauţi în afara ta. Poţi învăţa să accesezi acest fond incredibil de informaţii.

D: Ce ai de gând să faci cu toate aceste informaţii, după ce le-ai absorbit?

N: Voi transmite o parte din informaţii altor fiinţe, unde este necesar. Dar trebuie să existe un anumit nivel de disponibilitate pentru recepţie. Trebuie

ca ei să vrea asta.

D: Deci tocmai le-ai difuzat?

N: Da, iar acele fiinţe care au un nivel de recepţie adecvat le primesc şi le pun în aplicare, sau le transmit mai departe.

D: Eşti ca un far care transmite.

N: Corect.

D: Deci nu ai nicio dorinţă să intri într-un corp fizic? (Nu) Asta ar fi limitativ, nu-i aşa?

N: Nu ar fi limitativ, pentru că nu aş şti despre limitare. Dar nu ar fi la nivelul de expansiune la care am acces în acest moment.

D: Eşti conştient că vorbeşti printr-o fiinţă umană, un corp fizic? (Pauză) Eşti conştient că acum comunici cu mine?

N: Trimit raze către această fiinţă, pentru ca ea să ţi le poată transmite ţie.

D: Deci nu eşti în această fiinţă prin care vorbeşti?

N: Nu. E ca turnurile de transmisie pentru sistemul vostru de telefonie sau ca sistemele voastre radio... Undele radio sunt transmise prin această fiinţă.

D: Am descoperit că singurul mod în care putem comunica, este atunci când aduc oamenii în această stare de conştienţă. Atunci ei sunt pe recepţie.

N: Da, este corect. O persoană fizică nu poate menţine nivelul necesar.

D: De ce ai ales să comunici astăzi prin ea?

N: Ea este dispusă să primească informaţiile.

D: Desigur. Dar nu vrem să îi supraîncărcăm sistemele cu un volum prea mare de informaţii.

N: Da. Ea are tendinţa de a se supraîncărca. Nu vrem asta.

D: Crezi că e timpul ca ea să aibă acces la mai multe informaţii?

N: Da, vehiculul este gata. Liniile de transmisie au fost conectate. Ea va fi un transmiţător, un transmiţător uman. Nu va conta ce face ea într-o anumită formă. Transmisia se va face prin ea.

D: îşi poate continua viaţa în mod normal?

N: Corect. Transmisia trece prin ea ca şi cum ea ar fi un vehicul situat în jurul atmosferei. Vehiculul este similar cu planeta Pământ în sensul că există vibraţii, o matrice şi o atmosferă, şi tot felul de lucruri în jurul Pământului care alimentează transmisia.

D: Vrei să transmită doar prin a fi sau ce vrei să facă?

N: Da. Ea transmite doar prin esenţa sinelui, prin esenţa fizicalităţii sale, prin esenţa atmosferei din jurul fizicalităţii sale.

D: Deci nu trebuie să scrie sau să vorbească despre asta?

N: Nu numaidecât. Poate alege să o facă, dar nivelul de transmisie este de aşa natură încât mulţi nu ar putea înţelege ceea ce se transmite prin cuvântul rostit sau scris. Asta e calea pe care a ales-o... A ales să fie un far. Ea este ca un turn de reglaj care rafinează planeta, pe cei de pe ea, din ea şi din jurul ei.

D: Există şi alte fiinţe pe Pământ care fac acelaşi lucru? (Da) Sunt conştienţi de asta?

N: Unii din ei, puţini la număr. Cei mai mulţi din ei nu sunt conştienţi de acest lucru.

D: Acesta e unul dintre lucrurile pe care dorea să le ştie. Care este scopul ei? Ce are de făcut ea aici pe Pământ?

N: Ea este un dispozitiv de transmisie şi acordare. Funcţionează ca un dispozitiv. Ea rafinează fizicul şi atmosfera din jurul fizicităţii. Şi celelalte corpuri care sunt folosite pe această planetă, corpurile fizice, mentale, astrale şi spirituale. A fost alegerea ei. Ea continuă să servească drept dispozitiv, atâta timp cât se află în corp. A fost un astfel de dispozitiv, toată viaţa. Ea a fost plasată în diferite locuri, astfel încât transmisiile să poată fi acordate şi trimise în diferite locuri, pentru ca transmisiile să fie „amplificate".

Părea a face parte din al doilea val de voluntari. Aceştia au fost descrişi ca un fel de balize, de transmiţătoare, generatoare şi canale care transmit energie pozitivă. (Mai multe informaţii se găsesc în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari)

D: Mi-ai spus altă dată că oriunde mergem, lăsăm ceva din energia noastră.

N: Da. Dar nu este energia în sine, din terminologia voastră. Este o combinaţie de lucruri care activează ceea ce urmează a fi adus pe planetă. îi spuneţi „energie" în terminologia acestei planete. Ar putea fi numită „energie", dar este mai rafinată decât atât. Este o acordare mai fină, o transmisie mai fină care ajută ca totul în jur să devină mai fin şi să poată primi mai multă lumină.

D: Care este scopul? De ce se face acest lucru, în acest moment al istoriei Pământului?

N: Pentru ca Pământul să poată urca la un nivel superior de evoluţie, şi să elimine corpurile şi energiile grele, întunecate, dense, mai puţin luminoase, oricum ai vrea să le numeşti, care ţin planeta pe loc.

D: Aceste lucruri vor dispărea ?

N: Corect.

D: Deci vom avea mai multă lumină, mai multe cunoştinţe şi mai multe informaţii ?

N: Este corect. Da. Mai multe transmisii care vin, pot rafina planeta într-un ritm mai rapid.

D: Sunt mulţi cei care vin acum, ca să facă asta?

N: Da. Fac asta prin râs, prin joacă, prin muzică sau prin alte moduri mai puţin structurate.

D: Dar o fac fără să îşi dea seama.

N: Da. Sunt mulţi care ştiu, dar sunt şi mai mulţi care nu pot şti, din cauza locului în care se află. Pentru că dacă s-ar şti, atunci fiinţele din jurul lor ar încerca să închidă robinetul.

D: Deci este mai bine ca ea să nu vorbească despre asta?

N: Va şti când să o facă şi când să nu o facă. Ea nu poate vorbi despre asta cu cea mai mare parte a oamenilor cu care se află în prezent. Ei nu ar înţelege. Există fiinţe dense şi întunecate, care ar face tot ce pot pentru a opri transmisiile.

D: Acesta este motivul pentru care majoritatea oamenilor care fac asta, o fac în secret?

N: Da. Ei par a fi nişte singuratici, în terminologia acestei planete, dar de fapt sunt lumină. Ei primesc de la Sursă o transmisie directă cu un „voltaj înalt", ca să folosim terminologia voastră.

D: Dar toţi sunt de la Sursă, nu-i aşa?

N: Da. Dar există şi cei care, prin liberul arbitru, nu au în interiorul Sinelui lor dorinţa de a aduce mai multă lumină.

D: Deci totul depinde de liberul arbitru al individului?

N: Da, pe această planetă.

D: Unii dintre ei au refuzat să facă asta. (Da) Am fost surprinsă când am accesat o viaţă de pe vremea când s-a creat planeta. (Râde) Ne aşteptam să accesăm vieţi trecute obişnuite.

N: Acest lucru este normal pentru această fiinţă.

D: Asta se întâmplă din ce în ce mai des, când lucrez cu oamenii. Accesează lucruri neaşteptate. (Da) Cred că este momentul potrivit pentru aşa ceva, pe planetă.

N: Da. Dar face parte şi din evoluţia ta.

D: Din evoluţia mea?

N: Da. Pentru că eşti un transmiţător al Sursei.

D: Un alt fel de transmiţător decât ea.

N: Corect.

D: Informaţiile pe care le-am primit sunt foarte, foarte diferite de cele pe care le primeam la începutul carierei mele.

N: Aşa este. Şi acest lucru va continua.

D: Dar întotdeauna îmi spun că nu îmi vor da mai mult decât putem duce.

N: Corect.

D: Şi trebuie să transmit lumii în continuare aceste informaţii?

N: Da. Ai contribuit mult la activarea şi evoluţia sufletelor, şi la esenţa planetară. *D: Lucrările vor continua să se amplifice?*

N: Da. Lăsăm în voi două o transmisie de lumină şi de esenţă a harului.

Mesajul de despărţire a fost: Ea trebuie să îşi susţină Şinele, pentru ca Şinele să fie conştient de Sine, în orice moment. Să nu permită Sinelui să fie monitorizat, manipulat sau folosit în nici un fel, decât pentru o fiinţă care merge pe cale,
alături de ea. Suntem mereu alături de ea.

D: Eu te numesc Subconştient. Ai spus că nu îţi pasă cum te numesc. (Râde)

N: Este corect. Ştim că şinele are nevoie de nume, pentru a se conecta.

D: Dar azi nu a trebuit să te chem, pentru că erai deja aici.

N: Corect. Suntem mereu aici.

Capitolul 21 „MODIFICAREA”

Ella era atât de nerăbdătoare să intre în scenă, încât nu a mai aşteptat să termin inducţia. A început imediat să se plimbe printr-o grădină extraordinară, plină cu flori frumoase. în copaci erau păsări colorate. Apoi a văzut o clădire de tip roman, despre care ştia că este o bibliotecă uriaşă. „O parte din clădire este bibliotecă şi oh, poţi face tot felul de lucruri acolo.” Locul i se părea foarte familiar şi ştia că mai fusese acolo. Era nerăbdătoare să urce treptele şi să intre în clădire. „Un prieten de-al meu îmi deschide uşa. E cineva pe care îl cunosc dintotdeauna. El este foarte informat.”

D: Ştie de ce ai venit?

E: întotdeauna ştie totul despre mine. Este foarte bun şi amabil. Cred că mă aştepta.

D: Vrei să vezi ceva anume?

E: Vreau să discut. — Acum se pare că fundalul s-a schimbat. Mă aflu în faţa „celor doisprezece”. Consiliul meu. Sunt trei dedesubt, şapte în mijloc şi doi sus. Ei stau aşezaţi, iar eu stau în picioare în faţa lor. Prietenul meu este la stânga mea şi mă încurajează să vorbesc cu consiliul.

D: Sunt doisprezece inclusiv prietenul tău, sau el este separat?

E: Este separat.

D: Te încurajează să vorbeşti cu consiliul? (Da) Despre ce vrei să vorbeşti?

E: Oh, sunt multe lucruri. Atât de multe lucruri. Cu cine voi avea ocazia să lucrez? Simt că voi lucra cu cei care nu s-au născut aici, pe această planetă. Voi dezvolta relaţii şi legături cu diferiţi oameni... — Sunt trei jos, şapte la mijloc şi doi deasupra. în timp ce mă uit la consiliu, cel din stânga sus deschide gura şi iese o scânteie de lumină. Se întâmplă ceva.

D: îi întrebi cu cine lucrezi sau cu cine ar trebui să lucrezi?

E: Cred că e persoana cu care lucrez în viaţa prezentă. — Când deschid gura, se întâmplă lucruri. E ca şi cum s-ar deschide o uşă.

D: Vrei să spui că ei nu vorbesc cu tine?

E: Pe cei de jos îi pot înţelege. Cei de la mijloc nu prea înţeleg ce spun. Iar cei de sus comunică în alte moduri, pe care nu le înţeleg. Cei trei de jos sunt de cele mai multe ori cu mine. Mă aflu în faţa consiliului ca să... cred că le cer permisiunea de a face diferite lucruri. Discută între ei şi se sfătuiesc despre asta. Ei sunt consiliul meu.

D: Ai spus că cei trei de jos sunt cu tine de cele mai multe ori. Ce vrei să spui... sunt ghizi sau ce sunt?

E: Nu îmi dau seama. Ştiu doar că sunt energie. Nu pot să spun care sunt, dar cel din mijloc din partea de jos (unde sunt trei) comunică cu mine într-un mod pe care îl pot înţelege cel mai bine... electric.

D: Când comunică? în timp ce dormi sau când?

E: Oricând.

D: Ai spus că vrei să afli mai multe despre cei cu care vei lucra?

E: Corect. Despre cei care s-au oferit ca să lucreze cu mine. – Am deja permisiunea, dar nu am încredere în mine.

D: Când eşti într-un corp uman, percepi lucrurile într-un mod diferit.

E: Corect. Ei ştiu asta şi zâmbesc. (Râde) Ei îmi transmit iubire. — Acum sunt condusă undeva.

D: Cine te conduce?

E: Nu ştiu. înaintez cu viteză şi mă aplec în dreapta şi înapoi.

D: Să vedem unde te duc.

E: Am ajuns undeva, dar nu ştiu pe ce stau. Nici măcar nu ştiu dacă stau în picioare. Văd diverse planete. Diverse sisteme stelare. Este destul de vast. Dar deja ştiu asta, mi se arată ca să-mi amintesc. Diferite planete. Este un sistem cu două stele... o stea binară şi planete în jurul lor. Nu este singurul loc, dar pe asta mă concentrez în primul rând. Interesant. Oh, există multe creaturi diferite. Unele sunt în curs de clocire.

D: Adică acum se formează sau ce vrei să spui?

E: Corect. Abia se dezvoltă... abia încep. Văd diferite forme de viaţă foarte mici. *D: Unde sunt aceste forme de viaţă?*

E: Pe diferite planete. Diferite planete au diferite forme de viaţă. Sunt multe lucruri de supravegheat şi de ajutat. Ne prezentăm în locuri diferite. Facem experimente. Ne uităm şi vedem ce poate funcţiona, apoi îl introducem în atmosferă şi în acel corp planetar... cu permisiunea lui. Corpul planetar este o parte dintr-un proces cu o dinamică totală.

D: Deci planeta trebuie să îşi dea permisiunea, pentru ca diferite forme de viaţă să fie acceptate să trăiască pe ea ?

E: Da, iar sistemele solare participă şi ele.

D: Sistemele solare trebuie să îşi dea şi ele permisiunea, nu numai planeta?

E: Toată lumea trebuie să fie de acord.

D: Ai spus că există multe forme de viaţă diferite?

E: Da. Lucrez cu multe forme de diferite tipuri, pentru a face această lucrare. Unii arată ca nişte păianjeni foarte ciudaţi, şi sunt foarte buni la matematică. Alţii... oh, alţii arată ca în scena barului din Războiul Stelelor. (Râde)

D: Dar totul e viu. Nu trebuie să aibă aceleaşi forme, nu-i aşa?

E: Nu trebuie,
nu.

D: Orice se poate adapta la acea atmosferă?

E: Corect. Cei care lucrează cu asta au nave spaţiale. Mergem pe una din ele, unde studiem, calculăm şi experimentăm ce ar funcţiona pe acea planetă. Pe baza experimentelor noastre de pe alte planete, stabilim ce forme de viaţă se pot adapta şi pot evolua acolo. Toţi de pe navă discutăm şi încercăm lucruri diferite. Avem multe abordări, potrivite pentru medii diferite.

D: Toate astea se fac pe această navă spaţială?

E: Da. Avem multe nave spaţiale, dar aceasta ne place în mod deosebit. Nava e aşezată în mijloc şi alte şapte nave sunt aşezate în jurul ei. E destul de mare. Putem face aproape orice în ea, dar când coborâm uneori pe planetă, folosim nave mai mici. Alteori trimitem doar o parte din fiinţa noastră acolo... o parte din conştienţa noastră.

D: Deci nu trebuie să îţi transporţi acolo toată conştienţa?

E: Nu, doar o parte din ea coboară pe planetă, pentru a o examina. Poţi călători doar prin conştienţa ta, sau poţi lua totul cu tine... instrumentele tale sau ce ai la bord. Poţi folosi ambele metode. Orice este nevoie. Suntem mulţi. Suntem o întreagă brigadă cu reprezentanţi din multe locuri şi medii. Suntem aici pentru a extinde lumina. Asta facem. Extindem lumina. Intrăm în locuri necunoscute şi pe baza experienţei noastre comune... colaborăm pentru a sădi forme de viaţă multiple şi variate, pe diverse planete.

D: Dar tu nu trăieşti pe aceste planete? Locuieşti în navele spaţiale?

E: Corect. Nu sunt de aici, dar aceasta este meseria mea şi îmi place ceea ce fac. Şi mă bucur de camaraderia dintre noi toţi. Unul din noi arată ca o insectă... voi o numiţi călugăriţă. Arată ca un bătrân maiestuos şi ştie multe lucruri. Este o sursă incredibilă de cunoştinţe şi informaţii.

D: Aceste fiinţe diferite au meserii diferite?

E: Da, dar discutăm între noi. Lucrăm împreună.
D: Ai capacitatea de a-ţi schimba forma? (Da) Ceilalţi au şi ei această capacitate?

E: Nu ştiu. Fiecare este diferit. Dar eu pot să arăt cum vreau. Există un lucru care îmi place în mod deosebit – o rochie lungă. Are multe culori strălucitoare, care de fapt sunt energii. Există un scop pentru asta. Sunt energii diferite. Dar nu trebuie să ai un corp. Poţi fi doar conştienţă, dacă

Am întrebat-o cum îşi percepe corpul. „Pot fi orice vreau.”

preferi aşa.

D: Cum te percepi în forma ta normală, dacă nu te transformi în altceva?

E: Sunt înaltă şi zveltă, nu semăn cu corpul meu de pe Pământ. Am vrut să experimentez diferenţa. Sunt foarte înaltă. — Poţi fi ceea ce vrei să fii.

D: Deci aici nu este casa ta, aici este doar locul tău de muncă?

E: Da, pentru că îmi aduce bucurie. Dar merg acasă. E într-o altă dimensiune. Acolo e destul de diferit. Treci printr-un portal, apoi (oh, cum să le numesc?)... mergi pe nişte atosträzi energetice. Poţi să o faci aşa sau poţi doar să te gândeşti şi să fii aici.

D: Mă întrebam dacă durează mult timp să ajungi pe planeta ta natală.

E: E instantaneu. De fapt, poţi fi în ambele locuri în acelaşi timp. Poţi fi în mai multe locuri. Poţi călători între diferitele sine ale tale. Orice îţi aduce bucurie.
Sau poţi fi chemat în locuri diferite. Te cheamă energia. Dar poţi să rămâi acolo unde te afli, trimiţând doar o parte din energia ta pentru a aborda orice situaţie, pentru a comunica, pentru a fi o parte din acea viaţă. Există atât de multe posibilităţi, iar asta îmi aduce bucurie. Cameraderia... suntem mulţi, dar unii sunt mai avansaţi. Nu mai în vârstă, ci mai experimentaţi. Unii sunt mai aventuroşi decât alţii. Unii au făcut asta eoni de timp. Eu sunt relativ nou în domeniu.

D: Cei care fac asta de eoni de timp, încă se mai bucură de ceea ce fac?

E: Da, altminteri ar fi în altă parte. Ei pot merge oriunde doresc.

D: Şi asta e principala treabă pe care o faci acum ?

E: Da, pe baza antecedentelor mele, pe baza locurilor în care am fost. Eu aduc emoţii, iar când formele de viaţă ajung într-un punct în care le pot încorpora, atunci îmi folosesc expertiza, care constă în insuflarea emoţiilor. Seamănă cu ce avem aici, pe Pământ. Toţi suntem combinaţii cu multe variaţii. Pe baza experienţei mele, iau aceste cunoştinţe şi le discut cu colegii mei, de exemplu dacă se doreşte ca anumite forme de viaţă să experimenteze mai multe emoţii decât în trecut. Experimentează şi dualitatea. Poate fi foarte greu, dar poate aduce şi multe satisfacţii.

D: Deci unele din fiinţele de pe navele spaţiale nu experimentează emoţii?

E: Nu în aceeaşi măsură ca mine sau ca cei asemenea mie. Nu au o gamă de emoţii la fel de extinsă ca noi.

D: De ce eşti atât de dezvoltat emoţional?

E: Pentru că am fost pe Pământ. Am experimentat Pământul.

D: De acolo vin emoţiile?

E: Da. Face parte din ADN-ul meu... din evoluţia mea. Face parte din modul în care m-am transformat. Codificarea mea s-a transformat. Noi încorporăm codurile noastre diferite, în diferite forme de viaţă. Luăm fire din diferitele grupări ale colegilor mei. Luăm fire de... codificare – e cel mai simplu mod de a explica. E mai mult decât ADN – este un proces de codificare. Luăm o parte din el, amestecăm şi creăm variaţii, apoi le insuflăm în forme de viaţă de pe diverse planete, care au atins un anumit stadiu de dezvoltare.

D: Vrei să spui că nu ai mai avut emoţii, înainte de întrupările de pe Pământ?

E: Am avut emoţii, dar nu toată gama. — Imaginează-ţi un evantai. Deschizi tot evantaiul şi în fiecare pliu al evantaiului este o emoţie diferită. Pe unele planete evantaiul se deschide numai puţin, pe alte planete evantaiul se deschide un sfert sau jumătate, sau trei sferturi. Dar aici, pe Pământ, este deschis... nu chiar complet, dar aproape până la capătul evantaiului. Noi cei care trăim pe Pământ avem multe emoţii, pe care trebuie să le depăşim. învăţăm despre aceste energii,
învăţăm cum să le valorificăm şi cum să le controlăm. Când învăţăm cum să valorificăm şi să controlăm emoţiile, putem spune că am absolvit această şcoală (mai mult sau mai puţin) şi putem merge mai departe.

S-a spus că principalele lucruri pe care le învăţăm la şcoala Pământului sunt emoţiile şi limitările. Din acest motiv, planeta Pământ este considerată cea mai provocatoare planetă din universul nostru.

D: Pentru că emoţiile sunt foarte complexe pe Pământ, nu-i aşa?

E: Oh, este incredibil... incredibil. În locurile de unde vin colegii mei există unele emoţii, dar nu toată gama... Ei nu le înţeleg prea bine. Sunt nedumeriţi când văd tot ce se întâmplă aici. Dar dacă îţi concentrezi atenţia poţi vedea, poţi simţi, poţi şti.

D: Ai spus că nu au toată gama de emoţii, dar care sunt emoţiile de bază pe care le au cei mai mulţi din ei?

E: Ei înţeleg dragostea şi mânia... iubirea de semeni, iubirea pentru familie şi mânia... Mă gândesc la un „reptilian"... el înţelege iubirea şi se mânie forte rapid. Poate simţi ambele emoţii, dar nu experimentează toate gradele formelor superioare de compasiune şi formele superioare de emoţii multiple, simultan. Pe Pământ putem fi furioşi, trişti, fericiţi, încântaţi, veseli şi veninoşi, în acelaşi timp. Asta este ciudat pentru ei, pentru că ei trăiesc într-o singură emoţie, nu în mai multe simultan.

D: Oamenii sunt creaturi foarte complicate.

E: Da. Poate fi foarte greu, dar poate fi şi palpitant... poate fi absolut captivant să fii aici.

D: Dar dacă aceste fiinţe au doar două emoţii de bază, acele emoţii vor fi foarte puternice.

E: Ei au emoţii precum gelozia, deşi privesc asta ca o boală mintală. Ei au, de asemenea, o mai bună înţelegere a unităţii, a faptului că suntem cu toţii una şi experimentează această unitate. Aici pe Pământ, am trecut printr-o etapă lungă în care ne-am simţit separaţi. Şi am învăţat multe în această perioadă de timp, când am perceput viaţa în acest fel.

D: Asta înseamnă că fiinţa care eşti, care trăieşti acolo pe nava spaţială, există în acelaşi timp cu această persoană de pe Pământ cu care vorbesc? înţelegi ce spun ? (Da) Ştii că vorbeşti acum printr-o fiinţă umană. (Da) Existaţi amândoi în acelaşi timp? (Da) Eşti pe nava spaţială în acelaşi timp

în care vorbeşti prin Ella? (Da) Poţi explica cum se întâmplă asta?

E: Diferite părţi ale conştienţei.

D: Asta înseamnă că Ella a avut vieţi anterioare pe Pământ? (Da, da) Emoţia pe care a trăit-o în acele vieţi ţi-a fost trimisă înapoi? (Da) Deci nu trebuie să mai trăieşti această viaţă? (Corect) Asta încerc să înţeleg. Primeşti emoţia de la ea prin osmoză sau aşa ceva?

E: Corect. Acesta este unul dintre motivele pentru care se află la bordul navei. Ea este, cum se spune în limbajul vostru, „ajustată". Codificarea ei este descărcată şi transmisă simultan altor fiinţe.

D: Aceste lucruri se fac într-un laborator sau aşa ceva?

E: Există diferite moduri de a face asta.

D: Informaţiile sunt puse într-o bază de date? încerc să folosesc termenii noştri.

E: E ceva ca un computer, ca o bancă mare de calculatoare care este accesibilă tuturor din univers. Dacă doresc să aibă aceste informaţii, le pot avea. Totul este împărtăşit. Totul este una.

D: Atunci această parte emoţională este descărcată în alte fiinţe de pe alte planete?

E: Da, dacă ei aleg acest lucru.

D: Oamenii au liberul arbitru, aşa că aceste fiinţe au şi ele liberul arbitru?

E: Da, desigur.

Una din întrebările de pe lista Elei avea de a face cu o experienţă petrecută când era mică. Era într-o maşină pe care o conducea mama ei şi a văzut o navă spaţială uriaşă. Am întrebat ce ne pot spune despre acea experienţă.

E: Da. (Amuzat) De fapt, era o navă mică. Ea crede că a fost mare.

D: Era o doar fetiţă, poate de aceea lucrurile i se păreau mai mari.

E: Asta e adevărat. Dar era o navă mică, în comparaţie cu alte nave pe care le avem. Alte nave ar părea imense, după standardele umane.

D: Am auzit că unele sunt mari cât un oraş.

E: Oh, mai mari... mai mari.

D: Chiar a văzut asta când era în maşină cu mama ei?

E: Da.

D: Şi mama ei a văzut asta. (Da) S-a întâmplat ceva în ziua aceea? (Da) Ce poţi să-i spui despre asta ?

E: A fost nedumerită pentru că era mică şi nu am vrut să îifacem rău. Are multe de făcut în această viaţă. încerc să îi arăt ceea ce vrea să vadă. Oclipă. Ea a văzut interiorul navei. Există compartimente (voi aţi spune încăperi) cu diferite funcţii, pentru diferite categorii de oameni de ştiinţă de la bord. Ea îi cunoaşte pe aceşti oameni.

D: Cum a ajuns pe navă?

E: Doar o parte din şinele ei conştient a mers acolo.

D: Deci nu a fost scoasă fizic din maşină?

E: Se poate face în ambele moduri. A fost la bord atât fizic cât şi prin proiecţia conştienţei. Am întrerupt timpul o secundă, pentru că timpul nu este ceea ce credeţi voi că este. în esenţă, poţi să despici o secundă, poţi să o îngheţi unde se află şi să o desfaci. Atunci ea este liberă să intre într-o altă dimensiune.

D: Deci se întâmplă foarte repede? (Oh, da) Aproape simultan. Asta vrei să spui ?

E: Da, dar asta s-a întâmplat mai târziu în viaţă. Atunci i s-a permis să vadă pentru a stârni o amintire care să ajute la trezirea ei. Trebuia să vadă asta.

D: A fost luată şi mama ei?

E: Nu. Mama nu era necesară.

D: Nu făcea parte din experienţa mamei ei? (Nu) Dar mama ei a văzut totuşi nava.

E: A fost o validare pentru Ella. O dovadă că nu a inventat acest lucru. Ea a primit validarea şi de aceea a pus mai multă credinţă şi mai multă înţelegere în ceea ce a văzut.

D: Ai spus că nu a fost singura dată când i s-a întâmplat asta? (Nu) S-a mai întâmplat înainte sau după aceea?

E: Şi înainte şi după… De multe ori după aceea.

D: Ai spus că a fost luată şi „ajustată"?

E: Modificată. Conştienţa este modificată, nu reformulată. Se adaugă ceva, ca să poată face faţă vieţii de aici de pe Pământ, ca să poată realiza ceea ce a venit aici să facă.

D: Ai mai spus ceva şi despre ADN.

E: Când oamenii vor să înţeleagă ce sunt, ei caută să îşi vadă în primul rând componentele ADN-ului. Ei nu înţeleg că există mult mai mult decât asta. Ceva asemenea unui proces de codare matematică. Există şi un câmp magnetic în jurul tău, cu o anumită interacţiune. Există un magnetism al pământului şi un magnetism uman. Pentru ca scânteia vieţii să se ataşeze şi corpul să funcţioneze, toate aceste lucruri trebuie să fie aliniate. Şi uneori alinierea trebuie „modificată". Trebuie realiniată, pentru că uneori corpurile umane nu se mai aliniază. Nu este ca şi cum ar fi mai bine sau mai rău. E doar o aliniere, iar pentru a menţine acea entitate, acea persoană, acea unitate în aliniere, este necesar… un fel de control medical. Pe Pământ mergi la un medic care te verifică şi se asigură că funcţionezi corect. Iar dacă nu funcţionezi corect, medicii încearcă să îţi regleze corpul şi să îl facă să funcţioneze din nou, prin proceduri medicale sau prin medicamente. Există diverse abordări. Sunt multe medicamente aici pe Pământ, dar există şi ierburi şi un mod natural de a face acelaşi lucru. Noi facem lucrurile diferit. Noi realiniem fiinţa, astfel încât să fie o entitate echilibrată, capabilă să facă ceea ce trebuie să facă.

D: Dar cred că folosiţi şi voi energia.

E: Da, energia, cristalele. Există diferite modalităţi de a lucra, după cum ştii.

D: Dacă trupul iese din aliniament, apare boala, nu-i aşa?

E: Ea nu trebuie să îşi facă griji din cauza bolii.

D: Da, pare a fi destul de sănătoasă. Dar când omul obişnuit iese din aliniament, atunci apar bolile?

E: Da. Dar se întâmplă şi alte lucruri la un nivel mai înalt, pe care ei au ales să le depăşească, atunci când au venit în această viaţă.

Ella a vrut să ştie dacă a făcut un contract, când a intrat în această viaţă. Ei au spus: „A existat un acord". Dar când am întrebat care este acordul, au spus că nu-i pot spune în acest moment.

D: în regulă. Ea îşi îndeplineşte acordul?

E: Da. Viaţa ei se va schimba în moduri pe care nici nu şi le poate imagina. Oricum îşi dorea multă schimbare.

D: Schimbări pozitive?
E: Nu e o chestiune de pozitiv sau negativ aici. Sunt schimbări cu care a fost de acord. Sunt lucruri bune... Va fi încântată.

D: Dar nu vrei să-i spui mai multe despre asta în acest moment? (Nu) în regulă. Păstrăm surpriza pentru mai târziu.

E: încă nu a venit timpul. Va cunoaşte totul la momentul potrivit.

Apoi am ajuns la întrebarea „eternă", pe care vrea să o cunoască fiecare client. „Care este scopul meu în viaţă? De ce sunt aici? Ce ar trebui să fac?" Răspunsul a fost acelaşi pe care l-am auzit de multe ori: „Ea este aici ca să ajute". Ei nu spun niciodată că suntem aici ca să petrecem, să facem sex, să bem şi să facem mulţi bani. Fir-ar să fie! Ei spun mereu că suntem aici pentru a ajuta oamenii şi pentru a ne ajuta unii pe alţii.

D: Ai spus că a fost dusă pe navă pentru a i se ajusta ADN-ul şi pentru a se aduce îmbunătăţiri corpului. Este corect?

E: Ca să i se regleze codificarea. Voi aţi spune că s-a lucrat la ADN, dar noi ne gândim la asta mai degrabă ca la o codificare. Se mai întâmplă şi alte lucruri.

D: Mi s-a spus că ADN-ul se schimbă pe toată planeta, chiar acum.

E: Da, da. Este din cauza energiilor. Se schimbă energiile.

D: Se schimbă vibraţiile şi frecvenţele, nu-i aşa? (Da) Mi s-a spus că ADN-ul sau codurile trebuie schimbate, pentru a merge cu Pământul. (Da) Pentru că Pământul însuşi evoluează. (Da)

încercam să parcurg lista extinsă de întrebări a Ellei. Cea mai mare parte din ele se refereau la posibila asociere cu extraterestrii. îşi amintea în mod conştient fragmente din diverse experienţe. „De ce a trebuit să meargă pe diverse nave
spaţiale?”

E: Din diferite motive... ea interacţionează cu diferite entităţi, în diferite scopuri. Ea şi-a extins scopul.

D: A avut senzaţia că îi cunoaşte de multă vreme pe oamenii pe care îi întâlneşte în aceste nave. (Da) Ca şi cum ar fi prieteni sau familia sa.

E: Chiar asta sunt.

D: încerc să fac diferenţa între tine şi ea. A avut vieţi pe alte planete?

E: Oh, da. în multe forme de viaţă. Pe multe planete diferite, da. Toate vieţile sunt simultane. Nu este ceva liniar. Se întâmplă acum.

D: De ce a ales să vină pe Pământ? Corpul uman este destul de diferit.

E: Ca să ajute să aducă lumină pe această planetă, ca să ajute oamenii de aici... ca să ajute.

D: Vm mulţi ca să ajute, nu-i aşa?

E: Da. Vin să ajute... fiecare într-un mod diferit.

D: Când Ella îşi va termina munca aici, se va întoarce în lumea de apoi?

E: E dincolo de ceea ce consideraţi voi a fi lumea de apoi. E mai degrabă lumina care merge spre lumină.

D: înapoi la Sursă ?

E: Dacă alege asta, dar e dincolo de Sursă. Treci prin Sursă pentru a merge în altă dimensiune.

D: Aceasta este lumina uriaşă strălucitoare pe care unii oameni spun că o

văd? E: Creatorul, da. Treci dincolo de el, pentru a te extinde.
D: Deci există mai mult decât putem înţelege, nu-i aşa?

E: Oh, da, mult mai mult decât poate centraliza creierul liniar.

în munca mea, mi s-a spus că în cele din urmă ne vom învăţa toate lecţiile de la şcoala Pământ şi vom absolvi, ca să spunem aşa. Vom absolvi toate şcolile (pe Pământ şi în alte părţi) şi ne vom întoarce la Sursă. Am crezut că aceasta este destinaţia finală.

E: Trebuie să înţelegeţi că există diferite niveluri ale Creatorului. Există Creatori şi apoi există, ca să spunem aşa, mamele şi taţii acestor Creatori. Apoi există mamele şi taţii acelor Creatori. Există atât de multe niveluri diferite, încât este greu de conceptualizat pentru creierul uman. în capacitatea pe care alege să o aibă în prezent, este greu de conceptualizat. Există ceva dincolo de Creator, iar asta înseamnă să mergi dincolo de Creator, în creaţia de pe cealaltă parte.

D: Aceasta este una dintre întrebările pe care mi le-au pus oamenii când vorbesc despre Dumnezeu sau Sursă. Ei întreabă: „Cine L-a creat?" La asta te referi? (Da) în felul ăsta poţi merge la infinit, nu-i aşa? (Da) Deci nu a

existat într-adevăr un „început”. (Râde) încerc să înţeleg.

E: Da, dar începutul este şi sfârşitul care este şi mijlocul. Este, de asemenea, chiar acum.

Simţeam cum mi se încâlceşte mintea. „Mi s-a spus că întrebările noastre nu vor primi niciodată răspuns, deoarece mintea umană (nu creierul) nu are concepte prin care să înţeleagă.”

E: E adevărat că vă lipsesc conceptele pe baza cărora aţi putea înţelege aceste lucruri, dar trebuie să înţelegi că în forma umană foloseşti în mod conştient doar o parte foarte, foarte mică a ceea ce porţi în tine. A ceea ce porţi în fiecare celulă din corpul tău.

D: Mi s-a spus că nu există concepte care să explice cu adevărat, pentru ca noi să înţelegem.

E: Corect, dar vei înţelege la un moment dat.

D: Mi s-a spus că unele informaţii sunt ca otrava în loc de medicament, pentru că nu le-am înţelege şi am ajunge la concluzii greşite.

E: Şi asta este adevărat.

D: Au spus că trebuie să fie foarte atenţi la modul în care formulează lucrurile, ca să nu fie interpretate greşit.

E: Acest lucru este adevărat. Este adevărat.

Era timpul să nu mai filozofăm şi să revenim la tema sesiunii. „Când eşti pe nava spaţială, trăieşti cât vrei?” (Da) „Nu aveţi limitări ca oamenii?” (Nu) „Ai spus că eşti o conştienţă care îşi poate crea orice formă vrea.” (Da) „Aşa că nu există o modalitate de a muri, ca să zic aşa.”

E: Niciunul dintre noi nu moare.

D: Ştiu. Doar ne transformăm. Intrăm într-o formă spirituală, când părăsim corpul. Deci nu există moarte cu adevărat. Doar se schimbă forma. Nu mai ai un corp fizic. Un corp fizic are limitele sale.

E: Corect. Cutia în care te pui, în care stă conştienţă, are limitele ei. Cu asta lucrăm, cu aceste limitări, pentru a o face o cutie mai bună, care să dureze mai mult.

D: Dar trebuie să avem un vehicul în care să locuim.
E: De fapt, nu. Poţi trăi fără vehicul, dacă asta alegi să experimentezi. E alegerea ta.

D: Mă gândesc că pe Pământ trebuie să avem un vehicul.

E: Există multe conştiinţe. Unele apar ca nişte „sfere". Dar sunt de fapt conştiinţe. Uneori, ceea ce consideraţi a fi un orb individual, este de fapt o întreagă civilizaţie în cadrul unei sfere. Forma de sferă este vehiculul perfect, forma perfectă, prin care poţi intra în această atmosferă, poţi intra în această densitate, fără să te blochezi. Poţi privi, călători, experimenta, fără a rămâne blocat. Pentru că majoritatea entităţilor nu vor să rămână blocate în atmosfera grea şi letargică, în energiile care există pe această planetă. Doar cei mai puternici se aventurează. Doar cei mai puternici au voie să fie aici.

D: Pentru că atunci când se blochează, trebuie să se întoarcă iar şi iar; nu-i aşa?

E: Este alegerea lor. Acest lucru se apropie de sfârşit, dar este alegerea lor.

D: Am constat că numărul oamenilor care mai au karma este în scădere.

E: încearcă să vizualizezi un diamant cu multe, multe faţete. Fiecare viaţă este asemănătoare cu o faţetă a acestui diamant şi odată ce ai terminat acea faţetă, nu mai trebuie să te ocupi de ea. Dar unele suprafeţe, unele faţete, necesită multe vieţi pentru a se finaliza. Lucrezi pe mai multe faţete în acelaşi timp. Este mai rapid să o faci astfel şi, de asemenea, sufletele sunt nerăbdătoare să experimenteze multe lucruri diferite, în mod simultan. Dar odată ce ai finalizat ceea ce este pe o faţetă, nu mai trebuie să te ocupi de ea. Poţi să te întorci şi să-i ajuţi pe alţii de pe aceeaşi faţetă, dar nu mai este nimic de care să fii prins karmic. Puteţi vizualiza totul şi ca un cerc. Un cerc karmic. Mulţi oameni de pe această planetă se confruntă cu experienţe provocatoare de pe o parte a cercului karmic. De cealaltă parte a cercului

karmic, ei văd experienţe care sunt mai pline de satisfacţii sau mai plăcute pentru ei. Modalitatea de a ieşi din cerc este să mergi înăuntru. Dacă aveţi un cerc care se roteşte şi este perceput ca bun pe o parte şi dificil pe cealaltă, mergeţi pe teren neutru, unde nu eşti nici bun, nici rău. Nu judeci nimic din ceea ce se întâmplă în viaţa ta. Eşti neutru. Când eşti neutru, înţelegi că atât percepţiile bune cât şi cele rele, vor veni la tine într-o stare neutră. Dacă vei continua să rămâi neutru indiferent faţă de ceea ce se întâmplă în viaţă, te vei îndepărta din cercul karmic.

D: Eu folosesc denumirea „roata karmică", dar este acelaşi lucru.

E: Roată, da. Dar ar putea fi şi o sferă. Ar putea fi o minge. Ai putea să o vezi într-o dimensiune, în două dimensiuni sau tridimensional. Dar pe măsură ce intri înăuntru, simbolic vorbind mergi în interiorul tău, deoarece tu eşti universul. Aşa că intră în tine şi fii neutru. Când eşti neutru eşti departe de ciclul karmic şi doar fiind neutru poţi continua.

D: Am mulţi clienţi care vin să mă vadă, care sunt atât de blocaţi în karma lucrurilor pe care cred ei că le-au făcut oamenii împotriva lor de-a lungul vieţii, încât nu mai pot să iasă. Nu vor să le dea drumul. Pur şi simplu sunt blocaţi acolo.

E: Se pot debloca în câteva secunde, dacă îşi schimbă percepţia că sunt victime. Dacă se percep ca fiind victime a ceva petrecut în trecut, se agaţă de asta cu un motiv. Ei învaţă din asta. Se hrănesc cu această energie. Ei experimentează ceea ce vor să experimenteze şi vor face asta până când vor vedea că există o cale diferită, apoi vor merge pe ea şi vor experimenta altceva. Este doar o chestiune de percepţie şi îţi poţi schimba percepţia în câteva secunde.

D: Asta este treaba mea, să îi fac să înţeleagă că s-au îmbolnăvit cramponându- se de lucruri vechi care le-au fost făcute.

E: Asta îţi ia atât de multă energie. De ce ţi-ai irosi energia în acest mod?

D: încerc să-i fac să vadă şi să conştintizeze acest lucru, pentru a se putea elibera.

E: Corect. Pe măsură ce vor deveni conştienţi, vor da drumul la vechile atitudini şi vor adopta o altă perspectivă. Am fost cu toţii acolo. Toţi am făcut asta. Toţi am experimentat asta.

Mesajul de despărţire a fost: Multă iubire. Ea va ajuta mulţi oameni. Vom vorbi cu ea mai târziu. Suntem mereu aici. Comunicăm cu ea destul de des, atunci când doarme. Se află într-un proces în care visul este realitatea şi realitatea este visul. Se va comuta.

Capitolul 22 CREAREA FIINŢELOR UMANE

Tim era un tânăr muncitor în construcţii care spunea că nu se simţea niciodată în siguranţă, întotdeauna era o victimă. Avea o mulţime de temeri iraţionale, ceea ce atrăgea în mod natural evenimente nedorite şi negative în viaţa lui. SC ne-a dat o explicaţie la care nu m-aş fi gândit niciodată.

Când Tim a coborât de pe nor, părea a fi undeva în spaţiul cosmic. „Văd lumină... universul. E ca o nebuloasă de nori. E frumos, cu multe culori. Văd multe lumini, stele şi spaţiul cosmic. De fapt nu pot spune dacă sunt în spaţiul cosmic sau într-o navă spaţială. Poate că sunt doar un punct în spaţiu. – Există un loc aici, unde vreau să merg. – Acum am coborât într-un loc foarte verde. Nu ştiu exact cum am ajuns aici. Mi-au plăcut acele lumini. – Cobor prin ceaţă şi nori...
E ceaţă... e greu de văzut dincolo de ea. Acum sunt jos şi e greu să văd ceva. E mult verde şi o ceaţă deasă."

D: Pe ce stai?

T: E moale şi umed, pare a fi un fel de muşchi. Sunt şi ace de brad, ceva scrâşneşte când păşeşti... cred că sunt nişte crengi. E ceva foarte liniştit în acest loc... foarte familiar. Cred că aici este ceaţă în mod constant.

Când l-am rugat să se uite la corpul lui, a avut o surpriză. Corpul îi era acoperit cu blană şi era mare şi puternic. „E mare, seamănă cu trupul unei gorile. Nu cred că este o gorilă, dar seamănă cu ea. E ca o gorilă... E mare ca un Sasquatch sau Bigfoot. Oricât de primitivă ar fi această fiinţă, este foarte adaptată la mediul în care trăieşte. Trăieşte în unitate cu acest loc.

Nu mai cunosc fiinţe care să fie atât de acordate la împrejurimile în care trăiesc. Simte vibraţia pământului. Este foarte plăcut. Este foarte liniştit şi în armonie cu vibraţia acestui loc."

D: Nu prea poţi vedea împrejurimile, nu-i aşa?

T: Nu, este un loc ceţos. E interesant. Există mult mister aici, dar acest corp pare să cunoască aceste mistere. Dar nu sunt în contact suficient de bun cu el, pentru a înţelege ce ştie.

D: Ce vrei să spui? Ce mistere sunt acolo?

T: Sunt o fiinţă destul de vizuală, dar este destul de greu de văzut ceva aici. Vederea nu este cel mai bun simţ de folosit aici. Acest corp nu se bazează atât de mult pe vedere. Se bazează pe aspecte mai intuitive.

D: Crezi că în acest loc este ceaţă mereu?

T: Da, în mod predominant. în acest corp, în acest loc, el interacţionează foarte bine cu împrejurimile. Dar nu sunt în stare să înţeleg ceea ce simte acest corp. – Pământul de aici este viu. Vibraţia de aici este vie şi acest corp ştie ce înseamnă asta. întâmpin probleme în a înţelege ce înseamnă aceste vibraţii. Mă simt atât de confortabil aici, încât nu urmăresc nici un mister.

Mâncarea lui consta în principal din fructe pe care le găsea în pădure. „Este un loc muntos cu o pădure densă, învăluită în mare parte într-o ceaţă ciudată. în pădure există lucruri de mâncat, nişte fructe."

D: Şi eşti capabil să găseşti această hrană prin instinct, mai degrabă decât prin văz?

T: Da. Fructele mă cheamă şi ştiu că sunt acolo, dar nu le văd propriu-zis. Adică aş putea, dar nu am nevoie de asta.

D: Unde locuieşti?

T: în mai multe locuri. Unul din ele este un fel de casă naturală în copac, iar celălalt loc seamănă cu o peşteră. Le folosesc în funcţie de anotimp sau de vreme. Dacă e vreme bună stau în copac, iar dacă e vreme rea, stau mai mult în peşteră.

D: Cum e vremea acolo ?

T: Se pare că e multă ploaie sau ceaţă.

Nu avea pe nimeni care să locuiască cu el. Era în mare parte singur. Mai erau şi alţii ca el în zonă. „Sunt rari, dar există. Este un teritoriu destul de întins." Dar nu avea nevoie de nimeni. „Acest loc este foarte liniştit şi îmi lasă timp să îmi contemplu fiinţa interioară. Este timpul meu petrecut în lumină. Acest corp este foarte intuitiv. Este foarte puternic şi de asemenea, foarte acordat la energia superioară."

D: Ai spus că îţi place să fii în ton cu lumina. (Da) Ce înseamnă asta?

T: îmi vine uşor să mă liniştesc, să intru în interior şi să fiu aliniat cu cel mai înalt sine al meu.

D: Aş crede că un animal nu s-ar gândi cu adevărat la astfel de lucruri.

T: Acesta este un răspuns uman tipic. Oamenii sunt şi ei animale şi nu sunt prea luminaţi, de cele mai multe ori. Adeseori au prea multe conflicte pentru a fi aliniaţi la ceea ce sunt cu adevărat. Această fiinţă este mult mai contemplativă decât oamenii şi are mai puţină nevoie de a se hrăni şi de a se proteja, pentru a se descurca în acest loc. Aici are tot ce îi trebuie.

D: Se pare că există şi alte tipuri de fiinţe acolo, nu-i aşa?
T: Mai sunt şi alţii în acest loc. Mai sunt şi alte fiinţe ca mine, dar suntem solitari şi nu ne întâlnim des. Această fiinţă şi felul în care interacţionează cu mediul îmi sunt străine şi nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Interacţionează pe o bază total intuitivă şi îmi vine greu să o descriu. Ştie unde sunt celelalte fiinţe şi cum să interacţioneze cu ele dacă vrea, dar în general alege lumina. Iar pentru asta trebuie să fie singur.

D: Cum arată celelalte fiinţe, care nu seamănă cu tine?

T: Nu prea le văd. Le simt. Nu prea am de a face cu ele. Există creaturi care seamănă cu păsările, dar nu le pot descrie. Nu le văd propriu-zis.

D: Pentru că vederea nu este simţul primar. (Da) Mă întreb dacă ai nevoie de un partener de orice fel.

T: Asta s-a întâmplat şi, din nou, este ceva intuitiv care atunci când este nevoie, se reglează de la sine.

D: Dar nu trebuie să rămâneţi împreună? (Nu) — Dar această lumină despre care vorbeai, cum o percepi?

T: Este peste tot. Este ca şi cum corpul meu fizic ştie de ce are nevoie şi când şi are grijă de asta, dar această lumină este cu adevărat ceea ce sunt. Este conexiunea mea cu universul, dacă vrei. Pot vedea prin toate. Nu trebuie să mă concentrez pe un singur lucru. Pot să văd totul.

D: Asta se întâmplă ori de câte ori lucrezi cu lumina? (Da) Probabil că îţi deschide capacitatea intuitivă.

T: Da. O studiez chiar acum. Mă uit la ea şi e frumoasă! Este ca şi cum aş fi într- un corp fizic undeva, dar sunt de asemenea universul.

D: Deci ori de câte ori te gândeşti la lumină, devii una cu universul?

T: Da. îmi pot concentra atenţia oriunde şi sunt acolo. Am acest corp fizic, sunt această fiinţă liniştită ascunsă în copac, dar sunt şi universul. Nu doar universul fizic, ci şi cele de dincolo de universul fizic. Depinde unde aleg să îmi îndrept atenţia. Mă pot concentra acolo, la asta făceam aluzie mai devreme. Sunt multe mistere aici. Sunt multe lucruri asupra cărora îmi pot concentra atenţia, dar cu toate astea nu par a fi interesat de mare lucru, în afară de lumina în sine. O
absorb şi o beau, fiind una cu ea.

D: Poţi descrie cum arată lumina?

T: E atotcuprinzătoare. Se concentrează în cap în al treilea ochi, dar este peste tot. Dacă ai privi în spaţiul adânc cu un telescop puternic, te-ai putea concentra asupra multor lucruri, şi totuşi nu există nimic asupra căruia te-ai putea concentra. Depinde cum priveşti problema.

D: Ai spus că poţi vedea dincolo de universul fizic. Ce ai vrut să spui cu asta?

T: Universul fizic, oricât de vast ar părea celor cu corpuri fizice, este de fapt

destul de mic. Nu e mare lucru. Există multe universuri, care sunt mult mai vaste decât cele fizice. Şi avem în noi esenţă din fiecare din aceste universuri. Avem emoţii, capacităţi mentale şi capacităţi eterice, care toate fac parte din alte universuri. De fapt, aceasta este partea principală a existenţei noastre. Suntem atât de prinşi în modul de supravieţuire. Dar supravieţuirea nu este o problemă în acest loc.

D: Nu e nevoie să faci ceva sau să fii ceva.

T: Corect. Acest corp fizic are practic grijă de el însuşi. Ştie exact cum şi de unde să obţină ce îi trebuie pentru întreţinere, fără efort.

D: Poţi accesa celelalte simţuri.

T: Corect, şi e foarte reconfortant să fii una cu aceste părţi, dacă vrei.

Aceasta era o creatură interesantă, dar mă întrebam cum să fac să avanseze povestea. într-un loc ca acesta, o zi era foarte asemănătoare cu următoarea. Totuşi, m-am hotărât să îl mut într-o zi importantă. Nu ştiam dacă va fi capabil să găsească una în care să se întâmple ceva diferit. Dar m-a luat prin surprindere, când l-am întrebat ce vede. „Sunt transportat undeva. Am fost de acord să fiu transportat.”

D: Ce vrei să spui, transportat?

T: Nu ştiu, pe o navă spaţială care are ca destinaţie Pământul.

D: Nava a venit acolo unde locuiai?

T: Face parte din civilizaţia care era acolo. E o parte a tehnologiei folosite de omenirea noastră.

D: Dar nu ai fost implicat în acest lucru, în zona în care locuiai?

T: Nu.

D: Deci existau şi alte părţi ale planetei, care erau mai evoluate?

T: Da. Şi într-un fel sau altul, am fost de acord să fiu transportat în altă parte.

D: Dar cei care te transportă ştiu cât de inteligent eşti?

T: Suntem cam la fel în această privinţă. Cu toţii suntem foarte inteligenţi. Foarte în ton cu universul. Fac parte dintr-o misiune. Ceea ce mi-a plăcut la acest corp a fost cât de intuitiv şi liber era, în locul unde trăia. Dar avem capacitatea de a ne schimba forma. Corpul poate lua orice formă fizică doreşte. în mediul său nu era necesar, dar departe de casă este nevoie să luăm diferite forme. Şi avem capacitatea de a face asta.

D: Pentru a supravieţui şi a te adapta? (Da) A venit cineva să te ia?

T: Da. S-a făcut un apel. Am convenit de comun acord să îndeplinim o misiune şi să mergem undeva. Face parte din planul la care lucrăm cu creatorii noştri. Uneori ajutăm la crearea unor noi locuri şi a unor noi forme de viaţă.

D: Dar nu îţi aminteşti înţelegerea, până nu mergi cu ei?

T: Nu, pentru că nu se întâmplă neapărat în timpul liniar. E ca un tratament facial holistic – asta facem noi – ai avut timp pentru a contempla, iar acum trebuie mergi să manifeşti contemplaţia şi ne ajutăm reciproc să facem asta. O parte din mine s-a întors în peşteră sau în locuinţa din copac, pentru a obţine claritate. Am avut perioada mea de claritate, iar acum este timpul să merg să îmi îndeplinesc misiunea, alături de ceilalţi.

D: Ai fost atât de fericit acolo, pentru că era atât de confortabil şi perfect. îţi pare rău că părăseşti acest loc?

T: Da, da. Aceste misiuni sunt foarte interesante şi foarte fructuoase, dar adeseori sunt pline de pericole.

D: în ce fel?

T: Mergem în locuri unde există energii şi forme de viaţă care nu sunt la fel de evoluate ca noi şi sunt programate să se teamă. Noi facem multe programări. Programăm unele din învelişurile fizice ca să preia alte esenţe. Programăm o parte din ele astfel încât celelalte esenţe să poată experimenta alte tipuri de energii, dar din păcate asta nu este întotdeauna cea mai de dorit activitate.

D: E o parte a procesului de creaţie despre care vorbiţi? (Da) Dar acum când eşti în nava spaţială, îţi schimbi forma sau rămâi aşa cum eşti?

T: în general rămâi în aceeaşi formă. Forma mare cu blană, ca să zicem aşa. De fapt nu cred că sunt o gorilă blănoasă, dar asta este descrierea cea mai potrivită la care mă pot gândi.

D: Cum arată celelalte fiinţe de pe nava spaţială?

T: Sunt aproape la fel ca mine. Mergem în diverse locuri şi ne vom schimba aspectul fizic, pentru a nu contraria programarea fiinţelor pe care le vom întâlni. De cele mai multe ori aşa se face.

D: Ceilalţi arată la fel de blănoşi ca tine?

T: Blănos nu este tocmai... asta este descrierea mea. Acum arată mai degrabă ca o lumină sclipitoare, cu multe fascicule de lumină. Nu este blană.

D: Ştii care este misiunea ta pe Pământ?

T: Fac parte dintr-un colectiv. Cu toţii avem lucruri pe care le-am rezolvat individual, în propria noastră viziune. Ne-am întors acasă şi în contemplarea noastră am văzut de ce anume are nevoie universul pentru a se desfăşura. Cu toţii avem propriile noastre misiuni şi destine individuale. Dar avem şi o misiune colectivă, care a fost decisă deja.

D: Ştii ce vei face, când vei ajunge pe Pământ?

T: Da. îl vom coloniza.

D: Aceasta este misiunea mai mare sau mai mică?

T: E misiunea mai mare, dar şi o parte din misiunea mai mică.

M-am hotărât să îl mut înainte, când nava spaţială a ajuns pe planeta Pământ. L- am întrebat de ce a ales această planetă.

T: Altcineva, o altă formă de viaţă, a aranjat lucrurile în aşa fel încât să ne fie mai uşor. Pentru a nu fi nevoiţi să facem totul pornind de la fundaţie. Există deja un proces capabil să susţină forme de viaţă: o planetă şi o atmosferă. Nu trebuie să facem asta, deşi suntem capabili şi de a face asta. Dar de obicei nu ne ocupăm de aşa ceva.

Asta se potriveşte cu fragmente din celelalte cărţi ale mele. Un anumit tip de fiinţe creatoare au creat galaxiile, planetele şi în final, celelalte lucruri necesare pe Pământ la început. Apoi când planeta s-a răcit, au venit alte fiinţe care au început procesul de însămânţare a vieţii (în diverse forme). După ce s-a stabilizat atmosfera şi s-au dezvoltat oceanele, a început procesul de dezvoltare a organismelor monocelulare. A început viaţa plantelor. Au trebuit pregătite multe lucruri, înainte să poată fi introdusă viaţa animală.

T: Planeta în sine este vie. Este o entitate vie şi lucrăm cu ea pentru a crea vibraţii care vor funcţiona în acest loc. Deducem ce fel de radiaţii şi vibraţii are această entitate (Pământul), apoi creăm învelişuri fizice care vor proteja esenţele de radiaţia acestui loc, printre altele; nu doar de radiaţie, ci de multe alte vibraţii
care vor exista aici şi se vor perpetua.

D: Există şi alte forme de viaţă acolo?

T: Vibraţia de sus... de dincolo de fizic, este vie. Dar suntem aici pentru a coloniza în primul rând forma umană. Am putea face totul, în toate etapele. Am făcut asta ocazional, dar nu aici pe Pământ. Suntem aici pentru a lucra cu alte specii, pentru a crea forma umană.

D: Mă gândeam la plante, care constituie o sursă de hrană.

T: Da, există plante. Planeta a fost populată cu forme de viaţă inferioare, de exemplu cu celule şi bacterii, apoi cu forme vegetale, precum şi cu unele specii de peşti şi cu alte fiinţe de tip oceanic. Lucrăm cu alte specii pentru a crea corpuri fizice mai complexe, capabile să suţină esenţe superioare. În primul rând lucrăm cu oameni.

D: Au fost aduşi deja pe planetă?

T: în această etapă, încă nu. Se întâmplă destul de repede. Odată ce baza planetei a fost stabilită şi are capacitatea de a susţine viaţa, noi suntem capabili să o populăm destul de repede, cu tot ceea ce este necesar.

D: Animalele sunt aduse din altă parte, sau cum se întâmplă asta?

T: Unele specii sunt create, altele sunt aduse din alte locuri, iar unele sunt hibridizate. Acest procedeu se foloseşte pe multe planete. Depinde de specie.

întreaga poveste a fost prezentată în cărţile mele Păstrătorii grădinii şi Custozii. întotdeauna este interesant pentru mine să primesc din nou aceleaşi informaţii, prin mai mulţi clienţi. Este o confirmare că există adevăr în această relatare despre începutul Pământului.

D: Se pare că ai făcut asta în repetate rânduri. Există cineva care îţi spune unde să mergi şi ce să faci?
T: Nu e cineva specific. Suntem un colectiv. Avem o legătură destul de strânsă unul cu celălalt. Nu suntem izolaţi cum sunt oamenii, în carapacea lor.

D: Ei cred că sunt singuri. (Da) Pentru tine este altfel?

T: Corect. Există un sentiment de identitate individuală, dar nu eşti atât de izolat ca în existenţa umană.

D: Deci ai venit pe Pământ şi lucrezi la crearea corpului uman. Eşti acolo de mult timp? (Da) Ai văzut multe transformări, animale, plante, totul? (Da) Există un plan pentru stabilirea oamenilor pe planetă?

T: Da, se fac multă programări. Li s-a oferit o capacitate uriaşă de cunoaştere interioară, dar în acelaşi timp proiectul prevede că nu vor avea acces la ea atât de mult pe cât ar putea. Şi mai există şi – nu ştiu un mod politicos de a o spune – un experiment cosmic. Lucrăm mereu cu creaţia. încercăm mereu lucruri noi peste tot. Aşa este universul: mereu în expansiune.

D: Odată ce formele umane au fost create, ele nu pot trăi fără suflete. Este corect?

T: Corect.

D: Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? Aveţi planuri?

T: Cum este însufleţit un vehicul? (Da) Aceasta depinde de esenţa individuală pe care o numim „suflet", care va contribui la modul în care se modelează şi se dezvoltă vehiculul. Sufletul ajută la crearea vibraţiei vehiculului individual.

D: Bine. După ce faci toate astea, rămâi pe Pământ sau decizi să te întorci acasă?

T: De cele mai multe ori ne întoarcem acasă. Dar unii sunt „veghetori" care rămân în urmă. De obicei, asta se întâmplă printr-un acord neştiut. în cazul meu, nu ştiam că voi rămâne în urmă. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. A avut loc un atac şi o parte din ai noştri au reuşit să scape, dar nu au mai putut să se întoarcă să-i caute pe cei care au rămas în urmă. Asta cred că s-a întâmplat.

D: Spune-mi ce s-a întâmplat?
T: Am fost atacaţi de nişte primitivi, de nişte umanoizi programaţi. Programarea lor s-a defragmentat şi au atacat. Şi nu au înţeles cum să folosească tehnologia care a rămas în urmă. Mulţi din ai noştri au scăpat, dar eu nu am fost printre ei.

Asta mi s-a părut cunoscut. Cred că este acelaşi eveniment pe care l-a descris Bartolomeu în volumul unu din Universul convolut. Oamenii primitivi au vrut să ia în posesie maşinile miraculoase şi tehnologia. Dar după ce au ucis fiinţele creatoare, au constatat că nu ştiu cum să folosească dispozitivele. Aşa că progresul lor s-a oprit şi au început să decadă.

D: Deci ai rămas în urmă?

T: Da. în rotaţia Pământului, în timpul liniar al Pământului. Am rămas acolo foarte mult timp. Aş fi zice că sunt aproape etern, dacă ar fi să socotim în anii Pământului.

D: Nu ai avut cum să te întorci? (Nu) Şi cum te-ai simţit?

T: Nu mi-a plăcut deloc. Am petrecut foarte mult timp contemplând lumina. Am petrecut mult timp apărându-mă de primitivi. Am încercat nu doar să îi resping, am încercat să îi învăţ. Am încercat să îi reprogramez, astfel încât programarea lor să nu mai fie atât de copleşitoare. Practic, am vrut să le ofer o parte din darurile cu care sunt înzestrat. Dar nu a fost uşor. Nu aveau încredere, din cauza programării lor. Lipsa lor de încredere a generat atacuri. — A făcut mai uşor să nu mă mai gândesc de unde vin.

Era timpul să aducem sesiunea înapoi lui Tim, omul din pat prin care curgeau toate informaţiile. „îţi dai seama că vorbeşti acum printr-un corp uman?" (Da) „Corpul pe care îl numim Tim?" (Da) „Asta este una dintre formele pe care le-ai luat după ce ai rămas pe Pământ?"
T: Forma mea fizică iniţială a murit cu mult timp în urmă, dacă măsurăm în anii Pământului, e de neimaginat cât timp a trecut de atunci.

D: Ai rămas pe Pământ şi ai trecut prin multe forme fizice, în multe vieţi. Este corect?

T: M-am întors aici de multe ori după prima viaţă, da.

D: Şi esenţa ta a intrat în cele din urmă în Tim.

T: Este corect.

D: De ce ai decis să intri în corpul fizic al lui Tim? Ai avut un contract?

T: Sunt multe lucruri care au rămas neterminate, lucruri care trebuiau terminate – nu doar finalizate ci şi începute.

D: Deci te-ai hotărât să intri în trupul lui Tim când era bebeluş?

T: Da. De fapt, înainte de formarea corpului său. Am ales aceste circumstanţe şi acest corp, pentru că ştiam că va fi un corp puternic şi aşa a fost.

D: Este un corp pe care l-ai putea folosi pentru a-ţi îndeplini scopurile? (Da) Acest corp are karma? (De obicei întreb dacă există karma de plătit.)

T: Nu neapărat. Oamenii încearcă să înţeleagă. Iniţial programarea este destul de limitativă. Dar este posibil să îţi rescrii programarea. Asta este karma, este o programare. Dar nu este atât de intensă cum o fac oamenii să pară. Şi cred că el ar trebui să ştie asta pentru că, indiferent de motiv, el a preluat toată intensitatea credinţelor altor oameni, a credinţelor religioase, ca să spunem aşa.

D: Deci el are puterea de a crea. El poate crea orice îşi doreşte în viaţa lui.

Acest lucru este posibil, nu-i aşa?

T: Absolut.

D: Dar a uitat că o poate face.
T: Da. O parte din călătoria spre a fi uman este acordul cu amnezia.

D: Altfel ar fi prea complicat. (Râde)

T: Nu neapărat. Este doar o programare şi am putea aranja lucrurile altfel. Dar face totul mai simplu, pentru designul original.

D: Dar ar fi posibil să ne trezim din nou această capacitate de a crea?

T: Oh, da! Absolut!

D: Pentru că sunt multe lucruri pe care vrea să le facă în viaţă.
T: Da. Există un sentiment de pericol în care a acceptat să creadă, bazat

parţial pe unele din lecţiile prin care a trebuit să trec.

D: în celelalte vieţi?

T: Da. Dar face parte din prezent şi numai cei curajoşi şi aventuroşi pot duce înainte procesul. El este curajos şi aventuros, dar în inima lui se teme de anumite lucruri.

D: Nu a venit momentul să trezim din nou aceste abilităţi?

T: Da. Sincronizarea este minunată, dar există lucruri care depăşesc cu mult ceea ce ar înţelege istoria voastră înregistrată. Şi unele dintre aceste lucruri ar putea fi interpretate ca ameninţări.

D: Dar vrea să îşi creeze o viaţă bună, o carieră bună şi nu există nici o ameninţare în asta. În a avea o viaţă fericită.

T: Dar o parte din contractul lui trebuie să fie mai mult decât atât. Trebuie să îşi învingă fricile. Aceasta este cea mai mare provocare care apare în calea unui om. El va fi în siguranţă. întotdeauna îşi face griji din cauza pericolului. îşi face griji. Se gândeşte ce ar putea însemna aducerea la iveală a adevărurilor ascunse. Dar asta nu este neapărat ceva pentru care trebuie să îşi facă griji. Ne putem ocupa de asta. — Dacă ar petrece mai mult timp contemplând lumina, ar reuşi să o contacteze. De fapt ea l-ar chema, dar nu are încredere că se va putea conecta cu ea. Nu e treaba mea să îi spun. El singur trebuie să descopere asta.
Era timpul să pun întrebarea inevitabilă: „Care este scopul lui în viaţă?”
Tim avea o carieră, dar simţea că ar trebui să facă altceva. Voia un sfat. I s-au prezentat mai multe posibilităţi. „Dacă s-ar dedica la ceea ce ştie în inima lui, şi- ar putea croi o nişă în spaţiul şi timpul din cultura voastră. Dacă ar decide să facă acest lucru indiferent de consecinţe, obstacolele ar dispărea de la sine.”

D: îşi va da seama că e doar o parte a lui, pe care a creat-o în trecut. El poate crea orice vrea. Are nevoie doar de încredere, nu-i aşa?

T: Da, există un aspect pe care am avut dificultăţi să îl lucrez, de pe vremea când eram creator. Anume... am crezut că am fost trădat, când am rămas aici. De fapt fusesem de acord cu acest lucru dintr-o perspectivă

superioară, dar nu îmi mai aminteam. Credeam că ştiu totul. Aşa am crezut cu toţii. Dar mi-a scăpat ceva. Am fost ultimul de felul meu rămas aici şi am petrecut mulţi ani pământeni aici, pe cont propriu. Şi m-am concentrat foarte mult pe ceea ce am considerat a fi trădarea de a fi lăsat aici. A fost nevoie de mulţi, mulţi ani pentru a depăşi trădarea şi a înţelege că era de fapt ceva cu care am fost de acord. Mi-am creat propria realitate. Tim încă îşi mai aminteşte acea trădare şi a atras unele trădări în viaţa sa actuală. Cred că trebuie să se concentreze numai pe ceea ce vrea să creeze, în loc să se concentreze pe frică sau pe ceea ce nu vrea să creeze. în loc să te concentrezi pe trădare, concentrează-te pe faptul că tu ai creat-o, pentru lecţiile pe care trebuia să le înveţi. Apoi mergi mai departe concentrându-te pe ceea ce îţi doreşti cu adevărat, nu pe ceea ce nu doreşti. Pentru că, după cum ştim, dacă te concentrezi pe ceva îl vei atrage, fie că vrei sau nu.

D: Asta este o parte a fricii pe care o simte în stomac?

T: Da. El crede că nu ar trebui să folosească ceea ce a învăţat din cele mai vechi timpuri, că nu este ceva potrivit. Undeva de-a lungul drumului, a făcut un acord să nu folosească abilităţile pentru care i-a trebuit multe vieţi, ca să le înveţe. De parcă nevoia ar fi un fel de insignă de onoare să îţi legi braţul la spate. Trebuie doar să îşi dezlege braţul legat la spate şi să folosească toate resursele disponibile. – Nu îi place să ia decizii. Dar dacă decide că poate face să funcţioneze un lucru, el va face acel lucru să funcţioneze cu adevărat. Nu există multă dramă aici, dar îi place drama când ia decizii. îi place să aştepte mult, ca să ia o decizie. Presupun că ştie că este etern într-un anumit sens, când nu se află într-un corp fizic. Dar acum este într-un corp şi aşteaptă îngrozitor de mult să ia decizii. Uneori asta este în avantajul lui, alteori nu.

Am rugat SC-ul să se uite în interiorul corpului lui Tim, pentru a vedea dacă există ceva de care ar trebui să ne îngrijorăm. El nu avea nici o doleanţă de natură fizică, dar m-am gândit că nu strică niciodată să verifici. Cu toate acestea, nu au găsit nimic în neregulă. „Este un exemplar sănătos, un vehicul sănătos. în designul iniţial, aceste corpuri nu au fost concepute să dureze o perioadă lungă de timp. Dar pot fi programate pentru a dura mult mai mult decât îşi imaginează majoritatea oameniîor, în era actuală. Poţi crea corpul în care vrei să locuieşti.”

Mesajul de despărţire pentru Tim a fost: El ştie multe dar cu cât ştii mai multe, cu atât ştii mai puţin. Există anumite lucruri pe care le va şti dacă doar le urmăreşte, iar uneori cel mai mare eşec este să nu faci nimic. Trebuie doar să îşi vadă de treabă.

Capitolul 23 SEPARAREA DE SURSĂ

Când Brenda a ieşit din nor era vizibil emoţionată, aşa că am vrut să ştiu ce vedea, care îi cauza emoţia. A spus că vede un oraş, dar era unul pe care nu-l mai văzuse niciodată. Era foarte frumos, de un alb pur, cu clădiri foarte netede, care străluceau ca marmura. Apoi s-a concentrat asupra unei clădiri care se ridica mai sus decât celelalte: „E frumoasă. Are un aspect fluid fără margini ascuţite, e foarte netedă." Nu era vegetaţie, doar această clădire foarte albă, aproape sidefată. „E foarte mare. Acum o văd dintr-un alt unghi. în faţă sunt două coloane uriaşe, albe. Mă uit înăuntru şi este un spaţiu mare, deschis. Are formă ovală... e ca o frunză ascuţită la ambele capete. O clădire frumoasă, cu aspect fluid. Tavanul este o cupolă care este deschisă în partea de sus, ceea ce nu are sens. Nu ştiu cum se susţine, din punct de vedere arhitectural." Apoi a intrat în sală şi a văzut lumini în jur, care semănau cu nişte globuri.

Apoi am rugat-o să îşi perceapă corpul. A oftat: „Este interesant. Nu am un sentiment de sus sau jos... Nu simt că aş avea un trup cu cap şi membre. Simt că sunt într-o sferă. Nu înţeleg." Am încurajat-o să vorbească despre asta, pentru că atunci când clientul vorbeşte, lucrurile se clarifică. „Sunt într-o sferă de culoare. E ca un vârtej. Văd mult albastru şi verde, şi ceva galben. Simt mici impulsuri electrice, care îmi trec prin corp. Nu e neplăcut, dar simt că nu există sus sau jos, aşa că sunt puţin dezorientată. (Pauză) Mă deplasez undeva. Acesta este un loc de unde pleci în altă parte. Este o staţie de transport. Te duci acolo ca să pleci în altă parte." E copleşită de emoţii şi începe să plângă încet. Am întrebat ce anume îi provoacă emoţiile.

B: Nu sunt sigură. Nu sunt supărată, nu sunt speriată sau tristă, doar...

Emoţia e foarte mare. Acest loc este copleşitor. Totul este în sfere… toate sunt sfere. Camera în care mă aflu nu este rotundă – este un oval. Privesc în jur. Pe laterale, sunt multe astfel de sfere. Arată ca nişte bile de cristal, dar sunt foarte fluide. Sferele au un diametru de aproximativ jumătate de metru până la un metru. Sunt peste tot în cameră, în acelaşi plan. Se mişcă neîncetat, ceea ce nu are sens. Cred că sferele sunt nişte amplificatoare. Există o sursă de energie. Interesant, ei sunt foarte blânzi. îmi spun: „Priveşte doar la aceste sfere." — Acum locul se simte diferit. Are aceeaşi formă, dar tavanul nu este deschis. Nu mai e alb; este o cameră mai întunecată. Nu e ceva rău, dar nu mai e la fel de luminat. Se simte mai închis. Şi văd aceste sfere strălucitoare în jurul camerei, oriunde mă uit. Sunt la acelaşi nivel. îşi trimit raze de lumină între ele, iar tu eşti la mijloc. (Respiră adânc) în mod cert, este o staţie de transport.

încercam să aflu dacă e cineva la conducere. Exista vreo modalitate de a face diferenţa între aceste sfere? De unde ştii unde să mergi? A spus că nu poate distinge între ele. Apoi a tras aer în piept şi a avut o revelaţie. A spus în şoaptă: „Pur şi simplu ştii! Vii şi stai aici, şi totul e deja programat." Corpul a început să- i tremure: „Când îmi pui întrebarea, primesc un răspuns în cap. Când ai întrebat ce ar trebui să fac, am auzit: 'Te vom duce acolo'".

D: întreabă-i unde ar trebui să te ducă?

B: (Cu voce tare) Unde mergem? (Pauză, apoi e copleşită de emoţii) în Soare! Soarele nu este ce credem noi. Intri în mijlocul lui şi ieşi pe cealaltă parte. Dar nu este Soarele nostru. Este Soarele tuturor Sorilor. Este Soarele central al tuturor Sorilor. (Plânge încet) De aici venim cu toţii. (Plânge) E acasă!

D: Bine. Dar dacă acolo era acasă, ce cauţi în acest loc?

B: Sunt un fel de staţii exterioare, aşa le numesc.

D: Şi ai venit acolo din altă parte?

B: Da, din Soare. Când eşti în Soare, eşti într-un bazin. Trebuie să vii la staţia exterioară, pentru a lua formă.
D: Deci când părăsiţi Soarele şi mergeţi la staţia exterioară, sunteţi aceste sfere?

B: (Şopteşte) Da! E pentru că nu ai formă. Când eşti în Soare, nu ai formă. Sunt mai multe etape; când ieşi nu ai formă, aşa că sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faci. E ca şi cum te-ai aduna la un loc. (Vorbea cu un sentiment de surpriză, de parcă descoperea ceva) Piesele se unesc pentru a lua o formă – forma în care te afli acum. Şi nu poţi face totul deodată. Sunt anumite etape. Mai întâi trebuie să mergi în acest loc, apoi te aduni, apoi pleci.

D: Deci când eşti în această lumină, în acest Soare, nu ai deloc formă?

B: Nu, e ca marea. E ciudat pentru că e foarte luminos, dar nu este fierbinte. Şi se mişcă. Ai putea crede că este haotic, dar nu este aşa.

D: Ai spus că nu este Soarele sistemului nostru solar.

B: Nu. Este Soarele tuturor Sorilor.

Acesta este modul în care mulţi dintre clienţii mei au descris Sursa / Dumnezeu.

D: De ce părăseşti acel loc, pentru a merge la staţiile exterioare?

B: Pentru că asta vrem. (Râde) E atât de amuzant. Pentru că vrem asta. E ca şi cum am fi copii mici sau aşa ceva. Este foarte uşor şi sunt foarte fericită. Da, e ca atunci când eşti un copil mic şi vrei să explorezi. Totul este atât de antrenant, îţi saltă inima de bucurie, ca la un copil mic. Vrei să te joci.

D: Şi te-au lăsat să faci asta ? Te-au lăsat să pleci ?

B: Când spui „te-au lăsat", simt că am decis cu toţii să facem asta şi am plecat. (Râde)

D: Şi apoi mergi la staţia exterioară şi devii această sferă, care e prima formă a ta?

B: De fapt, începi să iei formă chiar înainte de a ajunge la staţia exterioară. Este atât de interesant! Văd Soarele şi din el ies aceste degete frumoase de lumină. Sunt atât de frumoase! Aceste degete de lumină ies şi încep să se unească într-o formă uimitoare de culoare în mişcare. Apoi se transformă în aceste globuri de lumină.

D: Până la urmă se transformă într-un glob.

B: Exact! Da.

D: Şi apoi te afli la staţia exterioară, iar ei spun că e timpul să mergi

altundeva? B: Exact. Şi atunci energia începe să....

Părea că se uită la ceva interesant. Dar îi venea greu să descrie.

B: E prima dată când începi să te simţi separat. Apare sentimentul de sine. Este atât de interesant. Este ciudat. E ca şi cum ai simţi că există o graniţă, în timp ce înainte nu simţeai nicio limită... era doar această întindere, această expansiune, începi să simţi că ai margini, că ai limite.

D: Ai început să te simţi separat?

B: Te simţi mai mic. (Râde) Interesant este că nu am sentimentul de noi, tu sau eu. Dar este momentul în care începe să apară sentimentul de sine, încep să simt că am propria mea identitate. Ceea ce nu este adevărat, este o iluzie. Este momentul în care apare iluzia pentru prima dată, dar este un instrument necesar, pe care trebuie să îl ai. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Când eşti în Soare, te simţi precum copiii. Ai toată înţelepciunea, dar în acelaşi timp eşti vesel şi inocent. Este o combinaţie de înţelepciune şi inocenţă, care e ca o măsură de protecţie: „Pe măsură ce mergeţi mai departe, copii, aveţi nevoie de protecţie.” Iar pentru asta, ai nevoie de un anumit simţ al sinelui. Nu am idee cât timp durează asta, este un proces. Aşa încât începi să îţi dezvolţi un simţ al sinelui. Iar pentru mine este prima dată când fac asta.

D: Deci asta face parte din proces, înainte de a putea părăsi staţia de

transport. B: Exact.

D: Apoi vei merge să explorezi.

B: Poţi merge oriunde.

D: Ştii unde ai de gând să mergi?

B: Unde sunt acum? Am plecat pe Pământ. Am ales Pământul. Oh! Dar prima alegere a fost altceva! — M-am dus într-un loc albastru. Albastru? Oh Doamne! Dar nu văd locaţia. Ei îmi spun: Ai mers mai întâi în locul albastru, pentru a aduna cunoaştere. Oh, e atât de interesant! Există toate aceste niveluri diferite, în toate aceste locuri diferite. Locul pe care l-am ales era foarte fizic. Dar pentru a merge acolo, trebuia să ştii anumite lucruri, care sunt ca un fel de unelte. Mai întâi mergi la şcoală. Şi tot ce văd când am întrebat, este albastru, o planetă albastră. Este un loc fizic, dar nu este Pământul. Este planeta albastră. Simt că este acoperită de ocean.

Mulţi alţi clienţi au spus că vin de pe o planetă frumoasă acoperită de apă, unde au trăit ca diferite tipuri de creaturi marine. Nu aveau nicio responsabilitate şi se bucurau de atâta libertate, încât nu voiau să plece de acolo.

B: Observ, ca şi cum m-aş uita la un film. Doar privesc. Nu simt nici o emoţie, doar văd oceanul, văd balene şi delfini. Respir sub apă. Dar nu e apă, este ceva mai gros decât apa. Un fluid mai greu decât aerul, dar nu este la fel de greu ca apa. Nu este rece, e neted şi mătăsos, iar când te uiţi în jur străluceşte puţin. Mă simt fluidă şi nu îmi simt forma. Nu mă simt ca un delfin sau ca o balenă. Văd în jur delfini şi balene. Este ciudat, dar parcă aş fi o cârpă de mătase remorcată prin apă. Am oarecare substanţă. Sunt puţin mai densă decât ceea ce este în jurul meu. Nu pot să mă văd, dar mă simt foarte fluidă. îmi vine greu să descriu. Toate vietăţile înoată. Aici nu există fiinţe care umblă pe două picioare.

D: Nu vezi nici un teren solid? (Nu) Ce trebuie să faci în acel loc albastru?

B: Mi-au spus: „Eşti codificată". Au folosit cuvântul „cod". Codificată cu ce? Şi am auzit: „Totul este un pas în crearea formei". Trebuie să existe o codificare, care trebuie să se facă într-un loc fluid. Se face prin vibraţie. Nu au spus „vibraţie", au spus „energie".

începea să întâmpine dificultăţi în a găsi cuvintele corecte, pentru a descrie ce se întâmplă. Este ceva comun. I-am spus să facă tot ce poate.

B: Mai întâi eşti codificată, au spus ei. Apoi totul este construit din fluid. Când progresezi, traversezi acest loc fluid, care este foarte albastru. Pot vedea forme care arată ca balenele. Nu este chiar o balenă, dar cam aşa arată. Şi aud sunete ca cele scoase de delfini. O astfel de creatură se apropie de mine chiar acum. Fiinţele ca nişte balene din jur transmit tonuri înainte şi înapoi. Şi sunt construită. Cuvântul construită este interesant. Se simte foarte clinic când spun asta, dar nu sunt ataşată de acest cuvânt. Este atât de interesant, parcă mi-ar construi corpul.

D: Asta face parte din codificarea despre care vorbeai? (Da) Deci ei iau esenţa care ai fost, şi o transformă în ceva mai solid?

B: Exact! Asta se face acolo. Acolo am fost construită. Totul se face prin aceste tonuri.

Avea dificultăţi în a explica ce vede. „E atât de ciudat, ca într-un film ştiinţifico- fantastic." Se pare că se construia o formă umană, iar asta se făcea prin tonuri. S- a văzut ieşind din apă împreună cu alţii asemenea ei. Arătau ca nişte adulţi complet dezvoltaţi, nu ca nişte copii. Erau mulţi. Dar nu aveau încă toate „detaliile". Toţi arătau la fel cu picioare şi braţe, dar fără trăsături definitorii. „îi văd cum se maturizează în faţa ochilor mei. Acum oamenii primesc păr şi ochi. Sunt creaţi. — Dar nu văd pe nimeni făcând asta."

B: Acum obţinem cunoştinţele. Nu mai suntem în natură. Intrăm într-o clădire. Sunt oameni acolo, dar nu recunosc clădirea. Se simte foarte real.

D: Ce ai de gând să faci acum, după ce această formă a fost creată?

Intri aici şi... totul se întâmplă foarte repede, dar nu am sentimentul de timp.

D: Vreau să-ţi pun o întrebare, înainte de a merge mai departe. De ce au făcut o formă în care arăţi ca un om? Ai putea arăta ca orice, nu-i aşa?

B: Pentru că am ales să merg pe Pământ. Dar da, aş fi putut fi orice.

D: Dar în acest caz toţi arătau ca nişte oameni?

B: E o întrebare foarte bună. Să mă uit mai bine. Am spus că păream a fi „umani", pentru că aveam aceeaşi dimensiune şi înălţime – braţe, picioare, cap, trunchi. Dar nu, nu suntem umani, pentru că nu venim pe lume aşa cum se nasc oamenii. Prin urmare, nu suntem umani. Dar asta e cea mai potrivită formă pentru ceea ce vrem să facem – pentru ceea ce fac ei.

D: Bine. Deci acum te afli în această clădire şi ai spus că acolo primeşti cunoştinţe.

B: Da. Există o masă şi sunt hârtii pe masă şi oameni care stau în jurul mesei. Hârtiile de pe masă par a fi planuri, sau aşa ceva. Şi masa este luminată de dedesubt. Iar oamenii la care mă uit arată ca… Toate tipurile diferite de fiinţe! Uau! Interesant este că forma de bază este umană – cu braţe, picioare, trunchi, cap, ochi – este aceeaşi formă. Dar există anumite lucruri care sunt diferite, aşa că ştii că nu sunt oameni. De exemplu o persoană are ochii diferiţi, fără pleoape sau gene. Sunt mai multe persoane care stau în jurul acestei mese, şi au haine pe ei. Sunt un observator şi mi se arată asta.

D: Care este scopul hârtiilor de pe masă?

B: Ciudat, când întreb asta — a, bineînţeles! Tu ştii deja! Aici se face planul. Planul care spune unde vei merge mai departe. Suntem şapte inşi. Tocmai am intrat în cameră.

D: Sunt şapte în grupul tău?

B: Corect! Suntem şapte care am ieşit împreună din apă. Şi acum trebuie să mergem la următoarea destinaţie. Cel mai rău e că nu văd unde mergem. (Oftat) Vorbim despre asta. E ca şi cum deciziile au fost deja luate şi aici ţi le comunică.

D: Ce ţi-au spus ?

B: Au spus că voi merge pe Pământ.

D: Ştiai ce este Pământul?

B: Nu. Mă simt foarte ciudat pentru că.... Logic vorbind, nu călătoreşti dintr-un loc în altul. Ei sunt foarte blânzi cu mine şi îmi spun: „îţi arătăm lucrurile astea, ca să îţi faci o idee despre ceea ce se întâmplă." Bine, deci sunt într-o formă. Apoi, dintr-o dată, sunt fără formă şi nu mai ştiu unde sunt.

D: Poţi să îi întrebi de ce trebuie să mergi pe Pământ? De ce mergi acolo?

B: încearcă să îmi arate într-un mod pe care să îl înţeleg. Totul vibrează în armonie şi generează culori. Văd multe planete. Dar e ciudat că nu le recunosc pe ale noastre. Nu recunosc planeta Mercur, planeta Venus sau Soarele. Văd toate aceste planete şi sunt ca o orchestră – toate vibrează în armonie. Totul e fluid şi se mişcă. Ei îmi arată că totul merge în armonie. Văd totul în ansamblu, apoi ei îmi arată Pământul, care nu este acordat. E ca un pian care trebuie acordat. Pământul nu este acordat şi cântă fals.

D: Nu este acordat şi cântă fals. (Da!) Şi din cauza asta iese foarte tare în evidenţă.

B: Foarte tare! Da! Când îl văd de departe, totul pare a fi în armonie. Chiar dacă nu îl aud, simt că vibrează aproape muzical. Da! Se simte ca vibrează, dar totul vibrează puţin diferit, ca diferite instrumente dintr-o orchestră care cântă aceeaşi melodie şi toate sunt în armonie împreună. Când m-au pus să mă întorc şi să privesc Pământul... Era cea mai superbă orchestră pe care ai auzit-o vreodată în viaţa ta, dar Pământul cânta ca un pian dezacordat şi ieşea în evidenţă. în orchestra tuturor galaxiilor care au existat vreodată, se observă imediat când un punct cântă fals. Merg mai departe şi mai departe şi mai departe şi mai departe în perspectiva mea, şi văd că în colţul nostru din imensitatea spaţiului cosmic, Pământul cântă fals. Nu suntem singurul loc care face asta, mai sunt şi alte locuri mult mai departe. Dar din toate universurile care sunt aproape de noi, Pământul iese

în evidenţă...

D: Iese în evidenţă pentru că creează probleme.

B: Exact! Nu mai este în ton. Nu mai este în armonie. Cântă atât de fals. Aşa că vom ajuta la reajustarea lui.

D: Cum te simţi la ideea de a face asta?

B: Sunt entuziasmat. Dar rezultatul nu este sigur. Nu ştim dacă vom avea succes, în alte locuri în care am mai fost, eram foarte siguri. Puteai intra, trebuia doar să faci asta şi asta şi asta şi asta, şi rezultatul apărea imediat. Dar aici nu suntem siguri.

D: Deci ai avut şi alte vieţi în care ai făcut astfel de lucruri?

B: Da. Acordăm planetele.

D: Ştii cum vei face asta?

B: Văd culoare. Totul este culoare, este în vibraţia culorii. Văd că suntem mai mulţi. Oh Doamne! Suntem ca o reţea în jurul Pământului şi parcă ar fi multe instrumente. Totul este vibraţie şi există frumuseţe în această simplitate. Nu este atât de uşor, dar toată lumea ar putea cânta. Aceste tonuri, aceste vibraţii înalte şi frumoase au diferite culori. Dar unele locuri parcă ar fi într-un fel de gudron, ca o pastă lipicioasă. Ei încearcă să îmi arate o imagine, un exemplu. Unii oameni se prind în încercarea de a curăţa gudronul, dar nu asta trebuie să faci. Trebuie să intri acolo şi să schimbi vibraţia, apoi gudronul se transformă de la sine. Nu este vorba despre ştergere sau curăţare; trebuie să îl transformi în altceva.

D: Deci mergi pe Pământ. Vei intra într-un corp sau cum vei face aceste transformări?

B: La început nu am fost într-un corp. Văd Pământul şi în jurul Pământului... e altfel decât credeam. E ca o ţesătură ca o reţea pe hârtie milimetrică, dar este fluidă şi este în jurul Pământului. Şi există mai multe straturi din această ţesătură. La început am fost acolo. Văd şi nişte pâlnii acolo. E o ţesătură mare care urcă până deasupra Pământului şi există o pâlnie care coboară până la un punct de sub Pământ. Când Pământul este sănătos şi fericit în mod natural, aceste linii se distribuie în mod organic şi fluid. Arată ca nişte piepteni care coboară şi intră în Pământ şi reciclează. Şi totul se mişcă. Suprafaţa Pământului e permeabilă. Dar există locuri de pe Pământ

care s-au îngreunat şi par a fi sufocate, par a fi pe moarte.

D: E greu de pătruns ?

B: Exact! E greu de pătruns. Şi din moment ce este greu de pătruns, trebuie să coborâm sub Pământ, sub suprafaţă, ca să facem reparaţii la suprafaţă. Nu mai putem face asta de sus. Şi sunt multe, multe astfel de puncte.

D: Cum vei lucra la suprafaţă?

B: Aduci acea energie... o văd acum. Când eram deasupra Pământului, eram ca nişte puncte de lumină care amplificau şi activau. Energia intră în aceste puncte de lumină, apoi se amplifică şi este direcţionată către Pământ. Dar a fost necesar să aducem aceste puncte de amplificare mai aproape de Pământ, ca să fie mai puternice. Punctele de lumină au coborât în adâncime sub suprafaţa Pământului, înainte lucrau de sus dar acum nu se mai poate face aşa, pentru că densitatea a crescut. încă mai există insule de fiinţe de lumină în reţeaua din jurul planetei, dar unii dintre noi am coborât aici, la suprafaţă.

Am vrut să ştiu dacă era conştientă că vorbeşte printr-un corp fizic uman şi a recunoscut fără tragere de inimă că uneori era conştientă. Aşa că am întrebat-o când a decis să intre într-un corp fizic. Dacă făcea o treabă atât de importantă fără corp, de ce a mai fost necesar un corp?

B: S-a făcut un acord. Mă uit la corpul uman în care mă aflu şi mă întreb: „Am fost întotdeauna în acest corp uman?" Dar „Eul" care vorbeşte nu a fost întotdeauna în acest corp uman. A intrat mai târziu. A existat un acord. Nu prea înţeleg.

D: Să vedem dacă putem explica. Vrei să spui că „Eul" care vorbeşte nu este cel care s-a născut în corp ?
B: Nu. Am venit mai târziu. (Pauză) Limbajul uman nu este pregătit pentru asta.

D: Ştiu. Mi s-a spus de multe ori că limbajul nu este adecvat.

B: Ai întrebat dacă m-am născut în acest corp uman şi simt că nu m-am născut. Dar am amintiri despre asta. Am amintiri de la început. Există amintiri. Dar parcă nu era necesar să fiu aici la începutul acestui corp uman. Am intrat mai târziu. Am intrat când conştienţă... interesant, văd că nu suntem separaţi, e doar o parte din mine care nu e atât de dezvoltată. M-am întrebat de ce nu am coborât mai devreme, dar eram ocupată în altă parte. Se pare că am trimis jos o parte din mine. Pentru că nu era nevoie de mine când eram copil sau când acest corp era copil. Am avut nevoie de corp când corpul era mai dezvoltat.

D: Cealaltă parte a fost acolo în copilărie?

B: Exact. E ca şi cum o parte din tine coboară... şi nu iau asta în derizoriu, dar partea mai puţin dezvoltată din tine coboară şi învaţă toate lecţiile de la început şi are toate acele experienţe. E ca atunci când mergi la un medic — mai întâi mergi la un medic generalist, apoi mergi la un specialist. înţelegi ce vreau să spun? Partea specializată din tine intervine mai târziu. Deci partea specializată este persoana care vorbeşte acum, care a fost chemată să intervină pentru că are anumite abilităţi. Deci „eu" care vorbesc acum nu m-am născut în acest corp, dar o parte din mine a făcut-o. Există acest acord şi tu cumva fuzionezi cu partea care e aici de la început, şi devii una. Nu este ca şi cum ar fi două fiinţe în acest corp. Nu este deloc asta.

D: Este o fuziune a celor două părţi.

B: Corect. Fuziune este un cuvânt potrivit.

D: Ce vârstă avea corpul când s-a întâmplat asta?

B: Doisprezece ani.

D: Deci fuziunea a avut loc la doisprezece ani. (Da) S-a întâmplat un accident sau ceva în acel moment?

Brenda a început să se emoţioneze. Când se întâmplă asta, ştiu că am atins ceva important. Aşa că am încurajat-o cu blândeţe să vorbească despre asta şi să îmi spună ce o deranjează. A oftat adânc şi a continuat:

B: Sunt oarecum confuză pentru că văd lucrurile din două perspective diferite. Le văd din perspectiva copilului care s-a născut. Nu înţeleg acea parte. Este

interesant pentru că încerc să găsesc un eu, dar nu există nici un eu. încerc să văd de unde vine emoţia. A apărut când mă chinuiam fără succes să îmi definesc un „Eu”. Aşa că am făcut un pas înapoi şi doar am observat lucrurile. Am observat- o pe Brenda în copilărie, când era cu fiinţa aceea care e un fel de custode...

D: Când era cu acel prieten imaginar?

Brenda menţionase acest lucru în interviu. în copilărie a avut un prieten imaginar, care era foarte real pentru ea. Acest lucru nu este ceva neobişnuit. Mulţi copii au astfel de prieteni care interacţionează cu ei, dar sunt invizibili pentru toţi cei din jur. Fiica mea cea mare a avut o astfel de prietenă invizibilă şi chiar a insistat să îi păstrez un loc la masă, şi mi-a cerut să o iau de mână când am traversat strada. Nu am încurajat-o sau descurajat-o. Ştiam că prietena invizibilă era ceva real pentru ea. îi spunea „Julia”, aşa că, atunci când s-a născut a doua mea fiică, i-am pus numele Julia, pentru că eram atât de obişnuită să aud acest nume. „Prietena” a dispărut în acel moment. Unii părinţi mi-au mărturisit că se tem că copiii lor îşi pierd minţile, pentru că le-au vorbit despre un prieten invizibil. Dar eu le-am spus să nu îşi facă griji, deoarece acest lucru este absolut firesc şi „prietenul invizibil” va dispărea în cele din urmă. Când prietena Brendei a plecat, ea s-a simţit foarte singură şi abandonată. Aceasta a fost una dintre întrebările ei. Dorea o explicaţie despre ceea ce s-a întâmplat în copilărie.

B: Când era mică. Da, am avut grijă de ea. Eram una din fiinţele de

lumină. *D: Ca un îngrijitor?*

B: Da! Dar a fost mai mult decât atât. Are de a face cu tonifierea corpului. Multe din formele umane, atunci când intră sufletul în ele, nu sunt calibrate ca să reziste la intrarea unei fiinţe cu vibraţii mai înalte. Bebeluşul a fost calibrat de la bun început. Văd nişte bătăi la talpă, ceea ce este ciudat. Modelele vibraţionale au fost imprimate în tot corpul, în oase şi în sistemul celular, de la bun început. S-a făcut calibrarea. Corpurile sunt alese cu mare grijă. După ce sufletul intră în trup, coboară şi custodele. Există o anumită conştienţă acolo, dar nu este conştienţa deplină. Fiinţa de lumină

nu s-a născut în acel corp. Există un suflet acolo, da, dar este doar o bucăţică de suflet. Sufletul este un suprasuflet uriaş, din care coboară doar o parte mică, care intră şi pregăteşte trupul, şi îl modelează. Deci nu eram de fapt eu. A fost o parte din mine, nu a fost tot. A coborât un custode, un îngrijitor, care a ajutat la pregătirea corpului. Corpul trebuie să fie pregătit pentru vibraţiile superioare pentru că de multe ori în trecut, când am făcut asta, când fiinţa cu vibraţii înalte intră într-un corp, acesta nu poate face faţă şi este scurtcircuitat.

D: Am mai auzit că uneori corpul, copilul, poate să moară.

B: Da, aşa s-a întâmplat! Aşa că suntem foarte atenţi cu corpul şi revenim de multe ori, pentru a ne asigura că progresează acum aşa cum ar trebui. Şi trebuie să existe un anumit tip de minte. Există mai multe zone ale creierului, cu impulsuri electrice diferite. în partea din spate a creierului există mai multă activitate şi se instalează impulsuri electrice. Apoi se observă cum progresează. Apoi începem încet să aducem mai multă lumină. O văd ca pe o lumină albastru deshis, care este adusă în diferite locuri din corp. La picioare. Văd ceva ca o claviculă. Partea din spate a gâtului, vârful capului, zona celui de al treilea ochi, zona de sub nas — interesant! Zona de lângă urechi. Lumina este adusă treptat. Se folosesc impulsuri şi diferite secvenţe de simboluri.

D: Are loc o activare?

B: Da, în interiorul corpului. Apoi există un punct în care sufletul este contactat şi întrebat. El nu este separat, nu mă înţelege greşit. Dar există un acord care se face pentru a merge mai departe. Şi apoi intrăm.

D: La ce se referă acordul? E ca să permită intrarea celeilalte părţi?

B: E ceva de genul „Eşti gata? Te simţi bine?" Când sufletul intră prima dată şi facem pentru prima dată acordul, totul este aliniat. Dar pe măsură ce un suflet începe să se dezvolte pe Pământ, lucrurile se pot schimba. Sufletul poate să aleagă o altă cale. Este posibil să nu mai vrea să meargă pe drumul iniţial, aşa că trebuie să întrebăm din nou. Uneori contractele sunt rupte. Uneori se întâmplă ceva în viaţă care nu a fost prevăzut. Pământul este o zonă necontrolabilă – nu ştii niciodată ce se va întâmpla, când ajungi aici.

D: Oamenii au liberul arbitru.

B: Oamenii au liberul arbitru, aşa că orice se poate întâmpla. Aşa că

revenim şi întrebăm dacă înţelegerea mai este valabilă, dacă sufletul mai este de acord să meargă mai departe pe drumul stabilit.

O mare parte din aceste lucruri au fost explicate în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari. Aceste suflete pure s-au întrupat pe Pământ pentru a ajuta la salvarea omenirii. E vorba de suflete care nu au acumulat karma, prin urmare nu s-au blocat pe roata karmică. Acest lucru poate avea legătură cu incidentele ET, pe care mulţi oameni le consideră negative. Sufletul nou-venit are o energie care este total străină experienţei umane, aşa că nu poate intra deodată în corp. Când s-a încercat acest lucru în trecut, a dus la avortarea copilului. Aşa că adaptarea la corp s-a făcut treptat, la anumite intervale, astfel încât trupul să se poată adapta, ca să intre toată energia. Acest lucru ar explica vizitele repetate ale extraterestrilor, deoarece misiunea lor este să continue să monitorizeze corpurile şi să le verifice, pentru a vedea dacă totul funcţionează corect. Au fost introduse în corp implanturi şi dispozitive de monitorizare, pentru a ţine evidenţa persoanei. Aşa se explică şi scăderea rapoartelor de răpire, după ce lucrarea a fost terminată. Sufletele au intrat (cele 3 valuri pe care le-am descoperit), şi acum sunt destule pe Pământ pentru a face treaba, aşa că nu mai e nevoie de nimic. Majoritatea cazurilor de răpiri despre care auziţi au avut loc în urmă cu câţiva ani. Sau sunt controale de rutină pentru a se asigura că organismul funcţionează corect în acest mediu ciudat şi adesea ostil.

Acest lucru ar explica, de asemenea, programul de hibridizare pe care mulţi l-au descris ca fiind negativ. Este vorba de producerea de corpuri sau vehicule capabile să susţină energia înaltă a sufletelor care coboară pe Pământ. Este necesară o combinaţie de gene şi, mai important, un amestec al energiilor, astfel încât sufletul să poată trăi în corp. Este uimitor, dar mulţi dintre oamenii cu care lucrez spun că ei nu simt că aparţin aici, că aceasta nu este casa lor. Apoi când
coboară în transă, aflăm că sunt fiinţe venite direct de la Sursă sau energii extraterestre, sau fiinţe de lumină care nu au mai fost niciodată într-un corp uman.

D: Aşa s-a întâmplat când a avut acea experienţă, când avea 10 sau 12 ani? Au existat vizite în camera ei noaptea, despre care credea că sunt legate de extraterestri. La momentul în care s-a întâmplat, a crezut că e ceva negativ.

B: Mintea umană nu înţelege. Mintea umană nu era pe deplin conştientă, în acel moment. în acea etapă a vieţii ei, nu era pregătită să primească aceste informaţii. Acum am adus tot ce putem, pentru a o face să se simtă confortabil. I-am adus înapoi prietena pe care o cunoştea când era mică.

D: Ea a spus că nu se putea mişca.

B: Da, este interesant. Lucrăm cât putem de blând şi de multe ori facem asta atunci când persoana doarme. Era trează, aşa cum trebuia să fie. Era suficient de dezvoltată, ca să poată face faţă la mai mult. S-a întâmplat aşa cum trebuia. Este aproape ca o anestezie în care scoţi persoana, aşa că nu se poate mişca. Dar este o stare plăcută, din care oamenii ies fără să îşi mai amintească nimic. Cel mult pot crede că au visat. Nu e ceva înfricoşător. Dar ea avea o minte foarte puternică, foarte puternică, aşa că atunci când a început să se întâmple, a ales să fie trează.

D: Oamenii pot percepe o astfel de experienţă ca pe ceva negativ.

B: Da, pentru că din punctul de vedere al unui copil ea nu se putea mişca şi era ceva invaziv. Dar nu a fost aşa, cu adevărat.

D: A spus că a simţit că i se fac lucruri în corpul fizic.

B: Da, aşa a fost. Fiinţa de lumină se mişca înăuntru. Era o calibrare, nu cea finală, ci cea care trebuie făcută înainte să intre cealaltă energie. Există anumite lucruri care trebuie făcute ca pregătire.

D: Ceea ce a perceput ea ca fiind entităţi în jurul ei – acestea au ajutat-o în acest sens?
B: Da. Şi s-au prezentat într-o formă pe care ea o putea înţelege în acel moment.

D: Pe Pământ vorbim despre extraterestri. Oamenii nu înţeleg cu adevărat ce sunt extraterestrii.

B: Da.

D: Face parte din munca lor să ajute în acest proces?

B: Da. Unul din ei este foarte priceput. El simte corpul şi îl aduce într-o

aliniere perfectă cu fiinţa de lumină care intră în corpul uman, aşa că atunci când corpul uman se trezeşte dimineaţa, nu se va observa nici o diferenţă. Este o fuziune armonică perfectă.

D: Dar ea va simţi că trebuie să facă ceva.

B: Da, atunci începe să se manifeste modificarea.

D: Mulţi oameni îşi amintesc experienţe ca aceasta şi le percep ca fiind negative. Ei nu înţeleg ce se întâmplă.

B: Pământul este un loc foarte negativ. Nu întotdeauna — nu trebuie să fie astfel. Dar este mai greu să rămâi pozitiv, mai ales pentru cei foarte — nu vreau să folosesc cuvântul „puternic" — ci pentru cei sensibili. Dacă ajung într-o perioadă de confuzie şi caută un flux de energie din care să se alimenteze, deoarece există atât de multe fluxuri negative care sunt atât de puternice, este uşor să te aliniezi la un flux de gândire care nu e orientat pozitiv. Trebuie să ajungem în mod conştient la curentul de lumină al iubirii, pentru că aici pe Pământ, frica se declanşează automat.

D: Deci ceea ce ei percep ca fiind negativ nu este cu adevărat aşa.

B: Corect.

D: Lucrurile trebuie privite dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare. Există un acord pe care l-a făcut persoana, înainte de a se întrupa.

B: Totul face parte din asta şi are un scop bun.

D: Mulţi oameni cu care am lucrat mi-au spus că se simt violaţi. Ei simt că li s-a făcut ceva fără permisiunea lor.

B: Nu, nu este deloc aşa. Ei şi-au dat permisiunea. E ca un dispozitiv de protecţie pentru copii. Nu le vei arăta copiilor un film oribil, pentru că nu l-ar înţelege – ei nu ştiu că nu este real. Vrei să îi protejezi. Le arăţi filme Disney. Abia când împlinesc 16 sau 17 ani pot vedea filme de groază, pentru că atunci înţeleg că nu este ceva real. S-a instalat un sistem de protecţie.

D: Bine. Dar acum fuziunea a avut loc şi această fiinţă de lumină este în interiorul ei, nu-i aşa? (Da)

Brenda observase că i se trezesc abilităţile de clarvedere. începea să

vadă cine este. Acesta era unul din lucrurile despre care dorea să afle mai mult. „A durat mult timp, nu-i aşa?”

B: Da. Au fost multe lucruri care trebuiau făcute înainte.

Bineînţeles că una din întrebări a fost despre scopul ei în viaţă. Care era planul? Ce trebuia să facă în această viaţă?

B: Are legătură cu Pământul. Ea trebuie să aducă vibraţia superioară şi să o ancoreze în Pământ. Este codificată să facă asta. Are asta în ea.

D: Acesta este motivul pentru care i s-au transmis mental informaţiile despre cristale?

B: Da, ele o ajută. Cristalele amplifică mesajele şi le fac mai uşor de receptat. Cristalele sunt una cu ea; cristalele o ascultă, iar ea ascultă cristalele. Cristalele sunt vii; cristalele sunt o forţă dintr-o lume cu totul diferită. Fac parte dintr-un câmp de forţă complet diferit, care trebuie folosit. Ele au fost dintotdeauna pe această planetă. Cristalele sunt o forţă energetică care depăşeşte imaginaţia voastră cea mai îndrăzneaţă. Dar nu mai ştiţi să le folosiţi, aţi uitat cum să o faceţi. De fapt, puterea v-a fost luată. Alte civilizaţii au folosit greşit puterea, aşa că v-a fost luată.

D: Deci acum trebuie să recuperăm cunoştinţele.

B: Multe dintre cristale dorm. Unele dintre cristalele de pe această planetă sunt încă active. Dar cele care dorm se pot trezi. Ele se activează prin vibraţie. Vibraţia se poate atinge în multe moduri diferite. Se poate atinge concentrându- te pe intenţie şi ea ştie cum să facă acest lucru. Sau prin conectarea la liniile din reţeaua energetică a Pământului, care are multe niveluri – nu există doar unul. Ea a văzut doar unul. Dar există multe, multe straturi ale câmpurilor energetice din jurul Pământului. Cel la care trebuie să se conecteze este cel mai îndepărtat – este cel violet. Trebuie să-şi amintească să lucreze cu cel violet. Ea a lucrat cu cel verde. Desigur, cel alb

este întotdeauna acolo, dar cel violet are de a face cu transformarea. Aduci această energie în corp şi rezonează cu oasele. Apoi se creează un tipar vibraţional care este îndreptat spre Pământ şi trezeşte pietrele adormite.

D: în munca mea mi s-a spus că şi corpul uman este parţial cristalin.

B: Profesorii de aici ar spune că inima este cristalină, ceea ce este adevărat, întregul corp este cristalin.

D: De asta vibrează, cum ai spus mai devreme?

B: Exact. De aceea trebuie să i se dea mai mult.

D: Dar calea ei este să lucreze cu pietre care ajută vibraţiile Pământului.

B: Şi vor mai fi şi alţii care o vor ajuta. Pe măsură ce se lucrează cu Pământul, acesta începe să îşi schimbe vibraţia, iar oamenii devin dezorientaţi. Dacă le dai oamenilor o treabă de făcut, dacă le spui să ajute la ridicarea vibraţiei Pământului, în mod inerent ei îşi vor ridica vibraţia proprie. Este important să ştiţi că unii oameni nu vor face asta pentru sine. în loc să le spuneţi: „Pot să vă ajut să vă ridicaţi vibraţiile", aţi putea reuni oamenii şi să le spuneţi: „Trebuie să mergem şi să vindecăm planeta". Şi când vor face asta, oamenii îşi vor ridica vibraţiile.
D: Ai spus că acest lucru poate provoca dezorientare?

B: Nu pentru oamenii care fac treaba asta. Pe măsură ce vibraţia Pământului începe să crească, totul începe să se schimbe. Dacă vrei să ajuţi oamenii care sunt dezorientaţi, care nu ştiu ce să facă şi nu sunt în rezonanţă, care nu percutează când le spui că trebuie să îşi ridice vibraţia, îndeamnă-i să îi ajute pe alţii. Pentru că dacă îi ajută pe alţii, dacă ajută un animal, dacă vindecă o plantă, dacă simt că îi ajută pe alţii sau ajută planeta, atunci le creşte vibraţia. Este destul de simplu. — Obiectivul ei principal este să aducă oamenii împreună pentru a direcţiona către Pământ vibraţia care nu mai putea să intre.

D: Ea a lucrat în domeniul vindecării.

B: Aceasta este o ocupaţie colaterală.— Când ea reuneşte grupuri mai mari pentru a aduce acea energie în Pământ, contribuţia este mult mai mare decât dacă lucrează cu o singură persoană. Dacă unul sau doi oameni-nucleu adună un grup, lucrarea se amplifică şi mai mult.

D: Ei pot ajuta dacă îşi unesc energiile.

B: Da. Toată lumea are ceva de împărtăşit, iar energia fiecăruia este puţin diferită. Când oamenii se adună, este ca o orchestră. Este pur şi simplu frumos, într-o orchestră, fiecare îşi aduce contribuţia unică. Deci cu cât sunt mai mulţi participanţi, cu atât mai bine.

D: Vrem să aducem Pământul în armonie.

B: Aşa trebuie să fie. Şi funcţionează în ambele sensuri. Şi pe măsură ce faci asta în tine, în familia ta sau în grupul tău, o faci pentru Pământ, apoi iese în Univers.

D: Totul afectează totul. Lucrurile se accelerează. Din ce în ce mai mulţi oameni îşi trezesc abilităţile, nu-i aşa?

B: Trebuie să facă asta. A venit momentul. Nu mai există o perioadă de graţie.

D: Am lucrat mult cu ceea ce noi numim OZN-uri şi extraterestri (ELj, dar lucrurile devin mai complicate decât cred oamenii.

B: Oh, este mult mai mult. Ei au existat dintotdeauna. Au făcut parte întotdeauna din evoluţia acestei planete.
D: Deci atunci când oamenii au experienţe cu extraterestrii, ei sunt de fapt activaţi.

B: Da, exact. Corpul trebuie calibrat la un nivel vibraţional mai înalt, astfel încât celelalte energii să poată intra şi să lucreze prin el.

D: Mi s-a spus că îi eliberaţi din program pe cei care se simt prea incomod cu aceste lucruri.

B: Corect. Datorită liberului arbitru de pe această planetă, ei pot alege să meargă pe o cale diferită. Este perfect acceptabil. Sunt eliberaţi de contract şi este în regulă.

D: Unii din ei mi-au spus spun că, după părerea lor, este ceva prea negativ şi vor să iasă.

B: Ei au intrat în fluxul de gândire al negativităţii şi fricii – uneori asta face parte din calea lor.

D: Aşa mi s-a spus. Oricum, nu vreţi astfel de oameni în program şi îi puteţi elibera dacă vor să iasă.

B: Corect. Putem face asta oricând.

Capitolul 24 PREA MULT, PREA CURÂND

Când Tonya a intrat în scenă a simţit că se află în spaţiul cosmic, pentru că nu era nimic în jur, decât gol. Nu se simţea incomod, dar nu vedea nimic. A decis să se mişte în jos, în loc să se îndepărteze în spaţiu. Nu părea să se schimbe ceva, până când a simţit deodată că nu se mai poate mişca. „Sunt într-un fel de capsulă. Sunt închisă în ceva. – Nu am un corp. Se pare că nu pot să merg înainte, în sus sau în jos. Sunt petele acestea întunecate. – încă nu m-am născut. Dar nu are niciun sens. – Nu m-am hotărât ce vreau să fiu. – Sunt în interiorul a ceva... Nu ştiu ce vreau să fiu, aşa că nu am o direcţie."

D: Nu ţi-a spus nimeni ce ar trebui să faci sau unde să mergi?

T: Te aud, dar nu aud pe nimeni altcineva vorbind cu mine sau spunându-mi ceva. Depinde de mine.

D: Deci poţi alege? Poţi face orice vrei? Asta vrei să spui? (Da) Asta e important. Mulţi oameni nu au de ales. Ei trebuie să facă ceea ce li se spune.

T: Am făcut toate astea. Mi-am plătit datoriile. Acum pot alege singură ce am să fac. — Dar nu ştiu ce voi face.

D: Cum te percepi ?

T: Sunt un punct de energie sau un proces de gândire... pentru că gândesc. Nu am nicio caracteristică fizică. Sunt înconjurată de această masă incertă cu care trebuie să lucrez. — Dar m-am blocat fiindcă nu ştiu ce vreau să fac. Nu ştiu în ce direcţie să merg. (E frustrată)

D: Despre ce loc este vorba?

D: Vrei să faci ceva diferit, ceva ce nu ai mai făcut până acum ?

T: Da. Ceva mai mult decât am făcut înainte... ceva care înseamnă mai mult. Altă dată am fost ceva ce trebuia să fiu. Acum vreau să fac ceva în afara mea. (Plânge) Nu ştiu cum să explic.

D: Altă dată ai avut sarcini pe care trebuia să le faci?

T: Da. Să finalizez lucrările pe care nu le terminasem. Am făcut cea mai mare parte din ele, da, cred că am făcut toate elementele de bază. — Sunt aici de multă vreme... de multă vreme. (Şopteşte plângând) Dar pur şi simplu nu ştiu ce vreau să fac.

D: Ai o idee sau o opţiune la care te gândeşti?

T: Da, dar dacă fac ceea ce vreau să fac, asta ar afecta mulţi oameni. – Se luminează în jur. Nu mai e chiar atât de întuneric.

D: Şi ce anume vrei să faci, care ar afecta atât de mulţi oameni?

T: Vreau să fac parte din schimbare. Să particip la schimbarea în bine. Vreau să mă întorc acolo pentru asta. Vreau să fiu acolo pentru începutul noului ciclu şi să fac parte din el.

D: Ţi-a spus cineva că urmează schimbarea, sau doar ştii?

T: Ambele variante. Mi s-a spus şi o simt în mine. Sfârşitul ciclului... şi începutul unui nou ciclu, un alt fel de viaţă, cu totul nou.

D: Sună grozav... E ceva uriaş. Au spus de ce trebuie să se încheie ciclul?

T: Pentru că toate lucrurile trebuie să se încheie. Când lucrurile au fost trăite, ele se termină. Se termină un ciclu şi va începe un nou ciclu. Lucrurile nu rămân niciodată la fel. Sunt mereu în schimbare, iar aceasta este o transformare mare. Sunt cicluri în cicluri în cicluri.

D: Altfel decât celelalte?

T: Altfel pentru acest loc.
T: Despre Pământ.

D: Deci au mai fost astfel de cicluri în alte locuri, dar aceasta este o transformare mare pentru această zonă?

T: Da. S-au întâmplat atât de multe lucruri aici. Am trăit o parte din ele. Am ajutat. Am trecut prin diferite etape. Dar îmi este teamă de cum s-ar putea termina. încă nu este gata, dar aproape a ajuns la capăt. Ciclul nu este

complet, nu s-a terminat ceea ce ar trebui să se facă, şi atât de multe lucruri depind de acest lucru. Oamenii trebuie să se schimbe, iar eu vreau să fac parte din asta. Vreau să ajut la acestă transformare, dar asta mă sperie.

D: De ce te sperie?

T: Dacă nu voi fi destul de bună, dacă nu voi face faţă?

D: Cred că dacă îţi doreşti ceva atât de mult, vei fi destul de bună. Doar ai dorinţa, nu-i aşa? (Tonya plânge. Da.) Ai spus că ai fost acolo şi ai trecut prin alte etape?

T: Da, şi s-au dus naibii... scuzaţi-mi limbajul.

D: Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi.

T: Ciclul acestei planete. Am fost agresivă în dorinţa mea de a schimba lucrurile prea repede, iar acum sunt aici. îmi este frică să nu fiu prea agresivă, dar sunt frustrată.

D: Ce ai făcut la vremea aceea?

T: Am introdus lucrurile prea repede. Am introdus schimbări în gândire... şi transformări biologice.

D: în ce perioadă de timp a fost asta ?

T: Când viaţa era tânără. Era altfel decât acum. Sunt atât de multe timpuri diferite, încât nu mi le pot aminti pe toate. — Gânduri... puteai influenţa lucrurile cu gândul, în acea perioadă de timp. Eram altfel decât acum. Eram o substanţă lăptoasă. Gândul era ca o substanţă lăptoasă. Era mai uşor de influenţat. Gândurile se uneau... erau o substanţă lăptoasă. Are sens ce spun? (Iritată pe ea însăşi) Şi din punct de vedere vizual, lucrurile nu erau ca acum. Astăzi există unghiuri, puncte ascuţite şi puncte negre, şi procesele de gândire sunt pur şi simplu îngrozitoare. Gândirea face atât de multe lucruri rele. Nu mai este atât de pură cum era atunci.

D: Substanţa lăptoasă curgea mai lin ?

T: Da, era mai completă în sine. încă nu se individualizase. Procesele gândirii individuale... înseamnă că te vezi ca un individ, nu ca un jucător dintr-o echipă. Ai devenit tu, individualizat.

D: Nu erau încă pregătiţi să înţeleagă?

T: Nu. Furia. Simţeau furie faţă de ceilalţi. Emoţii care nu făceau parte din

D: Despre ce loc este vorba?

ceea ce au avut iniţial. Schimbarea a fost prea bruscă.

D: Adică ai introdus un nou mod de a gândi, pentru care nu erau pregătiţi?

T: Da. Dar nu am fost doar eu. Eram un grup, mai precis eram tot eu, dar făceam parte dintr-un grup. Au început să conştientizeze lucruri de care nu erau conştienţi înainte. Ca Adam şi Eva. Au devenit deodată conştienţi de diferenţe. Am vrut să progreseze. Am vrut să îi fac să meargă înainte. Am vrut să ajut, dar a fost prea devreme. Furia a fost ceva ce nu mai avuseseră înainte. A fost un abuz care nu s-a risipit. S-a transformat în ceva şi mai rău. Au început să se rănească unul pe altul. Ar fi trebuit să ştim că nu erau pregătiţi.

D: De unde aţi fi putut să ştiţi?

T: Pentru că eram mult mai avansaţi ca ei. Cel puţin aşa ne consideram a fi.

D: Nu ştiai cum vor reacţiona oamenii şi natura umană. Dar ai făcut asta cu bune intenţii.

T: Da. încă nu se implicase răul, acum văd. Dar nu ne-am gândit suficient de bine. Nu am fost suficient de atenţi.

D: Aveai un trup fizic atunci?

T: Nu am coborât în fizic atunci. Noi existam într-o stare mentală. Eram oarecum de natură fizică, dar nu am coborât atunci. Influenţam lucrurile din starea noastră mentală. Am coborât mai târziu.

D: V-aţi hotărât să opriţi lucrurile, când aţi văzut că scapă de sub control?

T: Da, dar era prea târziu. Nu le-am mai putut da înapoi şi au escaladat treptat.

D: Şi nimeni nu te-a pedepsit, nu ţi-a spus nimeni că nu ar fi trebuit să faci asta?

T: într-un fel, eşti pedepsit. Când ai făcut ceva, este acolo. Nu trebuie să arate cineva cu degetul spre tine şi să spună: „Uite ce ai făcut". Ştii ce ai făcut. Şi oricum trebuie să îţi repari greşelile. Dacă aduni doi şi cu doi şi rezultatul este cinci, va trebui să corectezi rezultatul.

D: Ai spus că ai coborât în planul fizic altădată?

T: Mai târziu. A fost mai târziu. Cred că în anii Pământului, a fost destul de mult timp mai târziu.

D: Erai în acelaşi grup?

T: Da. De data asta ne-am amestecat cu ei în planul fizic, da. Era vremea ca ei să accepte şi puteau să accepte, aşa că am coborât în starea în care trăiau oamenii. Viaţa era diferită atunci, norii erau lăptoşi. Nu era ca acum. Planul fizic era uşor diferit. Era o stare puţin diferită. Nu pot explica. Simt diferenţa, dar nu o pot explica. — Când am coborât din nou, a fost diferit faţă de cealaltă dată. De data aceasta, lumea era mai fizică, dar asta nu înseamnă că nu era fizică şi înainte. (E frustrată)

Cred că a vrut să spună că a devenit mai solidă.

D: Ai greşit din nou?

T: Da. M-am implicat într-o manieră fizică. Prin sex.

D: De ce ai făcut asta?

T: De ce greşeşte cineva? Pentru că nu gândeşte corect.

D: Ai vrut să faci ceva ce nu ai experimentat înainte?

T: Da, dar nu a fost lucrul potrivit pe care să îl fac. Nu era timpul potrivit. Nu a fost corect.

D: Restul grupului a făcut acelaşi lucru?

T: Unii dintre noi, nu toţi. Majoritatea nu au făcut-o. Am fost trei care am făcut asta şi a trebuit să rămânem pe Pământ. Nu ştiu unde sunt ceilalţi doi.

D: De ce a trebuit să rămâi?

T: Pentru că nu m-am putut întoarce. Mi-am schimbat vibraţia când am făcut-o... când m-am implicat. Pentru că am interacţionat cu oamenii, ei fac parte acum din vibraţia mea.

D: Oh, acum am înţeles. Ţi-a scăzut vibraţia pentru că erau mai denşi? (Da) Ar fi trebuit să îi ajuţi în alt mod.

T: Da. Să le arăt diverse lucruri, să le demonstrez, să le transmit învăţătura.

D: Ce s-a întâmplat în acea viaţă? Ai rămas acolo?

T: Am rămas acolo şi în cele din urmă am fost ucis. Cineva a devenit gelos. Numi amintesc exact, dar cineva a devenit gelos şi m-a ucis. Dar era în regulă. Oricum era timpul să plec.

D: Dar toată lumea face greşeli. Nimeni nu e perfect. Aşa învăţăm. — Ai spus că voiai să ajuţi oamenii?

T: E vorba de schimbarea care urmează. Va fi o schimbare. Totul depinde de cât de mult s-au schimbat oamenii în interior. Ar putea fi o schimbare uriaşă pentru mulţi, mulţi oameni sau ar putea fi o schimbare doar pentru câţiva oameni. Iar ceilalţi nu vor şti că s-a întâmplat, pentru că nu sunt conştienţi de acest lucru. De aceea este atât de important ca mai mulţi oameni să fie conştienţi.

D: Toată lumea are liberul arbitru, de aceea schimbarea îi va afecta într-un mod diferit?

T: Corect. Dar îmi e teamă că nu voi şti cum să fac. Vreau să mă ajute cineva. Aş putea face atât de multe lucruri, cel puţin aşa cred. Mi-aş dori doar să am cu cine să le fac.

D: Ai trăit alte vieţi ca om ?

T: O, multe vieţi. Multe.

D: Au fost doar vieţi normale?

T: Normale. Unele vieţi sunt foarte bune. Unele vieţi au fost foarte protejate. Dar în alte vieţi am fost traumatizată şi nu am vrut să mai vorbesc cu nimeni.

D: Deci a trebuit să experimentezi multe lucruri. Nu ai fost întotdeauna într-o poziţie în care puteai afecta în mod dramatic oamenii. (Nu) Deci când ai făcut acea greşeală, a trebuit să continui să te întorci pe Pământ în corpuri fizice.

T: Am revenit... destul de des, în perioade de timp diferite.

D: Dar acum se pregăteşte ceva foarte important. Crezi că eşti gata să participi ?

T: întotdeauna mi-am dorit să o fac singură, până de curând. Acum nu mai ştiu. Simt că am nevoie de cineva care să mă impulsioneze. Cineva cu care să mă pot consulta, care să lucreze alături de mine.

D: Poţi ruga pe cineva să vină să vorbească cu tine, înainte să iei o decizie?

T: Am rugat pe cineva. Nu îi cunosc numele. E cu mine de mult timp. îl cunosc şi nu îl cunosc. Nu îi văd faţa, dar îi simt prezenţa.

D: Ce îl întrebi?

T: Vreau să devină fizic... să coboare aici. Mi-am petrecut toată viaţa vorbind în capul meu... fără să primesc răspunsuri. Vreau pe cineva cu care să relaţionez. Oare va coborî? Nu-mi pasă cum o face, vreau doar să vină să vorbească şi să fie cu mine.
D: Ca să nu fii singură. (Da) Ţi-au spus cum trebuie să influenţezi oamenii, cum să ajuţi cu această schimbare?

T: Să fiu eu însămi. Credeam că va fi mai complicat. Ei cred că o pot face.

D: Deci principalul lucru este să fii pe Pământ când se întâmplă toate astea? (Da) Ai spus că mulţi oameni vor merge într-o direcţie diferită.

T: Depinde cu ce eşti acordat. Unde eşti conectat? Ce anume vrei? Cine crezi că eşti? Aceste întrebări te vor conduce în direcţia în care trebuie să mergi. Dacă înţelegi ce e acolo şi cine eşti tu. Dar oamenii încă nu par a înţelege. Sunt încă închişi. Nu îi poţi face să vadă. Indiferent ce ai face, nu poţi face oamenii să vadă.

D: Dacă ai vorbi cu ei, le-ai arăta ce trebuie să vadă?

T: Le-aş spune că ei nu sunt doar trupul fizic. Nu sunt cine cred ei că sunt, atunci când se uită în oglindă. Că sunt orice îşi pot imagina. Că fac parte dintr-o viaţă complet diferită de cea pe care ţi-o prezintă Pământul, atât de individualizat, atât de separat, atât de divizat. Trebuie să mergi acolo, dar după aceea trebuie să revii sus. Dar ei nu se întorc unde ar trebui. Rămân individualizaţi. Ei cred că sunt un individ, când de fapt sunt din nou împreună. Nu pot explica.

D: Ei se văd ca un individ.

T: Se văd separaţi. Aşa mă simt şi eu, mă simt ruptă de ceea ce ar trebui să fac. Deci am şi eu acest lucru în mine.

D: Deci ar trebui să le arăţi oamenilor că nu sunt doar indivizi separaţi?

T: Asta vreau să fac. Să le arăt că toţi faceţi parte dintr-un întreg. Dar nu ştiu cum să o fac.

D: Cum ai venit pe Pământ, pentru a contribui la schimbare?

T: îmi amintesc că am coborât ca un walk-in (cel ce intră) pentru o perioadă scurtă de timp. Cred că am fost în corpul unui bărbat din Anglia. Lucrez mult de cealaltă parte cu cei care trec dincolo, dar au idei fixe şi uneori durează mult timp până când îşi dau seama unde sunt. Era pe vremea războiului... când au murit atât de mulţi oameni. Confuzia le măreşte frica, atunci când trec dincolo.
Le este greu să se găsească pe sine. Fără trup, copleşiţi de o frică grea şi densă, le este greu să afle cine sunt. Şi este nevoie de mult timp de cealaltă parte, pentru a depăşi aceste lucruri. M-am gândit că aş putea ajuta de pe Pământ şi am făcut- o. Am preluat trupul timp de... nu ştiu, trei luni. Sufletul iniţial a decis să îşi părăsească trupul. Nu a putut suporta moartea. Nu

suporta să vadă moartea. Dar eu am vrut să fac asta. Am vrut să văd dacă pot face o diferenţă de pe Pământ, să ajut oamenii să treacă dincolo. Pe unii i-am ajutat, pe alţii nu, aşa că m-am întors din nou acolo. M-am întors şi am coborât aici ca persoană fizică, pentru a continua. — Am vrut să fiu o lumină, un ajutor, un fel de interpret. Nu ştiam exact cum voi face asta, dar am vrut să fiu aici pentru transformările care vor urma.

D: Acum ai decis să intri în corpul care a devenit Tonya? (Da) De data asta ai venit ca bebeluş.

T: Da. Părinţii mei erau oameni buni. Erau oameni blânzi. Mi-au dat spaţiul de care aveam nevoie. Oportunitatea a fost disponibilă la momentul respectiv, şi eu mă grăbeam. Lucrurile începeau să se precipite. Tot mai mulţi oameni erau conştienţi de OZN-uri. M-am gândit că e începutul venirii lor, dar nu a fost aşa.

D: (Râde) Niciodată nu este, nu-i aşa?

Tonya a fost una din acele persoane rare care îşi amintesc totul de la naştere şi din copilărie. De obicei, aceste amintiri foarte timpurii din cealaltă parte şi de la naştere etc. sunt uitate atunci când cineva intră în corpul bebeluşului. Părinţii ei nu au descurajat amintirile, ba chiar au încurajat-o să îşi amintească şi să vorbească despre ele.

T: Am uitat unele vieţi, dar cele pe care mi le amintesc au de a face de obicei cu oameni pe care îi cunosc în această viaţă. în câteva din vieţile mele, am avut prieteni pe care îi am în această viaţă. Am reuşit să îi identific. Nu am uitat, pentru că nu am vrut să mă desprind. Am vrut aceste lecţii. Am vrut să rămân conectată cât mai mult şi se pare că am reuşit să o fac.

D: Crezi că ajuţi la influenţarea oamenilor?

T: Nu îmi dau seama în ce măsură. Uneori reuşesc, alteori nu.

D: îţi dai seama că se întâmplă ceva pe Pământ, acum că eşti aici?

T: Da. Simt schimbările. Mulţi oameni o simt. Nu sunt singura. Mulţi oameni ştiu că se întâmplă ceva. Multe lucruri se schimbă. Vreau să fac parte din asta. Simt că îmi lipseşte ceva.

D: Ce vrei să spui?

T: Mă simt atât de închisă. Mă simt strânsă şi închisă. (Are o senzaţie de disconfort) Ştiu că mai sunt şi alţii ca mine aici. Dar unde sunt? (Plânge) Unde sunt? De aceea mă simt închisă. Nu ştiu unde sunt ceilalţi.

Am decis să chem SC-ul şi l-am întrebat de ce a ales să îi arate Tonyei aceste informaţii.

T: Ea simte că este acolo. Dacă simţi că eşti acolo, asta vezi. Nu mai pierde timpul. Condensează-l şi termină.

Am întrebat care este scopul ei în această viaţă, dar SC a spus că nu era momentul potrivit ca să ştim. Va afla mai târziu. „Este nerăbdătoare. De aceea a avut o viaţă atât de grea. E nerăbdătoare să facă treaba. Ea face lucruri. Mai mult decât ştie. Uneori credem că nu facem nimic." Nu au vrut să îi dea niciun sfat, în acel moment. „Continuă ceea ce faci. Vor veni şi răspunsurile pe care le caută. Vor veni la ea cărţile de care are nevoie şi locurile în care trebuie să meargă. Vor veni, dacă trebuie să facă asta. —Vor fi schimbări. Va fi fericită. Va fi mulţumită de schimbări. Mai este puţin timp. în anii Pământului pare o veşnicie, dar nu mai e mult. Totul se va schimba în lume... vor fi schimbări rapide. — Există transformări vibraţionale care vor schimba atitudinile şi minţile oamenilor. Din păcate slăbiciunile vor deveni mai puternice, dar şi punctele lor forte se vor accentua. Creşterea vibraţiei va accelera ceea ce este în oameni şi totul va fi exacerbat, exagerat. Seamănă foarte mult cu moartea. Locul de unde vibrezi poate fi moartea, sau moartea corpului este locul unde mergi."

Când oamenii mor şi trec în lumea spiritului, ei pot merge doar în locurile

care se potrivesc cu vibraţia lor. Există diferite niveluri de învăţare, în funcţie de dezvoltarea ta. întotdeauna speri că vei reveni măcar la aceeaşi vibraţie pe care ai avut-o. Nu vrei să fii nevoit să cobori la o frecvenţă inferioară şi apoi să urci iar. Dar nu poţi merge niciodată mai sus de nivelul tău de vibraţie. Am presupus că SC făcea o comparaţie între ceea ce se întâmplă la moartea cuiva cu trecerea la vibraţia echivalentă din lumea spiritului, şi transformările planetare. Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii foarte negativi nu se vor putea muta pe Noul Pământ. Ei nu îşi pot schimba vibraţia atât de repede. Este un proces gradual.

D: Sunt multe locuri în care poţi merge pe cealaltă parte, nu-i aşa?

T: Da. Unii merg singuri, alţii în grupuri.

D: Nu poţi merge niciodată undeva, dacă nu vibrezi la acea frecvenţă. Este corect?

T: Da, şi asta se va întâmpla şi aici. în acest moment vin pe Pământ aceste vibraţii, iar unde sunteţi, cine sunteţi şi cum vibraţi va afecta ceea ce vi se întâmplă şi locul unde veţi merge.

D: Ai spus că unii oameni vibrează la o frecvenţă mai joasă?

T: Aceştia trec prin momente grele.

D: Cu o frecvenţă negativă?

T: Da. Iar asta este trist, pentru că este inutil.

D: Nici nu vor şti ce se întâmplă.
T: Nu. (Oftează adânc, cu regret)

D: Acest lucru va afecta Pământul în planul fizic?

T: Da. Cu cât Pământul va reacţiona mai negativ... transformările vor fi mai violente... iar asta este atât de inutil.

D: Ce fel de transformări fizice se vor produce? Mi s-a spus că vor fi multe catastrofe. Este adevărat?

T: Da... încet, dar vor continua. Pământul se va curăţa. Trebuie să o facă.

Ştii asta. Are o viaţă proprie. Este adevărat. Pământul preia toate transformările, inclusiv transformările fiecărui om care trăieşte în sistemul său. Şi acel sistem... fiecare sistem... va reacţiona în felul său.

D: Cei care vibrează la un nivel pozitiv... cum se va schimba viaţa lor?

T: Dacă există moartea corpului, va fi o senzaţie de uşurare. O lumină... voalul va fi mai subţire. Nu va fi ceva înfricoşător pentru ei. Se vor regăsi cu uşurinţă de cealaltă parte. Unii vor fi duşi în alte locuri. Atât de multe situaţii diferite... unii vor rămâne pe Pământ. Unii vor supravieţui... nu mulţi... dar cei care nu vor supravieţui şi încă sunt negativi... (Oftat adânc)... se vor regăsi în partea negativă a Pământului. – Este o schimbare, aşa cum am spus; se vor schimba multe aspecte. Va fi şi o latură întunecată. Va fi şi o latură de lumină. Va fi şi o latură în afara Pământului. Va fi şi o latură dimensională. Sunt atât de multe schimbări diferite care se vor întâmpla. Este ca o explozie de stele. încă mai există materie. Există toată acea energie. Există energie fierbinte şi ceva energie rece. Atât de multe niveluri diferite.

D: Se pot întâmpla multe lucruri, în funcţie de vibraţia noastră diferită? (Da) Am auzit că cei care au creat negativitatea vor merge în partea negativă? (Da) Iar alţii dintre noi vor merge în altă parte?

T: în planul fizic sau în spirit. Corpul poate muri.

D: (Ştiam că vorbeşte despre Noul Pământ.) Mi s-au spus atât de multe, dar e confuz.

T: Da, e confuz. Este confuz şi pentru noi, pentru că există atât de multe posibilităţi diferite. Depinde de câţi oameni sunt conştienţi în momentul tranziţiei. Asta va determina ce fel de viaţă va fi mai răspândită.

D: Mi s-a spus că sunt mulţi oameni ca Tonya, care au venit să ajute la aceste transformări. (Da) Ea contribuie mult doar fiind aici, nu-i aşa?

T: Da. Cei tineri sunt diferiţi de cei vechi. Din păcate, cei vechi se află încă în poziţii care dăunează nu doar Pământului, ci şi sufletelor oamenilor.

Mai departe am trecut la întrebările ei. Unele din ele au fost omise, pentru

că nu sunt relevante pentru această carte. „Ea simte că a avut contact cu extraterestrii. Poţi să-i spui ceva despre asta?”

T: Ea a fost un aşa-numit extraterestru gri, nu din cei mici... unul din marii cenuşii.

D: Cunosc diferenţa dintre cele două categorii. (Da) A ştiut de la o vârstă fragedă că a avut contact cu ei.

T: Da. Ei au luat adesea contact cu ea; şi ea a luat contact cu ei.

D: De ce au contactat-o?

T: Aveau lucruri de făcut.

D: Ce fel de lucruri?

T: Nu putem spune în acest moment. (Zâmbea, aşa că ştiam că nu poate fi ceva rău) Experienţe care se ocupă de viitor.

D: O mai contactează şi acum ?

T: Oh, da... nu atât de mult în afara corpului. Comunică în gând. Vor continua să fie în contact cu ea. Ei spun: „Ne vom întoarce la tine, în final”.

D: Ce înseamnă asta ?

T: Ne vom întoarce pentru ea, în final.
(Râde)

D: Ca să o ajutaţi când se pregăteşte să treacă dincolo?

T: Nu putem spune în acest moment. (Zâmbeşte)

D: Am descoperit în munca mea cu extratereştrii, că sunt oameni buni,

pozitivi. T: Oh, da.

Indiferent cum am încercat să reformulez întrebările, nu mi-au oferit mai multe informaţii. Au spus doar că va şti la momentul potrivit.

O problemă de natură fizică: Uneori are o problemă cu zahărul din sânge, pentru că nu mănâncă atunci când trebuie sau mănâncă prea mult, când o face. Nu e foarte grav, dar ar trebui să fie conştientă de această problemă.

D: Ce se întâmplă când nu mâncăm la orele când trebuie să o facem ?

T: îţi stresează corpul... te oboseşte mai mult, te face mai deconectată... iese prea mult şi nu revine suficient.

D: Ce vrei să spui? Cum adică – iese prea mult şi nu revine suficient?

T: Uneori are tendinţa să nu revină complet în corp.

D: Vrei să spui că asta se întâmplă în mod constant în timpul zilei?

T: Nu, noaptea, apoi când se trezeşte. – Dacă nu mănânci când trebuie... apare o tensiune în organism, mai ales când faci anumite tipuri de muncă fizică, spirituală sau mintală. Afectează nivelul zahărului din sânge. Ea mănâncă neregulat. Corpul este puţin confuz şi asta face ca mintea să fie puţin confuză.

După cum am spus, ea stă în afara corpului mai mult decât majoritatea oamenilor. încă mai funcţionează, dar trebuie să aibă grijă.

Mesaj: Ea ştie că nu este niciodată singură şi este întotdeauna acceptată. Ştie cine este... dar nu are răbdare. în multe vieţi i-a lipsit răbdarea. Răbdarea este atât de necesară, atunci când lucrurile nu depind doar de o singură entitate. Ea ştie acest lucru, dar vrea să grăbească lucrurile. Ea nu poate grăbi lucrurile. Poate ajuta la schimbarea lor, dar nu le poate grăbi.

Energia

Capitolul 25 ENERGIA ROZ DE PE PLANETA DE CRISTAL

Când Anna a intrat în scenă a plutit până la o „stea", cum a numit-o ea. Când a ajuns la suprafaţă solul era destul de stâncos, cu mari formaţiuni de cristale. Erau cristale uriaşe, clare, frumoase, care formau un munte. „Sunt mari... mai mari decât mine. Atmosfera este albastră, iar solul este albastru ca cerul. Sunt grupuri de cristale mari, cu cristale mici amestecate printre ele. Sunt aşezate pe o suprafaţă plată, albastră. Totul pare a fi de nuanţă albastră. E un lanţ de munţi de cristal, iar în faţa mea solul e plat şi albastru." Am întrebat-o cum îşi percepe corpul şi a spus că este transparent. „E foarte frumos şi limpede, nu e alb, este transparent. Am o structură roz, care este înconjurată de o piele transparentă şi strălucitoare, de culoare pastelată. Mâinile îmi sunt roz şi există o linie roz care urcă pe braţ până în piept, unde se face şi mai mare, apoi coboară în jos, prin picioare. Ştiu că am braţe şi picioare, dar îmi este greu să le văd."

D: Rozul care trece prin corp e un sistem circulator?

A: Aşa pare a fi, da. Se poate vedea prin piele şi sunt transparentă şi uşoară.

D: Cum este faţa ta? Cum o percepi?

A: Cred că nu am păr. (Chicoteşte) îmi simt faţa şi e puţin diferită. Ochii sunt altfel. Sunt aşezaţi mai spre părţile laterale ale capului. Nasul e altfel şi nu cred că am urechi.

Deşi corpul arăta ciudat, se simţea confortabil în el, iar locul plin de cristale i se părea foarte familiar. „Simt albastrul. Este o senzaţie mătăsoasă ca nisipul de pe pământ, care este albastru. Şi în timp ce stau în picioare, simt că ceva din pământ iese prin picioarele mele şi se conectează cu ceea ce este roz, înăuntrul meu. Energia intră prin tălpi, unde ating pământul. Se simte minunat. Se simte corect. E ceva familiar. Cred că ar trebui să circul prin zonă. Vreau să aflu mai multe despre ce e aici. Văd ceva înfăşurat în jurul zonei centrale a acestei mase albastre. Nu este nisip. Este mătăsos, seamănă cu mătasea. Dar e mai conectat decât ar fi o bucată de mătase. Nu e solid. Când îmi mişc picioarele, se mişcă. Picioarele mele sunt transparente."

în timp ce se uita în jur, a devenit conştientă de ceva. „Sunt alţii la stânga mea, în faţa munţilor, în faţa acestor cristale. Sunt alţii care se uită la mine."

D: Alte fiinţe ca tine? (Da) Deci nu eşti singură acolo?

A: Nu, nu sunt singură. Ei stau la oarecare distanţă şi se uită la mine. Sunt aproximativ opt fiinţe.

D: Recunoşti aceste fiinţe?

A: Da, sunt la fel ca mine.

D: Deci sunt fiinţe pe care le cunoşti?

A: Da. Văd pe cineva care mă observă care pare... Oh! Rozul se luminează. Cred că este un salut. Un „Salut" interior. Simt că este un… el. Şi simt că şi eu mă luminez. Am un sentiment de fericire. El vine spre mine. Vrea să mă aducă lângă ceilalţi. Ne deplasăm pe solul albastru. Nu avem haine sau încălţări, dar asta se simte firesc. Se ţine de braţul meu stâng şi mergem

bucuroşi. Nu îmi dau seama dacă zâmbeşte dar ştiu că este fericit, pentru că înăuntru este roz strălucitor. Sunt fericită. (Râde) Mergem la ceilalţi, care stau în faţa unei clădiri pătrate. Arată ca o casă cu doi stâlpi albi în centru... nu, sunt două cristale mari în centru. Acum mă uit la ceilalţi şi toată lumea se luminează. Simt că devin mai strălucitoare decât oricare dintre ei. (Chicotind) Simt că mă aflu acasă! Este un sentiment minunat! Am fost plecată, iar acum m-am întors şi ei îmi urează bun-venit. Mai sunt şi alţii care vin din stânga. Sunt cei opt, pe care îi cunosc foarte bine.

D: Vor să te ducă în clădire?
A: Cred că asta vor să facă. Ei nu vorbesc. Rozul din noi se aprinde şi ne salutăm astfel unul pe celălalt.

D: Comunicaţi în acest fel, mai degrabă decât prin cuvinte?

A: Da. Simt bucuria foarte, foarte puternic şi partea de aici (partea din mijloc a corpului) este pur şi simplu strălucitoare. — Intru şi mă uit la aceşti stâlpi, la aceste cristale situate de fiecare parte a intrării. Nu ştiu cât de înalte sunt, cred că au o înălţime de patru, cinci metri... sunt drepte, nu e un conglomerat de cristale, ca munţii.

Când a intrat în clădire, pământul părea să coboare în pantă, în adânc. „Parcă aş fi într-un titirez care se roteşte... ca un tobogan. Stau pe marginea acestei pante, iar el este cu mine ţinându-mă de braţ. Şi ceilalţi sunt acolo. Nu sunt sigură dacă ar trebui să alunec pe acest tobogan. (Chicoteşte) E argintiu şi maro şi ajunge într-un punct unde nu este prea mult spaţiu de manevră. El mă îndeamnă să alunec. Dar vreau să mă asigur că vine cu mine. — Da, vine. Uau! Ne-am dat drumul şi am alunecat. Am crezut că vom rămâne blocaţi, dar era o gaură în mijloc prin care să aluneci. Am alunecat la vale şi a venit şi el după mine. (Râde) Acum suntem amândoi aici.

D: Unde e aici ?

A: Este din nou albastru. Simt că îmi vorbeşte, deşi nu îl aud. „Vino... vino la mine. Totul este în regulă. Sunteţi bineveniţi."

D: întreabă-l unde sunteţi.

A: O sală? Nu ştiu ce fel de sală. El mă conduce înăuntru. Sunt mulţi alţii aici. Cred că suntem sub clădirea din care am alunecat. Sunt mulţi alţii aici. Toţi arătăm la fel. încep şi ei să se aprindă. Este un grup mare. îmi urează bun-venit. (începe să plângă încet) Sunt aşa de mulţi că nu-i pot număra. Este o sală mare şi rotundă.
D: întreabă-l: „Ce este locul ăsta?"

A: Cred că trebuie să întreb pe altcineva. Toţi spun că m-am întors. Par entuziasmaţi. Sunt mulţi aici, am să întreb pe cineva. — Acum ne luăm cu toţii de mâini. împărtăşesc totul cu ei prin mâini; transmit totul mai departe celor pe care îi ţin de mână şi merge mai departe, de la unul la altul.

D: Ce împărtăşeşti?

A: Totul... totul... ei au acces la toate lucrurile roz din mine, la energia care mă face ceea ce sunt. Pot să le dau asta prin mâinile mele. De asemenea, le transmit gândurile şi sentimentele mele. îi văd pulsând într-un cerc mare. Ne ţinem de mână. îl ating pe cel de alături de mine şi el îl atinge pe cel de alături de el şi aşa mai departe.

D: împărtăşesc şi ei cu tine?

A: Nu chiar acum.

D: Acum primesc împărtăşirea ta ?
A: Da, împărtăşim. Asta mă face să mă simt bine. Energia mea are informaţii pe care le transmit.

D: Ce vor face ei cu informaţiile?

A: Le vor păstra pentru a învăţa... Oh, învaţă din asta. Vor să cunoască greşelile, să afle ce fel de greşeli s-au făcut, ca să le poată evita.

D: Greşeli pe care le-aţi făcut?

A: Greşelile pe care le-am văzut la alţi oameni.

D: Deci nu sunt neapărat greşeli pe care le-ai făcut, ci doar le-ai văzut la alte persoane?

A: Da. Ei caută ceva la scară mare. Nu doar greşelile mele personale... greşelile planetei. Ei nu vor să facă aceleaşi greşeli pe care le-am văzut eu. Ei nu vor să facă greşeli care să dăuneze acestui loc.

D: Nu vor să facă rău locului unde sunteţi? Vă aflaţi pe altă planetă?

A: Sunt pe o stea şi am studiat greşeli mari, ca cele care duc la cataclisme. Ei vor să ştie cât mai mult posibil despre acest subiect, pentru a evita aceste greşeli. Ne aflăm într-un loc foarte liniştit şi frumos, plin de lumină şi albastru.

D: Te referi la greşeli care s-au făcut pe Pământ? (Da) Atunci ei ştiu că ai venit de pe Pământ, unde ai văzut multe lucruri.

A: Da. Am fost de multe ori pe Pământ. Am stat acolo multă vreme.

D: Dar ai spus că acest loc este casa ta.

A: (E tristă) Este acasă. Pot să simt asta.

D: De ce ai plecat, dacă era un loc atât de frumos?

A: Am vrut să ajut. Suntem atât de mulţi, dar toţi suntem conectaţi, suntem una. Şi energia roz care este în interiorul nostru este conectată. O împărtăşim unul cu altul, în timp ce ne ţinem de mână.

D: Dar ai decis să părăseşti acel loc frumos şi să vii pe Pământ?

A: Da. Am vrut să ajut. Nimeni nu vrea să facă aici aceleaşi greşeli care s-au întâmplat pe Pământ, să perturbe această pace. Acest loc trebuie să rămână aşa.

D: Pare a fi un loc frumos, unde nu se fac greşeli.

A: Este. E un loc foarte frumos şi nimeni nu simte că se va întâmpla ceva. Cred că a fost ideea mea să merg pe Pământ. Am vrut să le aduc asta în dar.

D: Ţi-a spus cineva să mergi?

A: Nu, dar m-au susţinut. împărtăşim informaţiile prin această zonă (face semn spre abdomen). împărtăşim un sprijin.

D: De unde ai ştiut că Pământul are nevoie de ajutor?

A: Cristalele pot transmite semnale.

D: Deci au primit semnale de pe Pământ?

A: Nu. Cristalele pot transmite semnale, dar nu, nu de pe Pământ. S-a transmis un semnal din altă parte.

D: Dar te-ai hotărât să pleci. Au vrut şi ceilalţi să meargă?

A: Nu… nu. (Râde) Iar asta e destul de greu. Ştiu că totul va fi bine aici. Totul va fi la fel. Ei mă susţin. Nu îmi fac greutăţi. Sunt foarte apropiată de unul din ei şi despărţirea va fi foarte grea.

D: Ai spus că ai trăit multe vieţi pe Pământ?

A: (Cu tristeţe) Sunt pe Pământ de foarte mult timp.

D: Dar nu ai putea pur şi simplu să trăieşti acolo o viaţă, apoi să te întorci acasă să raportezi?

A: Nu, este prea departe. Am ajuns pe Pământ cu ajutorul cristalelor.

D: Ce vrei să spui?

A: Cristalele au reuşit să transforme rozul într-o lumină albă strălucitoare constantă. Şi energia mea a început să se schimbe. Cristalele m-au ajutat să fac asta.

D: Deci energia a călătorit?

A: Nu. Solul albastru energizează, dar poate şi să extragă energia. Energia roz mă umple. Sunt tulbure dar translucidă… şi strălucitoare când dispare rozul.

D: Deci doar o parte din tine a mers pe Pământ? Asta vrei să spui?

A: Da. Mi-am lăsat energia interioară acolo, şi am fost umplută cu ceva diferit.

D: Iar când ai ajuns pe Pământ, ai decis să trăieşti multe vieţi acolo?

A: Da, a trebuit. Am vrut să mă asigur că nu suntem la fel de complicaţi, că nu va fi niciodată aşa. Dar acum văd că nu acesta a fost adevăratul motivul pentru care m-am dus acolo, pentru că nu se putea întâmpla aşa ceva aici.

D: Explică mai bine.
A: M-am dus acolo pentru a ajuta. Am început să adun informaţii despre Pământ şi am început să cred că stocam aceste informaţii pentru a ajuta la salvarea planetei mele, astfel încât să nu devină un dezastru cum a devenit

Pământul, dar nu era necesar să fac asta. Nu acesta era scopul. Nu ştiam că fac asta, dar am făcut-o oricum. Scopul a fost de a ajuta.

D: Scopul real a fost acela de a ajuta oamenii?

A: De a ajuta planeta... Nu neapărat oamenii. Planeta.

D: Ai spus că ai lăsat acasă cea mai mare parte a energiei tale? (Da) Mai ai acces la acea energie, dacă ai nevoie de ea? Mai eşti conectată la ea?

A: Da, este încă acolo. Am devenit o cochilie de lumină care a călătorit şi a venit aici, dar da, încă mai este acolo. Mai apelez la ea. Va fi mereu acolo, în caz că am nevoie de ea.

D: Când ai venit pe Pământ şi ai avut atâtea vieţi, se presupunea că toate ar ajuta planeta?

A: Trebuia să ajut. Acesta este motivul pentru care am venit pe Pământ... ca să ajut. Am început să adun evenimente negative pentru a le aduce înapoi, dintr-un motiv oarecare. La un moment dat am început să adun informaţii despre cataclisme şi alte lucruri care nu vreau să se întâmple acasă. Am adunat aceste informaţii în interiorul meu, dar nu trebuie numaidecât să le duc înapoi la ei.

D: Deci dintr-un motiv oarecare ai început să strângi informaţii despre evenimentele negative, mai degrabă decât despre cele pozitive?

A: Nu numai lucruri negative. Fără să ştiu, încercam să adun aceste informaţii pentru a le aduce înapoi, pentru că văzusem lucrurile groaznice care s-au întâmplat aici şi nu voiam să se întâmple vreodată aşa ceva acasă. Aşa că am început să adun lucruri despre care credeam că vor ajuta, ca să nu se întâmple niciodată aşa ceva. Dar nu avem nevoie de nimic din toate astea. Toţi suntem una. — Am fost plecată multă vreme. Cunosc multe evenimente traumatizante şi m-am temut că s-ar putea întâmpla acasă. Aş zice că asta s-a întâmplat la nivel celular inconştient. Teama era acolo, fiindcă am văzut atât de multe morţi.

D: Dar ai avut şi multe experienţe pozitive? (Da) Nu ai experimentat doar lucruri negative.
A: Nu, şi astea sunt în mine. Am împărtăşit totul cu ei.

Am crezut că e timpul să aduc sesiunea înapoi la Anna. „Ştii că vorbeşti acum printr-un corp uman?”

A: Da, dar mă văd în altă formă.

D: Ai trecut prin multe alte vieţi. De ce te-ai hotărât să intri în trupul Annei?

A: Era momentul potrivit şi am profitat de ocazie pentru a reveni. S-a întâmplat destul de repede. Era momentul potrivit.

D: De ce e atât de important să fie momentul potrivit?

A: Ştiam că trebuie să mă nasc exact în acest moment. Ora trebuie să fie exactă, atunci când te întorci pe Pământ. Momentul exact, iar momentul meu exact a venit foarte repede, după ce am părăsit ultima viaţă.

D: Deci ai părăsit o viaţă şi ai intrat direct în alta? Au fost aproape una de alta?

A: Da. Nu mi-am luat timp să mă odihnesc.

D: De obicei e bine să te odihneşti între vieţi, nu-i aşa?

A: Da, mai ales dacă ai avut o experienţă traumatizantă. Dar am vrut să revin. Trebuia să prind momentul potrivit pentru că voiam să fiu eu. Am vrut să ajut oamenii acum.

D: A fost o decizie rapidă?

A: Ştiam ce vreau şi eram pregătită.

D: Dar Anna a avut momente dificile în această viaţă, nu-i aşa?

A: Da. A avut lecţii de învăţat. Ceva diferit. în această viaţă am venit să mă concentrez pe oameni, nu pe planetă.

Anna lucrase în spitale ca asistentă medicală, având grijă de oamenii care mureau. Dar la un moment dat a încetat să facă asta. „A fost prea mult, prea greu sau de ce?”

A: A început să nu-i mai pese. Nu mai reuşea să îi susţină şi să aibă grijă de ei, când treceau dincolo. Şi nu voia aşa ceva.

Devenise confuză şi nu mai ştia ce trebuia să facă. Acest lucru a cauzat probleme fizice. Ştiam că SC a intrat fără a fi invitat, aşa că l-am rugat să o sfătuiască pe Anna. „Trebuie să se vindece... Să se apropie de familia ei, de ceilalţi oameni. Dar în primul rând trebuie să se vindece ea, înainte de a-i putea vindeca pe ceilalţi. Trebuie să înceteze să se mai lase atrasă de evenimentele negative. Nu e nici o problemă cu planeta ei. Nu e nici o problemă cu casa ei. Vor fi bine. Trebuie să renunţe la teama că va fi ceva în neregulă acolo. Ea vine din locul acela frumos, plin de cristale. Trebuie să înveţe cum să acceseze energia cristalelor. Va putea face asta, dacă vrea.” Anna locuia cu copiii, în casa mamei ei. I s-a spus să rămână acolo deocamdată. „Se află într-un loc unde îşi poate dezvolta aceste abilităţi, fără ca negativitatea lumii să se hrănească din ea.”

Pentru că SC a spus că trebuie mai întâi să se vindece, i-am cerut să se uite în interiorul corpului şi să vadă ce probleme găseşte acolo. Medicii găsiseră multe lucruri rele. S-a concentrat mai întâi pe inima Annei. „Există o zonă majoră în mijlocul inimii, care are dificultăţi cu fluxul sanguin. Ea şi-a pierdut inima când a încetat să ajute oamenii să treacă dincolo. Trebuie să fie conştientă de acest lucru. Trebuie să îşi amintească asta.” SC a spus că îi poate repara inima şi a început să lucreze la ea. „Concentrăm energia în centru. Se simte ca şi cum am apăsa. Există o supapă. Centrul inimii este deschis. Supapa lasă sângele să curgă fără control. împingem energia în jos, pentru a vindeca defectul. Supapa nu se poate închide singură.” Anna a început să respire profund. „Sângele a curs înainte şi înapoi din inimă, şi partea de jos a inimii a devenit mai mare decât partea de sus. Acum se închide bine şi sângele nu va mai curge necontrolat. S-a reparat. Defecţiunea nu a fost atât de mare încât să nu se revină la dimensiunea

normală.”

Am întrebat despre creierul ei. Medicii au spus că e ceva în neregulă acolo. SC s-a uitat şi a văzut că existau zone în care s-a format ţesut cicatricial. Fusese cauzat de fluxul de sânge din inima ei. „Nu este afectată nici o parte majoră a creierului. Ţesutul cicatricial nu ar trebui să creeze nici o problemă. Nu va interfera cu nici un plan din viitor.”

D: Poţi îndepărta ţesutul cicatricial? Te-am mai văzut făcând asta.

A: încercăm. Lucrăm colectiv. Uneori ţesutul cicatricial se desprinde. Asta încercăm. Ţesutul cicatricial din creier trebuie dizolvat. Nu a produs nici o defecţiune care să interfereze cu ceva. Are un creier bun. Totul este funcţional. Nu trebuie să îşi facă griji pentru creier. – A simţit nevoia să se vindece, dar nu şi-a folosit resursele naturale pentru a face acest lucru. Ar trebui să folosească cristalele. Poate vorbi cu ele, le poate pune întrebări în mod direct. Are acces la toate cunoştinţele despre asta. Le poate obţine de acolo de unde provine ea. Toate aceste informaţii sunt deja acolo. Poate întreba şi va şti instantaneu. Când va ţine în mână cristalele, va şti.

Anna venise cu o listă lungă de probleme fizice. Avea dureri în şolduri şi picioare. Ştiam ce va spune SC, dar am vrut să primească sfaturile de la el.

A: Ia prea multe medicamente. Vindecarea va continua. Nu va mai simţi acest disconfort. Trebuie să meargă înainte. Nu va mai avea nevoie de medicamente pentru durere, atâta timp cât merge în direcţia corectă şi foloseşte pietrele şi cristalele. A stat închisă destul de multă vreme. Greaţa se datorează faptului că îi este silă de ea însăşi. îi este silă de ceea ce a devenit. Greaţa şi durerile şi alte lucruri neplăcute, sunt înghiontiri de la noi. Ea şi-a pierdut calea şi avea nevoie disperată de ajutor, pentru a o regăsi. Restul corpului este bine. (Avea chisturi pe ovare.) Acum că a dat naştere noului ei scop, va şti că poate contacta energia pe care a lăsat-o

acasă, care îi va da răspunsurile. Şi-a creat singură depresia. Va trebui să renunţe treptat la medicamentele pentru depresie, pe măsură ce va fi gata să îşi îmbrăţişeze noua misiune. Când va face asta, pastilele vor dispărea. Pastilele pentru depresie sunt singurele care trebuie eliminate treptat. Ar fi bine să înceteze să mai ia celelalte medicamente. Tiroida nu este o problemă. Este bine. E gata să vorbească şi să asculte, astfel încât poate înceta să mai ia pastila pentru tiroidă.

D: Mereu ezit să le spun oamenilor să nu mai ia medicamente.

A: Dacă preferă aşa poate renunţa la ele treptat, dar e bine să se oprească. Nu trebuie să se întoarcă la doctori. Ei nu fac decât să înrăutăţească lucrurile şi îi creează o stare negativă. O fac să vorbească despre lucruri negative. Ea trebuie să vorbească despre lucruri pozitive.

D: Când am început sesiunea, de ce nu ai dus-o într-o viaţă trecută?

A: S-a dus la Stea. Avea nevoie de împământare. Avea nevoie să îşi revadă locul de baştină şi să ştie că totul e bine acasă. întoarcerea acasă a creat în ea un sentiment de siguranţă de care avea nevoie de mult timp. începuse să aibă îndoieli.

Anna avea o întrebare despre o experienţă neobişnuită cu extraterestrii sau cu un tip neobişnuit de fiinţe. Ea şi câţiva prieteni văzuseră fiinţele venind spre ei pe un câmp, noaptea.

A: Ea a fost într-un loc care este vizitat frecvent de unii dintre noi. Este un loc de vindecare. Este un loc de unde luăm mostre. Am venit aici, adică ei au venit. Eu nu sunt unul dintre ei. Am venit aici să luăm mostre. Ea şi prietenii ei s-au întâmplat să fie acolo. Aşa că ne-am schimbat forma şi am aşteptat să plece.
D: Am bănuit asta, pentru că ea a spus că a văzut mai întâi un alt tip de fiinţe care şi-au schimbat forma... pentru a nu fi înfricoşătoare? (Da) Ea şi prietenii ei nu trebuiau să fie acolo?

A: Nu. S-au întâmplat să meargă acolo taman atunci.

D: Ce fel de mostre au luat?

A: Luau probe de apă. Izvoarele acelea coboară sub pământ şi curg în subteran mulţi kilometri. Ei luau mostre din rocile care se află în adâncul pământului. Ei caută locuri cu anumite lucruri pe care le folosim cu toţii. Este un loc din natură unde mergem destul de des. în zona aceea se găsesc multe lucruri sub pământ.

D: Ştiu că în trecut au luat mostre din oameni, pentru a vedea cum funcţionează corpul. E adevărat?

A: Da, dar asta nu se face niciodată cu intenţii rele. Este doar frica. Nu e nimeni aici care să vrea să facă rău. Nu se poate aşa ceva. Nu avem voie. Nu avem voie să facem rău. Singurele fiinţe pe care le vei întâlni sunt cele care te monitorizează, ca să vadă dacă eşti bine. Când intri în stare de transă te putem vindeca fără durere şi de multe ori trebuie să luăm oamenii pentru a-i vindeca, pentru că au de făcut o muncă importantă. Şi oamenii nu se trezesc. Nu vrem să îi lăsăm să moară.

D: Asta spun mereu: „Ei nu fac decât să aibă grijă de oameni. ” (Da) Pentru a se asigura că sunt bine aici, când se prind în problemele de pe Pământ. Cum a fost cu Anna.

A: Da, asta se poate întâmpla cu uşurinţă. Mulţi din cei care au venit din locuri diferite, s-au prins şi s-au pierdut pe Pământ. Trebuie să-şi amintească cine este şi unde este casa ei. Asta o va împământa şi o va menţine într-o stare pozitivă.

Mesajul de despărţire a fost: Aminteşte-ţi să îţi aminteşti. Aminteşte-ţi despre acasă. Aminteşte-ţi că suntem alături de tine. Suntem cu toţii aici. Tu simţi că ceri şi nu primeşti, dar nu este mereu aşa. Noi te auzim. Trebuie doar să asculţi şi să păstrezi o atitudine pozitivă şi deschisă, pentru a putea primi răspunsurile de la noi.
D: Pot să vă pun o întrebare? (Da) Avem toate aceste furtuni groaznice şi tornade, una după alta. Un fenomen meteorologic al naturii.

în anul 2011, s-au experimentat cele mai multe tornade înregistrate vreodată într- o lună şi cele mai mortale. în luna mai, oraşul Joplin din Missouri fusese devastat. „Există vreun motiv pentru care sunt atâtea furtuni în acest moment?
(în luna iunie 2011)"

A: Da. Pământul se repară singur. Vedeţi semne mici acum, dar Pământul va intra în modul de reparare completă. Pământul fizic se va repara, după ce va pleca energia sa.

D: Ce vrei să spui? Cum adică „După ce va pleca energia sa?"

A: Este ca şi cum ai fi într-un corp şi nu vrei să fii în corpul tău când vei muri. Poţi alege să îţi părăseşti corpul înainte de a se întâmpla asta. Energia Pământului nu vrea să fie aici când se transformă Pământul, după ce trece prin tot procesul de vindecare. Vor avea loc transformări extraordinare, cu dizlocări şi durere pentru Pământ. De aceea energia Pământului va pleca într-un alt plan, înainte să se întâmple asta. Nu mai vrea. S-a săturat.

D: Are de a face cu ceea ce mi-ai spus despre Noul Pământ?

A: Acesta este Noul Pământ.

D: Deci va pleca? întotdeauna le spun oamenilor că Pământul evoluează. Că merge în următoarea sa încarnare. (Da) Deci Pământul se va repara singur?
A: Da. Vor fi tornade. Vor fi cutremure. Va fi complet rearanjat, şi Pământul s-a săturat. Pământul nu vrea să mai rămână în această suferinţă. El va exista în continuare. Dar pur şi simplu nu vrea să rămână, pentru că nu ai vrea să rămâi într-un corp care este în agonie când moare.

D: Dar dacă nu va rămâne, nu ar trebui să existe o energie acolo, care să menţină în viaţă vechiul Pământ? Nu ştiu dacă folosesc cuvintele potrivite...

A: Energia care pleacă nu intenţionează să se întoarcă pe vechiul Pământ. Va fi un loc care poate fi locuit, dar nu va fi cum e Pământul. Acel Pământ va fi o zonă latentă. Nu va mai fi viu.

D: Acea parte a Pământului este pe moarte? (Da) Dar ce se va întâmpla cu

cei rămaşi în urmă în acea parte?

A: Ei vor suferi ceea ce Pământul a decis că nu vrea să sufere. Li se va permite asta. Ei nu vor fi pedepsiţi. Nu vor fi judecaţi. îşi vor continua drumul când vor trece dincolo.

D: Mi s-a spus că ei nu se pot schimba suficient de repede, pentru a merge cu Noul Pământ.

A: Nu, nu pot să meargă cu el.

D: Totul e atât de complicat.

A: Aşa e. Este un proces pe care Pământul şi-l doreşte de foarte mult timp. S-a săturat să mai fie agresat. Deci, aceia dintre voi care vor locui pe Noul Pământ, va trebui să fiţi blânzi şi să aveţi grijă şi veţi face asta, pentru că nu va exista altă cale. Veţi purta asta în voi.

D: Deci, de aceea au fost toate aceste furtuni şi distrugeri.

A: Acesta e doar începutul. Va fi mult mai rău iar când se va întâmpla, energia Pământului va pleca. Şi în acel moment cei care sunt gata să plece, vor pleca cu el. Cei care sunt conştienţi, vor merge cu energia Pământului. Vor putea merge. Nu vor rămâne în urmă, atâta timp cât nu generează îndoială şi frică. Asta îi va ţine în urmă. Simţiţi transformarea energiei Pământului. Energia Pământului se accelerează şi încearcă să plece. Nu vrea să mai sufere. Facem parte din acel Pământ. Ne pregătim pentru acest Pământ şi continuăm să ne accelerăm vibraţia,

pentru a merge cu
el.
D: Când se va întâmpla asta şi energia Pământului se va muta într-un plan nou, vom observa o diferenţă când mergem cu ea?

A: Da, vom observa o diferenţă. Va fi o energie mai spirituală. Va fi o energie mai uşoară. Va fi mai multă imponderabilitate, nu mai multă negativitate. Nu vor mai fi cutremure, nu vor mai fi tornade. Va fi foarte evident că a avut loc o schimbare.

D: Dar mulţi oameni nu vor fi conştienţi că se întâmplă ceva, nu-i aşa?

A: Cei care rămân în urmă nu vor conştientiza ce înseamnă transformarea. Ei vor suferi cu corpul Pământului.

D: Mi-ai spus odată: „Nimeni nu ştie cu adevărat ce se va întâmpla, pentru că nu s-a mai întâmplat niciodată

A: Corect. Pământul a susţinut atât de multe forme de viaţă şi a fost abuzat atât de mult. Este o fiinţă vie la fel ca noi şi a obosit. Este gata să treacă dincolo. Va exista în continuare, dar nu în planul fizic. Toată lumea este entuziasmată şi simpatizează cu Pământul. Toţi cei care au privit, au văzut durerea prin care a trecut Pământul. Toată lumea vrea ca Pământul să tranziţioneze odată cu omenirea, bineînţeles. Toată lumea ar dori să se întâmple cel mai bun scenariu. Cei acordaţi cu Pământul simt că acesta se transformă. Ei vor putea merge cu Pământul, când va face tranziţia.

D: Mi s-a spus că va fi un loc frumos.

A: Da. Nu va mai fi durere pe Pământ... Nu va mai fi durere pentru noi.

D: Dar cred că ne vom continua munca.

A: Da. O vom continua, dar va fi dintr-un punct de vedere complet diferit. Negativitatea nu va exista. Sunt mulţi care vor să ştie „când" se va întâmpla asta. Lucrurile se accelerează. Apar furtuni şi vedem efectele acestora asupra oceanelor şi solului de pe Pământ. Sunt semne că situaţia se va înrăutăţi continuu.

D: Dar asta nu ne va afecta?

A: Nu. Nu ne va afecta.

D: Atunci nu există niciun motiv de frică.

A: Nu, deloc. Frica e ceea ce te împiedică să faci tranziţia odată cu Pământul.

Mai multe informaţii despre Noul Pământ sunt în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari şi Noul Pământ.

Capitolul 26 CREAREA ENERGIEI

Această sesiune a fost făcută în camera mea de hotel din Laughlin, Nevada, când am fost acolo pentru a vorbi la conferinţa OZN din anul 2008.

Connie nu a aşteptat să se termine toată inducţia. A coborât imediat de pe nor. A început să descrie o clădire mare cu cupolă şi modele frumoase de lumini, din interiorul domului.

C: Stau pe podea şi privesc în sus la tavan. Sunt forme de stele şi modele aurii pe tavan, care trec prin sticla verde. — Acum se mişcă şi se transformă. — Sunt undeva în spaţiu, unde toate aceste modele continuă să se mişte. Modele şi valuri de mişcări şi culori şi lumini. Simt că fac parte din asta. Oh, se simte minunat! E frumos.

D: Faci parte din design sau din spaţiul cosmic?

C: E ca şi cum aş crea toate aceste culori şi modele diferite, modele şi valuri, care curg înăuntru şi înafară. Dar simt că este şi corpul meu.

D: Ce vrei să spui?

C: Parcă ar face parte din corpul meu, din ceea ce sunt. Corpul meu este lumină şi valuri care intră şi ies. Dar în centru este întotdeauna o culoare a

cerului albastră şi senină. E ca şi cum ar ţâşni în sus nişte pulsuri, iar eu creez tiparele. Sunt modelul şi creatorul în acelaşi timp. Oh, este un sentiment minunat! Se creează curcubee în jur. Este superb.

D: Ai vreo dorinţă să mergi şi să faci ceva?
C: Nu. Vreau doar să mă joc cu aceste tipare de lumină.

încercam să o fac să meargă undeva şi să vadă o viaţă trecută. Dar ea se bucura de aceste lumini.

C: Cât de strălucitoare pot fi culorile albastre care coboară! Este superb. Din când în când apar mici fulgerări. Apare o lumină albă şi clară, care sclipeşte. Sunt eu. Eman aceste valuri şi lumini.

D: Ai senzaţia că eşti singură sau mai sunt şi alţii cu tine?

C: Simt că sunt singură şi totuşi nu sunt singură. Dar are sens... Nu există voci sau sunete... Deşi ar putea exista. Am senzaţia că alte energii pot crea acelaşi lucru. Este un sentiment minunat. Paşnic. Liniştit. Ca şi cum ai fi parte din lumină şi ai fi înconjurată de ea. Nu gândeşti. Doar o laşi să vină şi să plece, după cum vrea.

D: Ai putea să o conduci, dacă ai vrea ?

C: Cred că da. Dar nu am chef să fac asta. Pur şi simplu o las să fie. Ca valurile oceanului care vin peste tine sau ca vântul.

D: Doar faci parte din ea. (Da) Simţi că eşti acolo de mult timp?

C: Da, simt că întotdeauna a fost aşa ceva. întotdeauna a fost ceva ce poţi atinge şi simţi.

Ştiam că trebuie să o mut cumva în altă parte, pentru că părea mulţumită să rămână multă vreme acolo.

D: Dar nu ai nicio dorință să mergi și să faci altceva.

C: Nu. Nu există un corp. Culorile şi valurile şi modelele sunt ceea ce eşti. Ştii ce este. Ştii ce eşti. Ştii că nu există limită. Nu există restricţii. Parcă ai fi suspendată, dar nu eşti suspendată. E foarte greu de explicat.

D: Dar principalul lucru este că e un sentiment bun şi îl poţi folosi, dacă vrei. Altfel, este doar un loc bun pentru a fi. (Pauză) Ajungi într-un moment în care vrei să părăseşti acel loc?

C: Dacă aş începe să mă gândesc la ceva. Ceva vrea să se schimbe. Nu eu. (Pauză) E ca şi cum ai fi în mişcare constantă, dar eşti nemişcat.

D: Ca şi cum ai fi liniştea în mişcare?

C: Da. Ca şi cum ai fi în mişcare şi totuşi nu eşti în mişcare. Constant.

D: Dar ai spus că e posibil ca ceva să dorească să se schimbe?

C: Dacă începi să o iei şi să o trimiţi înapoi, e diferit.

D: Dar ai spus că ceva vrea să se schimbe. Mă întrebam de ce ai spus asta.

C: Pentru că nu este nimic în ea. Nu există masă. Pur şi simplu este. Nu există identitate.

D: De asta o numeşti „ceva"? (Da) Dar ai spus că dacă trimiţi acest ceva într-o direcţie, ar decide să urmeze acel ceva? (Corect) Ce vrei să spui cu asta?

C: Pentru că atunci poate începe să o folosească şi să creeze cu ea.

D: Altfel curge pur şi simplu şi nu are direcţie.

C: Este ca o idee şi începi să construieşti cu acea idee.

D: De unde vine ideea ?

C: Este deja acolo. Doar o înţelegi.

D: Deci acolo există orice posibilitate. E corect cum am spus?

C: Cred că da.

D: Ai spus că dacă ceva începe să meargă într-o altă direcţie, poţi să o urmăreşti?

C: Da, pentru că poţi merge în orice direcţie vrei. Poţi merge în cerc. Nu există limită. Ai putea spune că doar este şi că o poţi urma. Şi când ai terminat cu asta, poţi să te întorci şi să faci altceva.

D: Te întorci în locul acela.

C: Oriunde. Sau creezi un loc nou.

D: Dar dacă devii curios, ce creezi?

C: Atunci iei ceva şi e ca lutul. Şi începi să îl modelezi şi vezi ce devine. Dacă descoperi o culoare, devine acea culoare. Şi poţi să o modelezi.

D: Să facem asta şi să vedem ce se întâmplă. (Pauză) Te gândeşti la o culoare sau la ce?

C: Da. Am o culoare galbenă, un fel de galben pal. Şi îmi fac un evantai din ea. O modelez ca... un evantai cu pene. Este luminos şi are mici dungi albe în el. Acum se stinge. Şi acum îl folosesc pentru a face valuri. Parcă l-aş vântura înainte şi înapoi. Şi acum vreau să-l remodelez în aripi de fluture. Acum se transformă în nişte portocale.

D: Pare distractiv să poţi crea lucruri. (Da) Când creezi aceste lucruri, ele rămân stabile?

C: Atâta timp cât vreau.

D: Devin solide?

C: Hmm, oarecum. Le-am oferit luminii.

D: Rămân acolo cât vrei tu? (Da) Apoi ce se întâmplă?

C: Apoi le las să plece oriunde vor.

D: Deci rămân solide în acest fel.

C: Nu sunt solide ca un obiect solid şi greu, dar intră într-o dimensiune în care vor fi văzute de alţii.

D: Deci nu se risipesc pur şi simplu?

C: Nu, pentru că le-am creat şi vreau să le trimit cadou. De exemplu evantaiul. Vreau să îl trimit ca să vadă şi alţii că l-am creat. E frumos. E galben. Un evantai frumos cu pene. Acum pleacă şi dispare. Dar nu sunt tristă, pentru că îl pot face din nou.

D: Mă gândeam că se va risipi, dacă îţi distragi atenţia de la el.

C: Ei bine, asta faci când îi dai drumul. Tu spui doar: „Asta este".

D: Deci nu se dizolvă.

C: Ar putea să se dizolve. Dar dacă tot l-am creat, vreau să îl vadă şi alţii.
D: Eşti fericită când faci asta. (Da) Doar te gândeşti la asta şi devine real, în această energie?

C: Simt că există o parte din val... tu eşti valul. Şi vezi valul. Călăreşti pe valul tuturor culorilor, modelelor şi mişcărilor. Şi când decizi că vrei să atingi ceva, călăreşti un val şi creezi ceva din el. Dar nu păstrezi ceea ce ai creat, pentru că trebuie să împărtăşeşti ce ai creat. îl trimiţi mai departe. îl laşi să devină, atâta timp cât vrei să devină.

D: Şi aceste valuri sunt energii?

C: Da. Valurile sunt în continuă mişcare. Sunt culori şi lumini. Oh! Acum creez o galaxie! Uau! E ca o roată. Are nişte braţe care se întind ca nişte râuri mici. Apare acest cerc şi se extinde ca o lumină. Şi pe măsură ce se mişcă circular, ia alte culori din valurile care sunt în jurul lui.

D: Şi te-ai decis că ar fi interesant să creezi aşa ceva?

C: Oh, a fost mereu acolo. Am văzut această mişcare şi am decis să fac altceva din ea. Şi a devenit o galaxie.

D: Oh. O galaxie este dificilă, nu-i aşa?
C: Nu atunci când o creezi. începi să o creezi... dimensiunea nu contează. Doar te gândeşti cum vrei să arate. Şi apoi o laşi să fie. Dacă vrei să fie mare sau mică... dimensiunea nu contează.

D: Dar când creezi galaxia, creezi toate părţile mici care sunt în ea?

C: Nu. Poate creşte aşa cum vrea să crească.

D: Deci devine oarecum independentă?

C: Da. Devine propria ei lumină.

D: Pentru că mă gândeam că o galaxie are planete şi stele.

C: Există galaxii de diferite dimensiuni. Dar nu hotărăşti dimensiunea, atunci când creezi aceste galaxii. Ele îşi iau propria lumină şi sunt cum vor ele să fie.

D: M-am gândit că trebuie să creezi toate planetele mici şi stelele.

C: Nu, mai e cineva care face asta.

D: Adică începi să creezi galaxia, apoi altcineva preia controlul? (Da) Ai spus că ia viaţă şi poate face orice vrea.

C: Aşa este, pentru că devine propriul gând. Are propriul mod de a învăţa ceea ce vrea să înveţe. E ca şi cum tu ai crea începutul, dar ea îşi creează propriul design. îi dai ideea, dar ea alege ce vrea să conţină, cum se exprimă şi cât de mult vrea să fie.

D: îşi asumă propria viaţă? (Corect) Deci nu o mai controlezi deloc?

C: Nu. Nu este vorba de a controla ceva. Este vorba doar de a ieşi şi a te distra. De a călări valurile. Asta e tot ce este acolo. Poţi merge oriunde, oricând şi poţi face orice vrei. E minunat.

D: Dar ai spus că altcineva, o altă energie ca tine, se ocupă de asta mai târziu?

C: Când vine vorba de galaxii care sunt atît de numeroase, fiecare are un rol diferit. Aşa că începi, apoi laşi pe altcineva să facă ce vrea.

D: Oh, ca să poată să se joace şi ei.
C: Da. Când faci puf şi creezi ceva mărunt, este un lucru. Dar când creezi ceva care va implica altă viaţă... alte energii... este altceva. Oh, e greu de explicat. E ca şi cum ai crea o comunitate şi nu eşti singurul care contribuie la acea comunitate. Galaxia este de fapt o comunitate, iar alţii trebuie să contribuie la ea. Nu faci întotdeauna galaxii. Dar când le faci, ai responsabilitatea să contribui. E ca nuanţele curcubeului. Fiecare are o energie diferită.

D: Odată ce ai creat aşa ceva, ai o responsabilitate.

C: Sigur că da, ai responsabilitatea să o trimiţi mai departe. O trimiţi în dar cu

iubire pentru că a venit din tine, şi nu te ataşezi de ea.

D: Apoi alţii îşi spun: „Aceasta este o idee bună. Voi face altceva cu ea. ”

C: Da, asta faci. îi dai drumul. Şi nu este responsabilitatea ta să ştii cine sau ce a primit-o, sau cum a fost primită, oriunde s-a dus. Pentru că nu există limite. Şi altcineva o poate remodela, odată ce ai lăsat-o să plece.

D: Dar galaxiile ajung să aibă planete în cele din urmă...

C: Vorbeam despre grupul care a făcut totul. Nu vorbeam despre galaxii. Galaxia, din nou, este un efort uriaş al celorlalte minţi care sunt acolo. Iar când o galaxie devine disponibilă pentru ca alţii să creeze în ea, atunci toată lumea îşi aduce contribuţia, care poate fi foarte mare.

D: Mă gândeam că atunci când începi să ai planete în galaxii, există forme de viaţă separate, nu-i aşa?

C: Este adevărat. Dar nu toate galaxiile au planete. Unele galaxii sunt doar entităţi spiralate uriaşe care se învârt şi se învârt. Nu este necesar să aibă planete.

D: Sunt entităţi în sine? (Da) Care e scopul lor? Ele au un scop, dacă doar se învârt?

C: Scopul poate fi acela de a arăta ce pot face galaxiile. O galaxie nu trebuie numaidecât să conţină viaţă. Poate fi ca un model pentru o stea. Poate fi ca o cometă care străbate cerul. Nu trebuie să conţină viaţă. Poate conţine alte lucruri.

D: Ce alte lucruri mai poate conţine?
C: Ei bine, poate conţine alte începuturi de valuri, de mişcare, care pot ieşi şi pot crea din nou un univers, în altă parte.

D: Dar se pare că este vie.

C: Este vie, dar nu ca viaţa pe care o cunoşti.

D: Deci atunci când creaţi aceste lucruri, creaţi ceva care este viu. Are sens?

C: Da, ceea ce facem noi are sens. (Râde)

D: Deci când creezi ceva, acel ceva devine viu şi îl laşi să plece.

C: Eu devin forţa. O forţă. Am spus „galaxie”, pentru că se mişcă în spirală ca galaxiile. Dar este o forţă în sine. Şi are propria sa minte, dar nu trebuie să aibă viaţă. Există galaxii care conţin forme de viaţă care doresc să continue, pentru că acum ele se dezvoltă şi se redezvoltă tot timpul. Dar o galaxie care are propria sa minte, poate pur şi simplu să fie, fără să facă nimic. Nu trebuie să aibă viaţă în ea, pentru că este viaţa însăşi.

D: înţeleg. Asta înseamnă că faci parte din forţa creatoare? E bine cum am spus? (Da) Dar există tot felul de forţe acolo.

C: O, tot felul de forţe. Orice îţi poţi imagina şi oferi.

D: Dar când creezi astfel de lucruri, uneori ele pot fi folosite în mod greşit, nu-i aşa?

C: Nu există bine sau rău. Este vorba doar de a crea şi a te bucura, de a te juca cu energia. Energia este ca valurile oceanului. Curenţi care te duc ici colo. Se mişcă şi călătoresc în mod constant. Dar eşti mereu acasă, pentru că nu pleci niciodată.

D: Ce consideri „ acasă ” ?

C: Sursa.

D: Cum priveşti acea Sursă? (Pauză) Cum o înţelegi?

C: Sursa este ca... tu eşti suma şi substanţa acelei Surse. Faci parte din Sursă. Şi când călăreşti pe valurile de mişcare a ideilor, eşti mereu conectat la Sursă. Deci ştii că eşti mereu acasă, oricând vrei, dar în acelaşi timp călătoreşti mereu în afară, călare pe valurile vieţii. Şi nu este viaţă, este mişcare. Este vie, dar nu este viaţă ca în viaţa ta. Nu are un sfârşit. Poate continua mai departe şi mai departe, pentru totdeauna.

D: Deci asta consideri a fi Sursa? (Da) Şi ieşi din ea, când vrei să creezi?

C: Da. Ieşi şi creezi ceva pentru tine. Creezi un loc în care vrei să stai. Sau nu creezi nimic. Poţi face orice vrei, oriunde vrei.

D: îţi spune cineva când e timpul să părăseşti Sursa?

C: Nu. Tu eşti suma şi substanţa a tot ceea ce este. Prin urmare alegi cum

vrei să fie, sau nu alegi nimic. Dar nu „trebuie” să creezi. Nu există „trebuie să fac” ceva.

D: Ai spus că atunci când creezi, nu există bine sau rău. (Nu) încerc să înţeleg. (Pauză) Pentru că ştii că vorbesc dintr-o perspectivă umană. Ştii asta, nu-i aşa?

C: Da. Dar eu nu sunt prezentă în umanitate. (Râde)

D: Ştiu. Asta încerc *să înţeleg.*

C: (Râde cu putere) Ei bine, toţi suntem suma şi substanţa celorlalţi. Şi nu există bine sau rău. Există doar existenţa. Poţi alege să nu fii, iar asta nu este greşit.
Poţi alege să creezi. Nu este greşit. (Emfatic) Nu există bine sau rău. Există o singură constantă totdeauna. (întâmpina dificultăţi în a explica) Există o constantă totdeauna, care permite cui se află în această constantă, să facă orice vrea să facă. Nu există... nu vreau să spun „judecată”. Vreau să spun ca totul este în perfectă ordine.

D: Dar ştii că atunci când e vorba de oameni... oamenii folosesc energia în moduri care nu sunt atât de bune, nu-i aşa?

C: Corect. Dar asta e pentru că totul are dreptul să fie ceea ce vrea să fie. Totul serveşte unui scop. Tot ce este acolo, fiecare val al creaţiei. Fiecare creaţie energetică spune: „Asta e ceea ce vreau să văd, ceea ce vreau să fiu”. Dar totul este energie. Prin urmare nu poate fi niciodată corect sau greşit, deoarece energia este suma şi substanţa a tot. Doar judecata fiinţelor umane este cea care face ca ceva să fie corect sau greşit. Pune o etichetă. Dar nu există etichete în Tot, în

univers, în creaţie, în locul unde toţi suntem acasă.

D: Dar când oamenii îşi fac rău unii altora? Când sunt în corpuri fizice?

C: Asta au hotărât ei să creeze.
D: Trebuie să plătească pentru răul făcut, de câte ori fac rău altor oameni? Există reguli privitoare la astfel de lucruri?

C: Dacă ei stabilesc astfel de reguli în creaţie, da. Când creaţi, dacă creaţi reguli, atunci va trebui, desigur, să le urmaţi.

D: Atunci trebuie să te joci după acele reguli.

C: Da. Acesta este motivul pentru care nu fiecare galaxie care este creată conţine forme de viaţă sau planete. Galaxia poate alege să fie lumină pură, energie pură. Exprimarea prin umanitate este cea mai joasă formă de exprimare, în multe feluri.

D: Este o formă foarte joasă?

C: Da, este o formă joasă. Şi totuşi este o imagine perfectă care se întorce acasă. Sursa vrea mereu să vadă cum arată creaţia. Şi lasă totul să iasă şi să fie orice îşi doreşte să fie. Când configuraţi forme de viaţă cu anumite reguli, atunci intervin problemele. Problema apare când creezi condiţii şi reguli.

D: Dar oamenii cred că trebuie să existe reglementări, nu-i aşa?

C: Da, pentru că aşa îşi creează situaţia sufletească.

D: Dar dacă a fi om este cea mai densă, cea mai joasă situaţie, de ce ar decide o energie ca tine să fie om ?

C: Cred că e pentru că vrem să vedem cum arată. (Am râs amândouă)

D: Vă întrupaţi şi voi şi deveniţi oameni, nu-i aşa?

încercam să aduc sesiunea la Connie, care era în formă umană.
C: Da, şi asta face parte din ceea ce am creat. Când modelezi lutul, poţi modela ceea ce voi numiţi „extraterestri", dar nu sunt extraterestri. Sunt doar o formă de gândire care vrea să fie văzută. O idee.

D: Deci nu trebuie să arate toţi la fel.

C: Nu, nu. Florile nu seamănă între ele. Copacii nu seamănă între ei. Este doar un alt tipar de val de energie, creat de un val de energie. Valurile de energie se creează reciproc.

D: Dar lucrează împreună pentru a face asta, nu-i aşa?

C: Corect. Mai ales când vrei să creezi ceva uriaş, cum ar fi o galaxie cu

planete. *D: Fără cooperare ar fi haos, nu-i aşa?*

C: Trebuie să existe şi haos.

D: Ce vrei să spui?

C: Când creezi ceva şi îl trimiţi în afară, iar o altă idee de gândire decide să îl demonteze şi să adauge diverse lucruri în el, acesta este un fel de haos.

D: Deci este în stadiul de formare, nu-i aşa?

C: Corect. Iar când s-a terminat cu haosul, un alt val de lumină îl poate lua şi îl poate transforma în ceva mai mult. Nu este solid, dar are mai mult conţinut. Are propria sa formă. înţelegi ce spun?

D: Da, cred că am înţeles.

C: Pentru că este un amestec atât de divers, adesea nu ştie ce formă vrea să aibă în acea viaţă.

D: încă încearcă să decidă.

C: Corect. Vrea să existe din Sursă, astfel încât să poată fi şi să poată face. Este atât de interesant! (Râde) Şi de aceea nu există nicio judecată de bine sau rău.
Sursa spune: „Creează şi lasă-mă să văd tot ce poate fi imaginat vreodată. Tot ce poate fi proiectat vreodată."

D: Fără limitări.

C: Nu există limite în această privinţă. Este un cerc neîntrerupt.

D: Am auzit expresia „Visătorul visează visul". Se potriveşte la ceea ce spui? (Da, da) Pentru că mi s-a spus că tot Pământul şi toţi oamenii de pe el sunt doar un vis.

Acest lucru este discutat în celelalte volume din Universul convolut.

C: (Cu satisfacţie) Aşa este!

D: încerc să înţeleg mai bine. (Pauză) întotdeauna mi-am dorit să ştiu:

„ Cine este visătorul?”

C: (Râde) Ei bine, poţi fi visul sau visătorul. Poţi fi amândoi, în acelaşi timp.

D: De aceea este complicat.

C: Aşa este. Pentru că omul, care este cea mai densă formă de înţelegere, nu poate să înţeleagă. Asta pentru că i s-a permis să nu înţeleagă. Dar i se permite totul, i se permite să fie orice poate fi. De aceea nu există învăţarea, pentru că totul este totul. Totul este totul. Totul există în interior şi în exterior. Prin urmare tot ceea ce a fost arătat vreodată, tot ceea ce a fost cunoscut vreodată, este întotdeauna apreciat. Indiferent ce este.

D: De câte ori mi s-a spus că visătorul visează visul, eu încercam să îmi dau seama: „ Cine este visătorul?” (Râde) Deci suntem atât visul cât şi visătorul?

C: Suntem suma şi substanţa oricărei expresii.

D: O întrebare pe care am pus-o mereu, la care nu mi-au răspuns niciodată, a fost: „Ce s-ar întâmpla dacă visătorul se trezeşte?”

C: E o întrebare bună.

D: Dacă toţi suntem doar un vis. Ce crezi?

C: Visul nu este un vis în sensul în care îl percepi tu a fi un vis. (Pauză) Din nou, suntem suma şi substanţa a Tot. Să spunem că un val iese din Sursă, pentru că aşa îşi trimite gândurile Sursa, printr-un val. Şi acel val spune: „îmi doresc să creez un anumit lucru”. Şi acel val spune: „Vreau să fiu un visător. Vreau să fiu un visător, atâta timp cât îmi doresc să visez.” Ai putea stabili şi un fel de limită, nu numaidecât în timp.

D: în felul acesta, am putea spune că visătorul este un fel de creator.

C: Aşa este. Şi când acel val începe să fi un visător, atunci se va trezi.

D: Şi ce se întâmplă cu visul pe care l-a creat, dacă se trezeşte?

C: Ei bine, visătorul se trezeşte, apoi o ia de la capăt. Totul are un început, în sensul că valul iese din Sursă. Şi ar putea continua pentru totdeauna, atâta timp cât vrea să viseze. Până când vrea să se întoarcă şi să o ia de la capăt. Dar este întotdeauna un cerc. Simbolul cercului îţi arată că poţi rămâne, apoi vrei să începi iar ca un nou val. Pleci şi te limitezi la un singur lucru. Acesta este visul visătorului.

D: Dar visul continuă să existe sau se risipeşte, când visătorul îşi atinge limitele şi se trezeşte?

C: Depinde cum a vrut visătorul să îi pună capăt. Şi se reînnoieşte. Nu trebuie să fie un singur vis.

D: Dar componentele visului se transformă în alt tip de energie. (Corect) Deci nimic nu este distrus vreodată. (Nu, nu) Cred că de asta se îngrijorează oamenii. Că pur şi simplu vor înceta să mai existe?

C: Nu. Asta nu se întâmplă niciodată… Ce înseamnă creaţia… începi din nou ca un val. Şi apoi decizi că aceasta este o limitare. Din nou, este mintea universală. Şi fiecare val mic iese din Sursă… spun „mic", pentru că de fapt începe ca o mică „idee". Presupun că pot spune aşa. Apoi iei culori şi creezi, pe măsură ce ieşi. De fapt, eşti visătorul. Ţi-ai pus o limitare cu privire la cât de departe vrei să mergi cu acea idee. Când te hotărăşti să pui capăt acestei idei, poţi spune „Vreau să încep din nou chiar aici". Şi mergi de acolo într-o altă direcţie.

D: Atunci poţi să pleci şi să faci altceva.

C: Corect. Fiecare val este un visător care proiectează. Visarea şi proiectarea sunt aproape acelaşi lucru. Să zicem că zece valuri ies din Sursă. Fiecare are propria idee despre cum vrea să viseze visul şi unde vrea să se oprească. Deoarece pentru a recrea, trebuie să ai un fel de finitudine a acelui val, un sfîrşit. Dar apoi se ridică iar şi se pune în mişcare în alt mod.

D: Asta încercam să înţeleg. Credeam că dacă un visător visează şi noi facem parte din visul lui şi din existenţa lui, va avea control asupra noastră. Este un sentiment de vulnerabilitate, cred.

C: Corect. într-un fel, ai putea spune asta. Dar poate că te-ai hotărât deja să faci parte din acel vis, înainte ca visătorul să îl viseze.

Am râs. Am hotărât că am intrat destul de adânc în această mlaştină de idei, şi nu mai puteam să îmi contorsionez biata minte. Aşa că am decis să mă concentrez pe Connie şi să readuc discuţia pe un teren familiar.

D: Eşti conştientă că vorbeşti printr-un corp fizic, chiar acum ?

C: Da, într-un fel, pentru că îi simt tremurul.

D: Dar de ce ai decis să cobori într-un corp fizic dacă ai toată această putere, dacă acesta este cuvântul potrivit?

C: (Oftat) Pentru că este o decizie... de moment. în sursa a Tot ce este, în valul întregii energii, în matricea luminii adevărate... Nu ştiu dacă voi putea explica acest lucru. M-am întrebat: „Cum s-ar simţi aşa ceva?" Pentru că Sursa, în infinitatea ei, spune: „Vreau ca acest val să iasă şi să îmi arate ceva diferit". îţi dă ideea: „Du-te să creezi ce îţi vine să creezi." Şi când creezi ceea ce îţi vine,
Sursa spune: „Aha!" Şi nu mai repeţi niciodată până în cel mai mic detaliu, acelaşi lucru. Asta este creaţia. Ea se creează. Este ca în lumea umană, unde ne aflăm în acest moment din timp. Ai putea sta în acelaşi loc în fiecare zi privind acelaşi munte şi nu l-ai vedea niciodată în acelaşi mod, în fiecare zi din tot restul vieţii tale.

D: Hmm. Chiar dacă credem că o facem.

C: Aşa este! Este aşa pentru că te afli în această densitate care te limitează să crezi că asta este limita ta. Dar limita ta nu este asta. Eşti fără limită. Eşti pentru totdeauna!!

D: (Am râs) Dar în acest caz, ai decis să intri în corpul pe care noi îl numim „Connie"? (Da) Şi să experimentezi ceva prin ea? (Da) Ai mai experimentat şi alte corpuri umane?

C: Oh, da! De multe ori.

D: Pentru lecţii diferite. Este corect?

C: Ei bine... se întâmplă. Dar nu sunt chiar lecţii. Sunt expresii a tot ceea ce poate fi acolo. Sunt expresii în forma cea mai densă, cea mai densă. Şi acesta este motivul pentru care acestui corp al lui Connie îi plac miniaturile, pentru că vede la scară miniaturală realitatea Sursei. Pentru că aşa sunt fiinţele umane. La un moment dat, Pământul avea uriaşi pentru că aşa şi-au dorit uriaşii să fie. Şi ai putea merge pe o planetă mai mare. Pământul este o planetă mică, foarte mică.

D: Am auzit asta.

C: Oh, da, da, da. Pentru oameni Pământul este totul, deşi este mic.

Pământul este densitate. într-un fel, este o luptă pentru voi. Dar este aşa pentru că, din nou, aşa aţi conceput această realitate. Rareori o persoană sau un val (aş spune mai degrabă „undă" pentru că asta suntem) proiectează ceva ca Pământul, pentru a fi experimentat de o singură persoană. Aici există o comunitate.

D: O comunitate de fiinţe sau energii.

C: Aşa este. De exemplu, galaxiile care nu au planete sunt aşa pentru că există o comunitate care este de acord ca aceaste galaxii să nu aibă fiinţe. Este doar lumină pură care se roteşte şi se roteşte. Până când cineva decide să facă o galaxie cu planete din ea. Te-ai jucat vreodată într-o cutie de nisip? (Da) Intri într-o cutie de nisip mare şi creezi acolo tot felul de lucruri. Orice ai chef să faci. Apoi ieşi din cutia cu nisip şi vine altcineva şi o remodelează. Ţi-a plăcut să te joci, dar acum ai terminat cu ea. Şi când pleci, vine altcineva şi o remodelează cum îi place. Tot aşa e şi cu tiparele universului. Un val poate să iasă şi să spună: „Vreau să creez asta o vreme". Apoi dă drumul la ce a creat şi vine altcineva, un alt val, care preia opera şi o remodelează.

D: încercăm să înţelegem aceste lucruri, cu mintea noastră limitată.

C: Nu puteţi gândi prea bine, cu această minte.

D: Ai spus că de asta îi place lui Connie să lucreze cu miniaturi?

C: îi place să vadă lumea la scară mică. (Chicoteşte) Există fiinţe care trăiesc într-o lume mai mică decât omul.

D: Am auzit asta. Se spune că nu există limitări. Doar treci de la macrocosmos la microcosmos şi înapoi.

C: Corect. Dar planeta voastră Pământ este unică prin faptul că aveţi, de exemplu, regatul zânelor (devele). Ele sunt foarte mici, dar trăiesc într-o lume asemănătoare cu a oamenilor. Dar trăiesc diferit pentru că sunt mai uşoare, pentru că sunt mai mici, nu-i aşa?

D: Da, sunt.

C: Ea crede în deve şi în împărăţia îngerilor. Aceste lucruri există cu adevărat şi oamenii încep să le accepte. Ea le va arăta oamenilor că aceste lucruri sunt o certitudine. A crezut în asta încă de când era copil. Planeta

Pământ în forma sa cea mai densă, oferă indicii despre tot ceea ce este aici cu adevărat. De aceea aţi fost întotdeauna îndrumaţi să acordaţi atenţie naturii – natura are indicii şi răspunsuri pentru voi.

D: Nu sunt sigură dacă ar trebui să te numesc Subconştient. E în regulă dacă te numesc aşa?

C: Este în regulă. Nu am un nume.

D: Dar întotdeauna trebuie să dau o etichetă.
C: E în regulă, Dolores. înţelegem foarte bine cum lucrezi. Şi lucrezi perfect în expresia ta. Eşti expresia unei lumini frumoase. Şi vei fi aici multă vreme, pentru că nu faci doar ceea ce este necesar pe planetă. Oriunde mergi, laşi ceva din esenţa ta.

D: Mi s-a mai spus. Mi-au spus că de aceea este important să călătoresc în anumite locuri.

C: Trebuie să continui, din cauza esenţei tale. Eşti ceea ce noi numim „o persoană cu lumină albă". Oriunde te duci, pe oricine ai atinge, cu oricine ai lucra în sesiuni... le oferi mai mult decât îţi dai seama. Mai mult decât îşi dau ei seama. Transmiţi un vis. Tu eşti visătorul care visează. Şi eşti complet trează. Când le oferi prezenţa ta tuturor celor pe care îi atingi, când îi îmbrăţişezi sau le strângi mâna, le transmiţi ceva special.

D: îmi fac treaba.

C: Nu este o meserie. Este iubirea ta. Plantezi seminţe. Ştii ce este o sămânţă?

D: Ei bine, de multe ori am spus că plantez seminţe.
C: Plantezi seminţe. Când ţi-ai ţinut prelegerea ieri – sau când a fost asta (la Conferinţa OZN) – ai ezitat. Universul – noi îl numim univers – îţi spunea: „Mergi mai departe". Şi erau o mulţime de oameni acolo, care au spus: „Da". în tine era o voce, care îţi spunea: „Mergi mai departe. Eşti în siguranţă, dacă vorbeşti despre aceste lucruri."

D: Este timpul ca oamenii să ştie aceste lucruri.

C: Da. Şi a fost corect. Ai făcut ceea ce ţi se spunea să faci. Eşti o lumină frumoasă pentru planetă. Călătoreşti pe glob şi îţi plantezi seminţele. Şi ghici ce? Eşti o deschizătoare de drum pentru cei care vor veni după tine şi vor folosi o metodă diferită de lucru care va ajuta, pentru că tu ai plantat

seminţele. Ei vor recolta ceea ce tu ai semănat.

D: De aceea încerc să predau această metodă de lucru.

C: Aşa este.

D: Nu toţi vor înţelege, dar unii o vor face.

C: Corect. Şi nu este doar ceea ce predai. Sunt alţii care vor veni şi vor înţelege... Dacă îţi faci un nume care este recunoscut, nu doar pentru genul de muncă pe care o faci... asta le va permite altora să îşi facă genul lor de muncă. Nu este doar calea ta, este şi a lor. Ei îţi vor recolta seminţele. înţelegi? (Da) Bine. Sunt atât de fericită! Am terminat.

Şedinţa durase mult şi oricum intenţionam să o aduc înapoi pe Connie. SC m-a informat că trupul ei nu se simţea confortabil. Dar mai întâi am vrut să îi mulţumesc pentru ajutor şi pentru informaţii.

C: Eşti binevenită şi binecuvântată. Te rugăm să îţi continui munca. Ştim că ai un program foarte încărcat, dar avem grijă de tine. îţi vom păstra corpul sănătos, atâta timp cât continui această muncă. Este bine că îţi împărtăşeşti cunoaşterea. Această muncă trebuie să continue.

Capitolul 27 O FIINŢĂ DIN ENERGIE

Când Luanna s-a desprins de pe nor, a văzut un peisaj ciudat. Terenul avea doar vârfuri zimţate, unele foarte înalte, altele mici. Tot terenul era acoperit de ele. „Au o culoare maro deschis şi sclipesc pe alocuri, ca şi cum ar fi cristale. Sunt zimţate şi ascuţite.” M-am întrebat cum ar putea cineva să se deplaseze pe o astfel de suprafaţă. A spus că nu stătea în picioare, că zbura deasupra lor şi se uita la peisaj. „Vârfurile sunt prea ascuţite. Totul este prea ascuţit. E ca şi cum cristalele ar fi vârfuri în celelalte vârfuri şi au aceleaşi forme ca vârfurile zimţate. Sunt lungi, strălucitoare şi ascuţite.

Unele sunt mici, altele mai mari. Şi văd reflexii de lumină în toate părţile. Unele vârfuri sunt atât de înalte încât dispar în mare parte în nori."

Am rugat-o să devină conştientă de modul în care îşi percepe corpul. „Cred că am un corp, pentru că nu vreau să calc pe acele vârfuri ascuţite. Observ că am senzaţii. Observ pete calde şi pete reci. Simt briza şi pot vedea. — Acum mă uit între vârfuri şi cristale. Dacă mă uit mai aproape de suprafaţă, nu este energie statică... sunt lucruri care se mişcă. Arată ca nişte bucăţi de nor, dar nu sunt albe sau gri. Când strălucesc mai mult şi când se mişcă, alunecă şi îşi schimbă formele, dar nu sunt un nor."

D: Ce crezi că sunt?

L: Când am aterizat prima oară am crezut că nu e nimeni aici, dar m-am înşelat. Sunt un fel de ghiomotoace care strălucesc. Nu au o formă bine definită şi se rostogolesc de ici colo, dar pot şi pluti. Unele dintre ele sunt mici, altele mai mari şi nu au o formă definită. Sunt ca un fel de nor, dar mai firave ca norii.

D: Sunt singurele forme de viaţă pe care le poţi detecta?
L: Nu. Mai sunt nişte creaturi mărunte, care se târăsc pe suprafeţe. Seamănă cu ghiomotoacele, dar sunt mult mai mici. E mişcare peste tot.

D: Crezi că poţi comunica cu aceste ghiomotoace? Crezi că sunt fiinţe simţitoare care ar putea cunoaşte diverse lucruri?

L: Da, ştiu lucruri... e ca o amintire a bulelor de săpun interioare. Toate au forme şi dimensiuni diferite... integrate.

D: Dar tu cum eşti? Crezi că arăţi ca unul dintre ei?

L: (Râde) Asta mă întreb. Pot pluti şi îmi pot schimba poziţia. Nu am idee cum arăt. Simt dacă lucrurile sunt calde sau reci. — îmi pot schimba forma... îmi pot schimba cu uşurinţă dimensiunea. — Ceilalţi plutesc sau se târăsc. Unii din ei sunt atât de aproape de suprafaţă, încât ating solul. Nu ştiu dacă sunt ca ei sau nu.

D: Poţi afla. Informaţia este acolo. Eşti ca ceilalţi? (Nu) în ce fel eşti diferită?

L: Sunt o formă de viaţă diferită... ca un fel de tranziţie. Nu este un corp.

Nu este nici lumină pură. Tocmai m-am oprit aici, dar nu sunt ca ei. (Are o revelaţie bruscă) Sunt într-o misiune! Iar aici este o escală. Sunt în drum spre casă, iar acesta este un loc unde mă odihnesc.

D: Eşti mai evoluată, iar ei sunt mai simpli? (Da) Şi crezi că eşti în drum spre casă? Povesteşte-mi unde ai fost.

L: Am fost pe Pământ. Nu mă mai întorc acolo. Mă odihnesc aici înainte de a merge acasă, pentru a mă purifica. Mi-am terminat treaba pe Pământ.

D: Te bucuri că ai plecat de acolo ?

L: îmi e dor de frumuseţea Pământului, dar nu vreau să mă întorc acolo. îmi e dor de acasă. Acasă… nu e nimic zimţat. Nu e nimic dur. Toţi ştim. Toţi ne iubim. îmi e dor de acasă, dar este în regulă să fiu în acest loc. Este doar o escală. Nu ştiu exact de ce m-am oprit aici, cred că e mai mult din curiozitate.
Nu ştiam că există asemenea locuri. Pe Pământ, fiinţele de aici sunt numite „amoebe". Unele din ele sunt foarte mici, altele sunt uriaşe. Sunt inteligente. Pot fuziona între ele. îşi pot schimba forma. Pot creşte. Se pot micşora. E frumos să fii aşa. Poate de aceea pe Pământ îmi place atât de mult apa.

D: Dar e bine să nu fii nimic pentru o vreme, nu-i aşa? L:

Da. E frumos.

Am decis să condensez timpul şi să o duc înainte, când a ajuns acasă. Am întrebat-o cum e acasă. „Este cu adevărat frumos şi strălucitor. Lucrurile sunt albastre, verzi şi aurii."

D: Obiecte sau doar culori ?

L: Obiectele sunt culori. Totul poate fi atins şi simţit, aşa că nu există nici o diferenţă. Lucrurile sunt solide dar poţi trece prin ele, şi au tot felul de spaţii. Pot forma o navă spaţială care poate călători foarte departe şi este făcută dintr-o anumită lumină. Pot face lucruri frumoase, dacă avem

amintiri despre unde am fost şi creăm.

D: Trebuie să ai amintiri, înainte de a putea crea ceva? (Da)

Se minuna de lucrurile magnifice pe care le vedea. A oftat profund. „Mă simt în siguranţă aici. Este atât de frumos! Mi-a fost dor.” A început să plângă.

D: Dar ai mers pe Pământ cu un motiv, nu-i aşa?

L: Am vrut să facem asta şi am mers cu toţii în acel loc atât de frumos. Am vrut ca oamenii de acolo să ştie ceea ce ştim şi să simtă ceea ce simţim.

D: Dar ştii că uiţi totul, când cobori pe Pământ. Nu-i aşa?

L: Unii uită, alţii nu.

D: Este mai uşor când uiţi ?

L: Nu. Este mai greu, pentru că sunt atât de absorbiţi de ce se întâmplă. Ei suferă şi se blochează. Nu. E mai uşor când îţi aminteşti. Dacă sunt suficient de curajoşi ca să le spună oamenilor... dar unii dintre ei se sperie. Unii dintre ei ştiu că nu vor fi crezuţi, iar alţii uită pur şi simplu. Dar este atât de frumos acolo. Mergem pe Pământ şi ne bucurăm de acele locuri ca să putem aduna amintiri şi să fim mai creativi, ca să putem face mai mult pentru alţii.

D: Deci trebuie să mergi şi să experimentezi fizic, pentru a avea amintiri? (Da) Fără asta nu ai putea crea? Asta vrei să spui?

L: Putem crea. Asta suntem. Suntem creatori de lumină şi putem îmbogăţi totuşi planeta. Există o conexiune cu tot ce este acolo. Nu e cum cred oamenii. Pe Pământ oamenii acceptă situaţia, dar pe alte planete nu este aşa. Pe alte planete, toată lumea ştie că este uşor să trimiţi mesaje. Este uşor să te conectezi. Este uşor să mergi mai departe. Este uşor să călătoreşti. Este uşor.

D: Pentru că nu au uitat ce ar trebui să facă. (Da) Uitarea este o parte a testului când vii pe Pământ, nu-i aşa?

L: Nu. Dar cred că dacă le ridicăm nivelul de conştienţă pe Pământ din ce în ce mai mult şi mai mult, în cele din urmă îşi vor aminti. Asta vrem să facem. Atunci se vor comporta mai bine cu semenii, şi nu vor mai fi nevoiţi să sufere pentru a-şi învăţa lecţiile. Aşa ceva nu este necesar, dar aşa s-a făcut. Nu este necesar să fie aşa.

D: Este mai uşor să îţi aminteşti pur şi simplu, fără suferinţă. Asta vrei să spui? (Da) Dar oamenii nu ascultă, nu-i aşa?

L: Nu, nu întotdeauna.

Am decis că era timpul să o mut în altă parte. Mai rămăsese de explorat doar lumea spiritului, dar am preferat să trec la terapia cu SC. „Ştii că vorbeşti printr- un corp care trăieşte acum ca Luanna?”

D: Ceea ce ai relatat s-a întâmplat înainte să intri în corpul Luannei?

L: Este înainte şi de asemenea, după aceea.

L: Da. Aceasta este casa mea în această viaţă.

D: Deci, după ce îşi termină viaţa de aici, se va întoarce în acelaşi loc? (Da) Dar dacă era atât de fericită acolo, dacă era atât de frumos acolo, de ce a decis să revină aici ca Luanna?

L: înainte să fie Luanna, s-a oferit ca voluntar pentru a merge pe Pământ.

D: Şi s-a întors iar şi iar.

L: Da, dar Luanna este ultima încarnare. Ştiu asta. După Luanna se termină şi merge din nou acasă. Eu sunt acasă.

D: Deci crezi că până atunci îşi va termina toate lecţiile?

L: Cele de pe Pământ, da... Nu toate lecţiile.

D: Când a coborât, ştia că aceasta va fi ultima dată? (Da) A fost greu, nu-i aşa? (Da) Ea şi-a creat aceste greutăţi dintr-un anumit motiv?

L: A vrut să fie cât mai completă posibil.

D: Ce vrei să spui? Cum putem fi compleţi?

L: Când plecăm din acest loc de lumină şi părăsim această galaxie, cum o numim noi, şi mergem în alte civilizaţii, ne asumăm o parte din karma lor. Apoi ne completăm toată karma umană din acea călătorie.

D: Deci Luanna a mai fost şi în alte locuri în afară de Pământ, şi a preluat karma din acele locuri ?

L: Karma pe care o completează Luanna este doar din viaţa ei umană.

D: Atunci este timpul să închidem acel capitol? (Da) Ea a învăţat tot ce poate

învăţa în acele vieţi.

L: Nu doar învaţă, ci şi contribuie. Motivul călătoriei a fost de a contribui.

D: Cu ce trebuia să contribuie?

L: Să înveţe oamenii cum să gândească... cum să iubească... cum să aibă grijă unii de alţii... cum să aibă credinţă... cum să creeze pacea... cum să învingă boala... cum să se conecteze la natură... să înveţe oamenii că disperarea dispare prin conectare... că oamenii pot fi în armonie unii cu alţii... că războiul poate pune capăt unei vieţi.

D: Toate acestea sunt lucruri minunate, dar când venim pe Pământ este greu, nu-i aşa?

L: Corect. Dar sunt şi ceilalţi. Suntem mulţi. Unii dintre noi uităm, dar ceilalţi sunt noi. Se învaţă pe diferite nivele. Sunt contribuţii diferite... lecţii diferite de învăţat. Şi de asemenea, unii vin din zone diferite... unii au avut mai multe vieţi umane. Şi mai sunt şi alţii care au venit din alte galaxii.

D: Şi au revenit de multe ori, nu-i aşa? (Da) Sunt cei mai blocaţi pe roata karmei ?

L: Da. Şi de aceea vin „cei din afară", ca să-i ajute. — Mulţi oameni vor să fie ajutaţi, dar şi-au pus mintea într-o cutie. Vor să fie ajutaţi, dar rămân blocaţi în punctul lor de vedere. Ei rămân atât de blocaţi în limitările acelui moment din timp şi în corpurile lor, încât nu cred că mai au altă alternativă. Vor să primească ajutor, fără să facă nimic diferit. Ei cred că asta este tot ce există, corpul sau hrana sau acel loc sau acea privelişte. Luanna se blochează şi ea, uneori. A avut alte vieţi de care şi-a amintit. De data asta a venit ca să-şi amintească cine a fost şi ce poate face. Se descurcă bine, dar nu atât de bine pe cât şi-ar dori.

Se pare că unii dintre voluntari sunt suflete bătrâne care au decis să vină aici pentru a ajuta. Erau novici în vibraţiile Pământului, iar acest lucru le-a cauzat probleme. Sunt diferiţi de cei care vin pentru prima dată, pentru că au mai multă experienţă. Misiunea Luannei este să lucreze cu alţi voluntari ca să-i ajute pe oamenii de pe Pământ, care au rămas „blocaţi".

D: Ce auzi ?

Capitolul 28 O ENERGIE NECUNOSCUTĂ

Joyce ezita să iasă din nor. După multă muncă de convingere a făcut-o, dar vreme de câteva minute lungi a văzut doar forme, culori, structuri şi vibraţii care nu aveau niciun sens pentru ea. Nu avea continuitate. De îndată ce se concentra pe o formă sau o culoare, aceasta se schimba în altceva la fel de neidentificabil, încercam să o fac să se concentreze pe un singur lucru, ca să putem progresa. Singurul lucru de care era sigură era că nu se află pe Pământ. Era posibil să fie într-un alt univers.

„Nu sunt într-un loc anume. Sunt într-o vibraţie plutitoare. E mai degrabă o frecvenţă vibraţională." Continua să se mişte înainte şi înapoi, de parcă ar fi încercat să se transforme în ceva, dar nu reuşea niciodată. Când i-am cerut să îşi perceapă corpul, a spus că nu crede că are un corp. „Sunt o prezenţă. Sunt o entitate sufletească, dar nu pot vedea un corp. Sunt o energie din Sursă." încerca să simtă sau să găsească viaţa într-o formă oarecare, dar tot ce putea simţi era mişcarea, într-o formă de energie cu care nu era familiarizată. „Văd mişcare... ceva în mişcare. O formă de energie. Se duce undeva. Ca să facă ceva. Acum văd partea din spate a acestui lucru. E un fel de câmp energetic. Arată ca ciotul unui copac tăiat, cu toate aceste inele. Sunt în mijlocul acestei formaţiuni uriaşe care arată ca ciotul unui copac şi este plină de energie şi inele. Nu ştiu de ce sunt aici. îmi cuprinde întreg câmpul vizual. Este un câmp energetic. încerc să mă conectez cu acest design ciudat, cu acest lucru. Ce eşti? De ce văd asta? Am vreo legătură cu tine? De ce sunt aici?"

Când subiectul începe să pună întrebări, de obicei primeşte răspunsuri. Uneori pun şi eu întrebări, dar de obicei las lucrurile să se desfăşoare de la sine.
J: îmi arată câmpuri energetice şi îmi spun diverse lucruri. Aruncă spre mine valuri de culori diferite. Şi aceste culori sunt lucruri pe care le înţeleg. S-au transformat din nou într-un alt design.

D: De ce ţi se arată toate astea?

J: îmi arată „cleiul” Pământului. Cum lipeşte totul. îmi arată sistemele şi modul cum reacţionează ele.

D: Ce înseamnă asta?

J: Uau! E o zonă vastă în care există aer albastru, care are aderenţă la această zonă. — De ce îmi arătaţi asta? — „Vezi câmpul energetic, cum nu l-a mai văzut altcineva.”

D: Asta este? Adezivul care ţine totul la un loc?

J: Da. Un câmp energetic care încă nu este cunoscut. — Cum ar trebui să îl numim?

D: Cere-le să îţi explice, ca să putem înţelege.

J: (A tras adânc aer în piept) Câmpurile aleatorii de substanţe încă necunoscute, care generează fizica cuantică.

D: Deci putem înţelege mai bine fizica cuantică?

J: Da. E un tip de energie. Spuneţi-mi mai multe despre ea!

D: Tipul de energie care ţine împreună Pământul şi tot ce este aici?

J: Da. îmi arată o formă. Mă întreb dacă a mai auzit cineva despre asta.

D: Vrei să spui că oamenii nu au văzut niciodată cum arată?

J: Acest lucru este diferit, spun ei. — Câmpurile de energie care emană în faţa

mea, sunt atât de mici. Se datorează unor structuri microscopice. Ei spun că aici trebuie să ştii... ce? Ce trebuie să ştiu? (Respiră adânc, de parcă ar fi frustrată) Cicluri de energie în acest moment. Frecvenţele sunt într-un punct încă necunoscut. Spuneţi-mi mai mult!

D: Nu ţi-ar arăta asta, dacă nu ar vrea să înţelegi.

J: Arată ca o simfonie de ţesuturi suprapuse, de energii, câmpuri şi vibraţii. Este minuţioasă, minuţiosă, minuţioasă. (întreabă pe cineva.) Ce spui despre asta? — îmi arată un con. Sunt în interiorul conului şi mă mişc în el. îmi arată interiorul acestui câmp energetic. Acum structurile interacţionează ca degetele mele, în lateral. (Face mişcări cu mâna)

D: Se împletesc?

J: Da, este o împletire.

D: Ce reprezintă asta?

A urmat un şir de simboluri complexe, greu de înţeles. Am decis că e timpul să chem SC-ul, pentru a obţine mai multe răspunsuri. Speram că nu va răspunde în simboluri, ci în cuvinte pe care să le putem înţelege. L-am întrebat de ce i-a arătat acele scene.

J: Monopolul eforturilor.

D: Ce vrei să spui? Nu am mers în alte vieţi. Am intrat în câmpuri energetice. Ce legătură are asta cu Joyce?

J: Se spune aici, dar nu înţelegeţi.

D: încercăm să înţelegem. De asta punem întrebări. Energiile au ceva de a face cu Joyce?

J: Sunt sursa ei, pe care o poate folosi.
D: Acesta este scopul pentru care i-ai arătat câmpurile energetice?

J: Sunt dincolo de înţelegere, în acest moment. Dar va veni vremea pentru

asta. Vor avea sens.

D: Vrei să înveţe să folosească aceste energii?

J: Să îi lase pe alţii să le înţeleagă mai întâi. Secretul trebuie descoperit. Până acum s-a sustras majorităţii cercetătorilor.

D: Dar i s-au arătat diferite câmpuri energetice.

J: A fost un exemplu magnific al Sursei.

D: Alţii care au fost la Sursă, au descris-o ca pe o lumină strălucitoare. Este acelaşi lucru?

J: Sursa se sustrage de la orice comparaţie.

D: Acesta este un alt tip de Sursă sau una cu care sunt familiarizată?

J: Sunt unificate. Sunt la fel.

D: Dar vrei ca ea să ştie despre această energie şi despre Sursă?

J: Sunt binecuvântările vieţii ei. Formaţiunile nu pot fi înţelese acum. Sunt nesfârşite. Dar le va înţelege în curând. Sursa de informaţii este incredibilă, dar trebuie descoperită mai întâi. Va folosi aceste lucruri într-un mod necunoscut până în prezent.

Nu i s-a arătat nicio viaţă din trecut, deoarece SC a considerat că vieţile trecute nu mai prezintă interes şi trebuia să se concentreze pe noua sa muncă.

Când am ajuns la întrebările de natură fizică am rugat SC-ul să facă o scanare corporală, pentru că avea atât de multe probleme. Primul lucru pe care s-a concentrat a fost sângele ei. Era prea gros. Acest lucru era cauzat de nefericirea din această viaţă. Sângele trebuia subţiat. SC i-a scanat sistemul. „Călătoresc prin celule... prin toate ligamentele, merg peste tot. Trec prin toate capilarele, captez problema şi o elimin. îndepărtez tot ce provoacă dizarmonie. Trec prin toate organele şi toate celulele. Trebuie să mă mişc rapid. (Ea fusese deja supusă unei intervenţii chirurgicale, în care fuseseră îndepărtate anumite porţiuni de ţesut). Asta pune stres pe inimă.

Nu funcţionează bine. — Capilarele... au nevoie de sprijin. Reparăm totul. Curăţăm. (Avusese probleme cu piciorul. Am vrut să ştiu de ce şi l-a rupt.) Trebuie să mergi mai încet. Să nu mai mergi cu viteză maximă. Am încetinit-o. (Au lucrat la picior) Lucrăm la porozitatea oaselor. Au nevoie de ajutor. Le voi face puternice ca un copac, puternice din punct de vedere structural."

Au lucrat şi la şold şi la coloana vertebrală. Au reparat inima. Sursa problemei de la inimă era „lipsa de bucurie". Acesta era unul din motivele pentru care muncea atât de mult. De asta era mereu ocupată.

Capitolul 29

SOAREL E

Terry a avut mai multe plângeri de natură fizică, pentru că îşi neglija corpul în timp ce avea grijă de ceilalţi. I s-a spus că trebuie să îşi iubească trupul. „în adâncul sufletului ea a fost de acord să vină aici, dar încă nu este completă. Dar vrea să plece de aici."

D: Are o sarcină prea grea? De asta vrea să plece?

T: Uneori.

D: Spune că nu s-a simţit niciodată ca acasă aici. Nu prea vrea să fie aici. T:

Ea simte asta, dar uneori iubeşte acest loc. Uneori îi place munca ei.

D: A venit cu un motiv, nu-i aşa?

T: Ea înţelege asta, dar pentru a avea succes trebuie să fie 100% în lumina fericirii.

Voiau ca ea să îşi continue practica de vindecare. I-au spus că uneori lucrează cu o energie universală foarte puternică. Avusese rezultate foarte bune, dar „Corpul ei nu este suficient de puternic pentru asta acum. Trebuie să devină mai puternică. Este prea multă energie şi asta îi poate face rău. O va folosi în cele din urmă. Dar energia o poate distruge. Este prea puternică pentru ea." Apoi i s-au dat sfaturi despre cum să îşi aducă trupul într-o formă mai bună. Au vorbit despre dieta ei. „Trebuie să petreacă mai mult timp afară, în natură. Atunci se încarcă energetic. Să nu mai mănânce carne, nu este bine pentru corpul ei. Să bea mai multe lichide. Hrană crudă şi lichide." Este acelaşi sfat pe care SC îl dă tuturor, atunci când întrebăm despre dietă.

D: Ea spune că vrea să ajungă într-un punct în care să nu mai trebuiască să mănânce.

T: Asta va fi bine pentru ea. îi vom trimite îndrumări care o vor învăţa cum să facă asta. Nu toată lumea poate face aşa ceva. Asta îi poate distruge pe unii oameni, dar pentru ea va fi bine. Să consume lichide.

D: Corpul ei va fi capabil să se menţină în acest mod? (Da) Nu vrem să facem nimic care să-i facă rău. Va slăbi, nu-i aşa? (Terry era supraponderală)

T: Nu este vorba despre greutate. Este vorba despre energie. Este vorba despre vibraţia corpului. Mâncarea pe care o consumă acum îi reduce vibraţia. De aceea nu poate face faţă acum energiei superioare de vindecare.

D: Ea a spus că în primul an de viaţă, a avut probleme cu sistemul digestiv. De ce s-a întâmplat asta?

T: Pentru că undeva în vieţile ei, a fost cu lumina. Ea ştie cum să ia energie

din univers.

D: Iar când a intrat în această viaţă, a crezut că poate face acelaşi lucru?

T: Da. (Râde) Când a venit aici, părinţii ei nu au înţeles acest lucru. în primul an a fost greu şi i s-a făcut rău. A trebuit să ne adaptăm la corpul ei. Noi înţelegem perfect că poate trăi fără mâncare, dar mama ei... a fost atât de îngrijorată.

D: Este firesc. Oamenii ştiu că trebuie să consumi alimente. Nu vor ca bebeluşul să moară de foame. Deci acum crede că poate trăi fără să mănânce?

T: Va putea face asta, dar mai întâi trebuie să îşi ajusteze corpul. Să ţină dietă, să facă sport.

D: Să se adapteze încet?
T: Da, trebuie să o facă pe îndelete. Nu poate face asta rapid. Ea trebuie să aducă frecvenţa întregului în organe la un anumit nivel, ca să poată prelua tot ce are nevoie organismul, din surse exterioare.

D: îşi va aduce treptat corpul în echilibru. A spus că îi place să stea afară, pentru a obţine energie de la Soare.

T: Da. Soarele este foarte bun. De fapt, ea a trăit pe Soare.

D: Este vorba despre Sursă sau despre altceva?

T: Aceasta este Sursa. Aceasta este, de asemenea, energie universală. Doar vine de la Sursă.

D: Când trăia pe Soare, era ceva diferit?

T: Da. Când trăia pe Soare, nu consuma mâncare. Ea nu a înţeles.

Volumul de pe banda de magnetofon era neregulat şi greu de transcris.

D: A avut un corp fizic, când a făcut asta? (Da) Este posibil să trăieşti pe

Soare?

T: Da. E foarte bine acolo. înăuntru este la fel ca pe Pământ. în interiorul planetei.

D: Oh? Nu este la suprafaţă?

T: Nu. Nu.

D: De asta pot locui oamenii acolo, fără să ardă?

T: Da. Nu este cald. E foarte confortabil.

D: Credeam că acolo e cald tot timpul.

T: Nu, asta e doar în mintea voastră. Este o iluzie să credeţi că e cald. Frecvenţa de la suprafaţă este foarte mare. Avem o frecvenţă diferită a corpului, de aceea nu simţim căldura. Nu trăim la suprafaţă. Trăim înăuntru şi este foarte bine.

D: Nu au nevoie de hrană, pentru că se hrănesc cu energie. (Da) Au corpuri fizice care pot face asta?

T: Da. Avem corpuri fizice asemănătoare cu cele de pe Pământ.

D: Dar este o frecvenţă diferită?

T: O frecvenţă foarte înaltă.

D: Există oraşe în interior?

T: Da. Există civilizaţii, dar nu sunt clădiri înalte. Sunt mici... dar aproape de Dumnezeu. Au lumină, iar cerul este violet. E frumos. Nu este necesar să mâncăm, pentru că trăim din energia din afară. E foarte bine acolo. Acolo este multă iubire.

D: Deci ea va putea să-şi amintească felul în care corpul era capabil să existe în acel moment?

T: Asta vreau să spun.

D: Dacă nu îi face rău. Nu vrem să facem nimic care să dăuneze acestui corp.

De aceea nu a vrut să fie aici?

T: Da. Acolo putem zbura. Pot să zbor, dacă vreau. Sau pot merge, dacă

prefer. *D: Cum este cerul din interiorul Soarelui?*

T: înăuntru nu este zi sau noapte.

D: Când vorbim despre cer, ne gândim că există o atmosferă.

T: Este violet şi nu pot vedea stelele. îmi place să privesc stelele.
D: E lumină ca ziua, tot timpul? (Da) Deci când a venit pe Pământ, i-a lipsit acel loc. (Da) Dar acum trebuie să locuiască aici şi să îşi termine misiunea, nu-i aşa?
T: A fost de acord. Trebuie să facă asta. Dacă nu avem Pământul, Soarele se va distruge şi el. Soarele este steaua în jurul căreia orbitează Pământul.

D: Dar celelalte planete din sistemul nostru solar?

T: Vor fi afectate.

D: Ce se întâmplă pe Pământ afectează totul?
T: Distrugerea Pământului ar afecta echilibrul dintre planete. Dar ea a fost de acord să vină pe Pământ, ca să vă salveze planeta.

D: Deci când îşi va termina această treabă, nu va mai trebui să se întoarcă

aici? T: Asta va depinde de ea.

Au lucrat la corpul ei. Medicii doreau să o opereze la genunchi, dar „ei" au spus că se va vindeca şi nu va mai fi necesară o intervenţie chirurgicală.

Mesajul de despărţire a fost: Iubeşte-ţi corpul şi crede în tine. Conectează-te la Sursă. Ascultă-ţi mai mult intuiţia când îi înveţi pe oameni, pentru că există un mesaj şi pentru tine. Suntem mereu aici. Nu eşti niciodată singură. — Trebuie să mediteze. Trebuie să îşi amintească acest lucru, de fiecare dată când trece prin întuneric. Se poate conecta cu noi oricând, în

interiorul său. Trebuie să găsească timp să se oprească... să se conecteze cu noi şi atunci va fi bine.

Am avut mai multe cazuri în care clienţii au spus că au respins sânul mamei, când s-au născut. Medicii au trebuit să îi hrănească pe cale intravenoasă, până când au reuşit să facă bebeluşul să coopereze. în astfel de cazuri, SC spune întotdeauna că aceşti oameni provin de pe o planetă sau dintr-o dimensiune în care nu aveau nevoie de hrană, aşa că nu erau obişnuiţi să consume nimic pentru a supravieţui. Acesta este modul în care trăiesc mulţi extraterestri. Nu au nevoie să consume nimic, astfel încât organele digestive s-au atrofiat prin neutilizare. Ei se hrănesc cu lumină şi spun că această lumină vine direct de la Sursă. în Moştenire din stele, există o relatare despre extraterestri care trebuie să facă „băi de lumină" regulate. Ei se întind într-un recipient asemănător cu un sarcofag, iar intensitatea şi culoarea luminii indică de câtă energie are nevoie corpul lor. Această metodă este folosită şi pe navele spaţiale în timp ce călătoresc prin spaţiul cosmic, iar lumina este stocată în cristale. Aşadar, este uşor de înţeles cum un suflet care vine dintr-un astfel de mediu poate fi confuz atunci când intră într-un corp pământesc, care are nevoie să consume hrană solidă.

Unii dintre clienţii mei (inclusiv Terry) au auzit că există oameni care nu trebuie să mănânce. Ei se hrănesc prin respiraţie. Cred că sunt numiţi „respiratori". Ştiu că yoghinii şi alţi oameni care sunt obişnuiţi să mediteze şi să ducă o viaţă austeră au învăţat să trăiască fără hrană, dar nu credeam că aşa ceva ar fi posibil pentru o fiinţă umană obişnuită. în timpul sesiunii i s-a spus lui Terry că aşa ceva este posibil, dar este nevoie de multă disciplină şi încă nu era pregătită pentru asta. După ce am terminat de susţinut o prelegere în Irlanda în septembrie 2011, o tânără a venit să îmi vorbească. Era drăguţă şi slabă, dar nu arăta altfel decât oricine altcineva. Mi-a spus că nu a consumat niciodată hrană sau apă de-a lungul întregii sale vieţi, chiar şi când era bebeluş. Nu avea nevoie. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu ea şi să îi pun întrebări, dar o mulţime de oameni stăteau la coadă ca să îmi vorbească.

„Vă rog să îmi semnaţi cartea. Vă rog, doar o poză." Aşa că am ratat ocazia. Se pare că atunci când am o întrebare, universul îmi oferă răspunsul. Mă întrebam dacă există astfel de oameni şi mi-au trimis o persoană. Sunt

sigură că dacă a existat o persoană, trebuie să fie mai multe. SC ne-a arătat în această sesiune, că există astfel de oameni. Unul din prietenii de la prelegere a spus că am avea o viaţă mai uşoară (şi mai ieftină), dacă nu ar mai trebui să ne preocupăm de cumpărarea şi pregătirea mâncării. M-am gândit că eliminarea alimentelor ar face să dispară urinarea şi defecaţia. Organele responsabile s-ar atrofia din pricina neutilizării, ca la extraterestri. Femeia îmi spusese că nu s-a îmbolnăvit niciodată şi nu a avut niciun motiv să meargă la medic. Deci ar fi dificil pentru personalul medical să ştie că există într-adevăr această categorie de oameni.
După ce mi-am terminat prelegerea şi turneul din Europa, am mers în India pentru a vorbi la o conferinţă în Valea Piramidelor din Bangalore. O prezentatoare a spus că a reuşit să nu mai mănânce (din 1990), dar această realizare a implicat meditaţia profundă. Ea a spus că există cel puţin 30.000 de oameni pe Pământ care nu au nevoie să consume alimente. Dar eu nu recomand aşa ceva pentru o persoană obişnuită. Cred că sunt necesare circumstanţe speciale, pentru ca trupul fizic să supravieţuiască fără mâncare.

Capitolul 30 ACTIVAREA ENERGIEI NOII LUMINI

Când Sherri a ieşit din nor, a început să descrie o scenă care îmi devenea din ce în ce mai familiară. Mulţi dintre clienţii mei nu mai merg în vieţile anterioare, când avem o sesiune. Ei se îndreaptă spre o lumină frumoasă, care pare să fie şi o energie puternică. Dacă mulţi oameni descriu aceleaşi lucruri în timp ce sunt în transă profundă, asta este o confirmare, pentru mine.

S: Văd o lumină foarte frumoasă. Este galben aurie, dar pe măsură ce se revarsă peste mine, devine mai mult ca o lumină violetă de nuanţa lavandei. îmi pătrunde în corp... în inima mea. (E copleşită de emoţie) Simt că este atât de bună.

D: Unde pare a fi lumina?

S: în ochii mei... în faţa capului meu şi în sus. E peste tot. Tot ce pot vedea este lumina stelelor. Este aşa cum ţi-am descris-o. M-am simţit atât de bine încât mi-a venit să plâng. Acum sunt complet în lumină. M-a pătruns şi acum este deasupra mea. Se simte foarte liniştită şi moale. întregul meu corp străluceşte pur şi simplu.

D: Cum îţi percepi corpul ?

S: Corpul este ca o coajă la suprafaţă ca pielea, dar nu există nimic altceva. E foarte interesant, pentru că totul se topeşte aşa că... pe măsură ce mă uit la corpul meu, este doar lumină. Şi totuşi ştiu că am un corp, dar este lumina stelelor... e lumina mare a soarelui. în acest moment sunt multe culori, nu numai o singură culoare. Este doar lumină, deşi ştiu că sunt fiinţe aici. Dar nu pot să văd altceva decât lumină sau să simt altceva în afară de lumină. Ar fi interesant de văzut ce
fiinţe sunt aici. Ştiu că sunt acolo.

D: Dacă le-ai putea vedea, cum ar arăta ?

S: Ar arăta ca nişte fiinţe de lumină. Ar arăta ca mine. Ca nişte găoace mici cu lumină în ele şi în jurul lor. (E copleşită de emoţie şi începe să plângă) Oh, lumina este foarte puternică! (Cu uimire) Oh, e frumos. Este atât de pur. Trece prin toate. Nimic nu poate rezista la aşa ceva.

A spus că totul i se părea familiar, ca şi cum ar mai fi experimentat asta înainte.

S: Simt că această energie care se revarsă continuă pentru totdeauna. Merge mai adânc, dincolo de acest corp. Sunt conştientă numai de lumina din corpul meu, dar mai sunt şi alţii acolo. Mă umplu cu această lumină. Simt că trece prin mine şi merge undeva pe Pământ. Se revarsă prin mine. (Plânge)

D: De ce te emoţionează asta?

S: Pentru că asta e tot ce fac cu adevărat. Las să curgă energia prin mine. Am crezut că sunt separată. (Plânge) Am mai fost aici, dar nu mi-am dat

seama că eram eu. Este mult mai mare. Este peste tot. O pot simţi. Simt că intră în pământ.

D: Simţi că aceasta este o energie pe care o foloseşti?

S: Asta sunt eu. (Vorbeşte în şoaptă) Eu sunt lumină. Eu sunt energie. Nu ştiam asta înainte. O simţeam şi înainte. Eu sunt această energie. Cunoşteam această lumină, dar părea a fi mai mult „undeva acolo" şi trecea prin mine, dar aceasta este diferită. Aceasta este doar lumină pură. Totdeauna.

D: Crezi că o vei putea folosi ?

S: Aş putea-o folosi oricum. Ei îmi încredinţează această lumină.

D: întreabă-i ce înseamnă.
S: Ei mă iubesc foarte mult şi au încredere în mine să folosesc această lumină. (Plânge uimită) Ei sunt iubire pură. Este minunat să îi vezi.

D: Cum arată ?

S: Arată ca nişte coloane de lumină. Sunt foarte mari şi puternici şi drepţi. Ştiu totul despre noi. (Plângând) Sunt atât de recunoscătoare că pot fi cu ei. Ei spun: „Vrem să vă ajutăm şi chiar vă ajutăm". Unul dintre ei cu o voce mai joasă, doreşte să vorbească prin mine.

Am asigurat-o că este în regulă să le permită asta, pentru că este întotdeauna mai uşor să comunici direct. Vocea a devenit mai puternică, pe măsură ce entitatea a început să vorbească.

S: Pulsăm lumină prin tine.

D: Care este scopul de a pulsa lumina prin Sherri?

S: Ea este capabilă să curgă liber şi să transmită liber această lumină. Avem un grup de stele, dar arată ca o singură lumină. Am adunat această lumină în forme care vor curge prin oameni, iar Sherri este una dintre ele. Energia îi furnică trupul. A trebuit să o pregătim. A trebuit să o facem să se simtă bine ca să putem trece prin această formă, cum o facem acum. Ea simte

asta şi este un sentiment minunat. — E atât de ciudat să vorbeşti prin corp şi să îl simţi. Are o inimă mare. Vorbim prin inimă. Ea simte pace în inimă. Fără pregătire, nu ar putea suporta atâta lumină... niciodată... niciodată. (Pauză) Văd planeta şi văd lumina care intră în Pământ. Sunt unul dintre cei care vorbesc prin ea acum şi sunt deosebit de interesat de atmosferă, iar această lumină va intra în atmosferă. Există multe lucruri în atmosferă care au nevoie de corecţie şi ajustare, mai ales lumina violetă pe care o vede, lumina albastră şi lumina albă. Toate culorile care sunt deja pe Pământ vor fi ajustate cu această lumină. Ajut la ajustarea frecvenţelor luminii atmosferice, astfel încât munca pe care o face să fie mai conştientă. Dar am vrut să-i arăt aceste lucruri mari pe care le face această lumină, dincolo de lumea ei personală şi de oamenii cu care lucrează.
D: Pentru că avem de a face cu oamenii. (Da) Dar tu lucrezi în ansamblu? (Da) Ce este în neregulă cu atmosfera? Ce anume trebuie corectat?

S: Poluarea de multe feluri, poluarea gândurilor şi alte astfel de lucruri. Diverse dereglări. Aceste deranjamente au fost în vigoare foarte mult timp pentru a menţine lucrurile la o anumită frecvenţă, pentru ca oamenii să poată învăţa diverse lucruri. Dar aceste lucruri sunt acum îndepărtate şi lumina dizolvă literalmente densitatea şi poluarea, congestia şi negativitatea. Este capabilă să îndepărteze complet sunetele dizidente de pe planetă, care au fost aici foarte mult timp.

D: Deci este mai mult decât poluarea produsă de om ? Gândurile sunt şi ele poluate?

S: Da. Dar sunt în curs de curăţare. Folosim frecvenţe de sunet şi lumină. îi vorbim prin sunet şi ea înţelege sunetul mai bine decât alte modalităţi. Ea poate folosi sunetul într-un mod mai liber, ca să ajute oamenii.

D: Pentru că treaba ei nu este să lucreze la atmosferă. Treaba ei este să ajute oamenii?

S: Da. A trebuit să curăţăm ceva în atmosferă pentru a o ajuta să folosească aceste energii. De aceea am intrat acum. Va fi mult, mult mai uşor să lucreze cu energiile. A fost o ajustare atmosferică care trebuia făcută prin tine, Dolores.

D: Oh, nu ar fi putut să o facă singură?

S: Nu. Ar fi durat mai mult.

Apoi au continuat să dea instrucţiuni despre modul în care Sherri urma să folosească energia pentru vindecare. „Poate pune mâinile pe corp sau deasupra corpului şi poate scoate sunete, iar noi o vom ajuta.” Va şti instinctiv ce sunete să scoată. Va fi ceva natural pentru ea, iar noi vom lucra prin ea şi o vom folosi ca instrument. Am observat că trupul lui Sherri se zbătea şi se smuncea. Mi-au explicat că adaptau şi curăţau trupul, ca să poată gestiona şi direcţiona energia. I- au trimis energie luminoasă pură „în toate celulele şi în tot ţesutul osos. Se umple de lumină. De asta are nevoie”. Sherri avea unele probleme cu organele interne, în special cu vezica urinară, aşa că am întrebat care era cauza.

S: A avut o intrare grea pe Pământ. A intrat în bucăţi. Avea un aspect de navă spaţială de metal încorporat în ea, pe care am dori să îl înlăturăm. Era ca o greutate, ca o presiune care apăsa asupra ei.

D: Când a intrat în această viaţă? S-a întâmplat ceva cu o navă spaţială?

S: Da… înainte de a veni în acest corp. A ajuns la destinaţia dar… a venit în bucăţi, pentru că a apărut o problemă în tranzit. Asta a creat o presiune asupra vezicii ei, înregistrată fizic în corp ca un metal care apasă.

D: Ce vrei să spui… cum a venit în bucăţi?

S: în timpul şi spaţiul tău ea a fost livrată în bucăţi, în cuburi de lumină. Voi le- aţi numi instalaţii. A fost o problemă la una dintre instalaţii.

D: încerc să înţeleg aceste informaţii noi, pe care nu le-am mai auzit până acum. Oare sufletul nu intră într-o bucată?

S: Este adevărat. Sufletul intră într-o singură bucată. Sufletul este… încerc să transmit asta în termeni lingvistici.

D: Limbajul este întotdeauna o problemă.

S: Este ca o lumină pe care ea o experimentează. Curge peste tot. Este radiantă. Nu are limite. Dar eu vorbesc despre vehiculul uman. Acesta nu suportă atâta lumină, aşa că i-am dat-o în rate. Şi unele din energiile fizice de pe planeta din care ea făcea parte, au trebuit să se adapteze la aceste energii noi. A apărut o problemă în regiunea pelviană. Nu a fost capabilă să primească atât de multă lumină, ceea ce a cauzat probleme fizice.

D: Acesta este unul din motivele pentru care nu a putut avea copii? (Da) Ai spus că lucrezi acum să scoţi metalul de acolo ?

S: Metalul a fost recipientul pentru această lumină. El a dispărut, dar vehiculul fizic a fost imprimat cu această experienţă.

D: Greutatea care a creat presiunea.

S: Da. Este doar o amintire.

D: O poţi elimina?

S: Da, bineînţeles că putem.

D: Cred că înţeleg despre ce vorbeşti. Mi s-a explicat de către alte fiinţe ca tine, deşi au folosit termeni diferiţi. Ei spun că uneori energia nu a mai fost niciodată într-un corp fizic, într-un corp uman. Este corect? (Da) Şi este o energie prea puternică?

S: Am distribuit-o multor fiinţe. Nu a fost o energie unică.

D: Am mai auzit explicaţia că organismul nu putea face faţă energiei, aşa că a trebuit să fie adusă treptat.

S: Da. Uneori nu a mers cum am sperat. A trebuit să fie rafinată şi refăcută, şi a cauzat probleme în corpul ei fizic.

D: Am auzit că uneori când se încearcă acest lucru copilul este avortat, pentru că este prea multă energie.

S: Da. A fost o parte din experienţa ei, dar nu a ales să plece. A intrat cu o lumină foarte puternică. A reuşit să rămână în corp, dar a fost prea mult. A trebuit să se facă o adaptare şi în corpul mamei. Sperăm să ne descurcăm cu energia care vine.

D: în alte cazuri despre care mi-ai vorbit a trebuit să faceţi ajustări, pentru ca data viitoare să nu fie avortat copilul. Copilul se naşte, dar nu primeşte toată energia deodată. Are sens ce spun ? (Da) Am auzit acest lucru de mai multe ori, prezentat în termeni diferiţi. Nu am auzit niciodată de bucăţi sau rate.

S: Vorbeşti despre walk-in (cel ce intră). Intrarea acestuia se face în etape.

D: Dar am descoperit că există mai multe tipuri de walk-in. (Da) Nimic nu este atât de simplu pe cât cred oamenii că este. Dar asta înseamnă că Sherri nu a mai avut alte vieţi în corpuri fizice pe Pământ?
S: Ea nu a mai avut vieţi pe Pământ. A avut alte experienţe. A avut multe experienţe şi are amintiri din locuri frumoase şi variate. Ea a cunoscut planeta de apă, a experimentat alte sisteme stelare şi a traversat diverse sisteme solare. Ea înţelege lumina şi alte tărâmuri. Cunoaşte realităţi de nedescris, de dincolo de crearea originară a fizicalităţii.

D: Se pare că era foarte avansată. Nu avea nevoie de experienţa Pământului.

S: A venit într-o perioadă dificilă pentru acest tip de energie, dar a vrut să facă asta foarte, foarte mult. A venit împreună cu alţii. Mai sunt şi alţii ca ea aici, pe Pământ.

D: Am vorbit cu multe astfel de fiinţe. Cred că le înţeleg mai bine decât majoritatea oamenilor.

S: (în şoaptă) Da.

D: A decis singură să vină aici, sau au ajutat-o alţii să ia decizia?

S: Nu. Au venit ca un grup. Au venit împreună, de-a lungul unei perioade de mai mulţi ani. Erau un singur grup. Sunt multe grupuri care vin acum.

D: Dar sunt răspândite şi nu se cunosc între ele.

S: Nu, dar se vor cunoaşte din nou în curând.

D: Au întâmpinat dificultăţi, pentru că toţi au simţit că sunt singuri.

S: Da, este adevărat.

D: Dar de ce a ales Pământul? Ce a decis să vină aici?
S: A primit o misiune. S-a convenit să facă asta. Suntem un consiliu şi această energie exista dincolo de galaxie. Era un tărâm al conştientizării care se propaga treptat în numeroase galaxii. Iar când a apărut, s-a alăturat la ceva deja existent la faţa locului, cu o poveste care nu fusese încă spusă, cu informaţii care nu fuseseră încă experimentate. Este ceva nou, cu informaţii care ar putea schimba înţelegerea voastră despre ceea ce se întâmplă pe Pământ. Este o transformare mult mai mare, care are loc în multe, multe galaxii şi în multe locuri. Este o transformare uriaşă.

D: Deci nu este doar aici, pe Pământ?

S: Corect.

D: Poţi să ne spui mai multe despre această transformare? Ai spus că este ceva nou, care nu s-a mai întâmplat până acum.

S: Da. Dar nu pot să o descriu. Descrierea nu este disponibilă.

D: Ştiu că întotdeauna este greu să găseşti cuvintele potrivite. Fă tot ce poţi cu ceea ce ai.

S: Corect. Aşa ceva nu a mai fost experimentat până acum şi vor fi plasate fiinţe ale înţelegerii cu fiecare fiinţă de pe Pământ. Atunci oamenii vor asculta această amplificare incredibilă pe care o cunosc profund în propriile lor sisteme, iar noi facem asta acum, în timp ce vorbim. Este o implantare foarte vastă... dacă putem spune aşa. Implantăm şi înglobăm. Această lumină intră în plexul solar şi chakra rădăcină a fiecărei fiinţe şi capătă o voce. Are o formă de V în corp. Este un lucru bun. Toate fiinţele vor avea această nouă facilitate de a experimenta lumina prin sistemul corpului şi vor putea vorbi cu tot ce există, prin această nouă energie. Are formă de con şi este amplasată în partea de jos a corpului, zona cu care Sherri are atât de multe probleme. Ceea ce a simţit ea era o anticipare a acestei amplasări.

D: în zona aceea ?

S: Da, prin chakre. Este o amplasare la scară vastă a unei comunicări cu totul noi. Se amplasează ceva ca un con de lumină, în corpul fiecărei fiinţe de pe planetă. Acesta a fost scopul zilei de astăzi, să fim percepuţi în mod conştient ca unul dintre elementele care ajută la realizarea acestui proiect. Este ceva uşor care are o formă. Practic este un vortex.

D: Se va amplasa la toată lumea?

Aceasta era în mod cert o informaţie nouă. Am vrut să o înţeleg, ca să nu o percep ca fiind negativă.

S: Da... la toată lumea... şi la animale.

D: Care este scopul de a pune asta în toate fiinţele?

S: Este un nou sistem de comunicare. Este un mod mult mai avansat de a folosi lumina.

D: în trecut au existat sisteme de comunicare, care erau ca un instinct.

S: Da. Intuiţia. Dar aceste metode vechi nu mai sunt la fel de eficiente. Sistemele vechi vor continua să fie utile, dar nu sunt la fel de eficiente ca acestea.

D: Deci e timpul să ne schimbăm ?

S: Da. Va fi instalat un sistem complet nou.

D: Cum se va percepe acest lucru la nivel individual?

S: Am văzut multe tulburări în acea parte a corpului, la mulţi oameni. Face parte din pregătirea pentru acest lucru. Corpul uman este acum adaptat şi pus la punct, şi vor fi multe lucruri pe care oamenii le vor putea face mai uşor. Va dispărea disconfortul fizic şi nesiguranţa, inclusiv cea financiară. Este o atenuare a presiunii care s-a acumulat în sistem. Este o formă mult mai avansată de întrupare umană, prin utilizarea informaţiilor care sunt trimise.

D: încerc să înţeleg cum funcţionează şi dacă omul obişnuit va observa vreo diferenţă.

S: Da. Se activează.

D: Deci este acolo, dar nu este activat în fiecare persoană?

S: Nu, vine activat. Până acum ne-am ocupat de pregătire şi a fost încorporat unde trebuia.

D: Dar persoana respectivă nu ştie când s-a întâmplat asta?

S: Tocmai s-a întâmplat. Pregătirea a durat mult, dar evenimentul propriu-zis s-a produs în ultimele zile. (Această sesiune a avut loc pe 11 iulie 2009.)

A fost o surpriză. Nu mă simţeam diferit. Cel puţin nu credeam că mă simt.

D: S-a întâmplat ceva care să activeze acum acest lucru pe planetă?

S: E timpul să se întâmple asta. Lucrăm de foarte mult timp... pentru această perioadă.

D: E foarte recent. De aceea m-am întrebat ce a declanşat acest lucru.

S: Era planificat.

D: Ai spus că toată lumea va avea un astfel de dispozitiv. Toată lumea va şti că este acolo? Vor reacţiona la asta?

S: îl văd. Văd că este acolo. Dar din punct de vedere uman, va dura ceva

timp. *D: Oamenii vor observa ceva diferit?*

S: Se va simţi foarte diferit. Nu îi va deranja şi vor fi foarte capabili să funcţioneze aici, în energia planetei. Nu spun că nu le place să fie acum aici. Dar nu va fi greu, pentru că vor avea ca nişte stele sau mici planete în interiorul lor, care se simt ca acasă. Ei vor putea fi aici şi totuşi vor putea fi pe deplin în această lumină... în această energie. Toată lumea va avea asta.

D: Deci nu vor mai simţi că acesta este un loc diferit? Nu vor mai avea acel sentiment că vor să meargă acasă?

S: Corect. Ei sunt acasă.

D: Va fi mai uşor să se adapteze.

S: Da, asta se va simţi minunat.

Desigur, curiozitatea mea m-a făcut să întreb dacă mi s-a făcut şi mie procedura. Ea a zâmbit şi a răspuns: „Desigur.” Apoi m-au întrebat dacă pot să o simt. Singurul lucru de care eram conştientă era senzaţia că o energie se mişcă prin mine, în timp ce vorbeau. Nu ştiu dacă la asta se refereau. Am întrebat: „Vom fi conştienţi de energie?”

S: O vei simţi. O vei simţi din plin. O vei simţi aşa cum a simţit ea acea energie solară a stelelor, dar o vei simţi în felul tău unic, cum o va face fiecare persoană. Se va simţi ca acasă. Fiecare va avea experienţa sa proprie cu aceste energii.

D: Ai spus că umple celulele tuturor, sau este doar pentru ea?

S: Lumina umple fiecare celulă, dar conul este un dispozitiv de conectare sufletească.

D: Este o modalitate de a comunica?

S: Corect. Nu va mai exista separarea de Forţă, de Dumnezeu.

D: Poate fi folosit pentru vindecare sau este un altfel de dispozitiv?

S: Energia este aceeaşi, dar modul în care o foloseşte fiecare persoană ar putea fi foarte diferit. Poate fi folosit în multe feluri.

D: Asta încerc să înţeleg. Dar oamenii negativi ce vor face?

S: (Pauză) Ce facem cu oamenii negativi? în cazul lor, dispozitivul ar putea fi perceput iniţial ca ceva care perturbă. Va face negativitatea să fuzioneze. Ei nu pot controla acest lucru. Acesta este un aspect al lui Dumnezeu şi ei vor fi transformaţi prin rotirea acestui con în sistemul lor, până când se eliberează energia care nu mai poate fi în această lumină.

D: Pentru că negativitatea nu poate exista în această lumină?

S: Nu poate exista.

D: Dar ai spus că la început va fi oarecum deranjant pentru ei?

S: Se vor simţi aşa, dar este ceva mult mai puternic decât voinţa lor. Nu vor putea să reziste. Nu vor putea face altceva decât să meargă cu această lumină.
Nu vor putea lupta. Nu o vor putea controla.

D: Dar acest lucru nu merge împotriva liberului arbitru al individului?

S: Negativitatea se dispersează şi se evaporă în lumină. (Pauză) Oh, înţeleg ce spui. Liberul arbitru. Acest lucru a fost convenit cu mult înainte ca cineva să ia formă, înainte să se manifeste ceva. Au vrut să experimenteze liberul arbitru şi au dus acest lucru foarte departe, în multe locuri, cu multe posibilităţi. Dar vine o vreme... Ştii cum se întoarce titirezul care pare a sta pe loc, dar de fapt se roteşte foarte repede? (Da) Aşa va fi în acest sistem. El va rămâne echilibrat, iar conştiinţa acumulată a negativităţii nu îl va putea dezechilibra. Deci există liberul arbitru de a explora negativitatea, dar capacitatea de a-ţi aminti şi de a păstra această energie este mult mai puternică. Echilibrul este mult mai puternic decât liberul arbitru de a explora şi dezvolta ceea ce voi numiţi „karma, negativitate". Explorarea negativităţii s-a convenit cu mult înainte într-o perioadă în care se crease un mare dezechilibru, dar acum se instalează ceea ce va echilibra lucrurile din nou.

D: Deci crezi că acum a venit momentul să interveniţi, din cauza negativităţii pe care a creat-o lumea? (Da) Desigur, lumea este foarte dezechilibrată. Acum este timpul să faceţi asta pentru a o readuce în echilibru? (Da) Lumea a fost creată cu liberul arbitru pentru a vedea ce se va întâmpla, dar nu poate merge mai departe de atât. Dar asta înseamnă că nu va mai exista karma?

S: Corect. Nu va mai exista. Nu poate continua să se recreeze la nesfârşit. A fost doar o explorare.

D: Dar karma care nu a fost plătită?

S: La asta m-am referit, când am vorbit despre evaporare. Este dispersată şi se evaporă. Nu mai există.

D: în munca mea, le spun mereu oamenilor să ierte şi să dea drumul.

S: Este foarte bine.
S: Vin dintr-o perspectivă în care văd cum acest lucru schimbă totul. La

D: Nu mai este necesar să le spun asta?

nivel individual, poate afecta modul în care ajuţi oamenii. Nu cred că veţi mai avea de a face cu vechea formă. Va dispărea. Vei ajuta oamenii să adopte noua formă, iar ei nu o vor mai putea păstra mult timp pe cea veche.

D: înseamnă că vor dispărea războaiele şi toate lucrurile negative care au afectat lumea?

S: Absolut. Este un plan foarte mare care intră în vigoare şi această schimbare – să vedem – se întâmplă peste tot. Asta e. Nu e doar pe Pământ. Este o transformare atât de mare. Transformă totul. Este cea mai mare schimbare întâlnită vreodată. Este o transformare mult mai mare decât Pământul, dar Pământul este o parte importantă din ea.

Am întrebat despre informaţiile care mi s-au oferit despre Noul Pământ şi vechiul Pământ. Despre despărţirea realităţilor şi despre lumea nouă care se mută într-o nouă dimensiune. Şi dacă unii oameni ar dori să rămână cu vechiul mod de a fi şi să nu se schimbe.

S: Nu văd asta. Poate că trebuie să vină altcineva să vorbească cu tine despre asta. Suntem mai mulţi aici. Această energie este peste tot. Nu văd nimic care poate exista într-o formă distructivă, violentă, negativă. Nu poate rezista. Poate că acesta este Noul Pământ la care te referi, dar un Pământ vechi... Pur şi simplu nu îl văd.

Am crezut că e timpul să revin la întrebările lui Sherri. Multe din ele se refereau la afecţiuni fizice. SC a trecut prin corp corectând toate problemele, şi a avut sfaturi pentru Sherri. „Trebuie să renunţe la tristeţe.” Am cerut o explicaţie.

S: Tristeţe. Inima ei este tristă. Ea nu şi-a înţeles experienţa şi pus totul la inimă. *D: Ce experienţă?*

S: A fost o fiinţă de lumină, care a avut o experienţă umană. Nu a putut înţelege experienţa umană, care a fost foarte dură pentru inima ei emoţională. Ea nu a putut înţelege deloc acest lucru. – Este vorba mai mult despre înţelegerea luminii, deoarece are lumina la dispoziţie şi o poate folosi în toate modurile pe care şi le poate imagina, iar noi vom lucra cu ea. Am fost mereu alături de ea şi ea a fost foarte dispusă să ne ajute. Datorită acestei sesiuni, ea va putea fi mai deschisă. Se vor deschide multe uşi şi vom putea aduce această lumină în multe din interacţiunile pe care le are cu oamenii, de-a lungul zilei. Ea este aici pentru a ajuta. Trebuie să renunţe la tristeţe şi să-şi accepte rolul. Nu trebuie să îşi piardă niciodată speranţa. Întotdeauna există noi posibilităţi.

TIMP ŞI DIMENSIUNI

Capitolul 31 TERMINALUL

Când Chandra a coborât prima dată de pe nor a văzut o pădure cu copaci foarte înalţi, pe marginea unei pajişti. A observat un spiriduş care se deplasa în viteză printre copaci. Dar în loc să coboare acolo, a simţit nevoia să zboare de pe Pământ în spaţiul cosmic. Plutea fără greutate, privind în întuneric şi la stelele din jur. Simţea că face parte din spaţiul cosmic. Se identifica total cu el. „Mă simt atât de bine. Mă duc undeva. Văd ceva, dar nu înţeleg ce este. E întuneric. Văd stele. Pluteşte ceva în mijlocul lor. Forma... pare a fi o galaxie, dar arată ca nişte particule maro portocalii, care se învârt. Le privesc de departe. — M-am apropiat de particule. Simt că fac parte din particulele din spaţiu.”

D: Cum se simte să faci parte din ele?

C: Par a se mişca în aceeaşi direcţie. Sunt foarte mici, ca grăunţele de nisip. Aş putea să stau deasupra lor. Mă mişc odată cu particulele, ca într-

un carusel. Se mişcă într-un cerc. Văd un copil care face parte cumva din particulele de praf zburătoare. Are părul lung şi închis la culoare, ca părul unui adult... dar arată ca un copil. Stă pe particulele de nisip şi arată fericit. Cred că mă cunoaşte. îmi spune: „Salut! Sunt ghidul tău spiritual. Mă aflu aici pentru tine."

D: De ce arată ca un copil ?

C: Vrea să îl privesc în acest fel.

D: Ghidul tău poate arăta oricum doreşte. Oricum e confortabil pentru tine.

C: Da, cred că arată mai prietenos aşa. îmi spune să merg cu el. îl iau de mână, dar mi se pare caraghios să mă conducă un copil.
D: Nu contează, dacă asta te face să te simţi mai confortabil. Vezi ceva în timp ce călătoreşti ?

C: Lumini. Nişte lumini orbitoare. Trecem prin ele. Ghidul meu merge cu mine, chiar înaintea mea. Sunt bucuroasă. Simt că mă mişc foarte repede. Spune că am ajuns.

D: Unde aţi ajuns?

C: Sunt din nou în spaţiul cosmic. Văd o planetă. Mă întreb dacă mă pot apropia mai mult de ea, ca să o văd mai clar. Este verde, o planetă cu pete verzi şi albe. Ne apropiem de ea şi arată ca o minge de lumină verde-gri. Ghidul meu îmi spune că am ceva de văzut acolo. Solul e acoperit de un nisip gri întunecat. Cred că mai sunt şi alte fiinţe acolo. Merge cu mine pe nisipul cenuşiu şi negru, spre un anumit loc. Nu sunt prea multe de văzut aici. Cerul e cam întunecat... Nu e soare pe cer, dar nu pare a fi noaptea...

A văzut nişte clădiri gri făcute din granit şi a intrat într-una din ele. Podeaua arăta ca marmura. Interiorul avea multă sticlă şi oglinzi. Clădirea părea goală înăuntru, dar ştia că erau oameni acolo, pe care nu îi putea vedea. Am rugat-o să devină conştientă de corpul ei. „Văd un corp. E din carne, dar are culoarea piersicii şi braţe lungi, picioare lungi... Ăsta sunt eu? Pare uman, dar arată ciudat. Pacă l-ar fi întins cineva. Am mâini foarte mari... ca nişte cârnaţi... Mâinile mele sunt foarte umflate şi mari."

D:Eşti îmbrăcată? (Nu) Ai păr?

C: Este ciudat. Nu pot să îmi văd capul. Am un corp gol lung şi întins, dar de la gât în sus nu pot vedea. Mâini mari... picioare mici, fără degete la picioare. Nu am părţi feminine sau masculine.

D: Simţi că e locul tău în această clădire?

C: Da, ştiu că trebuie să fiu acolo. Lucrez acolo.
Când am întrebat ce fel de muncă făcea, mi-a răspuns: „Nu ştiu. Sala este foarte înaltă şi sunt nişte console de-a lungul peretelui. Este o sală circulară şi există ceva de genul computerelor, un fel de maşini. Simt că sunt un fel de un ghid turistic. Ajut oamenii care vizitează acest loc. Cu asta mă ocup. îi ajut să meargă unde trebuie să meargă. Este un fel de terminal. Te duci acolo ca să mergi altundeva.

D: Oamenii arată ca tine?

C: Toată lumea arată diferit. Este un fel de terminal intergalactic, pentru oamenii care călătoresc.

D: Iar tu ştii unde ar trebui să meargă?

C: Da, de cele mai multe ori. Nu hotărăsc eu unde să meargă, doar îi ajut să ajungă la destinaţie. Ei intră şi sunt dezorientaţi iar eu îi salut, apoi ştiu cumva unde ar trebui să meargă. Simt ceva în energia lor şi îi duc în sala în care trebuie să meargă, pentru a primi o misiune. Sau îi duc în sala unde trebuie să întâlnească alţi oameni — să îşi întâlnească prietenii, mai bine zis. Toţi arată diferit. Unii arată ca nişte fiinţe de lumină. Aceştia sunt în consiliu, sunt la conducere. Alţii sunt foarte diferiţi... E ca o scenă ştiinţifico-fantastică. Uneori locul e foarte aglomerat. Sunt multe fiinţe care intră şi ies, dar există o ordine, cumva totul este organizat.

D: Deci trebuie să îi procesezi şi să le spui unde să meargă ?

C: Da, dar nu e decizia mea unde merg ei... nu e decizia mea. Eu doar îi ajut să ajungă acolo unde trebuie să meargă.

D: Doar ştii asta? O simţi? Asta vrei să spui? (Da) Are vreo legătură cu frecvenţa sau vibraţia lor?

C: Da, într-un fel. Doar îi salut şi îi ajut să treacă la următoarea etapă.

D: Preia altcineva lucrurile, de acolo? (Da) Lucrezi aici de mult timp?

C: O, de ceva timp... de ceva timp.

D: Pare a fi o poziţie cu multă responsabilitate.

C: Da. (Indecisă) Dar uneori aş prefera să fiu printre cei care călătoresc.

D: Poţi să alegi?

C: Nu întreb. Nu îndrăznesc să întreb. Aceasta este sarcina mea, este treaba mea şi nu mă deranjează. Sunt într-un fel de terminal.

D: Toţi vin şi pleacă în altă parte. (Da) Şi te întrebi ce altceva mai există? (Da) Există vreo modalitate de a afla?

C: Ar trebui să întreb una din fiinţele de lumină.

D: E în regulă dacă vorbim cu ele? (Da) Nu e nimic rău în a fi curios, nu-i aşa? (Nu) Bine, întreabă-le ce vrei să ştii.

C: Aş dori să ştiu dacă există oameni acolo. Ele îmi spun: „Da." îmi spun că fac o treabă destul de bună. Lucrez cu drag şi sunt un muncitor bun. Şi voi avea o şansă în viitor, nu acum.

D: Vei avea şansa să afli ce este acolo?

C: Aşa au spus ei. Sunt destul de mulţumită.

D: Asta înseamnă că vei ajunge să descoperi cum este să călătoreşti?

C: Da. Dar e mai mult decât călătoriile... Ei există altfel. — Ştiu că atunci când mergi în dimensiuni diferite sau într-o existenţă diferită, eşti... cum să spun? De exemplu, ai putea avea o formă diferită sau s-ar putea să nu ai nici o formă. Alte dimensiuni au moduri diferite de a percepe şi cunoaşte. Deci nu este doar o călătorie, ci există alţi parametri diferiţi. Depinde unde mergi. Mi-aş dori foarte mult să călătoresc în altă parte.

D: Ai fost vreodată undeva?

C: (în şoaptă) Am fost vreodată undeva? (Tare) în afara acestui loc? în afara terminalului? îmi spun: „Da". în locuri diferite... în vremuri diferite.

D: Ce înseamnă asta ?

C: îmi spun... că deja exist în vremuri diferite. Simultan.

D: Dar nu eşti conştientă de aceste lucruri?

C: Acum sunt. Fiinţa cu trup de carne de culoare ca piersica, care sunt eu... acum ştie... (E confuză) E greu de explicat.

D: E în regulă dacă ştie?

C: Da, e în regulă că ştie... îşi ridică vibraţia prin cunoaştere.

D: Pentru că nu vrem să facem nimic care să interfereze negativ.

C: Ei îmi spun că este în regulă. Fiinţa de lumină povesteşte despre mine. (Puţin confuză) Spune că eu sunt... că în una din existenţe sunt... Chandra, chiar acum.

D: De ce îi spune asta ?

C: Chandra încearcă să ajungă la ele... la fiinţa luminoasă şi la cea cu trup de carne. Comunică telepatic. Ei nu vorbesc... împărtăşesc idei.

D: Este în regulă dacă Chandra ştie aceste lucruri acum ?

C: Da. Cred că trebuie să ştie că este peste tot.

D: Pentru că nu vrem să facem ceva care va cauza probleme. Dar cred că nu accesăm informaţii, decât dacă a venit timpul pentru ele.

C: Da, este adevărat.

D: De ce este important ca ea să ştie asta acum ?

C: Ea are dorinţa de a şti tot ce este acolo, şi asta îi distrage atenţia de la ceea ce face în acest moment. Ea are o curiozitate înnăscută, care o face să îşi dorească multe lucruri în acelaşi timp. Trebuie să ştie că tot ce îşi doreşte să experimenteze există deja, că dorinţa de a experimenta totul este împlinită. Chiar dacă ea nu este conştientă de acest lucru. La fel ca existenţa ei în ceea ce ea numeşte „terminal" şi sentimentul că este blocată acolo. Acum ştie că aceasta nu este singura realitate, singura existenţă pe care o are. Există şi alte părţi ale ei,

care trăiesc vieţi diferite.

D: Vrea să ştie dacă a făcut vreodată parte din natură...

C: Da. Movila acoperită de iarbă pe care a văzut-o mai devreme era ea. (La începutul sesiunii) Era energia care făcea parte din ea. O fiinţă micuţă. Avea grijă de movilă, dar era şi movila. Separate, dar din aceeaşi energie. O energie a naturii.

D: Pentru că a spus că se simte foarte aproape de natură. (Da) Am crezut că vom merge într-o viaţă trecută şi o vom experimenta. De ce nu s-a întâmplat asta?

C: Mai devreme a văzut ce voia să vadă şi încă mai are o imagine foarte clară despre asta. Se poate întoarce la ea oricând doreşte, când are nevoie de confort.
A fost o existenţă foarte frumoasă, dar trebuia să se termine. Ea trebuie să înţeleagă asta. Pentru a evolua, trebuia să îşi încheie acea viaţă, ca să existe ca altceva. După aceea a vrut să fie om. O parte din ea era foarte curioasă să vadă cum e să fie om.

D: încerc să înţeleg. Ea a avut mai multe vieţi în care a făcut parte din natură, înainte de a deveni om ? (Da) Mă întreb dacă aceste forme de viaţă mor sau nu. (Râde) înţelegi ce vreau să spun ?

C: Ei bine, acel spiriduş încă mai există. Este încă în ea. Nu moare niciodată. E încă acolo. (Micuţa creatură pe care a văzut-o deplasându-se ca o săgeată, printre copaci.)

D: El există doar în acea formă?

C: Da. E greu de explicat.

D: Fă tot ce poţi.

C: Sunt toţi acolo. Spiriduşul (care este ea) este încă acolo. Fiinţa din acea gară (care e tot ea) este tot acolo. Ea este oriunde îşi doreşte să fie, adică în foarte multe locuri, la diferite niveluri sau în orice existenţe alege. Uneori este conştientă de asta, alteori nu.
întâmpinam dificultăţi în a formula întrebările, pentru a înţelege mai bine. „Este conştientă de aceste lucruri numai atunci când se concentrează asupra lor?”

C: Depinde în ce existenţă e. De exemplu spiriduşul... ca spiriduş, ea a ales să fie om. Spiriduşul este conştient de această dorinţă şi fiind un spirit al naturii, ştie că s-a întâmplat.

D: El este mai conştient decât Chandra?

C: Da. Există diferite niveluri de conştientizare, care depind de existenţa în care se află. Este aceeaşi fiinţă, dar fiecare are voie să ştie doar ce trebuie să ştie.

D: Ei nu pot fi conştienţi de tot ce este, de întreaga imagine. Asta vrei să spui? (Da) Ar fi prea mult de gestionat?

C: Da. De exemplu, fiinţei de la terminal i s-a comunicat informaţia că există în diferite dimensiuni, din cauza dorinţei sale de a experimenta alte niveluri. I s-a spus că este deja acolo. Dacă nu ar fi întrebat, nu ar fi ştiut.

D: Ca să poată înţelege?

C: A fost mai mult pentru a o linişti sau mângâia. Frecvenţa sa a crescut puţin şi e mai luminoasă pentru că ştie asta, dar nu poţi forţa... Poţi doar să răspunzi la întrebări, atunci când îţi sunt adresate. Dacă nu ar fi cerut, nu ar fi ştiut că există deja în alte locuri.

D: Deci omul care lucra la terminal se simte mai bine dacă ştie asta, şi nu se mai simte blocat acolo? (Da) îşi poate continua munca, ştiind că a experimentat şi alte lucruri. (Da) Ne ajută să avem puţină cunoaştere, pe măsură ce ne vedem de viaţa noastră. Deci nu e potrivit să ne cunoaştem aşa-numitele „vieţi anterioare".

C: Nu e întotdeauna aşa.

D: Omul de la terminal nu era la un nivel potrivit de dezvoltare?

C: Corect. Omul de la terminal avea o frecvenţă inferioară.

D: Am interferat cu dezvoltarea lui prin...

C: Nu. De fapt, a fost ajutat.

D: Pentru că nu vreau să interferez cu evoluţia nimănui.

C: Nu. Unul din scopurile tuturor fiinţelor este să îşi ridice vibraţia, pentru a se apropia de Sursă. Când acest om a primit această informaţie, vibraţia lui

s-a schimbat.

D: Deci a ajutat la evoluţia lui? (Da) Atunci am dreptate când mă gândesc că pentru a reveni la Sursă în cele din urmă, toate aceste părţi trebuie să se reunească la un moment dat? (Da) Deci toţi ar trebui să îşi ridice vibraţiile, în cele din urmă. Nu-i aşa?

C: Da, la fel ca spiriduşul. El avea o vibraţie diferită... o frecvenţă diferită. El a cerut experienţa de a fi uman, pentru că ştia că îl va ajuta în evoluţie.

D: în munca mea, m-am obişnuit să duc oamenii în viaţa trecută adecvată şi să găsesc răspunsuri la întrebările lor. Credeam că vom experimenta acest lucru şi de data asta, dar nu a fost aşa. (Râde) Nu am accesat o viaţă trecută „normală".

C: Este foarte important să ştim că trebuie ridicate frecvenţele tuturor fiinţelor, nu doar ale omului, ci frecvenţa a Tot ce este.

D: La ora asta?

C: în mod deosebit.

D: De ce este important pentru Chandra să aibă această informaţie astăzi?

C: Pentru că îşi ridică vibraţia.

D: întrebările ei nu pot primi un răspuns, dacă merge într-o viaţă trecută?
C: Nu momentan. Ea vrea să ştie ce să facă. întreabă despre situaţia ei de la muncă.
D: Aceasta e una din întrebările ei principale. Nu e fericită cu slujba pe care o are.

C: Ea a avut o viaţă foarte bună ca spiriduş, foarte diferită de viaţa de om. Uneori este greu să fii om. A fost mult mai uşor să fie spiriduş. Ea tânjeşte după natură, după conectarea cu natura pe care a avut-o atunci. Tânjeşte nu doar după acea reconectare ci şi după felul acela de viaţă, care a fost mult mai uşor, mai puţin complicat. Spiriduşii nu trebuie să lucreze aşa cum o fac oamenii.

SC s-a gândit ce sfat să îi dea Chandrei. în cele din urmă, a sfătuit-o să lucreze în domeniul vindecării. „Ea poate lucra cu natura, dar în cele din urmă o văd ca pe o vindecătoare. Ea rezistă, dar este o vindecătoare. Ea ştie asta. Când vorbeşte cu oamenii, ei se simt mai bine. Le poate spune unde e ceva în neregulă. Ea poate citi energia din jurul unei persoane. Trebuie să îşi dezvolte această abilitate.
Dacă îşi poate dezvolta abilitatea de a vedea aura unei persoane, acest lucru o va ajuta. Dacă îşi dezvoltă această abilitate, va fi o mare vindecătoare. Va ajuta mulţi oameni. Ar putea lucra şi cu Pământul. I-ar fi foarte uşor să facă asta. Ea face deja parte din pământ, iar prietenii ei şi spiritele naturii ar lucra cu ea. I-ar fi foarte uşor să o facă.

D: Ea are un contract să aibă copii? (Aceasta era una din întrebările ei)

C: Nu. Trebuie să înceteze să îşi mai facă griji pentru asta. De data asta va merge pe o altă cale.

* * *

Chandra voia lămuriri despre un incident neobişnuit pe care îl trăise. Conducea pe autostradă şi când s-a uitat în oglinda retrovizoare, a văzut un accident de
maşină în spatele ei. Dar când s-a uitat în jur, nu era nimic acolo. Am întrebat dacă „ei" ar putea explica incidentul.

C: S-a aflat temporar într-o existenţă paralelă. A văzut ceva ce s-a întâmplat în alt plan temporal... în acel moment s-au „încrucişat" planurile temporale, ca să zicem aşa. Maşina accidentată s-a mutat dintr-un punct al existenţei în celălalt punct în care se afla ea, dar apoi s-a topit... Nu cred că e termenul potrivit.

D: Disipat?

C: Da. Mulţumesc!

D: Pentru că nu aparţinea acestei dimensiuni? (Da) Am mai auzit şi de la alte persoane că atunci când se suprapun dimensiunile, se întâmplă astfel de lucruri.

C: Da, toţi cred că şi-au imaginat ceea ce s-a întâmplat.

D: Dar nu avea nicio legătură cu ea. Ea s-a întâmplat pur şi simplu să fie acolo?

C: Corect.

* * *

întrebări referitoare la corpul fizic: „Când s-a născut, a avut o problemă cu pielea, pe tot corpul. (Ceva de genul eczemei sau psoriazisului) Şi a persistat toată viaţa, dar acum mai există doar în câteva zone mici de pe corp. Ce a cauzat asta? De ce s-a născut cu această iritaţie pe tot corpul?"

C: Matricea corpului e ciuruită... văd... un fel de energie care îi afectează corpul
fizic. Se agaţă de matrice şi face să apară psoriazisul... ca o erupţie cutanată.

D: Dar este mult mai rău decât o erupţie cutanată.

C: Gândiţi-vă la o erupţie cutanată ca la o formă de energie şi la matricea care îi creează corpul fizic...

D: Poţi explica ce vrei să spui prin matrice?

C: Matricea este o reţea de linii energetice care se unesc şi se formează în corpul uman. Se extinde din corp şi nu poţi să o vezi... Ei bine, unii oameni o pot vedea. E până la aproximativ doi metri în jurul corpului fizic. E ca un sistem de reţea, care formează corpul. Şi pe acest sistem de reţea ea are un fel de... e o energie care a crescut pe această matrice, pe această reţea,

care generează un fel de erupţie cutanată, care se manifestă ca psoriazis. Seamănă cu o coajă... în termeni energetici, este un fel de matrice. E foarte greu de explicat. Arată ca un sistem grilă, dacă ai putea să o vezi.

D: Aşa arată cu adevărat corpul fizic?

C: La nivel energetic. Corpul fizic este corpul fizic, dar sunt multe (îi venea greu să explice)... Corpul fizic arată astfel din cauza grilei sau matricei cu care se naşte toată lumea. Matricea determină modul cum arată corpul fizic în această dimensiune. în acest moment, curăţăm matricea de această erupţie cutanată.

D: Ai spus că această matrice se extinde din corp... Este vorba despre aură?

C: Nu. Este altceva. Matricea există numai în scopul creării corpului fizic. Aura este energia corpului. Gândiţi-vă la ea ca la un sistem cu multe funcţii. Aveţi o matrice şi când umpleţi matricea — în acest caz aveţi energie la o anumită frecvenţă, care creează o formă umană. în acest caz, grila este ca o matrice.

D: Dar nu este vie până nu intră sufletul?

C: Nu. începe să se formeze atunci când are loc concepţia şi se transformă mereu, ceea ce este evident, deoarece corpul uman se schimbă constant. Şi nu este afectat de celelalte energii ale omului, cum ar fi aura. Toate interacţionează. Scopul principal al matricei este acela de a crea o structură... E ca o coajă.

D: Iar atunci când sufletul părăseşte trupul, matricea începe să se dizolve?

C: Da, pentru că nu mai este nevoie de corpul fizic.

D: O putem ajuta cu acest psoriazis?

C: Da. Ceea ce v-am descris ca fiind o erupţie cutanată este de fapt o energie care a decis să se agaţe de matricea ei. Este ca şi cum ar merge cu autostopul. A descoperit că matricea ei e foarte ospitalieră şi a decis să rămână... şi s-a manifestat ca psoriazis.

D: Dar nu ştie că creează probleme. (Nu) Pare a fi ceea ce eu numesc o energie „elementală ”.

C: Corect.

D: Energiile elementale nu au emoţii sau sentimente.

C: Este corect. Şi din anumite motive, le place să rămână agăţate în jurul matricei ei.

D: Sunt atrase de ea. (Da) Acelaşi tip de energie este atras de clădiri şi de diverse locuri.

C: Da. E foarte benefic pentru ea să ştie acest lucru, ca să înceapă să înţeleagă modul în care funcţionează corpul fizic, pentru a putea fi o vindecătoare mai bună.

SC a curăţat apoi rapid energia, astfel încât psoriazisul să poată fi vindecat. „Am îndepărtat energia cu o binecuvântare, ca să nu se mai întoarcă aici. Corpul ei este acum curat.”

Corpul energetic sau eteric, care furnizează modelul formativ şi de susţinere pentru corpul fizic, este experimentat ca lumină. Oare aceasta este matricea?

în cartea lui Robert Winterhalter, Christosul care vindecă (The Healing Christ) (publicată de Editura Ozark Mountain), autorul dă o explicaţie foarte plauzibilă, când vorbeşte despre miracolele lui Isus din Biblie:

Petru, Iacov şi Ioan au fost martori la „schimbarea la faţă a lui Hristos", care a fost un eveniment real. (Marcu 9:2-3; pasaje paralele: Matei 17:1-2; Luca 9:28- 29) Ei nu au putut explica acest lucru. Dar evenimentul coincide cu descoperirile oamenilor de ştiinţă moderni, care arată că tot ceea ce este vizibil poate fi convertit în energie, şi universul este inundat de energie. De asemenea, confirmă experienţa multora dintre noi, care am văzut cum lumina înconjoară oamenii în timpul vindecării.

Nu mai putem crede că Moise şi Isus au fost unici prin faptul că erau învăluiţi în lumină albă. Astfel de fenomene sunt naturale, nu supranaturale. Relatările despre cum arătau Moise şi Isus se bazează pe fapte. Corpul energetic sau eteric, care furnizează modelul de formare şi susţinere pentru corpul fizic, este experimentat ca lumină. Este ceea ce au văzut apostolii şi se potriveşte îndeaproape cu sensul termenului grecesc „transfigurare".

în cartea sa, Vindecarea energetică, James Eden aduce dovezi care confirmă realitatea corpului energetic. Kendall Johnson, care a lucrat cu Thelma Moss la UCLA, spune şi el:

„Experimentele noastre cu efectul Kirlian şi cu fotografierea câmpului de radiaţii, ne-au condus la concluzia că în fiecare organism viu există o matrice sau un şablon energetic, care oferă o structură de bază pentru corpul material.
Efectul de margine sau coroana pe care am observat-o, este dovada revelatoare a acestei matrici."

Prin urmare, lumina a fost mereu prezentă în noi toţi, dar până acum a

rămas necunoscută şi nerecunoscută. Când ştim acest lucru, declaraţiile lui Isus capătă
un nou sens. El a declarat: „Eu sunt lumina lumii” (Ioan 8:12; 9:5), dar a spus şi: „Voi sunteţi lumina lumii”. (Matei 5:14) Atât în sens literal cât şi în sens figurat, el a ştiut cum „să lase lumina să strălucească”.

Capitolul 32 SATUL DINAFARA TIMPULUI

Primul lucru pe care l-a văzut Lucy au fost nişte munţi înalţi acoperiţi de copaci şi un sat cuibărit într-o vale. Ea a anunţat: „Cobor printre copaci până în fundul văii, pe cărarea care duce în sat. Există o cale de acces, dar trebuie să ştii unde este. Satul este ascuns. Nu îl poţi vedea decât dacă ştii unde este. Este protejat din toate părţile de munţi înalţi. Copacii coboară din munţi şi bolta copacilor acoperă satul din vale. Trebuie să ştii unde este. Mă duc acolo destul de des. Vorbesc cu oamenii de acolo. Eu nu locuiesc acolo. Aflu ce au făcut, primesc rapoarte despre investigaţiile şi studiile lor. Le dau sfaturi. Le indic noi direcţii. Ei nu călătoresc sus. Nu ştiu de ce. Nu sunt singura care face asta, dar eu călătoresc sus.”

D: Ce vrei să spui prin „ sus ” ?

L: Când vin în sat, cobor dintr-un fel de nor. Când mă întorc sus, intru într-un nor, dar nu este un nor. Nu este nici o navă spaţială. Doar este acolo.

D: Credeam că vrei să spui că e vârful muntelui, dar nu e aşa.

L: Nu. Parcă aş veni la o navă spaţială, dar nu este o navă. Nu ştiu ce este.

D: Cum arată ?

L: La exterior este gri şi are un aspect poros, dar în interior este un alt spaţiu... o altă dimensiune. Exteriorul este doar un camuflaj al interiorului. Nu se vede cu uşurinţă de jos. Dacă ai putea-o vedea ar arăta ca o „navă spaţială”, dar nu este o navă. Este un camuflaj. Arată aşa dar când treci prin ea, eşti în altă dimensiune. Eşti în alt spaţiu.
Deci uneori, ceea ce oamenii cred că sunt OZN-uri sunt de fapt portaluri sau

uşi către alte dimensiuni. Sunt doar deghizate pentru a semăna cu altceva.

D: Poţi trece dincolo fără să deschizi o uşă sau ceva?

L: Da, este ca o membrană şi pur şi simplu treci prin ea.

D: De acolo vii?

L: Acum... da.

D: Cum îţi percepi corpul ?

L: Când sunt acolo jos arăt ca un om, dar este un camuflaj.

D: Un alt fel de camuflaj.

L: Corect. Sus, înăuntru, este o lumină. Pot simţi conturul unui corp, dar nu are formă... este din lumină. Un corp uşor. Conştienţă conţinută în energie.

D: Nu e o lumină solidă. Asta vrei să spui?

L: Sunt multe lumini colorate.

D: Iar când mergi în sat, iei o formă umană?

L: Da. Mă acopăr cu o formă umană. Este o acoperire foarte subţire, astfel încât să îmi fie uşor să mă plimb printre oameni şi să vorbesc cu ei. Majoritatea celorlalţi sunt şi ei ca mine. Au venit şi ei aici. Dar unii sunt de acolo şi nu ar înţelege.

D: Ce vrei să spui? E vorba de oamenii din satul despre care vorbeşti?

L: Oamenii din sat sunt ca mine, dar cei care nu sunt ca mine nu ştiu asta, pentru că noi semănăm cu ei. Deci când vin în vizită trebuie să arăt ca ei, ca să nu se

teamă de
mine.

D: Dar ceilalţi locuiesc acolo printre oamenii din sat?

L: Da, şi ei nu ştiu.

D: Asta e treaba lor să rămână acolo cu ei ?

L: Să rămână acolo şi să îi înveţe, să îi educe.

D: Cum arată ceilalţi oameni?

L: Femeile şi bărbaţii poartă acelaşi fel de haine. O cămaşă lungă ţesută din tulpini naturale din plante şi ierburi. Poartă o cămaşă moale şi lungă până la genunchi, pantaloni subţiri pe dedesubt şi sandale.

D: Aceşti oameni sunt originari din acel sat?

L: Nu, nu este un sat pe care l-au stabilit oamenii. Este un loc unde vin grupuri de oameni din mai multe sate... este un loc de întâlnire.

D: Ei nu locuiesc acolo tot timpul?

L: Cineva este mereu acolo, dar oamenii vin şi pleacă. Aşa ne vine mai uşor să ne mişcăm printre ei şi să le fim profesori. Au amintiri despre noi, fiindcă le-am fost profesori de multă vreme.

D: Ei vin acolo să stea pentru o perioadă scurtă de timp?

L: Unele şederi sunt scurte... altele lungi, în funcţie de ceea ce învaţă. învaţă lucruri diferite (cum să cultive plante, cum să vindece etc), care necesită perioade de timp diferite.

D: Fiecare din grupul tău predă ceva diferit?

L: Fiecare ştie ce ştiu toţi ceilalţi, dar unii sunt mai buni în a preda anumite lucruri. Le arătăm şi le spunem, când îi educăm.

D: Atunci când aceşti oameni îşi termină studiile, se întorc în satele lor? (Da) Păstrează amintirea a ceea ce s-a întâmplat?
L: Da. Ei au fost selectaţi de satul lor ca să vină aici. Uneori, satele trimit aceiaşi oameni. Uneori trimit oameni diferiţi în diferitele perioade ale anului, dar există un tranzit continuu, înainte şi înapoi. Vin oameni diferiţi, pentru lucruri diferite. Satul seamănă cu o bibliotecă vie.

D: Ar fi o modalitate bună de a-l descrie. Dar când aceşti oameni se întorc la casele lor, cei de acolo înţeleg ce se întâmplă?

L: Da. Ei ştiu că cei care revin au mers la şcoală, pentru că fac lucruri noi în oraşele şi satele lor. Uneori aduc diverse lucruri, aduc desene.

L:
Da.
D: Ştiu unde au fost?

D: Deci devin un fel de profesori în acele sate?

L: Sunt inventatori, profesori, ajutoare, medici, vindecători.

D: Ar încerca cineva să meargă acolo, dacă nu ar trebui?

L: Nu. Nimeni nu a încercat vreodată. Ei ştiu că dacă vor să vină, tot ce trebuie să facă este să o ceară.

D: Mă întrebam dacă a încercat cineva să îl urmărească pe unul dintre ei.

L: Uneori copiii încearcă să îi urmărească, dar copiii nu sunt pregătiţi pentru asta. Oamenii aceştia sunt adulţi... sunt oameni maturi, care învaţă tehnicile minţii pentru a putea transmite mai departe ceea ce au învăţat. E vorba de o transmitere telepatică („minte la minte") a învăţăturii. Uneori copiii încearcă să meargă după ei, dar există protecţie în jurul acestui loc din vale şi doar cei care trebuie să fie acolo pot trece prin uşă. Altminteri nu o pot găsi. Este protejată. Chiar dacă ar sta în faţa uşii, nu ar şti că este acolo. Uşa li se arată numai dacă trebuie să treacă prin ea. Este un loc special. Este în afara timpului.

D: Ce vrei să spui?

L: Locul acela există în vale, dar nu este în timp. Este în spaţiu, dar nu în

timp. *D: Dar această vale este un loc real, nu-i aşa?*

L: Valea este reală, dar satul este în afara timpului. Este în acel spaţiu şi o parte din acel spaţiu, dar nu se află în acel timp. Când cei care vin în sat trec prin uşă, se mută în afara timpului. Şi când ies prin uşă, se întorc în timpul lor.

D: Dar ei nu îşi dau seama de acest lucru, nu-i aşa?

L: Nu, doar cei ca noi ştiu că sunt în afara timpului. Nu există niciun motiv ca ei să ştie asta. Şi cum le-am explica?

D: Pentru omul obişnuit, nu ar avea niciun sens.

L: Dar unii oameni, care trăiesc în ceea ce ei numesc „vremurile moderne", pot înţelege. Aici vin oameni din toate timpurile, dar cei care vin din vremurile moderne înţeleg conceptul de spaţiu şi timp. Pentru alţii... este prea greu.

D: Mă gândeam că doar oamenii dintr-o anumită perioadă de timp vin acolo. (Nu) Deci, când ai spus că oamenii merg înainte şi înapoi, ai vrut să spui că vin din alte perioade de timp ?

L: Da. Dar când sunt în sat toţi trăiesc în acelaşi timp, chiar dacă provin din epoci diferite. Toţi sunt îmbrăcaţi la fel, dar provin din epoci diferite. Ei există împreună în acel spaţiu şi la un anumit nivel înţeleg asta. „Ce este locul ăsta?" Nu este ameninţător. Nu este înfricoşător. Este natural. Ei vin să înveţe şi când au terminat de învăţat, se duc acasă şi fac ceea ce au învăţat să facă.

D: Ei uită că au fost acolo?

L: Nu. Dar nu pot descrie locul, dacă îi întreabă cineva. Ei spun doar: „Este un fel de şcoală. M-am întâlnit cu aceşti oameni. Am învăţat aceste lucruri. Ne-am dus pe câmp şi mi-au arătat cum să îl cultiv. Am fost la un laborator şi mi-au arătat cum să folosesc asta."

D: Dar oamenii care vin din trecutul îndepărtat sunt foarte primitivi, nu-i aşa? (Da) Aceştia sunt învăţaţi doar lucrurile la care pot să facă faţă. (Da) Dar oamenii care vin din perioade de timp mai avansate?

L: Se întorc cu desene. Se întorc în epoca lor, cu mostre din ceea ce vor să creeze.

D: Dar cei din timpurile moderne au mai multe cunoştinţe şi sunt mai inteligenţi.
L: Inteligenţa este ceva interesant. Oamenii primitivi nu sunt neapărat mai

puţin inteligenţi. Ceea ce numim primitiv nu este cu adevărat primitiv. Ei sunt mult mai conştienţi de contextul spiritual, sunt mult mai conştienţi de lumea din jurul lor. Ei înţeleg că „Totul este un întreg". Dar în mod cert, cei care nu sunt pregătiţi pentru această învăţătură, nu ar ajunge în acest loc.

D: Dar chiar şi cei mai avansaţi...

L: Cred că au un vis foarte viu. Un vis ciudat... visul din vis.

D: Apoi se trezesc şi fac desene?

L: Da, se întorc cu desenele sau muzica în minte, sau cu o imagine în minte.

D: Aha! Deci ei pot reproduce desenele şi pot inventa ceea ce au în minte?

L: Da. E o strategie destul de inteligentă, nu?
D: (Am râs) Pare un loc foarte bun. Deci tu eşti unul dintre cei care merg acolo şi predau învăţătura? (Pauză) Sau ce faci acolo?

L: Observ. Ascult. Mă plimb printre ei şi dacă există o întrebare care necesită un răspuns o absorb, iar ei primesc ceea ce trebuie să ştie. Dar mai ales observ cum se simte totul, dacă este în echilibru. învăţarea este mai grea, când eşti dezechilibrat. Deci oamenii de acolo, fie că e vorba de ai noştri, fie că e vorba de ceilalţi, trebuie să fie echilibraţi. Trebuie să fie calmi şi să aibă mintea limpede.

D: Ai fost vreodată unul dintre profesori?

L: Am fost... pentru că e distractiv să faci asta, dar numai pentru anumite

lucruri. *D: Aveai o anumită specializare?*
L: Da. Eram specializată în artele vindecării care au de a face cu conexiunea între minte şi trup. Lucram cu scufundarea în straturile mai profunde ale conştiinţei şi ţeserea lor înainte şi înapoi, interior versus exterior. Uneori energia se încâlceşte şi se adună în mănunchiuri, în loc să se mişte liber şi lin. Sunetul este discordant în loc să fie armonios şi trebuie să ştii cum să repari asta, astfel încât corpul fizic şi corpul mental să poată lucra împreună. îi observam pe cei care lucrau cu energiile şi dacă se blocau (mai ales dacă se aflau în mijlocul a
ceva) şi nu reuşeau să repare energiile, atunci le arătam cum să o facă.

D: Obişnuiai să îi înveţi, dar acum doar îi observi?

L: Corect. La un moment dat, poţi să îţi laşi elevii să devină profesori. Ei

capătă încredere dacă îi laşi să îşi facă treaba. Oricum ştiau că sunt acolo, la nevoie.

D: Ai spus că uneori energiile minţii şi ale corpului se încâlcesc?

L: Da. Uneori mintea interferează cu corpul şi creează un ghem de energie, greu de dezlegat. Energiile sunt foarte încurcate, dar nu pot fi tăiate. Ele trebuie netezite, ajutate să se dezlege.

D: Şi ce le spui studenţilor să facă, atunci când se confruntă cu astfel de situaţii?

L: Nu le spun. Le arăt. Mişc energia cu mintea.

D: Poţi explica?

L: Nu ştiu. Mişc lucrurile cu energia mea. Energia mea ajunge la energia încâlcită a pacientului, se amestecă cu ea, dansează cu ea şi o desfăşoară cu blândeţe ajutând-o să îşi regăsească traseul corect, apoi energia mea se retrage de acolo.

D: Când energia ta se retrage din zona cu probleme, energia de acolo rămâne reglată stabil? Nu se mai încurcă? Nu trebuie să fii acolo constant?

L: Nu, nu. îi ajut pe studenţi numai când se blochează în timp ce lucrează cu cei care au venit pentru vindecare.

D: Deci descurci energia, apoi te retragi ? (Da) Dar ea rămâne stabilă ?

L: Da, energia rămâne netedă când termin. Uneori profesorul mi se alătură, alteori nu… alteori doar se uită cum fac, apoi atinge zona când s-a terminat, pentru a vedea cum se simte. Este o combinaţie între energia minţii şi a corpului, în care cele două se îmbină… e foarte complicat. Mintea are un alt tip de energie decât corpul. îmbinarea armonioasă a celor două este importantă pentru longevitate, pentru a menţine corpul în viaţă atâta timp cât vrei să trăieşti, şi pentru a-l menţine sănătos. Şi uneori se întâmplă ceva cu trupul. Uneori se întâmplă ceva cu mintea. Ceva dăunează, traumatizează şi provoacă o energie discordantă în minte. Şi pentru că mintea este conectată la corp, energia minţii şi a corpului se încâlcesc, se strâng în aceste noduri care trebuie netezite.

D: Dar persoana afectată nu îşi dă seama ce s-a întâmplat.

L: Nu. E nevoie de un nivel profund de clarvedere.

D: Cum ar arăta dacă ai putea-o vedea ?

L: Ca nişte fire de energie de culori şi grosimi diferite, groase, subţiri, mici, mari, amestecate în ghemuri de fire încâlcite. Fiecare fir are un scop iar atunci când se încurcă, energia sa nu mai merge acolo unde ar trebui să meargă.

D: Deci treaba ta este să te asiguri că studenţii fac lucrurile corect? (Da) Şi intervii şi îţi foloseşti energia minţii, dacă lucrurile nu funcţionează cum trebuie.

L: Da. Intri, descurci, netezeşti şi apoi te retragi uşor, fără să laşi urme în minte şi corp. Este dificil, foarte dificil să stabileşti acest echilibru.

D: Ai spus că observi, dar aplici şi energie?

L: Ambele. Aplic energie asupra oamenilor care vin, dacă profesorii care lucrează cu ei nu reuşesc să o facă. Dacă se blochează. Mă duc direct la sursa problemei.

D: Lucrezi cu ei destul de mult?

L: Intru şi ies din sat. Uneori sunt acolo şi simt că în acel loc, timpul nu funcţionează la fel cum funcţionează în afara satului. De exemplu poţi sta acolo doar câteva minute, dar când ieşi din acel loc, s-ar putea să fi trecut zile, săptămâni şi chiar luni.

D: Ai spus că acel loc e în afara timpului şi că oamenii vin acolo din diferite perioade de timp.

L: Eu nu cunosc foarte bine timpul. Timpul este diferit pentru mine. Locul de unde vin eu nu are timp. Ştiu în ce moment sunt când ies de acolo, dar când mă întorc acasă nu mai există timp.

D: Dar ştii că există timp în alte locuri?

L: Timpul curge diferit în diferite locuri. în unele locuri curge lent, în altele rapid, uneori e greu, alteori e uşor. Timpul este ca un râu. Uneori se mişcă rapid, alteori lent şi nu este consistent. Există multe locuri în afara timpului.

D: (Asta a fost o surpriză.) Da? Pe Pământ sau numai pe alte planete?

L: Peste tot. Peste tot în Univers. Există locuri în afara timpului. Altfel cum am ajunge acolo instantaneu?

D: Se spune că oamenii călătoresc cu ajutorul gândului. (în special extraterestrii) Asta vrei să spui?

L: Da, ceva asemănător. Gândul este energie. Totul călătoreşte cu energie, ca energie. Totul este energie. Este reglarea fină a energiei, densitatea energiei, în timpuri diferite şi spaţii diferite, în tot Universul. Ca nişte ferestre în timp şi spaţiu, ca nişte uşi.

D: Ai spus că există locuri pe tot Pământul, care sunt în afara timpului?

L: Da. Oamenii foarte rar... oamenii dau uneori peste ele, dar pentru că sunt în afara timpului, de obicei sunt protejate. Este foarte greu să le vezi. Poţi să te plimbi într-un astfel de loc şi să nu ştii că este acolo, pentru că nu eşti în acelaşi timp cu el.

D: Nu vibrează la aceeaşi frecvenţă?

L: Corect. Dacă nu vibrezi la fel ca el, în acel moment. Să zicem că pe o insulă este un munte. Te plimbi printre stânci şi există o deschizătură între nişte bolovani uriaşi. Trebuie să ştii exact unde este acea deschizătură. Treci prin ea şi intri în munte, iar acolo eşti în afara timpului.

D: Mă întreb dacă oamenii ar simţi ceva sau ar vedea ceva.

L: Oh, da, ei văd şi simt uneori, în funcţie de cum sunt sincronizaţi. Există locuri care îi pot duce în alte locuri. Ei nu rămân pe munte. Merg în alte locuri, dar dacă vibraţia lor, energia lor, nu se potriveşte, nu pot merge nicăieri, fiindcă nu văd că intrarea este acolo. Ei nici măcar nu ştiu că este acolo.
L: Ei ştiu că se întâmplă ceva, dar nu înţeleg întotdeauna. Iar cei care îşi amintesc nu prea vor să vorbească despre asta. E prea ciudat, pentru ei.

D: Este ca şi cum ar fi călătorit într-o altă dimensiune.

L: Da. Universul este plin de astfel de locuri.

D: Dar dacă Universul este plin de aceste „bazine" (nu este chiar un

D: Dar îşi dau seama că se întâmplă ceva?
bazin, e mai degrabă o fereastră), există vreun pericol ca ei să intre acolo şi să nu mai poată găsi drumul înapoi?

L: Niciodată. Energia ta este conectată în locul unde ai intrat, aşa că te întorci mereu în planul temporal potrivit. Energia ştie întotdeauna de unde vine.

D: Deci nu poţi să mergi acolo şi să te pierzi.

L: Nu. Nu poţi să mergi acolo şi să te pierzi. Dacă intri în panică şi îţi este frică (uneori oamenii fac asta), tot ce trebuie să faci este să spui: „Ia-mă acasă". Şi în momentul în care spui „acasă" sau te gândeşti „acasă" sau vizualizezi destinaţia „acasă", eşti în planul temporal de de unde ai intrat. Este posibil să fi trecut timp sau nu... depinde în ce „bazin" te afli.

D: în ce bazin ?

L: în ce loc.

D: Dar ei pot reveni într-un loc care arată total diferit decât atunci când au plecat de acolo.

L: Da, unii dintre ei păţesc aşa ceva.

D: Asta ar putea fi foarte înfricoşător.

L: în acest caz trebuie să fi fost pregătiţi pentru asta, altfel nu ar rezonat cu aşa ceva. Altfel nu s-ar potrivi cu energia lor. Ei nu pot merge acolo unde energia nu se potriveşte. Şi chiar dacă este surprinzător sau derutant sau greu de înţeles pentru ei, la un anumit nivel ei înţeleg. Şi orice disconfort sau panică se potoleşte aproape imediat.

Locul dinafara timpului semăna foarte mult cu portalurile prin timp şi dimensiuni, despre care am vorbit în celelalte volume din Universul Convolut.

D: Deci, la un anumit nivel, ei au cerut această experienţă?

L: Da. Şi uneori cred că au avut un vis ciudat, pentru că le este mai uşor să se gândească la asta ca la un vis.

D: Dar nu ar mai exista nici o stabilitate, dacă ar putea face asta tot timpul.

L: Corect, dar nimeni nu poate face asta tot timpul. Dar este posibil să o faci, dacă dorinţa ta se sincronizează cu acea energe. O poţi face din curiozitate. Curiozitatea este cea care te face să mergi înainte.

D: Curiozitatea este o emoţie foarte bună şi puternică.

L: Foarte puternică, dar curiozitatea este o emoţie foarte uşoară. Este lumină care explorează. Dacă persoana a cerut asta la un alt nivel şi este pregătită pentru asta, se poate întâmpla. Există un acord şi cu ceilalţi participanţi, că acesta ar fi un lucru bun. Aşa că vedeţi, este imposibil să abuzaţi sau să folosiţi greşit acest dar, această abilitate naturală, pe care o avem cu toţii. Dacă cineva încearcă să o pervertească, energia se risipeşte în ei şi nu o pot recupera până nu o răscumpără. Există tot felul de garanţii încorporate. Energia se protejează singură.

D: Am auzit că ai putea să mergi undeva şi să te pierzi.

L: Nu, nu cred că e posibil să te pierzi. Iar cei care cred că s-au rătăcit, cred asta din panică, nu dintr-un motiv obiectiv. în momentul în care se calmează şi se gândesc la locul de unde au venit, s-au întors acolo. Gândul, imaginea vizuală, îi readuce acolo.

D: Nu rămân prea mult în locurile din afara timpului, nu-i aşa?

L: Locul acela e înafara timpului, deci pot sta acolo luni de zile, iar în planul temporal de unde au plecat, pot fi doar câteva minute. Ca atunci când ai un vis de o viaţă întreagă într-o noapte, dar când te trezeşti a doua zi dimineaţa, a trecut doar o noapte. Ai ieşit din timp. Timpul funcţionează într-un fel când eşti afară, şi funcţionează altfel când eşti aici.

D: Dar locul acela de unde ai venit, ai spus că este camuflat ca o navă spaţială. (Da) Ai spus că ai intrat într-o altă dimensiune acolo? (Corect)

Trecând prin peretele navei sau cum ?

L: Da, este doar camuflaj. în momentul în care treci prin el, te afli în alt spaţiu.

D: E foarte asemănător cu ceea ce spuneai. (Da) Deci când te întorci în acea dimensiune, mergi „acasă”la tine?

L: Acolo locuiesc, da. Călătoresc mult. Acasă este oriunde mă aflu. Nu pot spune niciodată că „nu sunt acasă”. Călătoresc prin spaţiu, prin timp. în funcţie de energia pe care o iau, acolo mă întorc. Dimensiunea aceea este o casă temporară, de fapt casa mea este la un nivel mai profund. Acasă este un spaţiu mai mare... Oh, cum descrii spaţiul şi timpul? (Frustrată) Este în afara spaţiului/timpului. Mă mişc înăuntru şi înafară şi când mă întorc prin camuflaj şi intru în spaţiu, este un loc frumos. Este un spaţiu real. Este frumos. Te simţi bine acolo. Este o perioadă de timp în care putem fi împreună într-un corp mai conştient, mai puţin fizic, mai uşor, în lumea de dincolo. Dar corpul de lumină nu este sfârşitul. Există mai mult dincolo de limitările unui corp, fie că este un corp fizic de lumină sau un corp fizic obişnuit.

D: Da, asta are sens pentru mine, dar am investigat mai mult aceste lucruri decât oamenii obişnuiţi. (A râs) Dar aceste locuri sunt acelaşi lucru cu „portalurile”?

L: Da. Portaluri, uşi, ferestre... gaura de vierme nu este potrivită.

D: Este ceva diferit. (Da) Cum defineşti o gaură de vierme?

L: Nu o definesc. Nu merg acolo. Găurile de vierme sunt o mizerie! Nu îmi place să mă încurc cu ele. Sunt dificile. Sunt pentru amatori.

D: Bine. (Râde) Dar portalurile sunt foarte asemănătoare cu ceea ce vorbeşti.

L: Foarte asemănătoare. Oamenii pot trece direct printr-un portal, fără să ştie că este acolo. Pot trece printr-o uşă, un portal sau o fereastră. Ei nu ştiu că este acolo pentru că nu sunt sincronizaţi cu el, acordaţi la el, conştienţi de el. Nu îl pot recunoaşte. Nu ştiu că este acolo.

D: Mi s-a spus că diferenţa dintre un portal şi o fereastră este că poţi privi printr-o fereastră, dar nu poţi călători prin ea. (Da, da) Poţi privi într-o altă dimensiune sau în alt timp, dar nu călătoreşti acolo?

L: Da. Depinde de intenţia ta, dacă este o fereastră sau un portal. Poate fi un portal. Dacă intenţia ta este să observi, va fi o fereastră. Dacă intenţia ta este să călătoreşti, va fi o uşă, un portal.

D: Şi când eşti înăuntru, e ca şi cum ai fi într-un loc fizic. (Da) Dar mi s-a mai spus că nu poţi aduce niciun obiect fizic înapoi cu tine.

L: Nu, de aceea trebuie să revii în minte sau într-un vis. De aceea majoritatea oamenilor cred că este un vis, sau doar o inspiraţie. Chiar dacă au făcut o reprezentare fizică, un instrument sau o pictură nouă, nu le pot lua de acolo. Dar le recreează când se întorc acasă.

D: Deci ceea ce mi s-a spus este corect. (Da) Deci în cea mai mare parte a timpului, călătoreşti pentru a observa şi a transmite învăţătura?

L: Da. Dar am momente când mă alătur altor grupuri, unde împărtăşim ceea ce am învăţat când am călătorit.

D: Deci nu ştii niciodată totul?

L: (Cu emfază) Nu! Continuăm cu toţii să învăţăm. E foarte interesant. învăţăm cu toţii împreună şi împărtăşim împreună, iar uneori cineva vrea să meargă în locurile în care am fost, ca să verifice, să experimenteze. Şi asta e bine. Când coborâm acolo, ne amestecăm printre oameni. Oriunde mergem, ne amestecăm cu ei. Nu am nevoie să discut despre lucrurile astea extraterestre. Unele din lucrurile extraterestre sunt ridicole, de multe ori!

D: Este în regulă. Am lucrat cu ei şi cred că înţeleg mai mult decât omul obişnuit.

L: Sunt sigură că aşa e. înţelegi ce se află în spatele fiinţei. înţelegi fiinţele. Şi înţelegi oglinzile care reflectă oamenii care se uită în ele?
D: Eu le numesc suprapuneri. Mai este un alt cuvânt pentru asta?

L: Măşti.

D: Ceva care să-i facă să creadă că au văzut ceva care nu este cu adevărat acolo.

L: Da, amintiri pe ecran.

D: Este o denumire potrivită. Amintirile pe ecran sunt suprapuneri. Asta vrei să spui ?

L: Da. Sunt făcute pentru a proteja. Pentru că uneori viziunea este vastă... şi există oameni care... ei bine, viziunea e prea vastă pentru ei.

D: Nu fac faţă. (Nu) Mintea lor nu este echipată pentru aşa ceva.

L: Conceptele, contextul, imaginistica, trebuie să le construieşti ca şi cum ai ţese o tapiserie. Şi cu cât lucrezi mai mult la o tapiserie, cu atât se trece mai

mult de la una bidimensională la una tridimensională, la una patrudimensională. Ca şi cum ai ţese o realitate virtuală pe care o vezi într-un film video. Unii oameni se pot descurca doar cu realitatea bidimensională. Alţii se pot descurca cu realitatea tridimensională şi cu cea patrudimensională şi nu numai.

D: Mi s-a spus că extraterestrii sau cum vreţi să îi numiţi, sunt foarte blânzi şi atenţi, fiindcă ştiu la ce poate face faţă fiecare persoană.

L: Da, sunt foarte blânzi.

D: Uneori o persoană crede că a văzut un lucru, dar nu este deloc ceea ce a văzut.

L: Da, şi asta e în regulă.

D: Dar uneori îşi amintesc cu frică.

L: Da, şi asta e derutant. Este ceva ce s-a pierdut în traducere. Ca energia dintre minte şi corp care s-a încurcat şi trebuie descâlcită. Şi uneori trebuie dezlegată în somn, pentru a îndepărta această frică.
D: Am lucrat cu asta atât de mult, încât ştiu că nu este nimic negativ. Totul se află în percepţia persoanei.

L: Confuzia, încâlceala apare pentru că mintea nu înţelege ce e acolo şi transformă acel lucru în ceva înfricoşător. Imaginaţia se încâlceşte cu amintirea reală şi cu experienţa reală, şi amintirea imaginată face corpul să reacţioneze. El este foarte sensibil. Dacă oamenii ar şti cât de sensibil este corpul în faţa minţii! Deci trebuie să o corectezi, să o transformi.

înţeleg acest concept, din munca mea de vindecare a bolilor. Corpul este foarte sensibil la ceea ce creează mintea şi acest lucru provoacă tot felul de boli. Corpul doar reacţionează. Gândurile sunt extrem de puternice.

D: înţeleg că extraterestrii sunt doar o altă formă de viaţă, pe care o experimentează sufletul.

L: Da, şi iau forma pe care o aleg. Dacă au corp fizic, iau forma din locul unde sunt. Sunt atâţia oameni în tot universul, în timpuri diferite şi în spaţiu. Există atât de multe tipuri de oameni.

D: Dar ai trăit vreodată într-un corp fizic?

L: De multe ori.

D: Deci nu ai fost întotdeauna observatorul, în corp de lumină.

L: Intru şi ies. Ştii că mai multe conştienţe pot împărtăşi un corp?

D: Nu sunt sigură.

L: Există conştienţe care au multe vieţi, multe experienţe, aici, acolo, peste tot. Conştienţa ta poate intra şi ieşi din corp, astfel încât să experimentezi viaţa aici sau acolo, în diferite locuri şi spaţii în timp. Aşa că atunci când aluneci (e ca şi cum ai aluneca) când aluneci în acel timp trăieşti în acel timp, într-un corp fizic sau în orice formă este disponibilă acolo. Dar conştienţa ta poate să plece... şi viaţa continuă. Conştienţa ta este acolo şi aici.

D: Oamenii vorbesc despre posedare....

L: Nu, nu, nu, nu. Nu cred în posedare. Sincer cred că oamenii... Ştii ce cred eu că se întâmplă? Când oamenii se simt posedaţi, este propria lor frică care s-a manifestat literalmente.

D: Şi eu cred asta. Frica este foarte puternică.

L: Puteţi crea literalmente. Puteţi crea orice, şi puteţi crea din frică. Ea poate lua formă, aşa cum şi iubirea ia formă.

D: Dar vorbeai despre două conştienţe care împart un corp. Am avut cazuri în care o entitate a intrat doar... pentru a observa.

Aceste cazuri sunt raportate în celelalte volume din Universul convolut.

L: Ca să observe. Asta e tot ce pot face. Ele nu sunt sufletul care locuieşte

acolo. *D: Două suflete nu au voie să fie într-un corp.*

L: Nu, nu, ei observă. — Da, am trăit în corpuri fizice. Vieţi fizice în locuri diferite, în timpuri diferite. Forma umană este cea mai disponibilă în univers, în multivers, indiferent cum îi spuneţi. Forma umană se întâlneşte

foarte des. Pot exista câteva modificări şi ajustări diferite, dar e acelaşi şablon.

D: Am auzit că e foarte practic: trunchiul, capul şi anexele.

L: Simetric? Simetrie. Totul pe lumea asta are simetrie: plantele, animalele, aerul, apa, totul are simetrie. Când ceva trece din simetrie în dezarmonie, se deteriorează şi trebuie reparat, reînnoit şi completat.

D: Asta face parte din munca ta? (Da)
Toate acestea au fost foarte interesante, dar era timpul să readuc sesiunea la terapia pentru care Lucy a venit la mine. „Ştii că vorbeşti acum prin intermediul unui om din planul fizic?"

L: Da, pentru că fac parte din acest om.

D: Am crezut că ne vom întoarce la o viaţă trecută şi cred că a fost o viaţă trecută. (Râde)

L: Trecut, prezent, viitor, fără timp.

D: Lucy nu e conştientă de prezenţa ta, nu-i aşa? (Râde)

L: Oarecum. Observatorul, partea care acordă atenţie şi observă că există blândeţe, plenitudine, acolo unde poate simţi. Ea se pricepe foarte bine la a simţi lucrurile.

D: Ea a făcut o treabă minunată ca profesor... la fel ca tine.

L: Da, în ceea ce priveşte şcoala. Stăpâneşte bine lucrurile când predă. Suntem acordaţi, conectaţi, aliniaţi. De aceea pot fi aici, ca să vorbesc cu tine. A ajutat mulţi oameni cu munca ei, fără să ştie. Dacă arunci o pietricică în eleşteu, nu ştii cât de departe ajung valurile. Şi e în regulă. Nu are nevoie să ştie. Ea nu vrea să ştie numaidecât. Numai dacă face rău, este o problemă. — Nu ştii niciodată, până nu treci la următorul nivel şi priveşti înapoi.

Am trecut prin câteva dintre întrebările ei, apoi am ajuns la eterna întrebare: „Care e scopul meu în viaţă?" I-au spus că e timpul ca de data asta să experimenteze, să fie de cealaltă parte. Fusese profesoară multă vreme, iar acum trebuia să se relaxeze şi să se bucure de viaţă, să se

distreze.
L: Nu mai trebuie să predea la catedră. Trebuie doar să fie. Unii oameni pot învăţa, doar fiind în preajma ei. Ea este o ascultătoare destul de bună. Acum trebuie doar să se relaxeze şi să se simtă bine, să se distreze. Cu cât aduce în viaţa ei mai multă bucurie, mai multă pace şi mai mult echilibru, cu atât mai mult se apropie „Noul Pământ", cum îl numiţi voi. Noul Pământ este deja aici. Trebuie doar să devină solid. Aduceţi bucuria şi distraţi-vă!

Probleme de natură fizică: S-a născut cu un şold luxat, care i-a cauzat multe probleme când era foarte mică, şi a fost operată. Dar problema a revenit la vârsta adultă şi i s-a implantat o proteză de şold.

L: Durere mizerabilă, o viaţă trecută mizerabilă, în care nu a fost operată. Durerea nu a dispărut niciodată şi a devenit din ce în ce mai rea. Nu era nici o cale de salvare. în cele din urmă „s-a gândit" la moarte. Nu e acelaşi lucru cu sinuciderea, dar „s-a gândit" la moarte. Şi-a dorit să moară. Durerea era prea mare. Pentru că a avut dureri când a plecat, a luat acea durere cu ea. De aceea este mai bine să o rezolvi înainte de a pleca. Să te asiguri că nu suferi fizic, mental sau emoţional, pentru că iei acea durere cu tine. Adesea e uşor să te vindeci, dar uneori durerea se lipeşte de tine. Uneori poate fi vindecată foarte repede în lumea spiritului. Dar alteori este atât de încorporată, încât poţi desface doar o parte din ea.

D: Eu numesc asta „reziduul" pe care îl poartă oamenii.

L: Exact. Porţi cu tine acest reziduu, iar forma fizică îl recreează.

D: Cu asta mă ocup. Reziduul provoacă boli în această viaţă. (Corect)

Problema de la şold fusese cauzată de mai multe căderi în vieţi anterioare. Nu a
fost un singur un incident. Am întrebat de ce a revenit în această viaţă şi am primit acelaşi răspuns pe care l-am auzit de multe ori: frica de a merge înainte într-un „teritoriu neexplorat". „E ca o bandă Mobius, cum îi spune

ea, împletirea dintre fizic, emoţional şi spiritual. Mintea subconştientă este preocupată de corpul fizic.” Au spus că s-a vindecat.

L: I s-a arătat de mai multe ori în vise cum poate transmuta literalmente metalul din corp înapoi în os. (La proteza de şold) Dar e prea mult pentru ea, acum.

D: Altădată mi-ai spus că nu poţi face mare lucru cu metalul – este foarte greu să îl scoţi din corp.

L: Aşa e. Ceea ce am făcut a fost să sigilăm metalul, ca să nu creeze probleme în corp. Metalul emite o energie care este dăunătoare, la un anumit nivel. Interferează cu energia fizică a corpului. Metalul din corpul ei este sigilat, aşa că nu va cauza nicio problemă. îşi face griji pentru că i s-a spus că va trebui să fie operată din nou, fiindcă proteza durează cincisprezece până la douăzeci de ani, iar proteza ei se apropie de limita de valabilite. Dar nu va fi o problemă.

D: Medicii i-au pus această sugestie în minte.

L: Da, dar există şi mintea ei subconştientă care se hrăneşte cu griji, cum mănâncă mâţa smântână. (Râde) E în regulă. O putem linişti, pentru că metalul este sigilat ca să nu creeze probleme. Nu trebuie să se teamă că va mai face acea operaţie.

Mesajul de despărţire a fost: Fără frică, fără durere, fără suferinţă. Doar bucurie!

Capitolul 33 ÎNTRUPAREA UNUI ASPECT

Heather a mers într-o viaţă în care era un fel de fiinţă extraterestră. Nu era om ci un pitic cu braţe groase şi scurte. Se ducea la locul de muncă, pentru a-şi lua în primire sarcina de lucru. Locul era plin de sute de fiinţe cu aspect ciudat, diferite unele de altele. „Aspectul lor nu contează. Abia îi acord atenţie. Le văd mai mult prin prisma funcţiei pe care o au în munca

pe care o facem împreună.” Lucrau într-un amfiteatru mare, cu multe rânduri de locuri. în mijloc era un podium, iar nivelurile amfiteatrului formau un cerc în jurul lui. „Cu cât eşti mai aproape de podium, responsabilitatea creşte; la fel şi rata vibraţiilor. Nimeni nu are o poziţie mai importantă decât a celorlalţi. Toată lumea beneficiază de acelaşi respect. Ne consultăm între noi. Ne punem ideile cap la cap şi decidem lucruri pe baza cărora acţionează consiliul. Consiliul este format din cei zece oameni din mijloc. Nu se ocupă doar de ţara mea, de locul meu de origine. Se ocupă de galaxie. De aceea există aici atât de multe tipuri de oameni. Aceasta este doar o singură organizaţie care reprezintă zona noastră, această parte a galaxiei. Şi mai sunt şi alţi oameni care vin să asiste. Ei reprezintă consiliul şi merg în alt loc, unde este un consiliu mai mare. Ei reprezintă ceea ce decidem aici (ideile şi acordurile noastre) în consiliul mai mare.”

D: Cei zece arată diferit de celelalţi?

H: Când mă uit la ei, văd că arată ca un stâlp de lumină. Nu văd oameni acolo. Văd doar lumină pură. Cred că sunt dincolo de întruparea în orice formă. Fiinţele acelea sunt dincolo de formă. — Corpul meu poate să conţină o cantitate mare de energie şi o folosesc pentru a mă muta dintr-un loc în altul, pentru a merge undeva ca să îmi fac munca. Dar în timpul meu liber, nu trebuie să mă limitez la corp. Mă aşez pur şi simplu în meditaţie. Pot sta fără să respir, fără să mănânc sau să beau. Când sunt în timpul liber, corpul meu pur şi simplu stă. îmi pot părăsi corpul foarte uşor şi rămân în afara lui perioade lungi de timp, fără să mă ocup de întreţinerea lui. Asta e starea mea preferată. Starea mea preferată este fără corp. Dar când sunt chemată undeva şi am o treabă de făcut, îmi îmbrac corpul. Şi în trup avem o rată vibratorie relativ înaltă. — Oamenii de pe al doilea nivel sclipesc ca şi cum ar intra şi ar ieşi mereu din acea realitate. Rămânem în acel corp şi păstrăm energia. Cei de la primul nivel nu se mai deranjează cu aşa ceva. Ei sunt complet în afara unui corp, în afara unei forme – pur şi simplu nu au un corp.

D: Ei sunt doar energie. (Da) Dar corpul tău rămâne în viaţă dacă doar stă acolo, fără să ai grijă de el ?

H: Se pare că nu respiră, iar organele intră într-o stare latentă. Deci nu are nevoie de apă sau hrană. Nu contează prea mult pentru mine. E ca şi cum l-

aş închide, în aşteptarea muncii mele.

D: Deci trupul se menţine, fără să aibă în el sufletul sau spiritul.

H: Da, dar pot să revin oricând în el şi să îl fac să se mişte din nou.

D: Mă întrebam care e scopul întâlnirilor din clădirea cu amfiteatrul.

H: Se iau decizii galactice şi intergalactice. Unul din oamenii de la nivelul din mijloc începe întotdeauna cu o întrebare. Fiecare persoană contribuie. Oamenii de la nivelurile de sus doar observă. Nu sunt la un nivel de unde se poate participa.

D: Ce fel de muncă eşti trimis să faci?

H: Lucrez cu corpurile planetare. Fac sondaje. Măsor pregătirea spirituală şi sentimentele culturale ale planetelor, precum şi planeta însăşi. Trebuie să merg acolo şi să simt energia acelui loc, în acel moment. E ca un fel de sondaj. Mă amestec cu planeta şi adun multe date. Lucrez cu planete şi oameni. Pentru că lucrăm foarte, foarte repede, văd fiecare persoană cu viteza fulgerului.

D: Locul acela este aproape de Pământ sau are vreo legătură cu Pământul?

H: Nava mea spaţială poate merge oriunde, aşa că putem fi aproape de Pământ. Locul cu amfiteatrul e situat departe în altă parte a galaxiei, dar este legat de zona galaxiei în care se află această planetă. Când vin pe Pământ, întrupez aici un aspect al meu. Alte locuri sunt mai puţin dense şi pot să merg acolo doar în corpul meu eteric, ca să obţin informaţiile de care am nevoie. Vin şi plec. Dar pe Pământ am rămas mai mult.

D: Deci faci asta în timp ce ai un aspect al tău într-un corp pe Pământ?

H: Da, iar cealaltă parte din mine se află în corpul piticului.

D: Acest aspect care este pe Pământ, este cel cu care vorbesc acum, cunoscut sub numele de Heather? (Da) Acesta este aspectul pe care l-ai trimis pe Pământ? (Da) Este necesar să fie un aspect, pentru că energia este prea puternică?

H: Da. Pentru că fac atât cât trebuie să fac. (Râde) Este interesant. Corpul care stă în nava spaţială reglează fiecare parte care este trimisă înafară cu diverse misiuni. Prin urmare îndeplineşte sarcini multiple şi face mai multe sondaje în mod simultan, prin diferite aspecte ale sale. Fiecare planetă are o altă energie şi necesită niveluri diferite de întrupare, pentru obţinerea datelor de care avem nevoie.

D: Puteţi face mai mult cu toate aceste aspecte diferite, decât să dacă mergeţi acolo individual.

H: Corect. Deci, punem un aspect în trupurile noastre mici — în cazul meu, în corpul meu mic aşezat în scaun. Este doar un aspect care merge acolo, în timp ce cercetarea continuă pe diferite planete, simultan.

D: Deci când a intrat aspectul tău în corpul lui Heather? Când ai trimis aspectul pe Pământ?

H: Asta s-a făcut atunci când a murit.

D: Ce vrei să spui?

H: A murit imediat după ce s-a născut, pentru că trupul era foarte mic, şi atunci s-a întrupat un alt aspect.

D: Deci vrei să spui că ea a murit în acel moment şi spiritul iniţial a plecat?

H: Aspectul iniţial. Eram tot eu, o parte din mine. Cealălaltă parte din mine care a rămas, nu a vrut să treacă prin naşterea unui om.

D: Pentru că uneori aceasta este o experienţă neplăcută.

H: Da. Doar o mică porţiune de aspect a participat la naştere, pentru siguranţa mamei şi a bebeluşului. Şi apoi a fost nevoie ca cinci fiinţe să se înghesuie acolo, pentru a ajuta. Dar nu au putut face asta atâta timp cât copilul era în pântecul mamei. Dar când corpul a fost pus în incubator, m-au putut ajuta să intru în el în siguranţă. Atunci a putut intra un aspect mai mare, mai intens şi mai strălucitor.

D: Aşa ceva ar fi fost prea greu pentru mamă.

H: Când au încercat să aducă mai mult deodată bebeluşii au murit, aşa că au înţeles că nu trebuie să se grăbească. A fost prea intens. Copilul a murit în pântec, când au încercat să facă asta în trecut. Trebuiau făcute ajustări, pentru ca viaţa să poată continua în acel corp.

D: Doar o mică parte trebuia să intre în corpul lui Heather. De ce a fost necesar să vină un aspect pe Pământ?

H: Trebuia îndeplinită o misiune. Mi s-a dat această mişune şi am vrut să servesc. Fără să pun nici o întrebare. Este onoarea, gloria şi privilegiul meu să servesc Centrul.

D: Mă tot gândesc la reîncarnare. Persoana numită Heather a mai avut alte vieţi pe Pământ? Există o modalitate de a explica acest lucru, dacă vorbim

cu acest aspect diferit?

H: Piticul s-a întrupat în momente cheie, cu diverse misiuni. De la nivelul meu de conştienţă, eu nu accesez vieţile altora. Pot face asta, dar e destul de confuz. La nivelul de mai sus, nu mai sunt vieţile lui Heather. Devin vieţile tuturor şi nu mai sunt relevante pentru mine. Am venit în misiune pe Pământ, în perioada în care Isus Hristos a fost pe aici. De fapt au venit trei aspecte ale mele, care au ocupat alte corpuri. Venim atunci când se pregătesc transformări spirituale majore. A existat o transformare majoră în timpul unui faraon. Aceasta a fost o ocazie. O altă ocazie a fost pe vremea lui Buddha. Are de a face cu oamenii din cerc. Eu susţin ceva, noi toţi facem asta. Mulţi dintre noi din aceste cercuri avem misiuni în preajma perioadei de întrupare a unor mari învăţători. Pregătim momentele cheie. Lucrăm împreună şi susţinem energia de transformare din atmosfera spirituală a unei planete.
D: Acesta este motivul pentru care aţi trimis acest aspect acum ? E din cauză că se va întâmpla ceva?

H: Da. Şi o facem şi pe alte planete. Mergem cu toţii împreună şi pe alte planete, deoarece amplificăm energia spirituală a unei planete, în momente cheie. în acest moment, toţi cei din amfiteatru sunt întrupaţi pe Pământ, pentru a transforma energia spirituală de pe Pământ. Toţi sunt aici pentru a lucra împreună, pentru a transforma energia spirituală a acestei planete şi a acestui plan. E vorba de mai mult decât această planetă.

D: Ea a vrut să îşi cunoască scopul. Ce ar trebui să facă ea?

H: Nu există altă lucrare sau alt scop. Noi cunoaştem doar această lucrare.

D: Ea crede că foloseşte energia pentru a schimba ADN-ul oamenilor.
H: Da, aceasta e munca ei. Este o lucrare spirituală. Omul şi toate speciile de pe planetă, trebuie să se transforme în acest moment. Se vor transforma sau vor pleca. Prezenţa ei este cerută, punct. Lumina ei va atrage mai mulţi oameni, ca un far. Având în vedere materialul cu care trebuie să lucrăm, am creat un corp puternic. Am ales acest corp cu grijă, pentru a avea oase puternice. Cea mai mare parte a ADN-ului ei de pe partea masculină nu este ADN uman standard, astfel încât ea poate susţine energia. Am primit asistenţă de la un grup mai întrupat ca noi, pentru a ne întrupa fizic şi a ne transforma ADN-ul. Tatăl a fost ca o cortină de fum pentru mamă, pentru conceperea copilului, dar nu i-am cerut prea mult material genetic. El a contribuit cu o parte din puterea sa fizică şi cu ADN-ul osos. De aceea l-am ales pe el.

Mesajul de despărţire a fost: Heather este foarte iubită. Şi o onorăm pentru dificultatea separării, necesară pentru întruparea pe acest Pământ. Apreciem pe deplin greutăţile cu care se confruntă şi aşteptăm să revină la noi.

Capitolul 34 TRANSFORMAREA ADN-ULUI

Ned era un tânăr cu probleme. Un rătăcitor care călătorea dintr-un loc în altul, încerca să se „găsească" pe sine, dar nu se simţea acasă nicăieri. M-a ajuns din urmă în Hawaii, unde am făcut cu el această sesiune. Când s-a desprins prima dată de pe nor a văzut apă, dar nu arăta ca o apă normală. Era roz strălucitoare. Apoi a spus că era în apă, dar nu se simţea ca apa.

N: Sunt în apă. Dar nu ştiu unde este suprafaţa apei. Este roz strălucitoare şi se simte foarte bine pe pielea mea. Se simte ca şi cum ar fi amestecată cu aer sau aşa ceva. Nu ştiu cum să explic. Dacă aş fi în afara ei, cred că s-ar simţi umedă. Dar nu cred că este posibil să fiu în afara ei, aici unde mă aflu acum.

D: De ce crezi că nu este posibil să fii în afara ei?

N: Pentru că înconjoară întreaga planetă.

D: Atunci nu crezi că este apă?

N: Nu am un cuvânt care să o descrie. Apa este o comparaţie destul de apropiată. Sunt în ea, dar face parte din mine. Sunt un individ care are o experienţă individuală în interiorul ei, dar există ceva în mine care mă leagă de ea. Există o distincţie, o separare. Mă simt bine să fiu aici. îmi era dor.

L-am întrebat cum se percepe.
N: Am piele. Am o membrană care mă înconjoară, care are o culoare gri-albastră.

D: Dar simţi că nu mai faci parte din acea substanţă pe care o numeşti „apă"?

N: Nu. Cred că ea are funcţia de a menţine totul aşa cum ar trebui să fie, astfel încât să putem exista acolo. Şi responsabilitatea mea nu este la fel de mare, dar nici evoluţia mea nu este la nivelul ei.

D: Deci ai putea fi o parte din această substanţă roz strălucitoare?

N: Da. Acolo sunt iubit. Dar nu sunt suficient de dezvoltat ca să fac parte din ceea ce o ţine la un loc, astfel încât să pot experimenta mai mult în interior – recipientul experienţei.

D: Deci nu puteai să stai în ea tot timpul?

N: O parte din ea este legată de aspectul fizic, dar totuşi nu este de natură fizică. Trebuia să văd asta, dintr-un motiv oarecare. M-au adus aici să-mi arate.

D: Cine te-a adus acolo ?

N: (Un râs nervos) Nu ştiu ce sunt. Sunt înfricoşătoare şi în egală măsură, amuzante.

D: Cum te-au adus acolo?

N: M-au ales şi am fost acolo. Sunt încântat să merg undeva. Ei încearcă să îmi spună că nu vreau să merg acolo, dar eu spun că vreau să merg. Cer să merg acolo. Ei încearcă să îmi spună că nu vreau, dar eu le spun că vreau.

D: Unde vrei să mergi?

N: Pe Pământ. Ei spun că nu ştiu cum e acolo şi mă voi speria. Vor fi experienţe de stagnare şi non-creştere, pentru o lungă perioadă de timp. Este foarte important ca eu să fiu cel care alege să meargă. De aceea încearcă să mă descurajeze. Ei nu cred că eu vreau cu adevărat să merg.

D: De ce vrei să mergi ?

N: Pentru a ajuta! Există dificultăţi acolo, chiar acum. Este complicat.

D: De unde ştii aceste lucruri?

N: Ei îmi prezintă aceste informaţii. Am încredere în ei.

D: Chiar dacă arată ciudat, ai încredere în ei.

N: Da. (Un râs nervos) Dar sunt cam înfricoşători. Dacă ei ar crede că eu nu sunt acolo, aş înceta să exist. Aşa că simt o oarecare frică nejustificată. Cred că o simte partea din mine care nu a evoluat.

D: Deci această planetă pe care te afli, nu este Pământul?

N: (Râde) Nu. Este mult mai mare. Are multe nivele de dezvoltare dimensională, peste ceea ce înţelege Ned acum. Termenul „dimensiune" este cel mai potrivit pentru a descrie acest lucru.

D: Dar dacă eşti atât de fericit acolo, nu ar fi un şoc, nu ar fi o involuţie, să cobori pe Pământ?

N: (Râde) E ca şi cum ai sări în apă rece. Dar e distractiv.

D: încearcă să îţi spună cum va fi ?

N: Da. Nu voi apuca să mă distrez mereu. Dar cred că pot transforma întotdeauna experienţa, ca să o fac distractivă. Li se pare amuzant că eu cred asta. Corpul meu fizic nu va fi echipat cu abilităţile fizice de care mă bucur acum, pe care le iau de-a gata acum.

D: Care sunt abilităţile pe care nu le vei mai avea pe Pământ?

N: Nu voi putea să dematerializez şi să mişc lucrurile cu mintea. Asta nu există încă acolo. Dacă plecăm destui dintre noi, vom putem transmite această învăţătură, dar aşa ceva nu există acolo acum.

D: Este important să dai mai departe aceste informaţii?

N: Când sunt cerute. El vrea să confirme din nou.
D: Va trebui să renunţi la multe lucruri. Poţi alege dacă vrei să mergi sau nu?

N: Da. Ştiu că există posibilitatea de a merge pe Pământ. Nu m-aş afla în faţa lor dacă nu aş şti despre asta şi nu aş cere să merg. Dar cred că mulţi dintre noi ştim nu înţelegem că vom regresa la un şablon de ADN inferior.

D: Pentru că de obicei te gândeşti la progres, nu la regres.

N: Da. Există o mulţime de dificultăţi şi provocări, când cineva cu un grad

mai înalt de evoluţie spirituală coboară într-un corp fizic, care are un ADN mult mai adormit. Dar putem reconstrui.

D: Cum adică... Ce puteţi reconstrui?

N: îmi spun că singurul mod în care vom putea vindeca Pământul pe calea pe care se află, este prin combinarea dintre şablonul sufletului nostru şi şablonul de ADN rupt, din corpul uman. El este în starea asta, dar nu a fost menit să fie aşa. S-a intervenit negativ, ca să fie aşa. Dar spiritul nostru poate vindeca şablonul ADN şi îl poate face disponibil tuturor, dacă lucrăm la vindecarea noastră.

D: Ai spus că şablonul a fost spart, că s-a intervenit în ADN. Ce vrei să spui?

N: Fiinţele acelea – nu ştiu de ce fac asta – se comportă într-un mod complet opus modului în care funcţionează Universul. Nu înţeleg asta.

D: Te referi la oamenii de pe Pământ?

N: Nu, la cei care intervin. S-au făcut modificări genetice asupra oamenilor.

D: La început, vrei să spui?

N: Da. Nu a fost alegerea oamenilor. Au fost manipulaţi.

D: Deci şablonul a fost spart. (Da) Şi crezi că este una dintre sarcinile tale să repari asta ?

N: Să mă vindec, ca să ne vindecăm cu toţii.

D: Pare o sarcină mare.

N: Da. Sunt multe de făcut, ca să ajungem să căutăm în afara noastră lucrurile

pe

D: Deci, intrând într-un corp fizic – deşi este o involuţie – spiritul tău, sufletul tău, va putea transforma sau repara ADN-ul ?

N: Se pare că da. Ei spun că ne putem manifesta de sus în jos, pentru a schimba fizic şablonul disponibil pentru toată lumea. Suntem mulţi dintre noi aici.

D: Deci dacă unul face asta, îi afectează pe mulţi? (Da) Cum se întâmplă asta?

N: Câmpurile morfogenetice sunt toate legate între ele.

care le vom considera
importante.

D: Am crezut că va trebui să intri în fiecare om şi să transformi fiecare individ.

N: Trebuie doar să îmi vindec şablonul câmpului, iar această contribuţie îi ajută pe toţi ceilalţi să aleagă această posibilitate, dacă vor. Altfel, nu o pot alege până nu ajung în această stare în mod natural. Problema e că Pământul nu va ajunge acolo, dacă nu se face ceva. Este pe un drum care merge în direcţia opusă, din cauza intervenţiilor negative.

D: Nu ar evolua în mod natural pe drumul cel bun. Ai spus că sunt mulţi care vin cu această misiune negativă, dacă o poţi numi misiune.

N: Da, aşa e. Sunt mulţi. Ei nu cred că este ridicol. Dar eu cred asta. Ei nu râd. Ei nu înţeleg de ce aş crede că este amuzant când un grup mare de fiinţe decid să se opună legii lui Unu.

D: Ei merg pe o cale greşită.

N: Da. Asta fac ei pe Pământ.

D: Ce crezi că s-ar întâmpla dacă nu aţi fi venit voi toţi aici, ca să ajutaţi?

N: Matricea timpului s-ar prăbuşi şi grupurile lor de suflete ar rămâne nediferenţiate, pentru o perioadă lungă de timp. Nu ar fi o situaţie ideală pentru ei.

D: Prin prăbuşirea matricei, vrei să spui că întreaga planetă ar fi distrusă?

N: întregul univers armonic pentru care Pământul este o şcoală. Totul este

conectat. Este o stare foarte limitată de conştienţă, necesară pentru experimentarea şi perceperea separării şi a distanţei.

D: Deci, de aceea a fost important să veniţi cu toţii. Dar am auzit că există mulţi alţii, care vin cu alte agende de lucru.

N: Oh, da. Sunt faini şi ei. Îţi vor plăcea. Unii dintre ei sunt aici. Nu ştiu câţi. Toţi sunt aici pentru a ajuta. Au ales să facă asta. Am ales-o cu toţii. Mulţi oameni de aici par să creadă că nu au de ales. Dar de fapt pot să aleagă. (Râde)

D: Dar aceste fiinţe, aceste entităţi, au sarcina de a le spune oamenilor ce trebuie să facă?

N: Ei susţin totul. Ei fac tot posibilul şi acordă tuturor permisiunea de a crea ceea ce aleg, chiar dacă nu este ceea ce e mai bine pentru toţi ceilalţi.

D: Ei acordă această permisiune tuturor de pe această planetă?

N: Peste tot. Peste tot în matricea timpului.

D: Deci au o mare putere? (Da) E ca şi cum ar fi responsabili de toată treaba.

N: Ei nu răspund de asta, dar asta au devenit.

Am întrebat dacă el, ca spirit, mai fusese vreodată pe Pământ. A răspuns că a mai fost pe Pământ, dar nu a fost întotdeauna fiinţa cu care vorbeam. „A durat mult să ajung aici.”

D: Adică ai evoluat?

N: Da. Nu am învăţat această lecţie pe Pământ. Era un loc asemănător. Dar nu mai există. A fost distrus.
Părea că se simte incomod şi nu vrea să vorbească despre asta. I-am spus că nu e nevoie să vorbească despre asta, dacă îl supără.

N: De aceea am vrut să mă întorc aici, pentru că nu vreau să se mai

întâmple aşa ceva. întotdeauna vrei să simţi că ai casa ta, care te aşteaptă undeva. Dar dacă îţi lipseşte, poţi să o creezi din nou.

D: Erai acolo la momentul în care s-a întâmplat?

N: Nu. Dar cunoşteam mulţi oameni care erau acolo, când s-a întâmplat asta. Eram în afara acelui plan, într-o stare diferenţiată a conştienţei, aşa că nu am participat la colaps. Am plecat chiar înainte să se întâmple. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar eu mai sunt aici.

D: Dar a afectat planeta Pământ?

N: Da! A afectat acest nivel dimensional. Da. S-ar putea să mai existe încă rămăşiţe fizice acolo.

El a spus că a evoluat în această fiinţă, după distrugerea lumii sale.

D: învăţai diferite tipuri de lecţii.

N: Da. Dar nu le-aş descrie ca distractive, cea mai mare parte din ele. A trebuit să ne ascundem multă vreme.

D: De ce a trebuit să te ascunzi?

N: Nu am vrut să mor. Nu e chiar atât de distractiv. Deci ne-am ascuns. Este mai bine să experimentezi lucruri care te fac să zâmbeşti. – Apoi a evoluat până când a devenit această entitate, care era foarte evoluată. A fost nevoie de multe, multe vieţi pentru a evolua până în acel punct. Viaţa de pe Pământ a fost după ce a
ajuns acea entitate.

D: După atâtea încercări, aş crede că nu ai vrea să te întorci la acest nivel inferior.

N: Mă doare inima să văd Pământul în starea asta şi să mă gândesc că, după ce am trecut printr-o experienţă similară, nu pot să fac altceva. Oricum exist. Ar fi mai bine să exist acolo unde pot fi eficient.

D: Dar erai fericit pe acea planetă cu apă. (Oh, da!) A fost un pas înapoi să te întorci pe Pământ.

N: Nu, pare aşa doar la un anumit nivel. De fapt este un pas mare înainte.

Pentru că şablonul ADN-ului uman are un potenţial uimitor. Este uimitor ce se poate întâmpla în a treia dimensiune cu acest potenţial, care acum e aproape totul inactiv.

D: Ai avut de a face cu ceilalţi care se întorceau să facă acelaşi lucru? Ai spus că sunt mulţi.

N: Da, îi cunosc pe unii dintre ei. (Râde) Ne-am găsit, mulţi dintre noi. E o nebunie. Nu, nu este! Motivul pentru care oamenii îşi fac prieteni se datorează unor înţelegeri anterioare. Au venit împreună cu un anumit motiv. Dar nu îţi aminteşti. Asta îngreunează lucrurile, uneori.

Era timpul să trec la partea de terapie a sesiunii, aşa că l-am întrebat dacă ştie că vorbeşte printr-un corp fizic.

N: Da! Mai ales când mă culc. Altfel, mi se pare că sunt doar asta... Corpul. Asta încearcă să ne spună toţi cei care ştiu mai multe.

D: Ce vrei să spui?

N: Se pare că majoritatea problemelor de pe Pământ sunt generate de faptul că fiinţele de aici nu mai înţeleg mecanica manifestării. Informaţiile le-au fost
contorsionate atât de rău, încât ei nu mai ştiu că fiecare poate crea orice vrea. Cei care i-au manipulat nu înţeleg că nu trebuie să-i faci pe toţi să se lupte între ei şi să se elimine, astfel încât să poţi avea lucruri limitate. Nu de asta suntem aici.

Această parte a minţii cu care comunicam părea să aibă multe cunoştinţe, dar nu ştiam dacă va fi capabilă să ofere răspunsuri la întrebările lui Ned. L-am întrebat dacă ar trebui să chem Subconştientul, sau dacă are informaţii pe care le putem folosi.

N: Unele din ele. El a reconstruit o parte din ele, dar nu le are pe toate.

A fost de acord să chem Subconştientul. Era limitat într-o anumită măsură, în capacitatea sa de a răspunde la întrebări. I-am mulţumit pentru că ne-a dat o mulţime de informaţii. A spus că i-a plăcut să comunice cu mine. Apoi am chemat SC-ul. Prima întrebare pe care o pun întotdeauna este de ce a ales să ne arate acea viaţă.

N: E gata să afle asta. El ştie că nu este de aici.

D: Dar nu ştie asta la nivel conştient, nu-i aşa?

N: Crede că oamenii îi spun poveşti.

D: Vrei să-i spui mai multe despre asta?

N: Cuvântul care îl va ajuta să ştie este (Fonetic) Oro-feen. (Orophine?)

D: Orophine? Ce înseamnă asta?

N: E locul de unde a venit. Sigur va înţelege. Este numele esenţei grupului de

suflete al fiinţelor de acolo.

D: Orophine. Nu am mai auzit niciodată numele ăsta.

N: Sunt la un nivel destul de sus.

D: Deci nu trebuia numaidecât să coboare aici. Ar fi putut să rămână acolo şi să continue să evolueze din ce în ce mai sus, nu-i aşa?

N: Da. Dar datorită unor obligaţii contractuale el se simte obligat să coboare, mai degrabă decât să continue procesul de evoluţie în care se află.

D: Asta face şi mai dificil să intri într-un corp fizic şi să uiţi toate aceste lucruri. Să ai toate aceste puteri, apoi dintr-o dată să nu mai ai altceva decât doar un corp fizic. (Da) Este destul de frustrant, nu-i aşa?

N: Da, uneori poţi folosi acest cuvânt. Dar lui Ned nu-i place deloc cuvântul ăsta. (Râde) Are implicaţii proaste pentru planul fizic. Dar trebuie să ştie că

el a ales totul. Se comportă de parcă nu ar şti ce să facă în continuare. Ceea ce este ironic. Probabil că va râde mai târziu, când va vedea asta.

D: Pare să rătăcească în acest moment. Nu ştie ce ar trebui să facă.

N: Da, se auto-pedepseşte foarte mult. Ca să explic pe înţelesul lui, şi-a aclimatizat neurologia cu vârfurile emoţionale care tind să apară atunci când face ceva ce nu ar trebui să facă. Asta este util în mare parte, pentru că a fi supus autorităţii nu este potrivit pentru misiunea sa. Dar uneori face lucruri care nu au nici un sens. (Râde) Chiar şi atunci când oamenii care îl iubesc îi spun să facă ceva, uneori el face opusul, fiindcă aşa crede el că e mai bine să facă.

D: Dar ai spus că aşa e configurat sistemul lui neurologic.

N: Da, dar el a ales asta. Trebuia să se distanţeze prin iluzia separării de autoritate. Ai putea spune că are probleme cu autoritatea. înainte era mai greu. Lucrează să fie mai deschis acum. Dar ştie că nu face tot ce ar putea. — Trebuie să lucrezi acum la şuviţa cinci, deoarece şuviţa patru este complet reconstruită. E prea devreme să ne ocupăm de şuviţa şase acum.

D: Ce vrei să spui prin aceste numere?
N: Şablonul său de ADN care se manifestă fizic, are patru catene de ADN care sunt reconstruite, dar el încă mai crede că are doar trei. Interpretează greşit lucrurile. Nu înţelege prea multe.

D: Deci ADN-ul lui este deja reconstruit?

N: Da, mulţi dintre voi sunteţi aşa. Lucrăm la acest lucru. Deci, acum lucrăm la a patra catenă de ADN.

D: Mi s-a mai spus că ADN-ul trebuie să se schimbe, dacă vom face

schimbarea. N: Da. Toată lumea face o treabă grozavă. Toţi o facem.

D: Se schimbă ADN-ul tuturor?
N: Da. Este subtil şi este mai mult o schimbare de şablon, decât una fizică. Se va manifesta când vor fi pregătiţi. Şuviţele cinci şi şase sunt active la el de la naştere, dar ele nu sunt... potenţialul există acolo. Şuviţa şase încă mai are o mulţime de noduri iar când trece sunetul prin ea, nu rezonează într-o manieră armonioasă. Dar este încă acolo. El se străduie, dar încă nu înţelege ieşirea din corp. El trebuie să înveţe cum să o folosească drept instrument, pentru a-i ajuta pe alţii. Momentan doar se joacă. Dar o foloseşte totuşi pentru a confirma informaţii, ceea ce este util.

D: Care este scopul final al acestui ADN, în funcţie de aceste cifre?

N: Ca toată lumea să poată avea întruparea la nivel de avatar a conştienţei lor în densitatea fizică.

D: Cât de sus ar trebui să se ajungă?

N: Doisprezece.

D: Este posibil aşa ceva pentru oameni?
N: Da! De aceea este o experienţă atât de uimitoare, deoarece nu a existat până acum un şablon de ADN cu douăsprezece catene, în această matrice de timp.
Este foarte important!

D: Există unii oameni care spun că poţi trece imediat la doisprezece.
N: Da, dar sursele lor de informaţii sunt totuşi foarte, foarte defecte. Ei canalizează din surse care nu au cel mai bun interes al lor în minte.

D: Deci se întâmplă treptat. Unde suntem acum, la catenelepatru şi cinci?

N: Ned lucrează la cinci; aproape a terminat. Ceilalţi indigo lucrează între patru şi cinci, iar unii sunt peste şase. Există trei avatari chiar acum pe planetă. Şi unul dintre ei are şapte catene complet active. Numele şi identitatea lui rămân ascunse – nu este important să ştii cine e.

D: Mi s-a spus de multe ori că nu ar trebui să ştim cine sunt aceşti oameni.

N: Aşa e. Ei trebuie să se ascundă.

D: Pentru că ar putea fi periculos pentru ei. (Da) Dar cum se simte corpul, când se transformă ADN-ul? Ce efecte are acest lucru asupra organismului? Ne dăm seama când se întâmplă?

N: Sistemul emoţional al corpului este punctul de feedback. Deci dacă în general simţiţi emoţii bune, înseamnă că vă aflaţi pe calea pe care ar trebui să vă aflaţi. Emoţiile pozitive sunt feedback-ul care confirmă că faci lucrurile pe care ai fost de acord să le faci. Dar emoţiile negative sunt şi ele necesare pentru a oferi contrast, astfel încât să puteţi înţelege când emoţiile bune sunt acolo.

D: Această transformare a ADN-ului afectează corpul fizic?

N: Da. Simţi bucurie când se întâmplă asta. Experienţele de vârf sunt de obicei puncte de activare. Dar de multe ori urmările emoţionale nu sunt percepute ca o experienţă pozitivă, şi asta i se pare interesant.

D: Am auzit că mulţi oameni care vin pentru prima dată, întâmpină probleme în a face faţă emoţiilor.

N: Da, foarte des.

D: îi sperie să simtă aceste lucruri.

N: Da. A adoptat tiparul de a fugi şi a se ascunde atunci când se manifestă presiunile externe; acest lucru a fost necesar pentru că înainte, dacă nu fugea şi nu se ascundea, ar fi fost ucis. Şi asta limitează nivelul de progres care se poate

realiza într-o singură
încarnare.

Am întrebat care este scopul lui Ned, ce ar trebui să facă el în această viaţă pe Pământ.

N: I s-au dat multe daruri şi trebuie să le împărtăşească fără rezerve. Vrea să fie judecat într-un mod pozitiv şi nu înţelege că asta nu contează, pentru că lumea te judecă, indiferent ce ai face. Mai ales dacă ceilalţi se află la un nivel scăzut de dezvoltare a conştienţei. I s-au dat multe daruri, pe care trebuie să le folosească.

D: Dar ce cale vrei să urmeze?

N: Calea de vindecare. El ştie asta. într-un anumit sens, el poate sta între două lumi. Iar acest lucru este util, pentru că poate ajuta oamenii. Poate traduce asta prin tehnologia disponibilă în prezent. Dintr-un motiv bizar, pentru că este ceva din afară şi complex, acest lucru oferă mai multă credibilitate, dar poate fi mai puţin util pentru oameni, dacă vorbim în ansamblu. El are informaţii despre lucruri care pot fi create. Şi toţi cei pe care trebuie să îi ajute să creeze, sunt deja în viaţa lui. încă mai caută oameni cu care să lucreze. El ştie (şi trei cunoscuţi ai lui ştiu şi ei asta) că trebuie doar să treacă la treabă.

D: Deci oamenii sunt deja la locul lor.

N: Da. E timpul să lăsaţi cărţile şi să treceţi la treabă. El poate alege pe oricine vrea, dar există cel puţin trei creaţii separate pe care le poate manifesta împreună cu alţi oameni, care vor aduce un nivel extraordinar de beneficiu tuturor.

D:Despre ce e vorba ?

N: (Râde) Este o glumă amuzantă.

D: Ce glumă?

N: Neurolarcrustic keylontic (?) biosimbaligismistic (?)

Oare aroganţa lui intelectuală râdea de mine? Mi s-a părut că termenul pe care îl folosea suna ca „chelare”. L-a scris literă cu literă: KEYLONTIC. Există un site web pentru un dicţionar Keylontic www.bibliotecapleyades.net/voyagers/esp voyagersindex.htm

N: Este mecanica manifestării materiei şi a ascensiunii conştienţei. I s-au dat aceste informaţii. Le apreciază şi încearcă să le împărtăşească, şi alege să se simtă distanţat de oameni, pentru că le cunoaşte. Dar i s-au dat aceste informaţii. Informaţiile sunt acolo. El trebuie să creeze dispozitivul care lucrează cu asta.

D: Deci va fi un dispozitiv.

N: Da. El şi entitatea cunoscută sub numele de James (prietenul său) ar trebui să îl confecţioneze împreună. îşi petrec prea mult timp doar bucurându-se de ceea ce ştiu, dar singurul motiv pentru care ştiu asta e pentru că trebuie să folosească informaţiile.

D: Ei bat pasul pe loc.

N: (Râde) Da, bat pasul pe loc... îmi place cum ai spus asta.

D: Acesta este unul din proiecte. Care sunt celelalte două?

N: Le poate face pe toate. Dar cred că i-ar servi mai mult să i se prezinte doar unul, acum.

D: Să se concentreze pe ele unul câte unul?

N: Da. Pe celelalte le cunoaşte deja. Sunt deja aşternute pe hârtie. Ele se manifestă fizic sub formă de cunoaştere, aşa că ştie paşii de urmat. Primul proiect s-ar putea descrie ca o interfaţă software de biofeedback. în analiza în timp real (timpul real este un termen bizar), ca lumină şi sunet. Apa ionizată este de asemenea o idee foarte bună. Deocamdată este suficient. Se simte copleşit de abundenţa pe care o poate genera prin cunoaşterea sa. Tinde să îi împiedice progresul în acţiune.
D: Ned a adus în discuţie subiectul vindecării.

N: Acest dispozitiv va facilita foarte mult vindecarea. Va reduce timpul şi efortul necesare vindecării. E doar un instrument în plus de adăugat în cutia cu unelte, dar e un instrument important.

D: S-a distrat foarte mult, jucându-se ca om.

N: Da, acesta este un corp uimitor. Există multe beneficii pentru corpul uman.

Capitolul 35 CULOAREA ADN-ULUI

La început, Susan a văzut porumbei şi o fântână înconjurată de ceaţă. Apoi când a intrat în ceaţă, şi-a dat seama că era mai mult un câmp energetic sau magnetic. Apoi a văzut că nici corpul ei nu era normal. „Ştiu că sunt acolo, dar nu există niciun corp, dacă are sens aşa ceva. Nu simt un corp. Simt o formă oarecare, dar nu simt braţe şi picioare. Dar ştiu că sunt acolo într-o formă."

D: Cum se simte acel câmp magnetic?

S: Plutesc deasupra lui, dar sunt în el în acelaşi timp. Se simte ca şi cum creierul meu este în repaus; pur şi simplu ştiu lucruri, fără să mă gândesc. E un loc foarte liniştit.

D: Vrei să mergi mai departe sau vrei să rămâi în acel câmp magnetic?

S: Simt că mă ridic în sus. Mă ridic deasupra ceţii.

D: Ce vezi când te ridici ?

S: Un X alb. Trec prin centrul lui X şi stau pe nori albi. E foarte interesant să stai pe nori.

D: Mai este cineva prin preajmă sau eşti doar tu?

S: Sunt doar eu. Acum am picioare şi un fel de halat alb... Dar nu e chiar material. Cred că e făcut din lumină, dar are o formă ca un halat larg. Deasupra mea este o lumină aurie. Nu este cald, dar nu e nici frig. E foarte reconfortant. Foarte liniştit. Lumina emite ceva. îmi trece pe frunte şi peste umeri şi îmi e foarte cald. E un sentiment bun. Toate acestea sunt interesante. Corpul meu fizic stă întins aici. Toată durerea dispare şi toată tensiunea se relaxează. Dar sunt şi sus în lumină, în acelaşi timp.

D: E în regulă. Să ne concentrăm pe partea de acolo şi să vedem ce face.

S: Oh, lumina se mişcă de la frunte spre ceafă şi simt că face ceva. Nu pot descrie exact ce face. Simt cum mi se deschide capul, de parcă nu aş avea

un craniu. Acum lumina trece prin mine până în picioare. Se simte ca o energie. Este chiar în mijloc. Nu radiază în lateral, ci în centru... în mijloc. — Acum văd ceva ca un tunel. Este chiar deasupra mea. Sunt într-un tub sau într-un tunel cu nori, cu o lumină aurie foarte frumoasă, care străluceşte în jos prin tub.

D: Ce făcea această lumină, când trecea prin corp?

S: Deschidea vibraţiile ca să pot intra în tunel... în tub. Lumina se extinde şi umple tot tubul. Nu mai sunt nori. E o lumină galben-aurie. Are viaţă şi e conştientă. Nu este doar culoare. Sunt cufundată în mijlocul ei acum. Este peste tot în jur. Se simte ca şi cum ar fi o cascadă care iese din centru şi curge peste vârf, până în jos. Nu este apă, dar seamănă cu o apă care iese dintr-un fel de vas de lut sau din ceva făcut din aur. Curge în jurul meu şi străluceşte. Este roz şi albastră şi de culoarea lavandă, şi de un verde strălucitor. Arată ca o oală sau o urnă, din care curge ceva.

D: Care e scopul? De ce curge aşa peste tine?

S: Aud cuvinte precum „cufundare-curăţare-binecuvântare-primire". Orice ar însemna acesta, este ceva semnificativ. Se simte foarte bine. „O infuzie de cunoştinţe", spun ei. Este un pas care este necesar acum. Este un pas din lumea fizică în lumea eterică sau în tărâmul superior. îmi arată ceva care arată ca un ADN răsucit... şi ei îl lărgesc. Lărgesc lanţurile ADN. Sunt atât de înguste. Le fac foarte largi, ca să poată transporta mai multe fire fibroase ca de păr, cu informaţii despre picături de rouă în ele. Le extind în lateral, ceea ce în limba voastră ar fi orizontal, ca orizontul.

D: îl extind aşa? (Da) Ai spus că este ca o infuzie de cunoştinţe şi informaţii?

S: Ei spun că este o infuzie de cunoaştere... o revărsare de cunoştinţe.

D: Asta reprezintă ADN-ul?

S: îmi spun că sunt nişte benzi de culoare... în ADN... nu ne-am gândit niciodată să le căutăm.

D: Asta vor să spună? Benzi de culoare... în ADN?

S: în ADN... Sunt destul de groase. Nu sunt fine. Sunt ca nişte straturi. Straturi de... vreau să spun „nori", dar nu e cuvântul potrivit. Dar este singurul cuvânt care îmi vine. Sunt straturi din acest nor, nişte chestii ceţoase care au culori în ele.

D: La început ai spus că sunt ca nişte smocuri de nori.

S: Da, dar norii au dispărut şi acum sunt benzi de culoare. Nu are sens, dar fiecare bandă are o înălţime de un metru şi jumătate. Se stratifică una peste alta. Şi fiecare are o culoare diferită. Ei spun că este un proces necesar şi că aşa funcţionează lucrurile. Acesta este un nivel mai înalt... ei îi spun „tărâm", un nivel mai înalt de „conştienţă". Aşa funcţionează lucrurile.

D: încerc să înţeleg. Ce vor să spună? Cum funcţionează conştienţă superioară?

S: Ei spun că sunt TOATE formele. Aşa funcţionează TOATE formele. Chiar şi frunzele au ADN şi chiar şi frunzele au procese ale formelor. Nu putem înţelege asta aici, dar pe partea cealaltă unde sunt ei, sunt toate formele. Totul are o formă şi totul are o formulă care trebuie urmată.

D: Ce vrei să spui prin „ formă " ?

S: Nu se referă la spaţiu... este un proces.

D: Mă gândesc la o frunză care are o anumită formă şi la corp, care are o anumită formă.

S: Dar trebuie să ajungi la „finit", nu la formă. El este ceea ce generează forma. Forma pe care o vedeţi este frunza, dar el se află în spatele formei. Aşa funcţionează lucrurile.

D: Ai spus că are de a face şi cu formulele?

S: Da... aşa merg lucrurile. Este doar un proces... exact cum este... procesul.
D: Totul revine la genetică, la ADN? Acesta este miezul... partea principală?

S: Nu, totul se întoarce la TOT, la unul, la lumină. Este revărsarea lui. Este ca curgerea... ca oala sau urna cu lumina şi ceaţa. Aceasta este revărsarea TOTULUI. Aşa se revarsă.

D: Aşa se creează? (Da) Dar te-ai referit la ADN. Acesta este o parte a procesului de creaţie... dacă folosesc cuvintele potrivite.

S: Ei spun: „Dacă vrei." (Râde zgomotos)

D: Dacă au cuvinte mai bune, ar fi bine să le folosească.

S: Nu, ei spun să mergi înainte... Ei spun: „Dacă vrei, mergi înainte."
D: încercăm să înţelegem, în cuvintele pe care le cunoaştem. S-ar putea să aibă cuvinte mai bune, care să ne ajute să înţelegem.

S: Ei cred că ne descurcăm destul de bine.

D: Deci ADN-ul este mai vast şi compus din culori.

S: Da, e foarte interesant că există culori.

D: Oamenii de ştiinţă nu pot vedea acest lucru?

S: Nu în evoluţia lor actuală, dar se apropie de această descoperire. Ei se apropie de asta, dar există... teama de ridicol.

D: Descoperă din ce în ce mai multe gene şi modele genetice. Şi asta are mai mult de a face cu culorile? Asta vrei să spui?

S: Este culoarea vieţii. Asta spun ei. „Este culoarea vieţii." îmi place gândul: culoarea vieţii. Totul are un cod şi codul este egal cu o culoare care îi acordă codul vieţii. Este pur şi simplu procesul care trebuie urmat. îmi arată un cardinal roşu, care stă acolo şi spune: „Este codul pe care l-am urmat".

D: Roşul a fost foarte important pentru acea pasăre?

S: Da. Pasărea spune că lecţia a fost în culoare. Dar nu este doar culoarea, este energia care o animă. Asta este lecţia... Există ceva străvechi care se roteşte.

D: Dar ai spus că ADN-ul... ai văzut diferite culori amestecându-se.

D: Acesta a fost codul? Are de a face şi cu formula? (Da) Codul culorii. Face parte din formulă?

S: Culoarea face parte din formulă, dar face parte şi din cod. Face parte din lecţie.

D: Deci culorile sunt foarte importante?

S: Este important, dar este ceea ce este... revărsarea din TOT. Acesta este modul în care conştienţă sa poate transmite totul (Părea confuză)... Se poate raporta la orice altceva... ceea ce face. (O altă semnificaţie posibilă: este modul în care conştienţă sa poate transmite la orice altceva ceea ce face.)

D: Deci are de a face mai mult cu culoarea, decât cu orice altceva. Aşa se transmite informaţia? Se creează ceva?

S: Da, dar totul este unul. Nu sunt piese separate. Toate sunt modelate într-un întreg. Este o culoare. Este o lecţie. Este o vibraţie şi este o mişcare, toate în acelaşi timp.

D: Fiecare există individual şi asta creează o formă diferită, o creatură diferită? S: Dacă vrei, da.

D: încerc doar să înţeleg, cu abilităţile mele limitate.

S: Da... este copleşitor şi frumos. înţeleg, dar nu înţeleg. Văd cum funcţionează, dar nu cred că aş înţelege vreodată. Dar văd cum funcţionează.

D: Nu crezi că eşti capabilă să explici?

S: Ei spun: „Am explicat. Aceasta este explicaţia."

Asta nu m-a ajutat prea mult. M-am hotărât să insist, ca să primesc mai multe explicaţii.

S: Şi sunt mult mai vaste decât vedem. E ceva foarte vast.

D: Cred că ceea ce vezi este dincolo de aspectul microscopic. Culorile vin într-o anumită ordine, când le vezi în ADN?

S: Văd mai întâi roşu. Culoarea roşie pare să fie baza în partea de jos şi este un roşu tulbure. Apoi devine mult mai clar şi banda devine mai groasă... urcând de jos. Şi următoarea culoare pare neagră, dar nu este. Este un violet atât de închis încât pare negru. Apoi se transformă într-o culoare mov frumoasă şi rămâne stabilă. Apoi urcăm la următoarea... cel mai bun mod în care o pot descrie este portocaliu-aurie roşiatică. Nu este aurie. Nu este roşie. Nu este portocalie. Nu cunosc culoarea asta. Este un amestec al lor. Şi se mişcă. Are mişcare în ea... multă mişcare.

D: Fiecare culoare are mişcare?

S: Fiecare culoare are mişcare. Se mişcă înăuntru şi ies una din alta. Oh, am văzut aşa ceva odată. — Au un recipient din plexiglas, care conţine uleiuri colorate şi apă. Fulgeră înainte şi înapoi şi se infuzează una pe alta şi aceasta este o formă de energie. Este un bloc de construcţie a vieţii.

D: Deci aceste culori nu rămân separate în aceste benzi?

S: Nu în această combinaţie. Roşul şi violetul rămân separate, dar culoarea aurie/portocalie/roşie e într-o mişcare continuă. Aceasta are ceva de a face cu viaţa. Viaţa are mai multe sensuri. Este conştienţă. Este mişcare. Este conştientizare/cunoaştere. Toate acestea împreună. Nu poţi alege o singură piesă. Nu ar funcţiona. S-ar aplatiza, aşa că este nevoie de toate acestea pentru a face această formă şi aceasta este o formă de creaţie. Este cu siguranţă o formă de creaţie.

D: Există alte culori deasupra celei aurie/roşie/portocalie?

S: Există şi alte culori. Nu sunt foarte clare, dar în general este doar un alb curat după aceea. Un alb foarte curat... oh, dar termenul „alb” nu este potrivit, pentru că are viaţă.

D: Dar asta e ceea ce este în ADN? Asta e ceea ce cauzează viaţa?
S: Asta îmi arată ei, da. Dar este uimitor de vast! Sunt culori diferite şi forme de viaţă diferite. Aproape că pot să le numesc pe unele din ele, dar când numesc o culoare, aceasta dispare, deci....

D: Sunt diferite combinaţii de culori?

S: O sursă de combinaţie... o sursă de viaţă, şi este mereu în mişcare.

D: Asta e ceea ce creează diferitele forme, combinaţia de culori?

D: Dar ai spus că ADN-ul... ai văzut diferite culori amestecându-se.

S: Da. Combinaţia de culori creează forma şi legile după care aceasta funcţionează.

D: De exemplu, vorbeai despre pasăre, frunză şi om – fiecare ar fi o combinaţie diferită de culori?

S: Aproape sigur. Totul este unul şi acelaşi, dar combinaţiile diferite sunt cele care generează lecţia aleasă.

D: Şi toate acestea provin din TOT? Dar nu continuă de acolo? Odată ce un lucru este creat, nu se recreează singur?

S: Este replicat, da.

D: Deci nu trebuie să vină de la TOT de fiecare dată când se reproduce?

S: Nu, totul vine din TOT. Dacă are o formă de viaţă şi o conştienţă şi o mişcare, de fiecare dată vine din TOT. Vezi tu, ai putea realiza asta acum prin replicare, dar ar fi... viaţă fără viaţă. Poţi copia ceva, dar nu are viaţă, este doar o copie.

D: Ar fi viu?

S: Ar fi viu ca oaia ta... Dolly?

D: Clona?

Oiţa Dolly nu a fost prima clonă, dar a fost cea mai faimoasă. Ea a fost realizată în anul 1996 dintr-o celulă luată din ugerul altei oi. A trăit doar şase ani şi a

D: Deci pot avea urmaşi ?

murit în anul 2003. Există dezbateri dacă a murit atât de tânără, pentru că era o clonă. Când a fost examinat ADN-ul ei în anul 1999, s-a descoperit că era de fapt mai vechi decât corpul ei. Ea a dat naştere la patru miei de-a lungul vieţii, dar nu am putut găsi nici un raport de cercetare care să spună dacă au murit şi ei tineri.

S: Da. Este vie. Se mişcă, dar totuşi viaţa lipseşte. Este un fel de viaţă, dar este o viaţă fără forţă. Este viu, dar este ca o păpuşă de hârtie. Ai o formă şi poţi să o decupezi şi să o agăţi şi arată ca viaţa, dar nu este viaţă. Poate fi foarte frumos, dar nu conţine sursa.

D: Ca oile clonate, de exemplu. Este capabilă să se reproducă.

S: Nu ca o oaie donată. Nu acum la nivel celular, în interiorul eprubetelor din laborator. Nu în acest moment. Vedem celula în mişcare. Dar cu toate acestea în interiorul celulei, lipseşte sursa. Nu este acolo. Este o celulă goală.

D: Am auzit că oaia Dolly ar putea rămâne gestantă şi ar putea avea un miel. Se spune că se poate reproduce. Nu este adevărat?

S: Avem o discuţie despre asta. Unii spun „nu”, iar unii spun că „este posibil”, aşa că sunt împărţiţi în privinţa asta. (Chicoteşte) Oh, e amuzant. Arată ca un grup de filozofi, acolo sus. Spun că sunt progenituri de scurtă durată.

D: Da, dar asta este în planul fizic. O putem vedea.

S: Da, dar nu are sursă. Nu are sursă deloc. Oh, ei încearcă să ne spună că nu există o lecţie a spiritului aici. Nu există spirit. Este o coajă goală. Foarte interesant.

D: întotdeauna am crezut că, indiferent cum a fost creat ceva, i se poate atribui un spirit care să intre în acel ceva.

S: Asta are sens. Bine, ei spun că unii vor asta, alţii nu. Vorbesc despre codul etic al fermierilor. Unii acceptă asta? (Vorbeşte cu altcineva.) Este o diferenţă între o operaţiune comercială şi o mică operaţiune etică, spirituală. Deci, în esenţă, ambele pot exista.

S: Pe de altă parte, există aici o intenţie incorectă. Ei vorbesc despre zeii creatori şi despre corporaţiile cu producţie în masă.

D: Sunt cei care nu fac lucrurile corect, vrei să spui?

S: îmi arată nişte celule goale. Celula este doar un sac/cerc alb. Dar de cealaltă parte, sunt celulele cu culoare şi mişcare, în care există o explozie de lumină albă. Aceştia fac lucrurile corect şi etic. Aceştia sunt urmaşii sursei.

D: Deci în acest caz, viaţa ar avea voie să intre, dacă ar face-o în mod etic?

S: Posibil, posibil. Este o probabilitate.

D: Apare confuzia, pentru că ne arată aceste animale care par a fi în viaţă şi se reproduc.

S: Par a fi astfel, conform intenţiilor şi scopului care le-a creat. Ca diferitele nuanţe de culoare. Există o diferenţă în gradele de culori şi tonuri. Pe de o parte există Dumnezeul creator etic. De cealaltă parte, ezit să spun asta, există alt fel de intenţii şi scopuri.

D: Intenţiile bune sunt cel mai important lucru.

S: Intenţia trebuie să vină din lumină.

Asta mi-a amintit de o clientă în vârstă de patruzeci de ani, care mi-a descris o experienţă neobişnuită. Ea încercase tot ce se poate pentru a rămâne însărcinată. Medicii au decis să încerce fertilizarea in vitro, implantându-i ovule în uter.
Când i-au luat ouăle şi le-au examinat la microscop, erau ca nişte cochilii goale, fără nimic înăuntru. Nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. în cele din urmă au folosit ouă şi hormoni donatori, iar ea a reuşit să nască o fiică. A fost prima dată când am auzit despre ouă care erau ca nişte coji goale până când am avut această sesiune cu Susan, în care am discutat despre donare. Interesant!
D: Dar când reproduc aceste animale prin clonare, ei spun că fac asta ca să producă hrană pentru oameni.

S: Mâncarea produsă de latura artificială a creaţiei, nu va fi bună pentru

D: Deci pot avea urmaşi ?

oameni. Nu le satisface nevoile. Dar creaţia de pe latura Dumnezeului Creator, va permite acestui animal să îşi aibă evoluţia sa, spiritul său şi lecţia sa. Asta este foarte important, pentru tot ce există. Amândouă laturile au intenţie, dar una din laturi are o intenţie mai mare. Cealaltă latură doar urmează paşii. Nu urcă pe scara evoluţiei. Cei care creează pe cealaltă latură doar urmează paşii, ca şi cum ar fi ei înşişi clone. Dar nu există nici o judecată în privinţa asta. „Ei" spun că există spaţiu pentru ambele intenţii, pentru ambele laturi.

D: Am auzit că au clonat şi fiinţe umane.

S: Adevărat.

D: Cred că au făcut asta destul de multă vreme.

S: (Râzând) Mii şi mii de ani!

D: Asta înseamnă că omul clonat este diferit?

S: Oarecum. Nu sunt forme originale. Pot exista doar puţine forme originale.

D: Omul clonat este în viaţă, se mişcă. Dar este viu ca ceilalţi oameni?

Ea m-a înţeles greşit. Mă refeream la alţi oameni, dar ea a crezut că mă refer la Sursă [sau la altceva].

S: Creatorii iniţiali? Nu, nu. Creatorii de la origine sunt mai presus de noi toţi. Sunt lumină pură, dar sunt de acord să îşi împărtăşească lumina.

D: Lumina este ceea ce face ca fiinţa să fie vie... care îi dă viaţă?

S: Este ceea ce îi dă creaturii şansa de a evolua şi de a ajunge înapoi la începutul

de
sus.
D: întotdeauna am crezut că nu contează carapacea. A fost doar un vehicul de folosit pe Pământ.

S: (Aproape nonşalant.) Adevărat. Este doar o haină.

D: Şi dacă sufletul sau spiritul ar decide să intre într-una din acele clone... ar putea intra, pentru că este un vehicul disponibil.

S: Ei se gândesc la asta. Avem un grup de filozofi. (Râde)

D: Pentru că spiritul şi sufletul vin de la Sursă. Vm din lumină.

S: Ei bine, totul vine din acelaşi loc.

D: Deci nu ar intra într-un om clonat?

S: Ei vorbesc despre diferite grade de lecţii... spun că da, în teorie totul ar funcţiona. (Chicoteli) Este la fel. Depinde doar de gradul lecţiilor. De cealaltă parte, există oamenii a căror intenţie este doar să urmeze un proces. Poate că nu ştiu că ar putea... Nu, laturile sunt diferite. O latură este plină de lumină şi urmează calea evoluţiei, iar cealaltă latură urmăreşte doar un proces mecanic. Continuă să genereze acelaşi lucru.

D: încearcă doar să vadă ce pot face?

S: Da. E ca şi cum creatorii ar opera o linie de asamblare. Nu are aceeaşi vibraţie ca latura cu suflu divin. Latura Dumnezeului Creator are atât de multă forţă. Este lumină, iubire, creaţie. Iar cealaltă latură reproduce doar un proces gol... e ceva gol.

D: Fac asta din curiozitate?

S: Nici măcar din curiozitate. Doar o fac.

D: Deci asta face diferenţa în ceea ce creează ei? (Da) Se spune că ne putem crea propria noastră realitate. Putem crea lucruri.

S: Creăm printr-un proces, da.
S: Poţi crea viaţă, dar o creaţie are mai multă forţă de viaţă decât cealaltă, înseamnă că amândouă creaţiile sunt vii? Da, amândouă sunt vii. Să luăm de exemplu un fir de iarbă. Un fir de iarbă este un fir de iarbă, dar fiecare latură a creaţiei are un cod diferit cu care vine. Creaţia divină evoluează şi atrage spre ea lumina soarelui şi apa, îngrijirea şi iubirea. Cealaltă latură creează un fir de iarbă, dar este doar un fir de iarbă. Are un cod, dar nu va

D: Dar este ceva diferit faţă de a crea viaţă. Asta vrei să spui?

prospera niciodată ca cel cu lumina soarelui, cu apa şi iubirea. Dar da, amândouă sunt fire de iarbă şi amândouă sunt vii. Dar unul va merge mai departe şi va evolua în altceva, iar celălalt va muri ca un fir de iarbă.

D: Asta se referă şi la oamenii de ştiinţă care modifică genetic plantele.

S: Da. Poţi crea un grăunte de porumb, dar nu va fi la fel cu cel original. Nu este la fel.

D: Ca să revenim... Culorile sunt principalele blocuri ale vieţii, aşa ai spus. Aceste culori sunt esenţiale? (Da) Am auzit că şi sunetul are de a face cu asta. Este adevărat?

S: Este vibraţia, da. Este mişcarea care începe procesul de forţă vitală în mişcare. Este piesa aceea care începe mişcarea, ca un râu care nu se opreşte niciodată, începe cu un arc mic care se construieşte şi se construieşte, iar în curând sunt doar valuri şi valuri şi valuri ale acestei vibraţii care se mişcă pur şi simplu şi nu se opreşte niciodată. Nu se opreşte niciodată!

D: Este etern.

S: E un cuvânt potrivit.

Era timpul să pun întrebările de pe lista Susanei. Am cerut permisiunea să fac asta. „Suntem la dispoziţia voastră.” Am vrut să ştiu de ce ne-au arătat aceste informaţii. De ce au vrut ca Susan să ştie aceste lucruri?

S: Am ales această lecţie pentru ea, pentru a-i arăta că se află pe latura Dumnezeului Creator. Ea creează lucruri bune. Trebuie să înţeleagă că va continua să evolueze. Este întotdeauna acceptată. Ea vine de sus. Doar acest lucru poate exista pentru ea.

D: Când începem o sesiune, întotdeauna credem că ne vom întoarce în vieţile trecute. Nu ai vrut să îi arăţi aşa ceva ?

S: Nu este important. Ea ştie asta. Este ceea ce este. Trebuie să se concentreze asupra viitorului. O vom ajuta să înţeleagă viitorul. Trebuie să petreacă mai mult timp creând viitorul.

înainte de a avea ocazia să aduc în discuţie plângerile ei de natură fizică, SC a început să îi scaneze corpul şi să decidă ce trebuie făcut.

S: Ne uităm acum înăuntru. Există un cod acolo care trebuie eliminat, pentru că nu este adevărul. Este în abdomenul ei, în centrul de putere.

Susan avusese probleme în acea zonă: spasme la colon şi cheaguri de sânge.

D: Este sub plexul solar.

S: Oh, da. Este puterea. Acum o mişcăm foarte uşor. Are multe traume în această zonă... ţesut cicatricial.

D: Poţi să o vindeci, nu-i aşa?

S: Nici măcar nu este o vindecare. Este un cod sensibil pe care trebuie să îl eliminăm într-un mod foarte specific. îl vom elimina cu delicateţe. Va dura puţin,
pentru că există un proces. Există paşi care trebuie urmaţi, pentru a nu dăuna organismului.

D: Ce fel de cod există acolo, care nu era necesar?

S: Oh, a fost implantat acolo cu un motiv. Este o măsură de siguranţă pentru ea. Ea este mult prea avansată... mult, mult prea avansată.

D: Când a fost pus acolo ?

S: De îndată ce a ajuns în acest loc.

D: Când a intrat în acest corp?

S: După ce a ajuns aici. E mult prea avansată. Este o măsură de blocare, pusă acolo pentru a o proteja. Informaţiile nu ar fi fost potrivite la nivelul de evoluţie în care se afla planeta voastră. Nu ar fi fost acceptate. I-ar fi făcut rău.

D: Deci a fost pentru a o împiedica să spună prea multe lucruri?

S: Da. S-a născut între oameni care nu au înţeles. Ei fac ce pot. Şi-au urmat lecţiile, dar nu au înţeles. — Nu mai are nevoie de asta. Asta s-a împlinit. Trecutul este trecut.

D: A crezut că s-a eliberat de el, dar nu cred că a făcut-o.

S: Ea înţelege că nu s-a eliberat, dar nu înţelege de ce nu s-a eliberat. Ea a lucrat cu acest lucru şi noi am ajutat-o. Chiar a lucrat, dar ceea ce nu înţelege ea este că nu ea trebuie să îl elimine. Noi facem asta. Acum ne simţim în siguranţă ca să îl îndepărtăm. Ea nu trebuie să se cramponeze, asta e tot.

D: Deci spui că poate fi îndepărtat?

S: îl îndepărtăm chiar acum, în timp ce vorbim. Este o operaţiune foarte delicată. Există multe straturi... multe straturi. — Trebuie acţionat foarte delicat la un anumit nivel din ţesut şi dincolo de ţesut. Este necesară multă muncă.

în timp ce lucrau, am întrebat despre celelalte părţi ale corpului ei. Mi-au spus altă dată că pot pune întrebări în timp ce lucrează. Avusese un accident de maşină şi credea că i-a fost afectată memoria, de o lovitură la cap.

S: Vedem cercuri în creier, care nu erau acolo. Vedem că ţesutul nu mai este cum era. Chem pe cineva să lucreze la ţesut chiar acum. Vine un grup nou, special pentru această intervenţie. Ea face parte dintr-un grup foarte nou... foarte rar... cei care vor da instrucţiuni pentru viitor nu sunt foarte numeroşi. Am chemat un grup şi ei lucrează acum acolo, dar nu pentru a repara aceste ţesuturi. Treaba noastră este codul inferior. Acesta este un grup care i-a fost alocat, care vine cu informaţii pentru viitor. Deci avem grupuri separate. Două grupuri sunt aici chiar acum şi mai există un grup va veni în alt moment. Pentru a ajuta cu munca viitoare, da. Totul este foarte important. Ea a fost de acord, da.

D: Dar ea spune că nu şi-a dorit niciodată să fie aici.

S: A vrut să vină! Ea a vrut să vină la început, dar anumite circumstanţe nu au fost îndeplinite. Şi a fost foarte, foarte dificil pentru o fiinţă cu o astfel de forţă de viaţă, care are o înţelegere atât de vastă a Tot ce se întâmplă. Este foarte greu de suportat pentru o fiinţă care vine din spaţiul acela. Ea spune adesea că nu poate înţelege cruzimea şi omorul, că nu le va putea înţelege niciodată, dar s-a adaptat totuşi destul de bine. Ea este bine.

D: Ea a spus că a avut o experienţă în care a murit şi apoi a revenit în corp, la vârsta de şapte ani.

Susan aproape că se înecase şi îşi amintea că şi-a părăsit trupul.

S: Da, a trebuit să o chemăm acasă, din cauza acestor circumstanţe neprevăzute. Am chemat-o acasă fiindcă aşa puteam să îndreptăm lucrurile, apoi am trimis-o înapoi. Dar nu voia să meargă înapoi pe Pământ. Ea nu a înţeles.

D: Dar avea un contract, nu-i aşa?
S: Toţi avem contracte! Toţi avem contracte, indiferent de partea în care ne aflăm.

D: Şi nu a putut să iasă din acea situaţie?

S: Nu. Nu exista nici o ieşire.

D: Deci asta s-a întâmplat când avea şapte ani, doar ca să îndreptaţi lucrurile?

S: Da. Şi a fost mai mult decât îşi aminteşte ea. Trebuie să îşi amintească. Trebuie să ştie că există o luptă. întotdeauna există o luptă. Ea nu vrea să creadă în umbră şi în lupta dintre lumină şi întuneric. Sunt lecţii diferite, cu grade diferite de înţelegere. Toate implică alegeri. Am vrut să îi arătăm că acest lucru este foarte real şi face parte din evoluţie. Aşa se evoluează de miliarde de ani.
Nu există neapărat un interval de timp, dar vorbim în termenii voştri. Dar trebuie să ştie că a existat întotdeauna o alegere. Se testează toate alegerile, la fiecare nivel. Nu există judecată. Sunt doar alegeri. I-am arătat posibilitatea acestui loc curat în care vrea să fie şi ea. Dar ea vrea ca toată lumea să fie acolo. I-am arătat că şi aceasta este o posibilitate. — De asemenea, vrem să cunoască vastitatea care este ea cu adevărat. Ea nu este doar această persoană mică, de pe acest grăunte de nisip. Ea este mult mai mare. Şi da, se luptă cu ego-ul. Este aproape ca un blestem pentru oamenii de aici. Dar ai ego dintr-un motiv. Dacă nu ai ego, nu mergi înainte. Face parte din forţa vieţii. Este ceea ce te face să mergi înainte.

Când au vorbit despre scopul ei în viaţă, au recunoscut că nu îi va plăcea să afle care este misiunea sa. Trebuia să vorbească în faţa unor grupuri mari de oameni, dar îi era frică să facă asta. „Vom fi alături de ea şi o vom ajuta. Ea este mai mare decât oamenii din sală. Nu e vorba de număr. Este vorba despre suflet."

Când am terminat întrebările de pe listă, am spus că Susan cunoştea deja răspunsul la majoritatea întrebărilor.

S: Oamenii fac asta mereu. Pur şi simplu nu vor să creadă ceea ce li se spune în interiorul lor. Vorbim cu tine constant. Dialogul este în desfăşurare. Ne auzi în capul tău. Ne auzi în sufletul tău, în ceea ce oamenii numesc „ţesătura sufletească". Noi suntem aici. Ei nu sunt niciodată singuri. Nu trebuie să se simtă abandonaţi. Atât de mulţi oameni se simt

abandonaţi. Nu îi vom abandona niciodată. Nu sunt niciodată singuri. Ţi-ai asumat această misiune. Ne ţinem braţele în jurul tău. Eşti foarte protejată. Suntem mereu aici. Nu plecăm nicăieri. Suntem repartizaţi pentru tine şi vom rămâne cu tine. Şi ne-am dori ca oamenii, masele de oameni, să înţeleagă asta. Suntem repartizaţi aici pentru voi. Nu vă vom părăsi niciodată. Suntem aici pentru voi.

Capitolul 36 LUCRUL CU SISTEMELE PĂMÂNTULUI

Henry a vrut să exploreze un incident ciudat. în anul 2005, când s-a dus la culcare, a auzit cuvintele „Tatăl tău e pe moarte" şi a fost transportat pe o navă spaţială. Nu avea alte amintiri. Voia doar să exploreze incidentul. L-am dus înapoi în noaptea evenimentului, când se afla în casa lui din Virginia de Vest. Se pregătea să meargă la culcare şi mi-a descris cum stingea luminile ca un ritual de fiecare seară, apoi deschidea o fereastră pentru a lăsa aerul proaspăt să intre în cameră, înainte de a se băga sub pături. Tocmai aţipise, când a auzit o voce în cap: „Vino. Tatăl tău e pe moarte". Aşa că a plecat. L-am rugat să explice cum a plecat. „M-am hotărât să plec, şi am fost acolo. Instantaneu. într-o galaxie diferită."

D: Ce anume vezi, care te face să crezi că este o altă

galaxie? H: Pur şi simplu ştiu. Nu văd ceva anume. El mă

aşteaptă.

I-a venit foarte greu să descrie ce a văzut în continuare, pentru că nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Nu i se părea ceva respingător, doar greu de descris. Stătea lângă un pat unde zăcea o fiinţă cu

aspect ciudat. „Culori. Culori strălucitoare. Nu are piele ca a noastră. în jurul capului are pene ca o pasăre, dar nu e la fel. Seamănă cu părul, dar nu e păr şi are o lungime de 3 până la 5 centimetri. Este o parte a corpului. Are culori strălucitoare.” Când s-a uitat la propriul corp, a văzut că arăta la fel. Am întrebat dacă ar putea să îşi descrie faţa. „Asta e partea dificilă. E greu de explicat. Are ochi asemănători cu ai noştri. Seamănă cu o pasăre. Are pene. Mâinile sunt cam aşa. A existat multă confuzie

D: Deci planetele au diferite feluri de viaţă. Asta vrei să spui?

când a ridicat două degete şi a descris ceea ce păreau a fi trei anexe ale mâinii. Nu avea haine. A menţionat că mai stătea cineva cu el, lângă pat.

D: Aceasta este persoana care te-a adus acolo?

H: Nu. Acela a fost mesagerul, care aduce aici oamenii care fac parte din acest grup. El este într-o misiune. Nu suntem exact la fel.

D: Ce vrei să spui?

H: Ciudat... Eram acolo în camera mea. Dar sunt eu. Corpul pe care îl am acolo, pe Pământ, şi conştienţa de acolo de pe Pământ... a fost atât de deranjată de această stare ciudată. Eram într-un alt corp. Am fost într-o misiune acolo. Misiunea acestui grup de fiinţe.

D: Iar acum te afli pe o planetă sau unde?

H: Nu este o planetă, nu. O condiţie a spaţiului. Este un.... (întâmpina dificultăţi de exprimare)

D: Vrei să te ajute să explici? Poţi să înţelegi unde te afli?

H: Problema e să ajungi aici. Acel loc face parte dintr-un univers sau... Este într- un domeniu complet diferit al existenţei. Misiunea noastră este să dezvoltăm diferite planete şi diferite forme de viaţă pe aceste planete. Luăm o planetă şi o populăm cu diferite forme de viaţă.

D: La început creezi planeta?

H: Nu, planeta este deja creată. Noi creăm formele de viaţă pentru planetă. Planetele apar într-un anumit univers. Ele devin locuibile pentru diferite forme de viaţă. Facem asta pe o anumită planetă. Mai sunt şi alţii care fac asta pentru alte planete, care sunt foarte diferite de Pământ.

D: Diferite forme de viaţă ?

H: Diferite tipuri de forme de viaţă, pe care noi le creăm.
H: Da. Şi mergem pe Pământ să învăţăm. Când creezi aceste lucruri, ele capătă o personalitate proprie. Aceste forme capătă o personalitate.

D: Asta e intenţia voastră?

H: Nu, de fapt nu a fost intenţionat. Nu ştiu de ce s-a întâmplat asta. Dar aceste forme sunt foarte... nu distructive, sunt imprevizibile. E ceva dincolo de structurile noastre de credinţă şi de modul în care funcţionăm. Noi le manipulăm sau mai bine zis le integrăm într-un sistem, ca să poată fi plasate pe diferite planete. Şi unul dintre lucrurile pe care l-am făcut în vieţile noastre anterioare a fost să mergem pe o planetă care are acest tip de personalitate, ca să învăţăm cum să ne descurcăm cu ea şi cum să o restructurăm.

D: Vrei să spui că ori de câte ori aceste fiinţe sunt create pentru a locui pe o planetă, ele nu ar trebui să aibă o personalitate?

H: Oh, nu, nu. Nu e vorba de asta ci mai degrabă... am să descriu cum se formează. Mai întâi dezvoltăm forme de viaţă. Dar devenim responsabili pentru formele de viaţă pe care le dezvoltăm. Dar uneori anumite forme scapă de sub control. Şi trebuie să învăţăm cum să le gestionăm, dacă le creăm. Cred că suntem de fapt nişte studenţi.

D: Deci când le creaţi la început, nu ştiţi în ce direcţie vor merge?

H: Suntem într-un proces de învăţare. învăţăm cum se face asta. Acest grup, cel puţin, învaţă asta. Cred că tatăl care moare este conducătorul operaţiunii. El este cel care creează şi ne ghidează în proces. Ne trimite pe fiecare în locuri diferite ca să trăim acolo, să înţelegem şi să învăţăm.

D: Pe alte planete în afară de Pământ?

H: Da, în diferite alte locuri, care au fost dezvoltate de alţii. Fiinţele de pe aceste planete trec prin procese de creştere.

D: Deci, când le creaţi prima dată, ştiţi cum se vor dezvolta?

H: Nu. Asta face parte din lecţiile pe care trebuie să le învăţăm. Creezi formele de viaţă prin cunoaşterea pe care o ai. Dar dacă nu se dezvoltă suficient de bine...
este un proces asemănător cu bebeluşii care cresc şi devin copii. Aceştia trebuie să înveţe cum să lucreze într-o societate, pe măsură ce se dezvoltă. Este ceva asemănător. Dar nu înţeleg de ce îşi dezvoltă personalităţi. Au corpuri şi emoţii şi îşi creează o personalitate. Noi suntem responsabili de dezvoltarea formelor de viaţă, ca atare. Dar au propriile lor personalităţi. Şi nu avem control asupra personalităţilor. Trebuie să înţelegem cum să lucrăm cu aceste personalităţi. Şi cum să le ajutăm apoi să progreseze mai

D: Deci planetele au diferite feluri de viaţă. Asta vrei să spui?
mult decât o fac acum.

D: Dar ai voie să faci asta? Să interferezi cu ceea ce fac ei?

H: E ca şi cum le-ai arăta un mod diferit de acţiune. Iar ei iau o cale diferită. Dar să înveţi cum să o faci... asta e altă poveste.

D: Când creaţi pentru prima dată aceste forme de viaţă, începeţi cu celule sau cum o faceţi ?

H: Nu, nu e nimic de genul ăsta.

D: Cum creezi formele de viaţă ?

H: Imaginându-le.

D: Doar în mintea ta?

H: Ceva de genul ăsta. Nu există nici un dispozitiv sau ceva de genul ăsta. Doar creezi... ai capacitatea de a crea forme de viaţă.

D: îţi spune cineva să faci asta?

H: Nu. Face parte din ierarhia învăţării, prin conştientizarea tuturor lucrurilor. Şi aceasta este doar o etapă. O etapă a conştientizării, pe măsură ce te dezvolţi. Este ca pe Pământ, unde Henry învaţă etapele de dezvoltare. De asta a mers pe Pământ. E una din lecţiile pe care trebuie să le învăţăm şi să le aducem cu noi înapoi. învăţăm cum să gestionăm lucrurile, de la simplificare în sus.

D: Dar ai spus că nu erai pe o planetă, că era altceva.

H: Da, este altceva. Este o dimensiune diferită.

D: Deci de ce a fost chemat Henry acolo în acea noapte?

H: Pentru că acel lider... s-a întâmplat ceva cu el. Nu ştim ce. Tot ce ştim este că i se risipeşte energia. E ceva foarte neobişnuit. Nu am mai văzut asta până acum. Era puţin probabil să se întâmple aşa ceva. Este ca şi cum Dumnezeul de pe planeta ta ar dispărea dintr-o dată de acolo. S-ar disipa. Şi nu ştim de ce se risipeşte. Se întâmplă ceva.

D: Deci de asta a fost chemat Henry acolo ?

H: Exact. Toată lumea s-a întors. — Aşteaptă un minut. (Pauză) Aşteaptă! — Acum suntem într-un cerc. Se întâmplă ceva ce nu pot descrie.

D: Se întâmplă ceva cu liderul?

H: Cu noi toţi. Aşteaptă o secundă ca să văd. (întâmpina dificultăţi de exprimare) Este o condiţie care există în acea dimensiune, dar nu există modalităţi particulare de a comunica ceea ce se întâmplă. Pentru că nimic din toate acestea nu există aici, pe Pământ. Nimic de genul acesta nu există aici.

D: Este o formă diferită de comunicare?

H: Nu. Este o existenţă. Ceva se schimbă în existenţă. Este cel mai bun mod în care pot explica. (Oftat adânc) Aşteaptă un minut. (Pauză) Mi se spune că... este o fază de ajustare la existenţa acelui sistem.

D: Ca o progresie?

H: Corect. Totul este o progresie. Nu regresează niciodată. — Toţi s-au întors. Şi sunt peste tot. Simt o mişcare. Nu ştiu ce este.

D: Este cauzată de liderul care se disipează ?

H: Nu. Deşi liderul se risipeşte, ca să spunem aşa. Dar după cum ştii, moartea nu e altceva decât trecerea unei existenţe în alta. Şi exact asta se întâmplă aici. întreaga existenţă moare din nou. Nu pot explica.

D: Şi asta se petrece pentru că liderul trece printr-o schimbare?

H: Nu. Este o tranziţie pentru toată lumea. Este un eveniment extrem de important. — A dispărut! Totul a dispărut! Se transformă. Nu pot spune în ce direcţie se mişcă, dar se trece într-un alt strat. Acesta este cel mai bun mod de a

H: Pentru a face tranziţia în alt strat.

spune... un alt
strat.

D: Şi vor ca toată lumea să fie acolo pentru...

D: Cei prezenţi îşi folosesc propria energie pentru a ajuta acest lucru să se întâmple?

H: Nu. Nimeni nu are energie individuală acolo. Dar fiecare are energie. Toată lumea este energia de acolo.

D: Ei funcţionează ca un grup?

H: Ei sunt unul.

D: De ce a plecat Henry de acolo ? Se pare că de aici a plecat.

H: Este şi nu este casa lui Henry. Este şi nu este corpul lui. E unul dintre multe. Şi el este acolo ca o extensie de aici. Atât pot să descriu. E ca un fel de extensie.

D: Corpul lui Henry este o extensie?

H: De acolo, da. Şi, deşi a evoluat, trebuie să treacă prin ea pentru a învăţa ce înseamnă să fii de acolo, dar să existi aici la un nivel extrem de scăzut. Şi trebuie să ştie cum aceste lucruri pe care le învaţă, pot fi apoi extinse la grup. Dar este simultan. Cu alte cuvinte ceea ce face el aici, ceea ce învaţă el aici, merge acolo şi se întâmplă simultan şi acolo.

D: Deci tot ce învaţă Henry în corpul de pe Pământ este...

H: Este trimis acolo, simultan.

D: Este recepţionat?

H: Da. Mai bine de atât nu pot descrie.

D: Asta face parte din învăţare şi din încercarea de a îmbunătăţi formele de viaţă, cum ai spus? (Pauză) Pentru că ai spus că nu îţi place modul în care se dezvoltă.

H: Oh, fiinţele pe care le-am creat. E ca şi cum ai fi profesor într-o şcoală primară, iar toţi copiii sunt în haos. Şi trebuie să înveţi cum să faci faţă haosului, astfel încât ei să vină la tine şi să înveţe, şi să meargă mai departe.

D: Şi o modalitate de a învăţa este să intri într-un corp pe Pământ?

H: Oh, da. Să experimentezi direct, simultan.

D: Deci de aceea a venit Henry pe Pământ?

H: Un aspect al lui Henry a venit pe Pământ, da. A intrat în corpul fizic. Doar un aspect. Sunt multe aspecte.

D: A ales el asta, sau i s-a spus să o facă?

H: Mi s-a spus să o fac. E ca şi cum faci parte din... Vom folosi o analogie. Dacă eşti general al unei armate şi spui: „Te duci acolo, şi te duci acolo, şi te duci acolo şi te duci acolo". Faci asta pentru că trebuie să faci asta. A intrat într-un corp pentru a experimenta cum este aici. Şi informaţiile sunt trimise înapoi simultan.

D: Henry a mai fost pe Pământ într-un corp fizic, sau este prima dată?

H: El este în corpul fizic în tot acest timp. Ceea ce vreau să spun este că... (oftat mare). Când se face asta este un bilet în sens unic, în această direcţie. Cu alte cuvinte, este o entitate în sine. Este o extensie.

D: Cred că ne-am obişnuit să ne gândim la un aspect care se întoarce din nou şi din nou în corpurile de pe Pământ. Pentru că îşi face karma sau din alt motiv.

H: Pe Pământ s-a dezvoltat un sistem. în fiecare loc se dezvoltă un sistem

diferit.

D: Deci Henry nu este implicat în acel sistem ?

H: Nu, dar trebuie să urmeze regulile acelui sistem.
D: Dar i s-a spus să facă asta pentru a ajuta oamenii de pe Pământ să se dezvolte. Este corect?

H: Nu. I s-a spus să facă asta pentru a învăţa dezvoltarea prin proces, pentru a

trimite înapoi această cunoaştere despre dezvoltare. Şi trebuia să înţeleagă cum să facă asta trăind-o. Deci odată ce o trăieşti, o poţi proiecta. Are sens?

D: încerc să înţeleg. Ştiu că este foarte dificil să introduci concepte în limba noastră.

H: De aceea nu folosim limbajul.

D: Este mai uşor să comunici mintal.

H: Minte la minte, absolut.
D: Mă gândeam că ai spus că este un bilet cu sens unic. Asta înseamnă că, atunci când termină cu viaţa asta, nu va trebui să se mai întoarcă.

H: Nu. Este necesară întoarcerea. Dar s-ar putea să revină la un alt nivel. în trecut sau în viitor, în termenii voştri. Sau nici măcar pe această planetă. Ar putea fi în altă parte. — Aspectul iubirii, apropo, este foarte puternic când dezvolţi acest proces. Aspectul iubirii creaturilor pe care le-ai creat trebuie să fie extrem de puternic. Şi compasiunea este iubire în formă, cum e pe planeta Pământ. Şi da, aceste creaturi se vor dezvolta şi apoi se vor transmuta, şi vor continua să crească şi să crească. Este similar cu ceea ce se întâmplă acum pe Pământ.

D: Mi s-a spus că iubirea este răspunsul la toate. Este o emoţie puternică.

H: Da, este. Iubirea necondiţionată, da.

D: Totul trebuie creat având în vedere asta, nu-i aşa?
H: Ei bine, sistemul în care ne aflăm aici — nu, este un singur sistem. (Pauză) Se pare că în momentul în care, din acest loc, intri pentru a crea un alt sistem, ajungi să îl divizezi. Deci există un plus şi un minus, ca să zicem aşa. Sistemul de aici e cu două sensuri, plus sau minus. Pământul este plus sau minus, cald sau rece, bine sau rău, toate aceste lucruri.

D: Adică este un sistem dual.

H: Un sistem dual, mulţumesc. Alte susteme sunt quadruple. Altele sunt cu douăsprezece faţete. Asta e mult dincolo de înţelegerea voastră. Sunt sisteme
extrem de complicate, comparativ cu sistemul dual. De aceea este atât de greu să explic. Ar trebui să procesezi mult ca să înţelegi. (îşi arată capul.)

D: Prin creier? Mi s-a spus că mintea umană nu are concepte pentru a înţelege unele din aceste lucruri.

H: Corect. Este ca o persoană care a fost oarbă de la naştere şi dintr-o dată poate vedea. Tu îi spui: „Acesta este o ceaşcă”. Şi ea spune: „Ha?” Apoi o atinge: „Oh, da, asta e o ceaşcă”. Trebuie să lege senzaţia ceştii cu ceea ce tocmai a văzut. Şi aşa mai departe. Este un proces foarte dificil, să faci un orb să vadă. într-un fel este acelaşi scenariu, deoarece oamenii de pe Pământ sunt orbi. Nu au facultatea sau facilitatea de a vedea aici, aici, aici şi aici în acelaşi timp. Trebuie să dezvolţi un sistem şi să le arăţi ce este.

D: îmi place când faci analogii. Sunt mai uşor de înţeles pentru noi.

H: Da, este greu. Trebuie să gândesc ca un pământean, pentru a obţine analogia corectă.

D: Oricum, Henry a fost transportat acolo în acea noapte, pentru a face parte din acea transformare.

H: Corect. Este moartea unui sistem care făcea tranziţia într-un alt sistem. A trebuit să-o numească „moarte”, pentru că un sistem dual nu înţelege altceva. Doar aşa se poate explica.

D: Dar locul în care a mers în noaptea aceea, unde eşti tu acum, este o existenţă fizică? (Nu) Dar el i-a văzut pe acei oameni având corpuri fizice. A văzut corpuri destul de ciudate. Poţi explica asta?

H: Sunt corpuri cu aspect foarte ciudat, în comparaţie cu sistemul dual. Acum, când te duci cu mentalul de aici în mentalul de acolo... Pentru a face să funcţioneze comunicarea... aduci la un loc sistemul dual şi sistemul de acolo şi creezi ceva care comunică prin cuvinte. Ceva la care se poate reveni şi la care te poţi referi.

D: Ceva cu care te poţi identifica.

H: Ceva care are înţeles pentru minţile umane. Da.

D: Deci nu erau de fapt corpuri fizice.

H: Nu aşa cum le cunoşti. Era ceva care arăta că el a fost acolo. (Confuzie) Timpul în sistemul dual... ceea ce numiţi „reîncarnare", nu este nimic mai mult decât... E ca şi cum ai merge undeva şi ai dormi şi te-ai trezi. Când dormi este într-un fel, iar când te trezeşti este în alt fel. Conform timpului Pământului, pot exista multe milenii, iar tu îi spui reîncarnare.

D: Mergând din corp în corp.

H: Din trup în trup. Nu este altceva decât o tranziţie. De acolo până acolo şi de acolo până acolo. Preiei toate aceste informaţii şi le trimiţi aici, astfel încât să poată fi create alte lucruri. Şi această viaţă dintr-un tărâm superior al cunoaşterii şi înţelegerii, a încercat să se dezvolte în tărâmul inferior şi să pună în mişcare tărâmurile inferioare.

D: Cred că ne aflăm într-un punct în care ni se permite să primim mai multe informaţii. Chiar dacă sunt doar nişte firimituri, pentru că nu putem înţelege totul. Dar de ce ai vrut ca Henry să îşi amintească faptul că a mers acolo?

H: Pentru ca tu să obţii informaţiile.

D: Eu? (Da) L-ai făcut să îşi amintească, ca să vină aici şi să îmi transmită informaţiile?

H: Aşa se pare. (Chicoteşte)

D: Dar e important şi pentru el să ştie, nu-i aşa?

H: Oh, da. învaţă din ce în ce mai multe lucruri.

D: îi poţi spune ce ar trebui să ştie din această experienţă?

H: A înţeles deja.

D: Deci când va asculta caseta, va înţelege?

H: Da, cred că da. Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le înţeleagă, pe care şi alţii trebuie să le înţeleagă, e că acesta este un sistem dual. Dar există mai multe sisteme, cum ar fi un sistem cu patru aspecte, un sistem cu opt aspecte şi un

sistem cu douăsprezece aspecte. Asta depăşeşte cu mult înţelegerea voastră. Jane Roberts şi Seth au vorbit cât se poate de clar, când au descris cea de a cincea dimensiune. Poate că cel mai simplu mod de a descrie acest lucru este: Imaginează-ţi o imagine cu cuburi mici la 90 de grade unul faţă de celălalt, în trei dimensiuni. Deci aveţi aceste grămezi de cuburi mici aici, aici şi aici şi aici şi aici. Şi când Seth a spus: „Aici eşti tu, Jane. Şi următorul cub este un alt sistem. La două sau trei cuburi distanţă de tine, nu mai ai habar cum este. Sistemul acela este complet diferit.''Asta facem noi acum. Vorbim despre un sistem complet diferit, greu de descris. Şi singurul lucru pe care îl poţi face pentru a pleca de aici, din punctul „Aici eşti tu, Jane" cum a spus Seth, este să pleci din acest sistem, să faci o poză a imaginii pe care o vezi acolo, să o aduci înapoi aici şi să încerci să pui lucrurile cap la cap. Şi asta e cea mai bună descriere pe care o pot da... Deci, când te duci la sisteme cu cinci, zece, douăsprezece, douăzeci şi patru sau treizeci şi opt de aspecte, este cu totul altceva faţă de sistemul tău dual. Este necesar un mod complet diferit de a gândi.

D: Unul dintre clienţii mei a descris cum el şi colegii lui aveau reguli şi reglementări diferite, când creau universuri. Despre asta vorbeşti? (Da, da, da.) De exemplu în unele din aceste universuri pe care le-au creat, planetele ar putea fi pătrate. Ar putea fi alungite. S-ar putea mişca în tipuri diferite de orbite. Ar putea exista legi diferite ale fizicii decât cele de aici.

H: Fiecare fizician din fiecare cub este, într-o măsură semnificativă, diferit de orice alt fizician din alte cuburi.

D: Şi au spus că acest univers se supune legilor acestui univers, dar celelalte universuri au alte legi.

H: De aceea nu poţi trece din acest univers în acel univers, supravieţuind. Afară de cazul în care porţi cu tine propriul tău univers.

D: Ceea ce e cam greu de făcut, nu-i aşa?

H: Oh, poţi să o faci. Dar nu poţi sta acolo foarte mult. Este greu. Seth explică asta. El spune: „Dacă ai un corp din universul A şi vrei să mergi în universul B... Legile corpului tău A sunt diferite de legile corpului B, şi s-ar putea să nu te mai întorci. Poţi să faci implozie.

D: Mi s-a spus că matricea corpului va fi distrusă.
H: Acesta este un corp, aceasta este matricea. Da, s-ar putea.

D: Pentru că sufletul nu poate fi distrus. (Nu) Mi s-a spus că nu poţi aduce nimic dintr-un univers (sau dimensiune?) în celălalt. Matricea ar fi distrusă. Nu ar putea exista.

H: Universul nu ar fi distrus, dar forma ar fi. Este o explicaţie pe care o poţi înţelege.

Mă întorceam pe un teren familiar, chiar dacă încă nu înţelegeam pe deplin. Era ceva descoperit la începutul muncii mele. în cartea mea Legenda lui Starcrash, vânătorul a călătorit într-un univers alternativ şi a fost capabil să aducă înapoi în satul său corpul unui animal necunoscut. A fost o situaţie foarte neobişnuită, deoarece în mod natural nu trebuia să se întâmple asta, fără ca matricea animalului să fie distrusă. Am presupus că acest lucru a fost permis pentru că satul suferea de foame şi avea o nevoie disperată de mâncare. în munca mea continui să descopăr concepte necunoscute. în calitate de reporter, îmi place să le explorez şi mă bucur când primesc confirmări în mod neaşteptat de la un alt client, ca în acest caz. Ştiu că mai am multe alte piese de adunat, dar cel puţin mi-am păstrat mintea deschisă. Nu am ştiut niciodată ce vine după următorul colţ, în munca mea.

D: Dar ai vrut să am această informaţie?

H: Da.

D: Pentru că ştii că primesc bucăţele mici de ici colo şi încerc să le adun pe toate şi să le pun la un loc.

H: Aşa este. înţelegem asta.

Apoi m-am gândit că ar trebui să mai pun şi alte întrebări la care Henry dorea un
răspuns. Dar această parte din Henry a spus: „Ne limităm la... ceea ce facem. Nu ştim mai mult. Este cu totul altceva." Atunci am întrebat dacă ar fi în regulă să chem o altă parte care poate răspunde la întrebări. Au spus că ar fi foarte bine. Aşa că le-am mulţumit pentru informaţiile pe care mi le-

au furnizat şi i-am rugat să plece. Apoi am chemat SC-ul. Mai întâi l-am rugat să explice mai detaliat ce a trăit Henry în acea noapte. A întrebat: „Te referi la incidentul pe care tocmai l-ai explorat?”

D: Da. Fă asta mai întâi. Vezi dacă poţi explica. Apoi vom trece la celelalte întrebări.

H: Era conştienţă altor sisteme. Era mintea conştientă a celorlalte sisteme şi a altor evoluţii, care a vorbit. Există multe evoluţii în desfăşurare. Există evoluţii diferite, tot timpul.

D: Păreau a face parte din fiinţele creatoare.

H: Ele sunt fiinţele creatoare. Ceea este doar un alt nivel. Există multe niveluri de viaţă.

Sunetul a dispărut brusc, de parcă un fel de energie l-ar fi aruncat de pe banda de magnetofon. A urmat o pauză lungă, apoi SC a continuat.

H: Sunt locuri multidimensionale... sunt niveluri multidimensionale ale fiinţelor. Există mai multe niveluri, dimensiuni în dimensiuni, în dimensiuni. Pe Pământ, acel aspect al fiinţelor creatoare este o parte din aspectul dimensional de care toate formele de viaţă sunt ataşate.

D: De ce este important pentru Henry să aibă aceste informaţii, în acest moment?

H: Este important pentru dezvoltarea lui. El se dezvoltă constant, în multe direcţii.

D: Se pare că poate înţelege toate aceste lucruri. H: Da. îi simţim

încăpăţânarea, destul de des.

Apoi am vrut ca SC să explice o altă experienţă ciudată, pe care cealaltă parte nu a putut să o explice. S-a întâmplat în noaptea când a spus că a călătorit prin spaţiul cosmic. A auzit pe cineva spunându-i: „Ţine minte, te-ai oferit voluntar pentru asta”. Şi a intrat într-o navă spaţială uriaşă, care conţinea un fel de centru comercial şi o imagine holografică pe perete, cu multe dosare. „Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?”

H: Exact ce ţi-a spus. Dar dosarele se deschid puţin câte puţin, pe alocuri.

D: Dosarele pe care le-a văzut?

H: Sunt multe dosare acolo, care se dizolvă când e cazul.

D: Ce reprezintă dosarele?

H: Reprezintă probabilităţile de pe planetă. Fiecare probabilitate care ia naştere deschide un dosar pentru a desfăşura procesul. Orice este nevoie. Este o situaţie multidimensională, deoarece probabilităţile şi posibilităţile... există mai mult de o linie temporală în această zonă. Şi au loc mai multe evenimente, simultan. Şi prin urmare dosarul care se deschide depinde de linia temporală în care te afli.

D: îţi oferă posibilităţile şi probabilităţile?

H: îţi prezintă rezultatul posibilităţilor şi probabilităţilor. Deci dacă deschizi un dosar mergi în altă direcţie, în acea linie temporală. Dar în această linie temporală faci altceva. Şi ceea ce este cel mai important, totul este simultan. Aşa încât totul este cu siguranţă o iluzie. Cu toate acestea, există multe, multe, multe universuri ale iluziei. Şi tu exişti în fiecare din ele. Fiecare se derulează în consecinţă. Deci dosarul depinde de locul în care te afli. Acesta este un eveniment, acesta este un alt eveniment şi acesta este un alt eveniment şi acesta este un alt eveniment. Iar când deschizi un dosar... fiecare dosar conţine o serie de dosare. Deci această linie de aici are o serie de dosare care devin acea linie temporală, care se desfăşoară acolo şi acolo. Vieţile trecute... da, există transformări în timp. Linia temporală se schimbă. Şi el îşi dă seama de acest lucru, pentru că noi l-am ajutat să conştientizeze asta. El vede străfulgerări de imagini, când intră şi iese din transformările temporale.

Asta pare să confirme un alt concept, explicat în celelalte volume din Universul convolut. De fiecare dată când punem energie într-o decizie şi alegem o posibilitate, ea devine realitatea noastră. Dar energia pusă în posibilitatea alternativă trebuie să meargă şi ea undeva, aşa că este creată o altă realitate alternativă, pe care o trăieşti undeva. Sunt concepte care îţi răsucesc mintea.

D: De ce ai vrut să fie conştient de aceste lucruri?

H: Face parte din dezvoltarea lui şi are de a face cu oamenii cu care intră în contact.

Henry interacţiona cu mulţi oameni şi „ei" au considerat că este important să continue această activitate. „Va fi îndrumat. Dar nu trebuie să ştie totul. (Chicoteşte) Este ca un cal sălbatic, pe care îl ţii cu greu în frâu."

D: Uneori e mai bine să nu ştii totul.

H: Ar fi periculos. L-ar putea ucide. A ratat deja 23 de momente în care ar fi trebuit să moară. De fiecare dată a fost deviat. în unele cazuri a fost repus în acest plan. Ar fi trebuit să moară, dar a fost pus din nou aici.

D: Nu era timpul lui să plece.

H: Nu este o chestiune de timp pentru a pleca. Doar că... cum să explic? S-a petrecut un incident când a fost ucis şi a fost repus imediat în acest plan. Nu a existat nici un decalaj între momentul când corpul s-a disipat şi momentul când a fost repus în acest plan.

D: Care a fost acel incident?

H: Preferăm să nu spunem. Ştie ce s-a întâmplat, dar nu ştie când.

D: Dar chiar a murit şi a fost trimis imediat înapoi?

H: A fost repus în acest plan.

D: Pentru că trebuia să stea mai mult aici.

H: Da. A fost repus... este un fel de a zice. Să luăm de exemplu un accident. Nu există accidente. Ideea este că procesul trebuie să continue fără pauză. Nu trebuie să fie nici o pauză în timp. (El înţelege asta acum. Şi ştim că şi tu înţelegi.) Voi învăţaţi procesele dintr-un sistem dual. Dar dacă vreţi ceva cu adevărat complicat, trebuie să mergeţi la un sistem multi-dual.

D: (Chicotind) Da, au spus că nu ne pot explica multe lucuri despre asta, pentru că oricum ne-ar deruta.

H: Este teribil de complicat. Nu aveţi creierul... nu aveţi mintea care să poată înţelege asta. Creierul vostru nu este structurat pentru a înţelege asta.

D: Permiteţi-mi să vă întreb despre vizita la bordul navei spaţiale care avea dosarele. A fost o navă de natură fizică?

H: Oh, da, foarte fizică.

D: Deci nu a fost ca cealaltă experienţă?

H: Nu. Aceasta a fost o navă spaţială de natură fizică, din acest univers.

D: De ce a fost dus acolo? Avea o legătură cu oamenii de acolo?

H: Este un alt aspect al lui. Este aşa. (îşi ridică mâna.) Degetele sunt aspecte

ale

aceleiaşi mâini. (Şi-a ridicat fiecare deget) Dar acesta este diferit de acesta.

D: Deci în noaptea aceea s-a întors în celălalt corp, care era un alt aspect al lui? (Da) Dar şi-a amintit, aşa că era important.

H: Da, foarte important. Nava spaţială în care era... are legătură cu lucruri care sunt în curs de desfăşurare, chiar acum. Planeta voastră, după cum bine ştiţi, intră în acest proces de transformare. El va şti — cum spui asta? — El va şti ce să facă, atunci când va veni timpul să o facă. Despre asta erau dosarele. Şi din nou spun – un dosar este aşa şi alt dosar este altfel... acestea sunt posibilităţile.

D: I-am spus că uneori nu este momentul să primească informaţii.

H: Exact, exact. Pentru asta sunt cărţile tale. Cineva trebuie să o facă. — El a influenţat multe vieţi, fără să ştie. Doar aruncând o sămânţă aici şi oferind o explicaţie cu o analogie simplă dincolo. Şi tu faci acelaşi lucru. Informaţiile se răspândesc pur şi simplu. Această planetă, în acest moment, trebuie să ştie asta. Pentru că se îndreaptă acum spre o călătorie „sălbatică".

Capitolul 37 VINDECAREA ANNEI

DISCUŢIE ÎNAINTE DE SESIUNE

Ann îmi scrisese, dar scrisoarea ei era atât de asemănătoare cu multe altele pe care le primesc, încât nu i-am dat atenţie. Eram ocupată să călătoresc şi să ţin prelegeri. Apoi a telefonat şi a spus că a cunoscut-o pe prietena mea Nina, că a avut o experienţă ciudată acasă la aceasta, şi că Nina credea că ar trebui să vină să mă vadă. în mod normal nu las pe nimeni să vină acasă la mine pentru şedinţe, dar mi se stricase maşina şi trebuia să îmi cumpăr alta nouă. Aşa că nu am putut merge la Fayetteville, să ţin şedinţa acasă la Nina. în cele din urmă am fost de acord să vină la mine acasă. (Asta a fost

înainte să îmi deschid cabinetul în oraş, în anul 2003.) Eu şi fiica mea Nancy urma să plecăm în Europa peste câteva săptămâni, aşa că nu voiam să mă implic cu o persoană locală, în acel moment. Dar am fost de acord din politeţe faţă de Nina, în care aveam încredere datorită prieteniei noastre îndelungate. Nu credeam că s-ar întâmpla ceva rău, dacă o primesc acasă pe Ann.

La telefon, Ann a lăsat impresia cuiva care nu avea absolut deloc cunoştinţe despre metafizică, OZN-uri sau alte lucruri de acest fel. De aceea, experienţa ei cu Nina a fost atât de ciudată. O speriase atât de tare încât stătea pe podea în bucătărie plângând, înainte să se hotărască să mă sune din disperare. Când i-am pus întrebări, mi-am dat seama că nu avea nici măcar înţelegerea de bază a paranormalului. Nina a fost de acord să vină cu ea la mine acasă în luna octombrie 1999, iar când au ajuns am avut o discuţie la masa din sufragerie, în timp ce luam prânzul.

Ann avea mai multe probleme de natură fizică. Era o diabetică dependentă de

D: Pentru a vedea dacă era solid sau lichid?

A: Nina, lua medicamente pentru inimă (chiar dacă avea doar patruzeci de ani) şi fusese diagnosticată cu cancer la gât, în stadiu incipient. Medicii făcuseră o biopsie şi doreau să o opereze. De asemenea, era implicată într-o căsnicie proastă.

Ann a încercat să descrie ce a declanşat evenimentul neobişnuit. S-a întâmplat în septembrie, cu o lună înainte. Nina practică o tehnică de vindecare energetică numită „atingerea blândă", în care acţionează ca o conductă pentru energie, pentru a ajuta persoana să elibereze orice blocaje, pentru a promova starea de bine. Este ceva similar cu Reiki şi se face pe o masă de masaj. Ann se dusese acasă la Nina ca să discute despre problemele ei, inclusiv despre problemele căsătoriei. Nina s-a oferit să o ajute să se relaxeze. Ann se afla pe masa de masaj, când a avut loc incidentul. Toate acestea erau cu totul noi pentru Ann, care nici măcar nu ştia ce este Reiki. Se aştepta să se relaxeze şi să adoarmă, pentru că acest lucru se întâmplă adesea în timpul masajului sau al lucrului cu energia.
Ann avusese o zi grea la secţia de urgenţe a spitalului unde lucra ca asistentă. Era gata să se relaxeze. Camera era în întuneric, cu excepţia strălucirii slabe a unei lumânări, pentru a induce şi mai mult relaxarea.

Ann a descris ce s-a întâmplat în continuare: „M-am relaxat, pentru că urma un fel de masaj. Dar dintr-o dată, nu mai eram acolo. Eram, dar nu eram. Nina era încă în preajma mea, dar în acelaşi timp eram şi într-o altă cameră unde erau aceste fiinţe, peste tot în jurul meu. Şi fiecare din aceste fiinţe mă atingea pe braţe sau pe picioare. Nu îmi era frică de ei. Aveam mai degrabă un sentiment de... curiozitate. Eram la fel de curioasă faţă de ei, cum erau ei faţă de mine. Mi- am amintit că eram încă pe masa Ninei şi i-am spus: „Nina, ţine minte ce descriu." Am văzut-o pe Nina, dar după ce am spus asta, Nina nu mai era. Am fost în două locuri în acelaşi moment."

Ann a făcut tot posibilul să descrie fiinţele pe care le-a văzut în jurul ei. „Feţele lor erau peste tot în jurul meu. Arătau ca un gel portocaliu. Un gel gros, gros, gros. Era şi o faţă de tip holografic acolo. Nu era o faţă reală. Nu au deschis gura niciodată ca să vorbească cu mine, dar ştiam ce spuneau. Nu ştiu cum să explic. Auzeam vocea în cap, dar nu se mişcau buzele nimănui. Feţele lor aveau o expresie de blândeţe şi căldură. Dar acest gel... îmi amintesc că tot voiam să îmi bag mâna în el."
A: Părea primitor. De fapt, părea distractiv. (Râde) Dar eram sceptică şi îmi era oarecum frică, aşa că nu am făcut-o. îmi tot spuneau că vor să cunoască emoţiile asociate cu iubirea. Că sunt plină de compasiune şi se bucură să fie în prezenţa mea. Erau mulţi. Unul dintre ei care părea să îi conducă, stătea

lângă capul meu. Şi în spatele lor erau toate aceste maşini. Nu m-am putut concentra asupra lor, dar îmi amintesc că aveau butoane, culori şi butoane. Deasupra capului meu era o lumină puternică, perfect rotundă. Semăna cu lumina de pe masa de operaţie, dar era mai strălucitoare. Nu mă deranja la ochi, puteam să mă uit direct în ea. Mi-au spus să mă uit în acea lumină, că nu îmi va face nici un rău. Nu îmi va face rău niciodată, asta mi-au spus.

Mă uitam în lumină şi, dintr-o dată, un stroboscop a început să se stingă foarte repede. Şi asta nu mi-a plăcut deloc. M-am speriat pentru că zăceam acolo, şi am crezut că încearcă să îmi fure emoţiile. încercau să îmi fure iubirea şi nu o voi mai avea niciodată. Nu au spus asta, dar am crezut că vor face asta.

Relatarea era similară cu cea a anchetatorului din cartea Custozii, care a crezut că i se vor fura amintirile atunci când i-au pus o maşină pe cap, la bordul unei nave spaţiale. Dar a aflat că era de fapt o maşină care doar înregistra, care nu fura amintirile. Poate că acelaşi lucru i s-a întâmplat şi Annei.

A: îmi tot repetau că nu îmi vor face rău niciodată. De fapt, mai degrabă m-aş teme de oameni, decât de ei. Simt că oamenii sunt monştri mult mai înfricoşători decât ei. Am avut mai multe comunicări, în care au afişat multe lucruri în faţa mea. S-a întâmplat foarte rapid. Pot vedea formule rapide în minte, chiar şi acum când vorbesc cu tine. Aproape că aş putea să le scriu dar nu reuşesc, fiindcă vin prea repede. Dar pot vedea numere, pot vedea semne.

în ultimii ani, am auzit de multe ori că oamenii din întreaga lume primesc informaţii la nivel subconştient. De cele mai multe ori apar simboluri geometrice sau semne ciudate, care nu au o semnificaţie conştientă. Informaţiile vin în multe moduri neobişnuite. Unii spun că se relaxează întinşi pe o canapea în sufragerie, când un fascicul de lumină vine prin fereastră şi se îndreptă spre fruntea lor. Şi văd în minte simboluri luminoase, care se mişcă. Alţii simt constrângerea ciudată de a petrece ore întregi, desenând simboluri

D: Pentru a vedea dacă era solid sau lichid?

neobişnuite. în munca mea cu extraterestrii, ei mi-au spus că acesta este un transfer de informaţii în mintea subconştientă prin utilizarea simbolurilor, deoarece simbolurile conţin blocuri întregi de informaţii. Informaţiile sunt transferate subtil în creier, la nivel celular. Sunt informaţii de care individul va avea nevoie în viitor, pe măsură ce Pământul şi omenirea vor trece prin transformările care urmează. Ei vor avea informaţiile atunci când au nevoie de ele şi nici măcar nu vor fi conştienţi de unde provin. Mi s-a spus, şi am scris asta în unele dintre cărţile mele, că acesta este sensul cercurilor din lanurile de grâu. Simbolurile de pe câmpurile de grâu conţin blocuri de informaţii, care sunt transferate în mintea oricui vede simbolul. Nu trebuie să te afli în cercuri pentru a primi informaţiile, este suficient să vezi simbolul. Acesta este sensul cercurilor din culturile de grâu.

Unele din informaţiile primite de Ann păreau a fi formule matematice. Ea avea o educaţie limitată; a părăsit şcoala după clasa a zecea şi şi-a obţinut diploma mai târziu. Deci nu avea cunoştinţe de chimie. A servit câţiva ani în Garda de Coastă, ca paramedic.

Ne-am concentrat din nou atenţia asupra incidentului. A încercat să descrie cum arătau extraterestrii. „Toţi arătau la fel. Mâinile lor erau foarte diferite de ale noastre. Aveau patru degete, dar nu aveau degetul mare. Cu toate acestea, manevrabilitatea degetelor era foarte bună. Puteau face orice cu ele şi păreau foarte sensibile. Degetele lor nu erau aşezate ca ale noastre. Arătau ca degetele noastre arătătoare, întinse mai mult. Unul din degete ieşea mai mult în lateral.
Nu le voi uita niciodată mâinile. Erau deasupra mea, aşa că îmi amintesc bine mâinile. Braţele şi picioarele lor erau foarte subţiri şi slabe".

Am vrut să înţeleg mai bine, fiindcă o parte din descriere nu se potrivea cu niciun alt extraterestru descris de subiecţii mei. Descrierea feţelor de gelatină portocalie m-a zăpăcit. Ea a spus că nu crede că era o mască. „Este o gelatină groasă, groasă, groasă, în care poţi vedea o faţă, dar nu este chiar o faţă. Şi restul sunt verzi. îmi pare rău că o spun. Extraterestrii mei erau verzi. Un verde urât ca de mazăre, de omidă, cu o strălucire verde gălbuie pe piele. Pielea era ca de omidă verzuie." Ea a râs de absurditatea acestei imagini mintale. Nu ştia cât de

înalţi erau, pentru că stătea
întinsă.
Ann a explicat că fiinţele făceau cu mâna aceleaşi mişcări ca Nina când îi transmitea Annei energie, pe masa de masaj. Poate că o imitau sau o învăţau.

Nu am vrut să-i spun prea multe despre alte cazuri pe care le examinasem şi nici Nina nu i-a spus mare lucru. Nu am vrut să o influenţăm. Ştiam că nu citise nimic despre acest gen de lucruri şi am vrut ca informaţiile să fie spontane, când vom ţine sesiunea.

După discuţie ne-am dus în dormitor, pentru şedinţă. Când Ann a intrat în transă, am dus-o înapoi la data când a avut loc evenimentul, acasă la Nina. S-a întors imediat în acea noapte şi a repetat conversaţia pe care o avea cu Nina şi cu soţul ei Tom, în timp ce stăteau în jurul mesei din sufragerie. Nina aproba din cap, pentru a arăta că relatarea era corectă. Am pus-o să înainteze în timp, pentru a accelera lucrurile.

A: Trecem prin garaj şi intrăm într-o cameră mică. Miroase a cai. *D: De ce miroase a cai?*

A: (Râde) Pentru că alături sunt cai. îi aud.

Nina locuieşte la ţară şi are un mic grajd lângă garaj. Sala ei de lucru este alături. Nina a pus-o pe Ann să se lungească pe masa de masaj, pentru a o ajuta să se relaxeze. Nina a început să lucreze la zona capului, dar Ann părea că priveşte la ceva. Apoi a întrebat foarte încet, aproape în şoaptă: „Ce este asta?”

D: Ce vezi ?

A: Hmmm. Sunt mulţi... Nu sunt oameni. Sunt alte fiinţe.
A: Pentru că nu seamănă cu noi. Arată diferit. Sunt foarte diferiţi. Sunt aici, îmi ating mâinile şi braţele. Sunt pe picioarele mele.

D: De unde ştii că nu sunt oameni?

D: Îl simţi când te ating? (Oh, da) Dacă simţi că te ating, trebuie să fie de natură fizică. Este corect?

A: Oh, da! (vorbea cu grijă, de parcă voia să se exprime corect.) îi las să mă atingă. îi spun Ninei să se uite la ei. Dar nu cred că îi poate vedea. Trebuie să îi spun cum arată.

D: Spune-mi, cum arată?

A: Ooooh, au feţe spongioase. Feţe gelatinoase, spongioase, portocalii.

D: Cum arată ochii lor?

A: Ca nişte bule întunecate. Ca două bule, una pe o parte, una pe cealaltă, întunecate, nu chiar negre.

D: Ai spus că feţele sunt spongioase?

A: Ei bine, după înţelegerea noastră, ar fi spongioase. Ca un fel de jeleu. Netede, cu o licărire. Din când în când cu un efect de ondulare.

D: Tot corpul lor arată aşa?

A: Nu. Doar faţa. Nu le pot vedea tot corpul. Capul este de culoare verzuie... are o nuanţă ciudată de gălbui-cenuşiu amestecată cu verde. Au braţele lungi, cu un aspect ca de plastic. Mă pipăie mereu.

D: Poartă haine?

A: Nu. Nu există deosebirea bărbat – femeie. Nu poartă haine. Nu au nevoie de ele. Pielea le oferă protecţie. îmi spun că nu îmi vor face nici un rău. îmi spun că eu am emoţii puternice, iar ei învaţă de la mine.

D: Ce învaţă de la tine?

A: Despre iubire. Ei nu înţeleg iubirea noastră.

D: Poţi să le pui câteva întrebări? (Da) Spune-le că suntem curioşi. De ce nu înţeleg aceste emoţii?

A: (Pauză, ca şi cum ar asculta.) Ei provin dintr-un univers diferit, tehnologic, mecanic. Este la un nivel vibraţional superior. Ei nu îşi fac rău unul altuia. Noi ne rănim unul pe altul.

D: Au avut vreodată emoţii ?

A: Da. Dar nu ca ale noastre. Nu aşa cum le înţelegem noi. Emoţiile lor sunt complet diferite. Emoţiile lor provin din înţelegerea educaţiei şi a progresului. Ei s-au dezvoltat mai mult tehnologic, prin modelul lor de creştere generaţională. Şi au uitat de emoţie, pentru că modelul generational le-a schimbat structura moleculară.

D: Modelul generational? Ce vrei să spui?

Undeva pe parcurs, vocea s-a schimbat (cum se întâmplă întotdeauna) şi am ştiut că vorbesc cu altcineva decât Ann. Când se întâmplă acest lucru, ştiu întotdeauna că voi putea obţine răspunsuri pe care ea nu le-ar putea şti.

A: Structura moleculară. Nu înţelegi. Trebuie să schimb cuvintele.

Asta însemna că entitatea va trebui să caute prin vocabularul Annei pentru a găsi cuvintele cele mai apropiate de ceea ce încerca să transmită. Acest lucru este adesea dificil, deoarece multe concepte sunt greu de explicat prin înţelegerea noastră. Mi-au spus de multe ori că limba noastră este insuficientă. Adeseori sunt nevoiţi să recurgă la analogii sau exemple. Cuvântul „molecular" a fost pronunţat puţin diferit.

D: Te referi la structura moleculară?

A: Da. Aşa îi spuneţi?

D: Noi spunem „moleculară". Are de-a face cu moleculele. Este corect?

A: Da. Schimbă tiparele undelor cerebrale. Schimbă senzorii din corp. Chimia din organism devine mai mecanică. Este foarte greu de explicat din acest univers. Modele generaţionale. Pe măsură ce generaţiile au progresat, corpurile lor s-au schimbat. Mă străduiesc din greu să îţi explic. Trebuie să mă întrebi mai bine.

D: Bine. încerc să formulez întrebările, pentru că şi Ann ar dori să ştie. De ce inter acţionezi cu Ann în acea cameră?

A: Pentru că este foarte deschisă. Oh! Sunt două fiinţe în acelaşi timp! (Se pare că intervenea şi Ann)

D: Poţi să-mi spui ca să înţeleg?

A: înţelegi telepatia mintală?

D: Da, da.

A: în regulă. Vă vom vorbi prin telepatie mentală.

D: Aş prefera în cuvinte. Este în regulă?

A: Dacă poate fi definit prin cuvinte.

D: Dacă poţi defini. Sau îmi poţi da analogii. Ştii ce sunt analogiile?

A: Oh, da. Tu trăieşti din asta.

D: Poate că nu vă daţi seama, dar am o cutie neagră aici. Ştii ce e asta? Este un magnetofon care înregistrează cuvinte.

Entităţile cu care comunicasem altă dată s-au referit adesea la magnetofonul meu
ca fiind „mica mea cutie neagră", aşa că am folosit terminologia lor. Li se pare amuzant că trebuie să recurgem la astfel de dispozitive primitive.

A: Noi înregistrăm cu lumină.

D: Da. Voi vă întrebaţi mereu: „De ce avem nevoie de o cutie pentru a înregistra cuvintele?" Noi nu ne putem aminti lucrurile la fel de bine cum o faceţi voi. Aşa că trebuie să punem informaţiile în această cutie, ca să le putem reda mai târziu.

A: Tehnologia voastră este inferioară.

D: Da. De aceea trebuie să folosesc cuvinte, în loc de telepatie. Deci înţelegeţi că am nevoie de analogii. Cum înregistraţi prin lumină?

A: înregistrăm şi păstrăm prin lumină. Energie şi pigmentare şi lumină. Pătrunde în corpul nostru şi depozitează acolo amintirea.

D: îţi poţi aminti oricând vrei?

A: Oh, da. O putem mări oricând vrem.

D: Dar eu trebuie să o am în cuvinte, pentru ca noi suntem într-o frecvenţă mai joasă.

A: îţi voi da totul în cuvinte.

D: Ar fi de folos. Deci ai ales să inter acţionezi cu Ann în acest moment, pentru că este deschisă? Aşa ai spus?

A: într-adevăr.

D: Şi ai spus că ai comunicat cu ea prin telepatie?

A: Foarte mult.

D: Aţi mai avut vreodată contact cu ea înainte de noaptea aceea? (Nu) Aţi ales-o în acel moment?

A: Ea este excelentă, pentru abilităţile noastre.

D: Ai spus că ai venit dintr-o altă frecvenţă vibraţională?

A: Da. Sunt din al şaptelea plan. Dintr-un univers creat în al şaptelea plan.

D: De aceea este invizibil pentru noi, nu-i aşa?

A: Complet.

D: Dar când interacţionaţi cu ea, ea este în două locuri deodată? (Da) Puteţi explica cum se face asta?

A: Prin schimbarea vibraţiei. Este un... Nu ştiu cum să aleg cuvintele.

D: încearcă. (Pauză) Tot ce avem este limba noastră. Nu avem abilităţile tale.

A: Caut analogia corectă. Tiparul vostru de somn e cel mai apropiat lucru la care ne-am putea raporta la acest nivel. Tu dormi şi eşti aici. Dar în timp ce dormi, călătoreşti. Este acelaşi lucru pe care îl folosim cu ea, în tiparul ei de somn.

D: Dar ea nu doarme în momentul în care se află în camera respectivă. (Nu) Deci nu este un vis. (Nu) Dar poţi interacţiona cu corpul ei fizic, chiar dacă este în...

A: (Mă întrerupe) Mental.

D: Lucrezi cu corpul mental?

A: Corect.

D: Ai idee cine sunt şi ce fac eu?

A: Eşti profesor.

D: Ei bine, am lucrat cu multe fiinţe asemănătoare cu tine. Poate nu exact tipul tău de fiinţe...

A: Da, ştim asta.

D: Şi mi-au transmis cunoştinţe, când le-am cerut.
D: Dar nu am întâlnit niciodată tipul tău de fiinţă, până acum.

A: Ştim asta. Au trecut multe, multe, multe zile. A trecut mult timp. înţelegerea ta despre timp este foarte diferită de a noastră. Vă aflaţi acum

într-un interval de timp şi la un nivel de unde veţi fi chemaţi. Vă apropiaţi de multe universuri, în acest moment. Voi ne chemaţi şi noi venim.

D: Am interacţionat cu multe alte tipuri de fiinţe, dar nici unul nu se potriveşte cu descrierea ta.

A: Ştiu asta.

D: Dar eşti o fiinţă bună, nu-i aşa? (Oh, da) Pentru că nu vreau să am nimic de a face cu ceea ce este negativ.

A: Este adevărat. Planeta voastră are atât de multă energie negativă, încât ne este foarte greu să pătrundem în planeta voastră, în universul vostru. Aţi distorsionat teribil acest univers. Veţi fi într-un plan de mare distrugere. Căutăm oameni în acest moment în planul tău şi în universul tău, în care să putem pătrunde, ca să îi ajutăm. Venim ca să ajutăm, nu ca să facem rău.

Vocea a căpătat un timbru mai grav şi mai profund decât vocea normală a Annei. O voce străveche, ce părea a veni din negura timpului.

D: Vorbeşti de la bordul unei nave spaţiale, sau eşti pe o planetă?

A: Sunt într-un alt plan. Nu pe o planetă, ci în alt plan. înţelegerea voastră despre călătoria cu navele spaţiale este foarte diferită de conceptul nostru de călătorie.

D: Ea a spus că poate vedea nişte maşini în fundal.

A: Da, a trebuit să o ducem la un nivel apropiat de înţelegerea ei, unde să nu... Oh, nu ştiu cuvântul în limba ta. Să nu îi fie frică.
D: Se întâmplă de multe ori ca oamenii să creadă că se află la bordul unei nave spaţiale, şi de fapt nu sunt?

A: Da, destul de des.

D: Lumea voastră este într-un plan fizic, aşa cum înţelegem noi fizicalitatea?

A: Nu aşa cum înţelegeţi voi planul fizic. în planul de unde venim ne putem

A: Da, ştim
asta.
aduna ca o singură unitate, dacă este necesar. Dacă este necesar să ne unim pentru mai multă înţelegere, ne putem alătura într-un singur corp.

D: Te referi la o minte de grup.

A: Corect.

D: Dar vă puteţi combina într-o singură entitate?

A: Corect. Aceasta este unitatea.

D: Această entitate arată cum eşti acum, sau ar fi mai mare sau...

A: Nu, nu. Nu există un aspect vizual, cum îl înţelegeţi voi.

D: Atunci de ce v-a văzut cu feţe portocalii şi corpuri verzi?

A: Aceasta este înţelegerea ei despre noi.

D: Dar arătaţi aşa ?

A: Putem apărea în orice formă de care are nevoie un individ.

D: Care este aspectul vostru normal?

A: Suntem o masă energetică.

D: Aşa credeam şi eu. Dar în locul din care vii, nu ai nevoie de lucruri fizice.

A: Corect.

D: Dar ai spus că aţi evoluat tehnologic.

A: Corect. Există multe planete la fiecare nivel şi plan universal. Fiecare dintre aceste planete are propria sa structură de fascicul. Trebuie să ne manifestăm în acea structură de fascicul, pentru înţelegerea lor. Fără tehnologia noastră, nu ar putea progresa cunoaşterea despre voi. Sunteţi o specie de fiinţe de frecvenţă foarte joasă. Vă faceţi rău între voi. Vă provocaţi durere unul altuia. încercăm să vă ajutăm.

D: Dar ştii că nu suntem toţi aşa.

A: Corect. Dar atât de puţini dintre voi înţeleg latura iluminată.

D: încerc să înţeleg. Ai spus că nu mai aveţi emoţii, pentru că aţi mers într-o direcţie opusă, prin dezvoltarea tehnologiei.

A: Da. Dar ca unitate combinată, putem înţelege emoţia.

D: Când spun tehnologie, mă gândesc la lucruri fizice.

A: Aceasta este înţelegerea ta. Tehnologia se referă la consumul de energie. Despărţirea şi scindarea energiei, combinate cu o sursă de masă.

D: Aţi avut corp fizic la un moment dat?

A: Da, când ne aflam într-un plan inferior. Am evoluat dincolo de asta, prin tehnologia noastră.

D: Aceasta nu a fost calea corectă? (Nu) Dacă ai fi avut de ales, ce cale ai fi ales?

A: Este o decizie personală. Fiecare entitate are posibilitatea de a alege.

D: Deci dacă nu ai fi ales calea tehnologiei şi nu ai fi devenit ceea ce eşti, ai fi putut merge în altă direcţie?

A: Da, există mai multe opţiuni din care să alegi.

D: Când aveai un corp fizic, cum a apărut acesta?

A: Nu există o singură formă de fiinţă fizică. Poţi alege.

D: Deci aţi putea arăta diferit? (Da) Sunt atât de limitată de ceea ce înţelegem

A: Da, eşti. Simţurile tale – ale atingerii, mirosului, auzului şi văzului – sunt foarte limitate.

A: Este frig.

noi prin fizicalitate.

D: De aceea încerc mereu să îmi extind înţelegerea.

A: Am să încerc să te ajut. Tu încerci să gândeşti din punctul de vedere al fizicalităţii, dar noi încercăm să proiectăm într-o formă emoţională.

D: Acesta este unul dintre motivele pentru care aţi contactat-o pe Ann, pentru că ai vrut să ştii cum funcţionează emoţiile umane? (Da, da) Este ceva complex, nu-i aşa? (Oh, da) Noi suntem fiinţe complexe.

A: Eşti o fiinţă amuzantă.

D: (Chicotind) Ce vrei să spui?

A: Descoperiţi umorul în cele mai ciudate moduri.

D: Şi voi aveţi umor, nu-i aşa?

A: Hm, nu la nivelul tău de înţelegere.

D: Ei bine, ce crezi că este amuzant?

A: Voi sunteţi.

D: (Râzând) Ne studiaţi ?

A: Da. Vă studiem ca unitate.

D: Dar totuşi nu avem o minte de grup.

A: (Deodată) E frig aici.

D: Pe planeta noastră, vrei să spui?

Nu ştiam dacă Ann simţea frig în corpul ei fizic sau dacă entitatea simţea frig în lumea noastră. Am decis să iau măsuri, ca să atenuez orice simptome fizice. Am învelit-o pe Ann cu o pătură.

D: Acolo de unde vii, poţi controla mai bine temperaturile?

A: Nu există schimbări de temperatură, aşa cum aveţi aici.

D: Dacă lucrezi cu Ann şi comunici prin ea, este important să nu i se facă rău.

noi prin fizicalitate.

A: Nu facem niciodată rău unei fiinţe. Suntem aici pentru a vă ajuta. Există timp pentru informaţii şi cunoştinţe. Nu vă putem transmite totul acum. Am împărtăşit cu Ann câteva informaţii şi cunoştinţe. Şi în anumite momente, vă vom trimite mai mult.

D: Mi s-a spus că nu voi primi niciodată răspuns la toate întrebările mele, pentru că unele cunoştinţe sunt mai degrabă o otravă decât un medicament.

A: Este corect. Voi oamenii nu ştiţi să puneţi informaţiile în perspectivă, pentru a crea o unitate. Cred că am folosit un termen greşit.

D: Totuşi cred că înţeleg ce vrei să spui. Dar ei mi-au spus că dacă pun întrebările în modul potrivit, vor încerca să răspundă.

A: Este corect. Ce vrei să ştii?

D: Ann a spus că în ultima vreme îi vin multe lucruri în minte. (Da) Asta a speriat-o la început. Ea spune că pare să primească formule.

A: Da, este corect. Se transmit multe formule. Nu toate formulele sunt direcţionate către un anumit destinatar, cum aţi spune voi pe planeta voastră.

D: La se folosesc formulele?

A: Sunt multe probleme. De exemplu boala.

A: Da. Nu ştiţi cum să depăşiţi această problemă.

D: Ne străduim.

A: Dar nu reuşiţi.

D: Formulele pe care i le trimiţi în minte au legătură cu boala?

A: Unele din ele. I-am oferit informaţii. Pe măsură ce va trece timpul, le vom lega la un loc. Nu putem schimba forţa de acţiune a lumii voastre. Este necesar ca voi să ne invitaţi, pentru schimbare. Trebuie să fie o invitaţie în masă.

A: Este

D: Dar ea nu poate folosi informaţiile pentru a-i ajuta pe alţii?

A: Este necesar ca ei să ceară acest ajutor.

D: Cunoaştem oameni care ar putea să transforme formulele în medicamente. (Da, da) Ai putea să ne spui câteva dintre aceste formule, ca să le putem avea pentru cutia neagră?

A: Le pot scrie pentru tine. Nu înţelegi limba mea. Trebuie să scriu în limba ta.

Aveam pixul şi caietul pregătite şi i-am descoperit mâinile. Apoi i-am pus caietul în mână. Timp de câteva secunde Ann a pipăit hârtia, în special spirala de metal care lega caietul, de parcă ar fi fost un obiect neobişnuit. — Ai articole ciudate.

D: (Râzând) O bucată de hârtie şi un stilou. Acesta este un instrument de scris pe care îl folosim.

I l-am pus în cealaltă mână. I s-a părut curios stiloul şi a continuat să pipăie pixul
D: Acesta este un instrument de scris şi pe aceasta scriem. Se numeşte „hârtie". Ce crezi ? Poţi face asta ?

A: în limba ta există o formulă.

Ann a scris pe caiet, fără să deschidă ochii. Entitatea a explicat că formula se referă la chimie, iar cineva familiarizat cu chimia ar înţelege. Apoi s-a oprit brusc.

A: Aceasta este baza simplă a începutului, un element vindecător (purtător?) care pătrunde în sistemul sanguin. Măreşte celulele albe din sânge, astfel încât acestea să lucreze în unitate cu celulele roşii, care sunt

ulcerate în celulele canceroase. Apoi vor fi completate, pentru a ajuta.

D: Aceasta este formula pentru un medicament? (Da) Un lichid?

noi prin fizicalitate.

A: Nu. Este o masă.

D: Ca o tabletă ?

A: O tabletă? Nu ştiu ce e tableta.

D: Un lucru mic pe care îl ingerezi prin gură. (Da) Un chimist care se uită la asta ar putea înţelege.

A: Unii din ei. Nu toţi oamenii sunt avansaţi. Va fi cercetat.

D: Ai altă formulă?

Voiam să iau caietul şi pixul de la Ann, ca să o pot înveli din nou. Dar a mai ţinut puţin caietul în mână, pipăind spirala de metal. I-am explicat: „Spirala de metal de pe margine ţine paginile la un loc”.

A: Vreau să simt asta.

D: Ţine paginile împreună, astfel încât să le putem întoarce. Scrii pe o parte, apoi pe cealaltă.

A: De ce trebuie să faci asta?

D: Trebuie să avem ceva la care să ne uităm.

A: De ce nu îţi foloseşti mintea?

D: Nu am ajuns la punctul în care să comunicăm de la o minte la alta.

A: (întrerupt) De ce?

D: încă nu suntem suficient de avansaţi, cred.

A: Veţi fi. — E foarte frig aici, pe planeta voastră.

D: Hai să te învelim din nou. Nu vă faceţi griji, nu vă vom ţine aici mult timp. Apreciem ajutorul dumneavoastră. Este frig în această vibraţie?

A: Este.

Asta vrei să spui ?

A: Tremur. Da, e frig.

Am început să îi dau sugestii pentru o stare de confort ca să nu mai simtă frigul, dar m-a întrerupt când am început. „A dispărut.”

A: Corect.

D: Asta voiai să-i dai, formula pentru boală?

A: E una din ele. Vrem să învăţăm de la voi.

D: Senzaţia de frig era în corpul prin care comunicăm.

D: Pentru ce sunt celelalte formule pe care vrei să i le dai?

A: Voi le numiţi „aeronave”. Aeronavele voastre ne poluează sistemul.

D: Vă poluează sistemul?

A: Se scurge în alte universuri. Trebuie să punem capăt acestui lucru.

D: Ce vrei să spui? Avioanele noastre?

A: Voi... Voi încerca să găsesc cuvintele voastre. Combustibilul vostru.

D: Combustibilul pe care îl folosim pentru a ne alimenta maşinăriile?

A: Corect. Aveţi resurse aici, pe planeta voastră, dar alegeţi să nu le folosiţi. Aceste resurse v-au fost date de la acelaşi creator, acelaşi Dumnezeu al nostru, de la aceeaşi forţă energetică. Dar oamenii tăi au ales să nu le folosească.

D: Dar ştii că suntem doar o bucăţică din omenire.

A: Nu mai aveţi mult timp.

D: Dar nu prea avem un cuvânt de spus, în aceste chestiuni.

A: Toţi aveţi un cuvânt de spus. Puteţi alege.

D: Dar nu noi suntem la putere.

A: Ba da, sunteţi. Dar nu lucraţi în unitate.

D: Este adevărat. Lucrăm individual.

A: Corect. Vă separaţi energiile şi puterile.

A: Da, sunteţi.

D: Cum arată ?

D: Din acest motiv, ceea ce spunem nu îi va afecta pe cei de la putere. Pe cei care... (M-a întrerupt: Da)

Era evident că era imposibil să aduci argumente în faţa unei fiinţe care era obişnuită să funcţioneze în unitate, pentru a realiza ceea ce îşi dorea. Nu putea înţelege limitările noastre, pentru că funcţiona ca unitate. Dar argumentele sale aveau sens. Am descoperit în munca mea (în special cu Nostradamus), că atunci când oamenii cooperează, puterea minţii lor creşte enorm. Dar cum poţi transmite unei persoane obişnuite, ideea că are această putere latentă?

D: Ai spus că combustibilul se scurge în celelalte universuri?

A: (Emfatic) Da! Se răspândeşte în aer şi intră în sistemul nostru molecular, care călătoreşte prin timp şi spaţiu.

D: Presupun că nu ne gândim la asta...

A: Nu, nu.

D: Te referi la celelalte dimensiuni? (Da) Dar ce putem face în privinţa asta?

A: Puteţi repara situaţia. Aveţi resurse naturale, în solul Pământului. Aveţi plante care pot fi folosite şi pentru medicină. Dar alegeţi să nu folosiţi aceste resurse.

D: O plantă, ai spus?
A: Este... (Pauză) Nu ştiu cum să o descriu în limba ta.

Cum să descrii ceva, dacă nu cunoşti cuvintele şi semnificaţia lor? Celelalte entităţi cu care am comunicat în trecut au preluat informaţiile din creierul şi vocabularul pacientului. Dar această entitate părea să aibă dificultăţi în a găsi comparaţiile adecvate.

D: Adică noi nu suntem cei care iau deciziile pentru planetă

D: Trebuie să ştim ce plantă este, înainte de a şti cum să o folosim.

A: Este ascuţită, destul de ascuţită.

D: Te referi la frunze?

A: Da. Are muguri ca nişte falange.

D: Are o floare?

A: Uneori. Are un miros puternic. Sunt oameni care folosesc această plantă acum, dar nu o folosiţi în sens unitar, pentru întreaga planetă.

D: La ce o folosim ?

A: O ingeraţi în corp. O respiraţi.

D: Dacă are o floare, ce culoare are floarea? Asta ne-ar putea ajuta să o identificăm.

A: Nu ştiu ce vrei să spui prin culoarea florii tale.

D: (Cum să explic?) Of! Floarea este partea care de obicei va face câteva seminţe, mai târziu. Are petale. Avem culori precum roşu, galben, alb. Aveţi un spectru de culori, unde locuiţi?

A: Da. Nu îi ştiu numele.

A: Avem spectre, da.

D: Nu aveţi astfel de culori ?

A: Nu la nivelul tău de înţelegere.

D: Am nevoie de mai multe informaţii, ca să înţeleg ce fel de plantă este.

A: îmi place asta. O voi desena pentru tine.
D: Asta e foarte bine. Aşteaptă o clipă, să aduc din nou instrumentele de scris arhaice. Pentru că nu putem să ne uităm în mintea ta, pentru a obţine o imagine.

Am scos din nou caietul şi pixul şi le-am pus în mâinile Annei. A început din nou să le pipăie, de parcă ar fi fost ceva nou şi nefamiliar.

D: Cum simţi caietul?

A: Nu pot descrie. (A început să deseneze o plantă.) Se simte diferit. Nu sunt obişnuit cu această substanţă.

D: Are frunze ascuţite. Vârfurile sunt ascuţite?

A: Nu vă face rău. Vă va ajuta. V-am mai spus asta.

D: Poţi să desenezi floarea ?

A: Floarea?
D: Da. Poţi să desenezi cum arată? Asta ne va ajuta să o identificăm. Ai spus că nu ştii culorile.

A: Floarea. (O desenează)

D: Are multe petale. Este o plantă înaltă?
A: Oh da, foarte înaltă. Mai înaltă ca un om.

D: Deci nu căutăm ceva la suprafaţa solului.

A: Nu. începe la sol. Creşte înaltă. Este o plantă maiestuoasă. Dar oamenii tăi au călcat-o în picioare.

D: Nu îi cunoaştem valoarea?

A: Unii dintre oamenii tăi cunosc valoarea acestei plante. Dar mulţi se ceartă între ei.

D: Deci este o plantă pe care o putem folosi pentru medicamente şi pentru combustibil ?

A: Da. Resursele voastre sunt foarte limitate. Structura acestei plante nu este limitată. Există din belşug pe planeta voastră. Dar voi alegeţi să nu o folosiţi.

D: Probabil că nu ştim că este utilă.

A: Unii din voi ştiu. I-am văzut şi am vorbit cu ei.

D: Deci, ce parte din ea poate fi folosită pentru combustibil?

A: Tulpina şi frunza. Planta v-a fost dată.

D: în acest scop ?

A: Corect. E pentru ceea ce numeşti... vedere? A vedea. Este foarte bună pentru vedere. Este foarte bună pentru multe din bolile pe care le-aţi creat pe planetă, datorită resurselor pe care aţi ales să le folosiţi. Sunteţi o planetă a autodistrugerii şi a bolii.

D: Noi înşine am provocat aceste boli?

A: Corect.

D: Mă gândeam în timp ce mă uitam la acest desen... Nu este un copac, nu-i aşa? Copacii sunt mai înalţi decât noi.

A: Nu, este o plantă. înţelegem viaţa sub formă de copac. Creşte într-o... cum îi
spuneţi? Formă de mănunchi. îi vom oferi Annei cunoştinţele şi imaginea. Aşa o numeşti pe această fiinţă, Ann?

D: Noi avem nevoie de nume şi etichete.

A: Da, înţelegem asta. Trebuie să o întăreşti pe cea pe care o numeşti Ann.

D: Da. Acesta este numele ei.

A: îl asociem cu ea.

D: Despre asta voiam să te întreb. Ea se confruntă cu unele afecţiuni fizice.

A: Ea nu a venit la noi ca să ceară vindecare.

D: Poţi lucra cu ea? (Da) Ar fi în regulă dacă ţi-aş spune că este permis să lucrezi pe corpul ei?

A: Nu. Ea trebuie să o facă. Nu putem forţa modificarea niciunei structuri, fără permisiunea voastră.

D: Ce-ai zice să trecem prin lista ei de cereri? Vrem să fie complet sănătoasă, nu-i aşa?

A: Corect.

D: Putem vindeca diabetul? (Pauză) Cunoşti acest cuvânt? (Nu) Are de a face cu ceva dulce, care provoacă probleme în organism. Determină corpul să se defecteze. Dulce. Zahăr?

A: Aceasta este o substanţă.

D: Este o substanţă şi uneori provoacă un dezechilibru în organism.

A: Un moment. (Pauză lungă) Nu va mai avea defecţiunea asta.

D: O poţi face să dispară ?

A: Ea a cerut asta deja.

D: Pentru că trebuie să îşi facă injecţii. Ştii ce sunt injecţiile?

D: Pentru că nimănui nu-i place să continue să facă injecţii.

A: Ea nu le va mai face.

D: Poţi aduce asta în echilibru?

A: S-a făcut deja.
D: Ce se întâmplă dacă ea nu îşi dă seama de modificare şi continuă să facă injecţii?

A: Voi nu lucraţi ca o unitate, în acest univers.

D: Medicii, medicii vor putea vedea că nu mai are nevoie de injecţii?

A: Vor vedea asta.

D: Pentru că medicii spun că dacă opreşte injecţiile, îi va fi rău.

A: Cea pe care o numeşti „Ann”.... Un moment. (Pauză lungă)

D: Ce faci?

A: încerc să devin una cu cea pe care o numeşti „Ann.”

D: Dacă nu îi face rău.

A: Noi nu îi facem niciodată rău.
D: Este doar o fuziune temporară, ca să puteţi afla ce este în neregulă în corp. Este corect?

A: Un moment. (Pauză lungă) Asta e ceea ce numeşti „durere” în corp. Durerea... A dispărut. Multe din problemele ei fizice sunt cauzate de introducerea unor substanţe greşite în corp. Admisia de combustibil.

D: Ce mănâncă sau bea?
A: Noi nu mâncăm substanţe ca voi. E vorba de aportul ei de substanţe. Ceea ce numiţi „sursă de combustibil”.

D: Ce anume ia ca aport de substanţă, care este greşit?

A: Un moment. (Pauză lungă) Este foarte greu de descris.

D: Mănâncă sau bea această substanţă?
A: Este „a mânca”. Este o substanţă. Nu pot descrie substanţa. Are

culoarea maro, din culoarea ta. îţi înţeleg spectrul.

D: Puteţi vedea spectrul acum.

A: Corect. Este maro. O substanţă întunecată. O substanţă cărnoasă. Provine de la animalul vostru. E mult pentru proporţia ei. Folosiţi substanţe chimice greşite. Vă umpleţi carnea de chimicale.

D: Şi asta îi provoacă probleme în corp ?

A: Corect.

D: Cred că ştiu despre ce vorbeşti. Este un animal pe care îl mâncăm.

A: Da, mulţi dintre voi o faceţi.

D: Ar fi corect să spui că este o vacă?

A: Nu înţeleg vacă.

D: O vacă este un animal mare. Uneori vacile sunt maro, alteori sunt negre. Sunt mari. (Da) Şi le mâncăm carnea. (Da) Ar trebui să evite acest aliment? (Da) Foarte bine. Cred că poate face asta şi poate înlocui şi alte lucruri. (Da) Cred că asta o va ajuta foarte mult.

A: Ea ne ajută.

D: Da, şi în schimb vreţi ca ea să rămână sănătoasă.
D: Atunci o poţi ajuta şi cu problemele de la gât?

M-am gândit că ar fi bine să încerc să o ajut cu toate bolile, deoarece mergea atât de bine.

A: Un moment. (O pauză foarte lungă)

D: Ce se întâmplă?

A: Este gata.

D: Foarte bine. Foarte bine. Dispare imediat sau va fi treptat...

A: (întrerupt) Da. A dispărut.

D: Deci corpul revine la starea de echilibru şi armonie completă. Aşa este?

A: Corect. Voi, ca rasă umană, nu faceţi asta împreună.

D: încercăm să o facem uneori, în grupuri mici.

A: Hmmm. Foarte puţin. Este nevoie de mult mai mult.

D: Dar încercăm să le arătăm oamenilor că îşi pot controla trupurile cu mintea.

A: Corect. — Aceasta pe care o numiţi „Ann", ne poate chema — în structura voastră de timp, spuneţi „zilnic". Ce înseamnă zilnic?

D: Ei bine, e puţin greu de explicat. Avem zile, pentru că planeta noastră se învârte...

A: (întrerupt) Vorbeşti despre Soare şi lună?

D: Da. Se învârte în jurul Soarelui. Ziua este când este lumină...

A: (întrerupt) Ea ne poate chema la fiecare Soare care vine pe partea luminoasă a lunii voastre, în cuvintele tale.

Vocea Annei era atât de gravă, încât nu semăna cu vocea ei normală.

D: Asta e zilnic.

A: Corect.

D: Când se face noapte, planeta se îndepărtează de Soare.

A: Corect.
D: Da. Dar ea trebuie să trăiască în acest plan. Nu vrem să facem nimic care să pericliteze asta. Trebuie să trăim în această lume fizică.

A: Am venit nu pentru a periclita, ci pentru a vă ajuta. Nu am venit ca să facem rău.

D: La început s-a temut că îi veţi lua ceva.

A: Nu am avut niciodată acestă intenţie.

D: Ştiţi că uneori folosesc aceste informaţii şi scriu despre ele?

A: Eşti profesor.

D: Este în regulă dacă folosesc informaţiile pe care mi le prezinţi?

A: Este corect.

D: în acest fel, mai mulţi oameni vor şti despre asta.
A: Este foarte bine ca oamenii tăi să cunoască aceste lucruri şi să înveţe să se unească. Eşti profesor. Dar nu pui toate întrebările corecte.
D: încă nu le am în minte. întotdeauna mi-au spus că întrebările sunt mai importante decât răspunsurile.

A: Corect.

D: Aşa că aveţi răbdare cu mine.

Apoi i-am cerut entităţii să se retragă în al şaptelea plan, de unde a spus că este.

Când Ann s-a trezit, nu avea absolut nicio amintire despre sesiune. Am încercat să îi explic ce s-a întâmplat, în special partea despre starea ei fizică. Când s-a uitat la desenul cu planta, a crezut că arată ca marijuana sau canabis. Se spune că această plantă are mult mai multe utilizări şi o valoare mai mare decât recunoaştem, dar guvernul a clasificat-o drept drog.

I-am spus Annei că nu recomand niciodată cuiva să înceteze să îşi ia medicamentele, mai ales să oprească injecţiile cu insulină. Dar dacă au dreptate şi diabetul a fost înlăturat, nu i-ar dăuna să facă injecţii, dacă trupul ei nu mai are nevoie de ele? Chiar nu voiam să îmi asum o astfel de responsabilitate. Dar nu era cazul să îmi fac griji. Ann a spus că oricum trebuie să îşi ia glicemia în fiecare dimineaţă, pentru a vedea câtă insulină să ia. Glicemia ei era în jur de 300.

Câteva zile mai târziu, m-a sunat ca să îmi spună că s-a întâmplat un lucru uimitor. Când şi-a luat glicemia a doua zi, a văzut că scăzuse la valoarea 80. Nu a mai făcut injecţia. În decursul zilei, soţul ei a tot întrebat-o când are de gând să îşi facă injecţia. Răspunsul ei a fost: „Nu mai am nevoie”. Aceasta a fost o afirmaţie foarte importantă, care demonstra că atitudinea ei mintală s-a schimbat, fiindcă şi-a modificat sistemul de credinţe. Credea că nu mai are nevoie de acest medicament.

Deoarece fusese programată pentru operaţie de cancer la gât, s-a întors la medicii ei de la spitalul VA şi le-a spus să facă din nou toate analizele şi să nu o întrebe de ce solicită asta. Toate testele au fost negative. Nu mai exista niciun semn de cancer la gât. De asemenea, starea inimii ei s-a îmbunătăţit, până la punctul în care nu mai avea nevoie de medicamente. Au trecut doisprezece ani (în anul 2011) de când am condus această sesiune. De atunci nu a mai făcut nici o injecţie cu insulină. Glicemia i-a scăzut de la 300 la 80 şi nu a mai crescut niciodată. Bineînţeles că medicii nu au înţeles cum s-a întâmplat asta. Au scris pe dosarele ei medicale: „Nu avem nici o explicaţie pentru acest caz”. Acum le spune tuturor: „Pe vremuri eram o

diabetică dependentă de insulină”.

S-a întâmplat şi un alt lucru care i-a influenţat probabil vindecarea, în concordanţă cu munca mea de terapie cu subconştientul. Ann se afla într-o căsnicie proastă, care îi provoca mult stres. Eu am descoperit în munca mea că una din principalele cauze ale diabetului este lipsa de dulceaţă. Din punct de vedere psihologic, este vorba de lipsa iubirii în viaţa persoanei. Acest lucru ar explica şi problemele cardiace, inima fiind sediul emoţiilor. Şi problemele cu gâtul, deoarece era incapabilă să îşi exprime sentimentele faţă de cei mai importanţi oameni din viaţa ei. La scurt timp după această sesiune, Ann a divorţat şi a început să trăiască pe cont propriu, împreună cu fiul său. A fost un factor foarte important, care a contribuit la vindecare.

Acesta a fost unul din cele mai dramatice cazuri la care am lucrat în anul 1999. Cele mai multe vindecări din munca mea de acum se produc prin mijlocirea minţii subconştiente, atunci când subiectul înţelege motivul bolii sau simptomele fizice. Dar în cazul Annei, vindecarea s-a făcut prin mijlocirea unei entităţi dintr- o altă dimensiune. Această entitate era legată de anumite reguli. Nu a putut interveni pentru a efectua o vindecare fizică, decât atunci când a cerut permisiunea Annei. Entitatea din al şaptelea plan putea interveni doar în cazul în care Ann dorea cu adevărat să renunţe la boală. Când a primit permisiunea ei, vindecarea a fost instantanee.

Capitolul 38 OAMENII DIN FUNDAL

Dacă acest capitol nu vă răsuceşte mintea prin conceptul nou şi ciudat pe care îl prezintă, atunci nimic nu o va face.

Suzette s-a desprins de pe nor. Se afla în faţa unei păduri cu copaci foarte mari şi înalţi. Păreau a fi pini sau cedri bătrâni şi uriaşi. încerca să vadă Soarele, care părea a fi ascuns de ceva asemănător cu norii. Apoi a descoperit că nu erau nori, ci aerul murdar care împiedica Soarele să pătrundă. Era îngrijorată că o astfel de atmosferă ar putea ucide copacii. Apoi, spre surprinderea ei şi a mea, a văzut dinozauri. Unii dintre ei erau

mari, precum Tyrannosaurus Rex. Simţeau şi ei mirosul din aer şi erau îngrijoraţi. Ceva nu era în regulă şi ea simţea asta.

A fost o surpriză când am întrebat-o despre corpul ei. A spus că are un corp urât, cu păr castaniu încâlcit. A simţit că era un bărbat de vârstă mijlocie şi purta o piele de animal, care îi cobora de pe umăr. Am întrebat-o dacă se simte confortabil în acel loc, iar ea a răspuns: „Nu! Pentru că cerul... aerul a dispărut. Nu va mai fi viaţă aici." Deci în mod cert se întâmpla ceva neobişnuit. Am vrut să ştiu dacă viaţa era confortabilă acolo, înainte de asta. „Nu. Este o luptă în fiecare zi. Din cauza fiarelor... este o luptă pentru supravieţuire." Dinozaurii erau fiarele mai mari, dar existau şi animale mai mici pe care le mâncau. Foloseau pieile de la animale, după ce le bătuceau şi le tăiau cu o piatră. Apoi uscau carnea. M-am întrebat de ce mai trebuiau să se îmbrace, dacă erau acoperiţi cu păr. A spus: „Pentru protecţie. Sunt plante mai mici cu spini pe ele, când mergi la vânătoare."

Am vrut să ştiu unde locuia şi a descris ceva ce părea a fi o peşteră. „Arată ca un tunel care intră în piatră. Ca o gaură. Intră şi se lărgeşte. E suficientă lumină înăuntru." Apoi a văzut că în tunel era un copil. „Aceasta gaură... nu e nimic aici decât copilul. Cred că m-am refugiat aici. Am adus copilul în acest loc." Venise de altundeva. „Ştiu că trebuie să protejez copilul de ceea ce este în aer. De această moarte dintr-o cauză necunoscută. Moartea copacilor şi a dinozaurilor." A descris locul de unde venea – o peşteră deschisă în faţă, unde trăiau mulţi oameni care semănau cu el. „Ei cred că nu se va întâmpla nimic rău. Nu m-au crezut."

D: De unde ştii că se va întâmpla ceva?

S: Mi-au spus copacii şi dinozaurii.

D: Poţi comunica cu ei? (Îhî) Cum faci asta?

S: Doar ascult. Ei îmi arată imagini. Se apropie moartea.

Nimeni nu voia să îl asculte, aşa că a luat copilul şi a plecat. Ceilalţi oameni

pur şi simplu l-au ignorat. Nu era copilul lui, ci un orfan. Au călătorit la mare distanţă faţă de grupul de oameni, apoi s-au oprit şi s-au adăpostit în tunel. Spera că îi va proteja. Dar acum avea o altă problemă: trebuia să hrănească copilul. „Trebuie să vânez. Totul e pe moarte. Dinozaurii se prăbuşesc. Nu pot să respire. Copacii se sufocă. Nici ei nu pot să respire." El încă nu era afectat. „Sunt lungit la nivelul solului. încă nu a ajuns aici. Trebuie să găsesc mâncare. Mă grăbesc... alerg prin plantele cu spini... caut în jur. Am găsit ceva. Arată ca un porcuşor sau un şobolan mare, ceva de genul ăsta. îl omor cu măciuca." A dus mâncarea înapoi în tunel.

Trebuie să fi trecut o perioadă de timp, dar această fiinţă primitivă probabil nu avea conceptul de timp. „Ies afară şi văd că totul a murit. Totul este maro, dar suntem încă în viaţă. Unele dintre animale s-au sufocat din cauza aerului rău." M-am întrebat dacă a stat sub pământ multă vreme. „Aşa cred. Acum poţi să respiri din nou. Alte animale care au trăit în peşteri sau au stat adânc în pământ, ies din nou. Cele din apă au supravieţuit." Deci se pare că orice creatură care era sub pământ, a fost protejată. „Şi plantele revin prin rădăcini. Aerul începe să revină pe cer. Soarele începe să strălucească. încălzeşte planeta. Era frig când a

revenit pe
cer.”
A decis să se întoarcă şi să vadă dacă vreunul din ceilalţi oameni a supravieţuit. Nu prea voia, dar s-a gândit că trebuie să verifice. A luat copilul cu el. Am condensat timpul şi l-am întrebat ce a găsit când a ajuns acolo. „Moarte. Au murit cu toţii. Nu au putut respira.” Deci, pentru că trăiau într-o peşteră deschisă, nu au putut scăpa de aerul toxic. Am întrebat ce avea de gând să facă acum. „Mergem mai departe. Viaţa continuă. Mă duc să văd ce pot găsi... poate găsesc pe cineva. S-ar putea să mai fie şi alţii, care au supravieţuit în subteran.”

Apoi l-am mutat înainte în timp, ca să văd dacă a găsit pe cineva. în schimb, a văzut: „O lumină foarte strălucitoare... o lumină foarte puternică... prea albă. în faţa mea." Am crezut că a murit şi că se întorcea la Sursă, care este întotdeauna descrisă ca o lumină foarte strălucitoare. Dacă acest lucru era adevărat, voiam să ştiu ce s-a întâmplat cu el. Cum a murit în acea viaţă? Aşa că l-am dus în ultima zi a vieţii lui şi l-am întrebat ce vede şi ce se întâmplă. „Văd o navă spaţială strălucitoare. Suntem luaţi... suntem luaţi. Nava... A aterizat acolo şi am fost luaţi. Nava era rotundă şi strălucitoare.” Respira adânc, de parcă se afla într-o stare de stres.

D: Cum ai fost luat?

S: în lumină... era o lumină mare în jurul nostru şi pe navă.

D: Poţi să vezi oameni?
S: înalt... nu păros... piele deschisă la culoare... ochi albi... păr alb. Ei nu sunt ca noi. Nu sunt păroşi ca mine... eu sunt păros.

Pare foarte asemănător cu creatura păroasă descrisă în capitolul 22, Crearea fiinţelor umane.
S: Da. Mă tratează ca pe o fiară... ca pe un animal. Sunt singurul care arăt aşa. Mă împung cu degetele lor lungi şi slabe.

D: Poţi comunica cu ei?

S: Nu cred că trebuie.

D: Te-au luat pe navă ?

D: Spui că te tratează ca pe o fiară? (Da) Poate că ei nu ştiu că poţi gândi. — Ştii unde te duc?

S: Vedem două stele pe cer. Sunt ferestre peste tot în jurul meu. Există o mulţime de cilindri rotunzi... o mulţime de lumini de diferite culori.

Această călătorie putea dura mult timp, aşa că am condensat din nou timpul şi l- am mutat înainte, când au ajuns în sfârşit oriunde îl duceau. A văzut un oraş compus din cristale. „Este... sunt acasă. (Oftat adânc) Cristale... totul e din sticlă... sunt acasă! M-au adus înapoi acasă. — Sunt una din aceste fiinţe. Am ales să merg în acel loc unde eram atât de păros. Acum m-am întors acasă."

D: Mai ai corpul păros ?

S: Pe măsură ce merg, cade de pe mine. Părul... rolul acela... mă întorc la ceea ce eram înainte.

D: Vrei să spui că trupul nu trebuia să moară? (Nu) Tocmai te-ai transformat din nou?

S: Da. Sunt mult mai fericit aşa. Nu mi-a plăcut să fiu păros.

D: De ce ai ales să fii aşa?

S: Trebuia să aduc înapoi acest copil. Trebuia să salvez acest copil.

D: A călătorit cu bine?

S: Nu îl văd acum.

D: Dar asta a fost treaba ta, să îl salvezi. (Da) Şi aici eşti acasă? (Da) Ştii unde este copilul? Ei cum îl numesc?

S: (Pauză) Văd un Z. Văd un X. Nu înţeleg simbolurile.

D: Poate că vor căpăta sens mai târziu. — Cum este corpul tău acum ?

S: Este minunat! Nu am păr pe corp, sunt înaltă, cu piele albă, păr blond şi ochi albaştri.

D: Ca ceilalţi de pe navă?

S: Da. Râdeau de mine, când eram păros. E atât de bine să fiu acasă, cu sticla şi cristalele şi toate luminile din jur.

D: Râdeau de tine pentru că ai uitat? (A râs: Da.) Când ai mers şi ai experimentat cum e să fii păros în celălalt loc, te-ai născut ca un copil în acea viaţă? Sau cum s-a întâmplat?

S: Am urmat procesul normal. M-am născut în acel grup de oameni ca să fiu acceptat, dar nu am fost niciodată acceptat, când am crescut. Nu m-au ascultat.

D: Nu te-au înţeles. Şi cât ai fost acolo, ai uitat de casa ta? (Da) Ai uitat de unde ai venit. Cred că e interesant că nu a trebuit să mori, ca să pleci de acolo.

S: Noi nu murim.

Tocmai se transformase înapoi în starea sa originară. Acum că s-a întors acolo unde simţea că aparţine, am vrut să ştiu ce fel de muncă făcea acolo.

S: Mergem în acest loc şi facem un raport cu ceea ce am învăţat. O înregistrare a ceea ce am văzut, a ceea ce s-a întâmplat. Şi te energizezi cu cristalele.

D: Cum faci asta?

S: Tot ce trebuie să faci este să le atingi. Există sunet, vibraţii... există

D: Dar poţi alege, nu?

vindecare. Diferite lumini şi culori se reflectă prin tine.

D: Asta te readuce la normal ?

S: Da, te energizezi. Vindeci orice trebuie reparat. Este atât de corect şi atât de liniştit acolo, şi atât de frumos, din cauza cristalelor.

D: Dar ai decis să pleci din acest loc pentru a explora?

S: Asta facem noi. Asta e treaba noastră. Mergem acolo unde este nevoie de ajutor. Şi a trebuit să salvez copilul. Nu i-am putut salva pe toţi, dar l-am salvat pe acel copil.

D: Ai încercat, dar ceilalţi nu au vrut să asculte. Ce era în neregulă cu aerul? Poţi vedea asta, din locul unde te afli acum ?

S: Da. Au erupt mulţi vulcani. Tot ce putea merge rău. Au scos oxigenul din aer; au acoperit Soarele şi pur şi simplu nu mai puteai respira. Nimic nu mai putea respira. Orice fiinţă mare care consuma mult oxigen, a murit. A fost multă activitate vulcanică şi oamenii nu au supravieţuit, animalele mari nu au supravieţuit. Nu aveau protecţie.

D: Ştiai că se va întâmpla asta, înainte să mergi acolo?

S: Da, ştiam în oraşul de cristal. Dar când m-am aflat acolo, nu am mai ştiut. — Nu era confortabil cu tot părul acela. (Am râs.) Dar trebuia să fiu păros, pentru a mă amesteca printre cei de acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum? Ai de gând să rămâi aici o vreme?

S: Da. Am să îmi verific opţiunile.

D: Va trebui să pleci în altă parte?

S: Da. Asta e treaba noastră. Examinăm opţiunile şi decidem.

S: Da, putem alege.

D: Ei îţi arată aceste opţiuni?

S: Da, le vezi când te uiţi în cristal. Este un cristal mare, care arată ca un lichid. Puţin mai gros ca apa. Şi poţi vedea viaţa unei persoane, ce face şi ce meserie are. Le urmăreşti toată viaţa.

D: Dar ştii că oamenii au liberul arbitru. Lucrurile se pot schimba, nu-i aşa? (Nu) Vezi doar o singură posibilitate?

S: Vezi doar o cale, pe care trebuie să meargă acea persoană.

D: Da? Dar uneori oamenii nu o iau pe acea cale, după ce au intrat în corp.

S: Hmm... asta creează haos.

D: Pentru că ştii că ei au liber arbitru şi uneori uită pentru ce sunt acolo, nu-i aşa?

S: Nu. Pur şi simplu nu ascultă.

D: Poţi să intri în corp cu cele mai bune intenţii, dar uneori îţi apar alte lucruri în cale.

S: Oamenii din peşteră nu aveau o cale. Dar eu aveam o cale. Copilul acela avea o cale.

D: Deci dacă alegi o opţiune, nu te îndepărtezi de pe acea cale? Asta vrei să spui ?

S: Da. în această cameră cu cristale este un număr limitat de fiinţe care aleg să aibă o cale. Restul oamenilor nu sunt trimişi aici pe o cale.

D: Pentru ce sunt vieţile lor, atunci?

S: Ei creează un fundal.

A fost o afirmaţie ciudată. Nu mai auzisem asta până atunci.

D: Ce vrei să spui?

S: într-un film se pictează ceva în jurul persoanei, ca să existe un fundal.

D: Ceilalţi nu au un scop?

S: Corect. Ei vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară.

D: Dar există vreo speranţă că ar putea găsi o cale, sau au un altfel de suflet?
S: Ei nu au ales. Sunt aici doar pentru a face parte din fundal. Sunt sclavi. Sunt sclavi care trec de la un sistem stelar la altul şi sunt folosiţi ca fundal.

D: Sunt doar un fundal pentru celelalte persoane, care au un scop.

S: Da. Pentru ca tu să înveţi şi să rămâi pe calea ta, trebuie să îi ai pe aceşti oameni în cale, care trăiesc alături de tine. Dar tu eşti aici pentru o lecţie, iar ei sunt aici pentru un fundal.

D: Da. Şi uneori ei creează probleme şi încearcă să te scoată de pe calea ta? (Da) Face parte din scopul lor să îţi distragă atenţia? (Da) Dar când eşti în corp nu ştii toate aceste lucruri, nu-i aşa?

S: Nu toate fiinţele sunt sursa de lumină. Nu toate fiinţele de lumină sunt sursa de lumină. Ele sunt aici doar ca energie pentru a ne ajuta cu lecţiile noastre, pentru a crea haos, pentru a munci sau doar pentru a trăi. Unele fiinţe vin să înveţe lecţii pentru Sursa de lumină. Sunt fiinţe superioare.

D: Atunci ceilalţi nu evoluează pentru a deveni fiinţe superioare?

S: Nu, sunt doar energie. E ca şi cum ai face un film în care se folosesc

figuranţi.

D: Dar cei de pe cale care sunt conectaţi la sursa superioară, se pot

recunoaşte
unul pe altul, din masa celorlalţi oameni? (Da) Dacă putem face asta, nu

vom lăsa lucrurile să ne deranjeze atât de mult, nu-i aşa?

S: Aşa este.

D: Dacă am şti că ei sunt acolo pentru a face lucrurile mai dramatice, vrei să spui? (Da) Dar când te uiţi la aceste opţiuni, poţi vedea toate vieţile diferite în care vei intra. — Ştii că vorbeşti printr-un corp uman chiar acum, nu-i aşa?
(Da) Este probabil una dintre opţiunile pe care le-ai ales, femeia pe care o numim „Suzette". Ai văzut asta ca o opţiune, înainte să vii aici?

S: Da. Am ales doar opţiuni în care puteam salva pe cineva.

D: De ce ai ales viaţa în care urma să fii Suzette?

S: Ea va preda aceste cunoştinţe copiilor şi fiinţelor de lumină superioare. Nu mă voi întoarce pe planeta de cristal mult vreme, aşa că trebuie să dau mai departe această învăţătură. Trebuie să ridicăm vibraţia vieţii de pe această planetă. Ea va preda copiilor şi animalelor, despre sursa de viaţă.

D: Şi animalele sunt importante?

S: Anumite animale sunt o sursă de viaţă superioară.

D: Dar la fel ca oamenii, multe animale şi insecte sunt un fel de fundal? (Da) Şi unele au o vibraţie mai înaltă?

S: Da. E atât de multă durere pe această planetă.

Aici Suzette şi-a exprimat durerea, spunând că o doare capul. I-am dat sugestii de bunăstare, pentru a elimina senzaţiile fizice neplăcute.

S: E prea multă durere. Este durere peste tot în jurul animalelor şi plantelor, şi în apă. Trebuie să ajut. Trebuie să ajut aceste surse de viaţă care au vibraţii mai mari, astfel încât să poată ajuta planeta şi animalele şi copacii. Nu pot să plec.
Trebuie să stau aici şi să ajut. (A gemut de parcă era foarte frustrată.) E o treabă uriaşă.

D: Da, este o treabă mare. Dar nu eşti singură. Mai sunt alţii care vin să ajute, nu-i aşa?

S: Da. Poţi să o simţi. Poţi simţi vibraţia.

D: Ce trebuie să facă Suzettepentru a ajuta?

S: Să îi înveţe pe tineri. Au venit şi ei aici, dar totul se va întâmpla mai repede. Vor ajuta mai devreme pentru că există doar.... Oh! Mă doare capul. (I-am dat din nou sugestii.)

D: De ce trebuie să înveţe mai repede?

S: Nu mai e mult timp, din cauza fiinţelor inferioare. Tot ce vor să facă este să se distrugă una pe alta. Vor să distrugă pământul, animalele, copacii şi apa. Pe scurt, trebuie să ajungi la tineri, astfel încât aceştia să poată răspândi adevărul şi să ajute la vindecarea planetei.

D: Adulţii nu vor putea ajuta?

S: Adulţii conectaţi la sursa superioară. Ceilalţi au trecut de la a-şi face treaba ca fundal, la a fi furioşi. Vor să fie supăraţi pe cineva sau ceva. Tot ce vor să facă este să omoare... să omoare sau să rănească. (Tresare din nou de durere.)

D: Furia lor creează o emoţie care atrage energie. Asta vrei să spui?

S: Da. Ar trebui să oprim asta.

D: Tipul negativ de energie care poate face rău.

S: Da, poate face rău planetei.

Am întrebat care e scopul Suzettei. „Ea trebuie să lucreze cu tinerii. Să transmită mai departe adevărul, să asculte, să arate înţelegere.” I s-a spus că nu trebuie să iasă şi să caute oameni. Vor veni la ea sursele de viaţă mai înalte. „Oamenii care ştiu... ştiu... oamenii ştiu. Ea a venit să vindece şi să salveze.” Suzette spusese că atunci când era foarte mică, era foarte supărată că a fost trimisă aici şi nu înţelegea de ce s-a întâmplat acest lucru.

S: Da, are multă treabă de făcut. Ea nu a vrut să vină. Este o sarcină copleşitoare! Este atât de multă durere... atât de multă durere.

D: Dar ea a ales să fie aici.

S: Da, cred că trebuia să aleg. Ei trimit forţe de viaţă. Dar nu am ales această treabă. Este o sarcină copleşitoare. Multe forţe vitale au fost trimise aici, pentru a salva această planetă. Aş fi preferat să rămân în oraşul de cristal.

Suzette are abilităţi de clarvedere în viaţa actuală. Ea poate vedea lucruri care se vor întâmpla în viitor.

S: Am văzut totul clar, când eram păros. Ştiam că toată lumea va pieri. Am putut vedea în fiecare viaţă.

D: Suzette ar trebui să folosească aceste abilităţi şi în această viaţă?

S: Da. Să aibă încredere şi să transmită gândirea spirituală superioară.

D: Ea spune că oamenii nu o vor asculta. Nu o vor crede.

S: Să vorbească numai cu cei cu o sursă de viaţă superioară.— Totul se accelerează. Nu mai e mult timp. De aceea a trebuit să venim cu toţii aici. Nu mai e mult timp. Trebuie să salvăm planeta.

D: Am auzit că unii nu vor putea fi mântuiţi.

S: Aşa e. Oamenii din fundal, dar sunt supăraţi.
D: Vibraţiile se schimbă. Deci, oamenii de fundal vor rămâne cu vechiul Pământ? (Da) De asta sunt supăraţi?

S: Da. E ca şi cum ar fi actori care au un scenariu şi joacă acest rol, iar rolul lor este să distrugă această planetă.

D: Ei simt multă furie din cauza asta? (Da) Dar planeta nu poate fi distrusă, nu- i aşa ?

S: Nu poate fi distrusă. E ca atunci când dinozaurii şi copacii au murit, dar totul a revenit la viaţă. Aceasta este o planetă frumoasă. Nu atât de frumoasă ca locul de cristal, dar...

D: Deci oamenii din fundal vor rămâne cu Pământul şi vor trece prin transformările catastrofale?

S: Da. Nu vor supravieţui. Dar ceilalţi vor merge mai departe. Noul Pământ va fi atât de frumos. Vibraţia va fi atât de înaltă. Va fi un loc de învăţare.

D: Asta încercam să înţeleg. Se va separa în două părţi?

S: Da. în două niveluri. Vechiul Pământ va fi la un nivel, iar Noul Pământ va fi la un nivel superior. Dar nu se vor vedea unul pe altul, ca şi cum ar fi în două deformări temporale.

D: Aşa mi s-a spus. Un Pământ nu va fi conştient de celălalt. (Corect) — Dar vrei să-i înveţi pe copii, ca să poată merge pe Noul Pământ?

S: Da. Mai multe fiinţe cu vibraţii înalte pot ajuta la salvare, iar aceasta va fi o planetă de învăţare. Există şi alte locuri unde se predă, dar aceasta va fi o planetă de învăţare.

D: Deci cei care rămân cu vechiul Pământ îşi vor trăi viaţa într-un mod diferit? (Da) Ai spus că acei oameni nu evoluează deloc?

S: Da. Ei sunt ca un fundal, ştii, când pictezi pe cineva în fundal, în decorul de scenă.

D: Deci, pe măsură ce Pământul va trece prin toate schimbările şi catastrofele, vor muri mulţi oameni.
S: Da, da. Vor fi mulţi care vor face asta. (Cu un ton lipsit de emoţie)

D: Dar ei aleg oricum să se încarneze pe Pământ?

S: Nu este o chestiune de alegere. Ei sunt ca nişte sclavi. Sunt duşi dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.

în această viaţă, Suzette şi-a amintit că a văzut două stele şi a întrebat

despre asta. „Aceste două stele de pe cer... acolo este oraşul de cristal?”

S: Te deplasezi spre cele două stele. Oraşul de cristal este dincolo de ele.

Era cu siguranţă un concept interesant, care deschidea un mod diferit de a privi separarea Vechiului Pământ de Noul Pământ. Eram la editarea finală a acestui capitol, când am avut brusc o revelaţie. Este ciudat de câte ori trebuie să citeşti ceva, înainte să se producă un declic. Poate că aşa funcţionează mintea: trebuie să fie expusă la ceva de mai multe ori, înainte ca lucrurile să capete sens.

Mi s-a părut interesantă ideea cu Oamenii de Fundal şi cu siguranţă era un concept nou, dar apoi am înţeles mai mult din ceea ce încerca SC să transmită.
De multe ori la prelegerile mele, oamenii doresc mai multe informaţii despre separarea Pământului Vechi şi a Noului Pământ, şi despre cei care vor rămâne în urmă. Cred că acest concept nou conţine unele răspunsuri. SC a spus că majoritatea dintre noi am ales să venim şi să experimentăm viaţa în acest moment şi am venit cu scopul înalt de a ajuta la salvarea Pământului. Dar, fără să ştim, şi alte energii au fost trimise pe Pământ, pentru a juca un mic rol în scenariile pe care le-am creat, pentru a acţiona în iluzia noastră. Aceştia au fost numiţi Oamenii din Fundal, care vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară, dar nu au nici un scop real în afară de a fi figuranţi în piesa noastră, un fundal pe care să acţionăm. Mi s-a spus că sunt un fel de „sclavi”, dar cred că este un cuvânt destul de dur. Ei sunt doar energie şi sunt duşi de la un sistem stelar la altul, pentru a-şi juca rolul. Seamănă cu figuranţii dintr-un film, care îşi petrec întreaga viaţă jucând un rol nesemnificativ şi nu ajung niciodată să joace rolul principal. Asta îmi aminteşte de filmul Spectacolul Truman, în care tânărul protagonist şi-a petrecut întreaga viaţă într-o iluzie creată artificial cu actori care îşi jucau rolul, ca să îşi dea seama în final că nu era o lume reală. Ceilalţi îşi jucau rolul foarte realist şi convingător.

Au spus că aceşti oameni s-au supărat, dar cred că ei au preluat furia din negativitatea care îi înconjoară. Această negativitate le-a crescut furia. Acest

lucru a creat toate războaiele şi catastrofele de pe Pământ. Acest lucru ar explica şi miile de oameni care sunt ucişi în diverse războaie şi catastrofe naturale. Ei sunt acolo pentru a oferi drama pentru iluzia noastră. Mi s-a spus că ei: „Sunt duşi dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie." Cred că singurul mod de a privi asta este cu toate emoţiile îndepărtate. Am vrut să trăim anumite evenimente din viaţa noastră, iar aceştia au fost oamenii angajaţi de Biroul de Distribuire, pentru a completa scena. Nu spun că acest lucru este adevărat, dar este un concept interesant, la care să te gândeşti. Ca un fel de bomboane pentru minte!

Oamenii din Fundal vor rămâne cu Vechiul Pământ, pentru că nu au o vibraţie sau un scop mai înalt. Ei ne dau o lecţie prin simpla lor prezenţă, dar nu au scopul de a evolua mai departe. Cei care îşi realizează scopul superior şi îşi ridică vibraţia, vor călători pe Noul Pământ. Mai există şi cei care au venit pe Pământ cunoscându-şi misiunea şi au avut idealuri înalte, dar au lăsat negativitatea celorlalţi să îi tragă în jos şi să-i influenţeze. Aceştia vor trebui, de asemenea, să rămână cu cealaltă energie de pe Vechiul Pământ, pe măsură ce realităţile se separă. De aceea este important să înţelegem că drama este doar o iluzie, să ne îndeplinim rolul de creare a Noului Pământ şi rolul de a-i ajuta pe alţii să îşi găsească şi ei scopul. Să nu ne lăsăm absorbiţi de energia furioasă a Oamenilor din Fundal şi să nu rămânem blocaţi pe Vechiul Pământ. Este ceva individual. Fiecare trebuie să îşi găsească drumul şi să se trezească din nou la scopul pe care a venit să îl îndeplinească.

Acest concept ciudat de Oameni din Fundal asemănători cu figuranţii dintr-un film, mi-a lăsat o impresie de durată. Când mă aflu într-un aeroport aglomerat, pe un vas de croazieră sau într-un oraş aglomerat şi îi văd pe toţi oamenii agitaţi care îşi desfăşoară treburile aparent indiferenţi unul faţă de celălalt, mă gândesc la „oamenii din fundal". Este un concept interesant, care probabil are mai multă semnificaţie decât îmi dau eu seama.

Capitolul 39 FRAGMENTELE SE REUNESC

în anul 2008 am mers la Santa Fe pentru a preda un curs la Colegiul Northwest New Mexico. M-am cazat la o pensiune la ţară, în afara Santa Fe. Altitudinea m- a deranjat tot timpul cât am stat acolo (10 zile). Am lucrat cu

mulţi clienţi la pensiune, înainte de a merge la El Rito (celălalt campus) pentru curs. Problemele fizice au dispărut când m-am întors la Albuquerque şi am plecat acasă.

Pamela era deja într-un loc ciudat, când s-a desprins din nor.

P: Totul e strălucitor. Totul e viu. Totul are cunoaştere aici. Este frumos şi viu. Este real pentru mine.

D: Ce străluceşte în acest loc?

P: Cristalele. Totul are cunoaştere, totul este viu, inteligent.

D: Unde sunt cristalele?

P: Peste tot. Sunt ca nişte covoare, dar sunt şi în aer. Atârnă în aer. întregul tărâm este lumină, dar este în cristale. Totul străluceşte în culori foarte subtile.

D: Cristalele generează culori?

P: Nu, lumina generează culori.

D: Acesta este un loc fizic?

P: Nu, este un loc dimensional. Este energie vie.

D: Pare a fi o energie puternică.

P: Este, dar este moale. Este foarte relaxantă. Este puternică, dar nu e separată de mine, aşa că nu simt că ar fi agresivă.

D: Ai un corp sau cum te simţi?

P: Nu. Sunt lumină.

D: Deci nu ai o formă fizică?

P: Pot să formez una dacă vreau, dar am o formă de lumină.

D: Pare a fi ceva frumos. Şi nu ai niciun motiv să ai o formă solidă sau fizică?

P: Nu prea am motive.

D: Deci îţi place să fii lumină şi energie.

P: Da.

D: Mai sunt şi alţii acolo cu tine? Mai simţi pe cineva înjur?

P: (Respiră adânc) Simt simultaneitatea. Simt că mă aflu într-un loc în care tot ce am cunoscut se adună. Tot ceea ce am fost şi am ştiut există în acest loc, simultan. Există o convergenţă a luminii, aşa că toate aceste cristale sunt parte a întregului.

D: Ai spus, „ tot ce ai ştiut". Asta se referă la alte vieţi, sau ce înseamnă?

P: Alte vieţi şi alte dimensiuni. în interiorul lui Dumnezeu. Sunt fericită. îmi doresc această apropiere a tuturor lucrurilor care se unesc. Aceasta este totalitatea. Aceasta este toată viaţa, totul deodată.

D: Este un loc diferit de lumea Spiritului, în care mergi când părăseşti un corp fizic?

P: Aceasta este o dimensiune din lumea Spiritului. Este un loc pe care abia încep să îl cunosc. Am seminţe din el şi aceste seminţe converg precum cristalele.

D: Este prima dată când vii acolo şi experimentezi asta?

D: înainte nu te bucurai?

P: îmi pare rău, întrebarea ta nu are sens.

D: Mă întrebam dacă ai mai experimentat acest loc înainte.

P: Am seminţe şi acum se dezvăluie.

D: Atunci e timpul să devii conştientă de ele.

P: E timpul. Este timpul. Trebuie să ştiu că totul se va reuni la momentul potrivit şi trebuie să simt asta în corpul meu.

D: Este un sentiment diferit faţă de ce ai simţit înainte?

P: Da, viaţa asta. Se simte foarte, foarte bine. Rezonez cu ea şi mă transform. (Respiră profund) Absorb cunoştinţe în mod spotan, dar nu am nevoie numaidecât să le ştiu. Ştiu ce să fac, mă simt în siguranţă şi sunt relaxată. Fiecare parte din mine se adună aici spontan. Tot ce am fost şi am cunoscut se adună.

D: Vezi şi simţi această energie, dintr-un motiv. Ar trebui să faci ceva cu ea?

P: Mă concentrez pe reunirea din mine. E ca şi cum aş fi chema la un loc toate părţile din mine, din toate dimensiunile. Ele se adună şi se focalizează.

D: Asta vrei să spui prin „reunire”?

P: Da. Toate fragmentele se îndreaptă spre mine şi se adună acum.

D: Pentru că mi s-a spus că ne fragmentăm în multe bucăţi şi părţi diferite.

P: Da, am fost multe lucruri. Toate piesele se adună la un loc.

D: E timpul să nu mai fie despărţite. (Da) Dar când erau despărţite, ai învăţat multe lecţii, nu-i aşa?

P: Am făcut-o şi le-am terminat. Nu mai există niciun motiv de fragmentare.

D: De ce este important să ştii că există o reunire a tuturor fragmentelor?

P: Asta sporeşte plăcerea şi pacea din viaţa mea. Mă bucur de tot.

P: O făceam, dar pe fragmente. Bucăţile de cristal se adună. Se potrivesc împreună. în cadrul reunirii se întâmplă diverse lucruri.

D: Ce vrei să spui? încercăm să înţelegem procesul.

P: (Oftat) îmi voi aminti mai multe lucruri. Voi avea mai multă putere. Natura mea angelică se deschide mai mult, pentru a-mi permite să mă joc. Voi avea mai multe abilităţi de a folosi aspectele mele superioare.

D: De ce se întâmplă asta în acest moment?

P: (Oftat) Pentru că se poate.

D: Dar Pamela face o muncă minunată cu energiile. (Pamela era o vindecătoare care lucra cu energia)

P: Nu este vorba despre Pamela. Mai sunt şi alte fiinţe care vin.

D: Ce vrei să spui?

P: Alte fiinţe, fiinţe de lumină, care vin aici.

D: Face parte din procesul de integrare?

P: Nu, este altceva. Integrarea permite altor fiinţe să intervină.

D: Nu era la fel de uşor pentru ei să vină înainte?

P: Nu era necesar înainte. Ea a făcut ceea ce i s-a cerut să facă. Este timpul ca şi alţii să participe. Ea va permite asta. Ei sunt aici.

D: De unde au venit?

P: Nu există de unde.

D: Principala mea preocupare este dacă sunt fiinţe pozitive.

P: Fac parte din ea. Acestea sunt aspecte superioare ale ei.

D: Deci fac parte din procesul de integrare?

P: Nu din integrarea cristalelor. Acestea sunt aspecte diferite ale luminii.

D: Deci celelalte erau aspecte ale vieţii fizice?

P: Sunt aspecte, da, de fragmentare, de individualitate. Acesta nu este un aspect al fragmentării sinelui. (Respiră profund) Acestea sunt aspecte ale darurilor lui Dumnezeu, care nu s-au fragmentat niciodată. Munca ei va rămâne aproape aceeaşi. Energia se va schimba pentru a avea mai multă potenţă. Va fi mai puternică, mult mai puternică.

D: Dar ai spus că acum este un moment potrivit. Acest lucru este necesar?

P: Face parte din sărbătoare. Nu face parte din nevoie. Face parte din iubire. Ea şi-a satisfăcut nevoile. Vrea să experimenteze mai mult din Dumnezeu. Să se extindă şi să crească în natura lui Dumnezeu. Este un fel de cadou.

D: Ea a spus că a avut senzaţia că i s-a întâmplat ceva, un fel de trezire.

P: Acest lucru este atât brusc, cât şi gradual. Este o schimbare bruscă a capacităţii vibraţionale.

D: Aceste fiinţe de lumină vor fi în ea tot timpul sau vor veni şi vor pleca?

P: Tot timpul.

D: Trebuie să apeleze la ele când lucrează? (Nu) Munca ei de vindecare va fi mai eficientă dacă foloseşte această energie?

P: Scopul nu este atât eficacitatea, cât este explozia de aromă a lui Dumnezeu. Cu siguranţă va observa o diferenţă, când va lucra. Oamenii o simt în diferite moduri. Ea a dezvoltat un limbaj şi tehnici speciale, care să-i ajute pe oameni să se bucure de ea şi să o trăiască în mod confortabil. Ea îi va ajuta să o accepte.

D: Oamenii vin la ea pentru a se vindeca. Acesta este unul din lucrurile pentru care va fi folosită această energie?

P: Unul din lucruri, da. Dar nu e numaidecât pentru oameni. Este mai mult pentru întreg.

D: Dezvoltarea ei?

D: Pe măsură ce ne integrăm cu întregul, ai spus că ne vom simţi diferit?

P: Nu dezvoltarea ei, ci întregul. Este o mişcare în cadrul întregului.

D: Vreau ca ea să poată înţelege acest proces, atunci când se trezeşte.

P: înţelegerea este inteligentă. întotdeauna există înţelegere. întotdeauna există compasiune. Există o trecere de la mintea individuală la totalitate, în acest moment.

D: Asta se întâmplă peste tot?

P: Peste tot unde este posibil.

D: Face parte din schimbările de vibraţie şi frecvenţă care au loc? (Da)

I-am explicat că ştiam despre Noul Pământ şi despre mutarea într-o nouă dimensiune. Ea a fost de acord că asta făcea parte din acel proces.

D: Vor experimenta şi alţi oameni acest lucru?

P: Da. Mulţi se trezesc acum. Sunt conştienţi de totalitatea lor. Toate părţile Sursei care au fost suspendate, se integrează acum.

D: Pe măsură ce trecem în această nouă dimensiune, totul trebuie să se unească? Creşte numărul oamenilor care devin conştienţi că nu mai sunt separaţi ?

P: Da. Pe măsură ce părţile lor se unesc tot mai mult, devine mai uşor şi pentru ceilalţi să accepte asta. Se vor simţi mai confortabil.

D: Dar pentru unii oameni nu este un proces confortabil, nu-i aşa?

P: Ei au ales asta. Unii oameni aleg să crească prin disconfort.
P: Toată lumea se va simţi diferit, toată lumea. Toată lumea se va simţi mai confortabil cu întregul. Vor şti că se întâmplă ceva cu sufletul lor.

D: Dar ne vom păstra corpul fizic?

P: Pentru cei care au nevoie de aşa ceva, se va întâmpla. Acest lucru se

întâmplă în acelaşi timp pentru cei din corp şi din afara corpului.

D: Şi cei din lumea spiritului experimentează asta?

P: Da. Asta nu are nimic de-a face cu a fi într-un corp. A venit timpul.

D: Are legătură cu dezvoltarea planetei?

P: Nu e doar dezvoltarea acestei planete. Este dezvoltarea întregului, a tuturor, a tuturor deodată. Universul, totul se mişcă într-un mod diferit.

D: Deci nu există nicio modalitate de a opri sau deturna această transformare? Este ceva ce trebuie să se întâmple?

P: Este alegerea lui Dumnezeu.

I-am explicat că am auzit că vor exista două Pământuri, iar pe vechiul Pământ, aceste lucruri nu se vor întâmpla.

P: Nu sunt conectată la asta. Sunt conectată la partea care se mişcă în totalitate.

D: Dar nu este ca moartea sau moartea corpului fizic, nu-i aşa?

P: Nu se pune problema dacă eşti sau nu în corpul fizic. Toată lumea va experimenta acest lucru la fel, în corp sau în afara corpului, într-o conştienţă sau în afara ei, oriunde. Nu este important să înţelegeţi ce se întâmplă, doar să vă bucuraţi de acest eveniment major.

Asta mi-a amintit de conul de energie care a fost implantat în toată lumea, în anul 2009 (în capitolul 30). Mă întreb dacă nu este acelaşi lucru, într-o formulare diferită?

D: Dacă procesul de integrare abia începe, la ce va duce el în cele din urmă?

P: La o înălţare într-un întreg unificat. în fiecare individ va putea funcţiona mai multă totalitate. Ca un fel de fir unificator care va intra în toate. Fiecare se va simţi mai conectat la tot. Totul va fi ridicat într-o altă dimensiune, peste tot.

D: Cum va fi acea dimensiune? Ne poţi spune ceva despre asta?

P: Este ca o ţesătură care aliniază brusc totul la conştientizarea esenţei.

D: Atunci când ajungem acolo, nu vom mai avea individualitate?

P: Va exista individualitatea. Dar vor fi mai multe fire de unitate disponibile şi funcţionale. Individualitatea se va transforma într-o oarecare măsură şi va exista mai multă suprapunere a întregului.

D: Cum se va transforma individualitatea?

P: Mai multe fragmente din mai multe aspecte, se vor completa.

D: Deci nu va mai fi nevoie să avem vieţi fizice. Asta vrei să spui?

P: Nu există vieţi fizice, ca să spunem aşa, în realitate. Dar va exista mai puţină împrăştiere a experienţei.

D: încerc să înţeleg. încă mai sunt oameni care acumulează karma. Asta va face o diferenţă?

P: Eu nu fac parte din acest flux. Nu ştiu. Ştiu doar că fac parte din această ţesătură a întregului. Fac parte din ceea ce se adună. Se întâmplă acum.
D: Chiar dacă ştiu că timpul nu există din perspectiva voastră, ai idee cât va mai dura până când se va aduna totul?

P: Din perspectiva noastră, deja s-a întâmplat. Este în desfăşurare, dar s-a întâmplat deja la nivelurile interioare. Viaţa va merge cam la fel. Această

energie este la îndemâna tuturor, pentru a fi folosită în orice mod se doreşte. Oamenii vor decide dacă vor să facă parte din asta sau nu. E ceva dat tuturor şi vor face alegeri după cum doresc. Asta schimbă totul, în mod automat. Există o lipsă în creaţie, din cauza lipsei de totalitate. Când este prezentă mai multă totalitate, se creează automat.

D: De aceea le spun oamenilor să fie atenţi ce cer, să fie atenţi ce vor să creeze, pentru că se pare că se întâmplă mai repede acum.

P: Este adevărat.

D: în trecut dura mult timp.

P: Asta a fost intenţionat.

D: După cum era Pământul, trebuia să ai timp să fii sigur că asta ţi-ai dorit.

P: Da, învăţarea la acel nivel trebuie să fie lentă.
D: Deci acum se întâmplă mult mai repede. (Da) Dar mai întâi trebuie să fii sigur ce vrei.

P: Totalitatea îţi oferă răspunsul la ceea ce vrei. Numai atunci când nu ştii ce vrei, creaţia devine confuză. Ei nu creează. întregul creează. Când funcţionează suficientă totalitate, toate creaţiile individuale au puritate. Pur şi simplu oamenii îşi dau seama că întregul este cu ei şi întregul funcţionează pentru a realiza ceea ce îi reprezintă în mod unic. Exact ceea ce au nevoie. Dacă permit conectării să deţină harta întregirii care vine, atunci totul funcţionează automat. în fiecare plan, în orice fel.

D: Deci se pot însănătoşi folosind această energie?

P: Ei nu folosesc energia. Energia îi foloseşte.

D: Trebuie să facă ceva pentru a contacta acest întreg?
P: Nu. Este disponibil, dacă nu îi rezişti. Energia întregului te ajută să ştii ce vrei. Problema este că oamenii nu ştiu ce vor.

Căutam un tip de ritual sau proces pe care să îl poţi folosi pentru a chema

această energie de creaţie. Oamenilor le plac întotdeauna instrucţiunile. în Universul convolut volumul trei capitolul 37, există un capitol în care energia vindecătoare vorbeşte şi arată cum poate fi apelată, în orice moment.

P: Există mici modalităţi prin care oamenii îşi suprimă sentimentul de a fi demni de a fi fericiţi. Este mare nevoie de încredere.

D: Ne-am obişnuit să le cerem îngerilor şi ghizilor noştri să ne ajute să creăm ceva.

P: Toţi îngerii şi ghizii încep să se conecteze. Acum există o legătură între ei, aşa că există mai puţină individualitate la toate nivelurile. Este ca şi cum ai avea toţi îngerii, în loc de unul singur. Există mai puţin spaţiu între dorinţă şi sprijin. Procesul se accelerează. în acest moment, Pamela se conectează la aspecte ale cunoaşterii şi la cei care au împărtăşit cunoaşterea. Acest lucru facilitează conectarea.

D: Vreau să înţeleagă de ce i se oferă aceste informaţii.

P: Ea nu are nevoie atât de mult de informaţii, cât de procesul de conectare cu reţele vaste de oameni în mişcare, care susţin schimbarea.

Pamela avea o problemă de natură fizică, despre care dorea informaţii. A spus că în ultimii zece ani s-a confruntat cu un mister. Uneori simţea brusc furnicături în corp şi apoi nu se mai putea mişca. Rămânea aşa ore întregi, ceea ce era deranjant pentru oamenii din jurul ei, care asistau la asta.
P: Atunci vin părţi ale fragmentelor. Atunci se deschide întregul.

Când s-au petrecut aceste incidente, Pamelei nu i-a fost niciodată frică. Voia doar să înţeleagă ce se întâmplă, pentru că trebuia să meargă să se întindă, până îi dispărea această stare.

P: Aceasta este o schimbare în întreg, care implică finalizarea fragmentării.

D: Deci intră un alt fragment şi se integrează în ea?

P: Sau integrează mai mult din întreg. Asta îi suspendă temporar activitatea, fiindcă nu se mai poate coordona.

D: A fost oarecum deconcertant, pentru că deşi nu i-a fost frică, uneori se întâmpla în public.

P: întregirea este mai subtilă, iar fragmentarea este mai completă. Mai sunt şi alte lucruri care se vor întâmpla. Schimbări de energie, care produc schimbări temporare în corp-minte. Intervine o oarecare dorinţă de a avea grijă de corp şi o dorinţă mai mare de a fi cu Spiritul, în acel moment.

D: Ea va observa ceva fizic, în momentul în care se întâmplă aceste lucruri?

P: O uşoară lipsă de coordonare, din cauza unei schimbări a focalizării. De fiecare dată e din ce în ce mai conectată. Este ceva temporar, este întotdeauna temporar. Iubirea este importantă, pentru că procesul este iubire acum. Inteligenţa este mult mai funcţională decât informaţia. Aceste inteligenţe au fost acum legate de aceasta.
Un alt client a menţionat ceva asemănător, când „ei" au vorbit despre o fuziune a Sufletului.

D: Poţi explica ce este asta?

M: O persoană se deschide din ce în ce mai mult către aspectele sale superioare. Ceea ce se întâmplă este că mintea se deschide şi parcă vine cineva în ea. Conştienţa se extinde pur şi simplu şi preia din ce în ce mai multe aspecte ale sinelui.

D: Dar cum te simţi dacă se întâmplă aşa ceva, ca să poţi recunoaşte această stare?

M: Simţi că ai mai multă conştientizare. Te simţi mai uşor în Spirit şi se pot observa mici schimbări de personalitate. Unele aprecieri sau antipatii se pot modifica. Dar în scurt timp, aspectul care s-a extins se va obişnui cu locul în care se află şi va începe să lucreze mai mult cu tine. Cu toţii suntem în creştere, la toate nivelurile.

Continuând cu Pamela:

Am vrut să ştiu dacă puteam primi mai multe informaţii despre transformările Pământului, înainte de a intra în următoarea dimensiune.
P: Există multe posibilităţi în mişcare chiar acum şi ea face parte din acel proces care încearcă să unifice totul, cu cel mai bun rezultat posibil. Sunt forţe în lucru; multe, multe matrici, multe forţe. Se va avea grijă de fiecare fiinţă, oriunde, indiferent de circumstanţele lor. Totul se îndreaptă către o mai mare unitate, indiferent cum pare a fi în exterior.

Capitolul 40

IMAGINILE

Dawn şi fiica ei Alexis au venit la cabinetul meu, pentru şedinţe separate. Dawn m-a surprins oferindu-mi un pachet cu poze şi CD-ul de pe care fuseseră tipărite. Mi-au spus că aceste poze au fost făcute în anul 2004 şi că nu ştiau ce să facă cu ele sau cui să le dea. în cele din urmă s-au hotărât să mi le dea mie, în speranţa că eu voi şti ce să fac cu ele. Asta a fost în 2006 şi le-am păstrat, neştiind în ce carte să le includ. Când am avut şedinţa, era greu de înţeles. Abia acum în 2011, cred că înţeleg mai pe deplin ce încerca SC să descrie şi cred că a venit timpul să le prezint în sfârşit altor oameni. Asta arată cât de mult am crescut din 2006. Conceptele mele s-au extins. Sper că am dreptate.

Dawn a spus că într-o noapte stătea afară cu fiica ei, când au văzut pe cer un obiect neobişnuit de luminos. La început au crezut că este o stea, dar era mai mare şi mai strălucitoare. Şi-au îndreptat camera către el şi au făcut o serie de fotografii. Apoi au privit cum obiectul dispărea treptat. Când au

developat filmul, au rămas uimite. Imaginile nu semănau deloc cu ceea ce au văzut în acea noapte. Ele au văzut un obiect solid, nu unul care se mişca, se transforma şi se ondula ca cel din imagini.

De-a lungul anilor, oamenii mi-au trimis poze similare. întotdeauna credeau că aceste imagini aveau legătură cu OZN-urile, pentru că nu aveau altă explicaţie. Dar eu cred că majoritatea lucrurilor pe care oamenii le consideră a fi nave spaţiale necunoscute au alte explicaţii, mai complicate.

Am condus două sesiuni separate, cu fiecare din cele două femei. Informaţiile primite au fost asemănătoare, dar sesiunea mamei (Dawn) conţinea mai multă descriere. Trecusem prin două vieţi anterioare şi SC-ul ne oferise informaţii personale şi lucrase la probleme fizice grave. Apoi am vrut să întreb despre poze:
D: Aş vrea o lămurire. Dawn şi fiica ei Alexis mi-au adus aceste fotografii ieri şi sunt foarte ciudate. Puteţi identifica ce este în imagini?

DA: Forţele superioare care lucrează cu planeta. încearcă să o menţină în echilibru. Ele lucrează cu reţelele energetice pe ambele părţi ale dimensiunilor, pe această parte şi pe cealaltă.

D: Dar în imagine, arată aproape ca un obiect fizic.

DA: Da, este o entitate. Este elastică. Se poate răspândi pe un teritoriu întins. Lucrează din ambele părţi, pentru echilibrarea planetei. Energia răspândeşte bunătatea în jurul planetei. Se mişcă şi o răspândeşte, se mişcă şi o răspândeşte, se mişcă şi o răspândeşte, ca braţele iubitoare ale unei mame. Face parte din evoluţia spiritului şi a intelectului, din evoluţia conştienţei vii. Este mult mai mult decât lucrul cu planeta Pământ. Acesta este rolul său şi pentru asta a fost creată. Aduce echilibru şi iubire. Este o energie feminină ... lină.

D: Ea a spus că atunci când au văzut-o pe cer, arăta ca o stea.

DA: Da. Este un camuflaj.

D: Obiectul din imagini nu a apărut până nu au fost mărite şi pare să îşi schimbe forma. De aceea am crezut că este un obiect fizic de vreun fel.

DA: Corpul uman fizic nu se află la un nivel vibraţional care să permită să o vezi cu ochiul liber. Dar o poţi simţi. Oamenii sensibili îi pot simţi prezenţa, dar nu pot vedea în spatele camuflajului. Dar aparatul de fotografiat o poate

vedea.

D: De ce li s-a permis să o fotografieze?

DA: Pentru că oamenii trebuie să vadă şi să ştie că lucrurile sunt sub control, că lucrurile se mişcă conform programului.

D: Aşa arată în mod normal? Are o formă de „vierme”?

DA: Da. îşi poate schimba forma şi dimensiunea, în funcţie de ceea ce face. Se adaptează la mediul în care lucrează şi de asemenea la dimensiunea în care
lucrează, în funcţie de componenţa energetică a dimensiunii în care lucrează.

D: Pare să fie organică.

DA: Nu. Este o fiinţă de lumină. Are elasticitate. Are părţi care se deplasează în jurul său, care scanează, care văd şi contribuie la această acţiune. Care se rotesc în jurul ei, care se conectează, se întrepătrund şi se ghidează, acţionând de la distanţă. Sunt părţi din întregul său.

D: Arată aşa în mod normal, sau aşa a captat-o aparatul de fotografiat?

DA: în mod normal nu ar arăta aşa de partea noastră a realităţii, dar în atmosfera voastră, în dimensiunea voastră, aşa ar arăta în mod normal. Poate că într-un alt sistem stelar ar arăta altfel... lucrurile sunt afectate de mediul în care se află. E ca şi cum un gând ar fi afectat de mediu. Modul cum arată depinde de efectele dimensiunii asupra mediului. De exemplu să zicem că ai un gând cu un scaun, într-un mediu scaunul va arăta într-un fel, în alt mediu sau într-o altă dimensiune scaunul va arăta altfel. Nu vor arăta la fel, chiar dacă este acelaşi gând sau aceeaşi imagine.

D: Cum arată de fapt? Adică... (Râde) în starea sa normală?

DA: în starea sa normală când se relaxează?

D: Cum arată acolo de unde vine?

DA: Ca o masă de vapori... O masă URIAŞĂ de vapori de lumină.
D: Pentru că Alexis a spus în şedinţa ei că era atât de mare încât nu puteai să o înţelegi. (Da) Are sens ?

DA: Da. Din punctul nostru de vedere, asta este pentru că tărâmul tău

pământesc este mult mai mic decât spaţiul în care se află atunci când este între locurile unde acţionează. Totul este o chestiune de perspectivă.

D: Deci era aici pentru a ajuta?

DA: Asta face! Da. Ea hrăneşte. Se hrăneşte din „Nutritoare”.

D: Dar este aici pentru a ajuta cu ceea ce se întâmplă cu Pământul în acest

*momen
t?*
DA: Da. Se răspândeşte ca un sac de energie, în jurul planetei. Când trece prin energiile negative care fac găuri în lucruri, energia ei de iubire netezeşte şi repară găurile, repară rupturile şi reajustează vibraţiile. Pe măsură ce vibraţiile Sufletului şi ale Pământului evoluează, el se uzează şi se sfâşie, iar această energie revine şi îl repară ca o şosetă şi reglează fin energia, dacă trebuie să se mişte în sus. Totul se mişcă mai repede, pe măsură ce se măreşte rata de vibraţie energetică.

D: în imagini pare mic, dar ai spus că este uriaş. Apare aşa pentru că era atât de departe de ele sau de ce?

DA: Este imens în propriul său loc natural de odihnă. Dar atunci când intră în alte dimensiuni şi în alte sisteme solare, se adaptează şi îşi schimbă dimensiunea. Poate fi necesar să devină foarte mic dacă funcţionează într-un tărâm mic, sau într-un tărâm de dimensiune medie. Se va adapta şi va lua dimensiunea necesară pentru a interacţiona cu succes, cu planeta cu care lucrează. Sau poate fi foarte mare. Este ceva fluid. Este flexibil. Se poate extinde sau micşora.

D: Deci li s-a permis să îl vadă în acea formă? (Da) Ai spus că oamenii ar trebui să ştie despre asta?

DA: Unii oameni ar trebui să ştie despre asta, da.

DA: Da. Acesta este unul din motivele pentru care aceste femei au venit aici.

D: Ca să îmi arate fotografiile?
DA: Da. Se întreabă de ceva vreme ce să facă cu ele. Ştiau că trebuie să meargă undeva pentru a transmite informaţiile oamenilor care aveau nevoie să le vadă. Asta le va da oamenilor sentimentul că se află în siguranţă. Dar întotdeauna vor exista şi cei care nu vor înţelege acest lucru şi se tem de el. Dar celor care sunt gata să audă asta şi să vadă asta, le va insufla un sentiment de sprijin. Sistemele de suport sunt aici. Mecanismele sunt aici. Totul funcţionează aşa cum trebuie. Dacă crezi că te lupţi singur... Ei bine, trebuie să înţelegi că de fapt nu este aşa. Aruncă o privire la ce este acolo sus.

D: Când i-am arătat fiicei mele Julia aceste imagini, ea a simţit cum emana o cantitate extraordinară de energie şi vibraţie din ele. (Da) Şi a început să simtă că lucra peADN-ul ei. Este corect?

D: Pot folosi aceste imagini ca să încerc să le explic oamenilor despre ele?

DA: Lucrează cu toate energiile pentru a avansa planeta în evoluţia ei şi toate sunt interconectate. Cum să explic? Afectează energia planetei până la miez, aşa că afectează toată energia, structura întregii energii. Energia trebuie să fie ridicată, pe măsură ce planeta evoluează şi se înalţă în evoluţia sa. Ridică vibraţia dinafară până în centru… Imaginea de pe cer funcţionează din exterior în interior şi invers.

în volumul doi din Universul convolut, se menţionează o forţă energetică îndreptată către Pământ la începutul anilor 2000, pentru a ajuta la creşterea conştiinţei. Aceasta ar pătrunde până în miezul Pământului şi ar afecta orice fiinţă vie (inclusiv plantele şi animalele). Dar este invizibilă pentru vederea umană. Poate că acest lucru are legătură cu ceea ce a fotografiat Dawn în anul 2004.
DA: Corect. Este ca şi cum s-ar depune praful şi ar crea un sac embrionar în jurul lui. Planeta creşte.

D: Deci afectează totul – oameni, animale, plante, orice se află în vecinătatea ei? (Da) Atunci, conform teoriei fiicei mele, crezi că afectează şi ADN-ul, cu energia sa ?

DA: Da, pentru că ADN-ul este energie. Este energie codificată în materia fizică. Este un lucru bun. Este o lucrare de lumină şi o parte a planului pentru planetă şi pentru noi, pentru că şi noi suntem planeta. Oamenii de pe Pământ fac parte cu toţii din organismul planetei şi totul este o parte a procesului. Nu e prima dată când acest lucru de pe cer efectuează acest tip de muncă. Cu asta se ocupă. Vine când este nevoie. Asta e „meseria” sa, ca să zicem aşa.

D: Deci ne ajută cu evoluţia planetei, pe măsură ce intrăm în ceea ce numim „Noul Pământ”?

DA: Da. Este, de asemenea, un constructor al spiritului şi un întăritor. Fotografiile trebuie să iasă în lume pentru ca oamenii să ştie, astfel încât să se simtă protejaţi şi îndrumaţi, într-un anumit sens.

D: într-un fel, am putea spune că este un echivalent al lui Dumnezeu. Este o energie atât de puternică… Da?

D: Afectează totul până în centrul Pământului?

DA: Dacă spui Dumnezeu... ce vrei să spui. ?

D: Sursa. Ceea ce voi numiţi Sursa.

DA: Da. Sursa. Face parte din Unul. Face parte din ceea ce Unul a creat şi trimite o parte din sine cu caracter feminin, care hrăneşte şi liniştеşte. Stimulează schimbarea şi creşterea şi le hrăneşte prin menţinerea mediului energetic într-o situaţie care determină în mod natural evoluţia. Face parte din Sursă. Este acea parte a Sursei care a creat. Atât de ÎNALTĂ este. Atât este de avansată este. Vine de la Sursă. Este mare. Face parte din instituţia Creatorului.

D: Instituţie?

DA: Da. Cu toţii suntem Creatori, mergând de jos în sus, în sus şi în sus. Când

evoluăm, devenim Creatori mai mari şi mai buni. Devenim din ce în ce mai mari şi mai buni până când ajungem la Sursă. Acesta este scopul nostru. Să luăm tot ceea ce am învăţat şi să aducem totul înapoi la Sursă. Nu ştiu cum să explic.

D: Oh, te descurci bine. înţeleg ce spui. Dar în timpul şedinţei mi s-a spus să fiu pregătită, pentru că mulţi oameni vor vedea pozele şi nu vor înţelege. Nu au să creadă.

DA: Dar sunt atât de mulţi oameni care oricum nu înţeleg şi nu cred atâtea lucruri.

D: Şi vor crede că este un fals. Cei mai mulţi dintre ei se gândesc la OZN-uri şi extraterestri. Doar până acolo poate ajunge imaginaţia lor.

DA: Da, iar unii dintre ei nici măcar atât nu înţeleg.

D: Dar ştim că nu este vorba de aşa ceva.

DA: Nu, nu este un OZN. Nu, nu, nu este un OZN. Este mai sus de tărâmurile angelice. Este ceva ca un fel ca un înger, din tărâmurile angelice. Dacă vrei să încerci să le explici oamenilor ca să înţeleagă, spune-le că ar putea să privească acest lucru ca pe un înger „super-dimensionat" sau aşa ceva. (Râde)

D: Am vrut să clarific. Dacă voi lucra cu oamenii şi voi vorbi despre asta, trebuie să înţeleg. îmi oferiţi concepte din ce în ce mai dificile. Presupun că lumea este pregătită. (Râde)

DA: întotdeauna există cineva care este pregătit, dar lucrurile stau pe loc până când apare un grup suficient de mare care este pregătit, pentru ca informaţiile să aibă mai mult succes şi să se răspândească mai bine. Dacă un singur om este gata, este mai greu şi va dura mult mai mult. E mult mai bine când există un grup. Dacă există un grup suficient de mare, îi va determina pe oamenii de ştiinţă să se gândească mai mult la teoriile lor, atunci când vor vedea aceste imagini. Fizicienii se vor gândi mai mult la relaţiile dintre lumină şi energie, atunci când vor vedea aceste imagini. Nu va afecta oamenii doar la nivel de suflet, când aceştia cer să avanseze. Va influenţa şi doctorii şi fizicienii din lumea ştiinţifică.
E ca o poartă deschisă către ei. Ei vor înţelege aceste lucruri prin teoriile şi cercetările lor. Va deschide un tărâm al înţelegerii, în schema generală a

lucrurilor. Va apărea o schemă mai profundă şi mai extinsă de înţelegere a existenţei, prin observarea fotografiilor şi aplicarea cunoştinţelor pe care le vor

descoperi.

D: Mai este ceva ce vrei să ştiu despre asta ? DA: Dacă apare ceva, ţi se va

spune în mod cert.

Capitolul 41 FINIS

Lucram sub presiune, fiindcă aveam un termen limită pentru a termina această carte. Trebuia să fie la tipar până la o anumită dată, pentru că era deja în catalogul distribuitorilor şi se făceau comenzi în librării. Oamenii îmi spuneau că Amazon a anunţat deja că este disponibilă cartea. Când am auzit asta, am râs:
„Nu cred! Este încă în creierul meu şi în computer.” Nu mă ajuta faptul că scriam în timpul unei conferinţe şi a unui turneu de cursuri şi ateliere de lucru. Mă aflam sub o mare presiune. Tocmai finalizasem Conferinţa de Transformare anuală din iunie 2011, în Arkansas. Toţi cei care au organizat vreodată o conferinţă mare ştiu că e nevoie de multă muncă pentru a organiza aşa ceva. Imediat după aceea, cu puţin timp de odihnă, am ţinut o prelegere la nivel naţional şi am fost într-un turneu în care am ţinut cursuri în Statele Unite şi Canada. Apoi am stat acasă doar o săptămână, ca să mă pregătesc pentru turneul de două luni din Europa. După care am participat la un simpozion foarte mare în India (la Bangalore), în octombrie 2011. Am stat iar acasă o săptămână, apoi am petrecut şase săptămâni în Singapore şi Australia, în noiembrie 2011. Călătoream din oraş în oraş dând interviuri la radio, făcând înregistrări TV, ţinând prelegeri şi cursuri. Avioane, trenuri, maşini, până când nu mai ştii unde eşti. Fiecare hotel şi aeroport seamănă unul cu altul, fiecare sală de curs arată la fel. De multe ori când începeam o prelegere, întrebam publicul glumind: „Unde mă aflu? În ce oraş sunt? În ce ţară sunt?” Oamenii sunt la fel, oriunde mergi. Limba şi accentul sunt singurul indiciu de diferenţiere. Fiica mea a spus: „După un timp nu-ţi mai poţi aminti când s-a întâmplat ceva, pentru că timpul se estompează. Devine o amintire a

evenimentului. Asta arată cu adevărat că timpul este o iluzie. în ţara în care te afli acum este zi, dar acasă în Arkansas este noapte. în unele cazuri, aici este astăzi şi acolo este mâine sau ieri, în funcţie de fusul orar. Toate acestea trebuie luate în considerare dacă vrei să comunici cu lumea „reală", ceea ce sugerează că timpul nu are sens, chiar dacă suntem prinşi în el.

Aşa că, în mijlocul tuturor acestor lucruri, încercam să termin această carte. Foloseam tot timpul liber pe care îl puteam găsi între evenimente, pentru a lucra la micul meu laptop din camera mea de hotel. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru noua tehnologie. Nu mai trebuia să car după mine maldăre de manuscrise, de revizuit pentru editură. Totul se poate face cu un mic flashdrive.

Ţin minte primele mele aventuri în lumea computerelor, când am primit primul meu calculator, în anii 1980. Mi-am scris primele cinci cărţi la o maşină de scris manuală de modă veche, apoi am trecut la maşina de scris electrică. Pe vremea aceea cunoşteam adevăratul sens al termenului „tăiaţi şi lipiţi". Noua invenţie a computerului a fost ca o revoluţie miraculoasă. Nu mai trebuia să dactilografiez din nou fiecare pagină, dacă găseam o greşeală. Nu mai trebuia să îmi încurc degetele în tastatură şi să învârt hârtia pe rotor. Dar aveam totuşi motive întemeiate să nu am încredere în primele computere. Prea des mi-au mâncat cuvintele şi le-au digerat, încât nu mai existau decât în capul meu. De multe ori, după ce lucram ore întregi la un capitol, apăsam butonul „salvare" şi ieşeam din cameră cu degetele încrucişate. Nu ştiam dacă îl va salva sau va decide să îl mănânce. Vedeam deja în minte cum frazele mele dispăreau în uitare. Imprimam imediat textul pe hârtie, pentru că putea oricând să dispară. Cel puţin pe hârtie se păstra în siguranţă. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fiu nevoită să scriu totul din nou. Dar acum pot stoca mai multe cărţi pe micul dispozitiv de memorie (flashdrive) de doar câţiva centimetri lungime. Sunt sigură că sunt în curs de dezvoltare şi alte modalităţi miraculoase de stocare a informaţiilor. Dar din cauza experienţelor mele timpurii cu computerele din anii 1980, sunt încă suspicioasă, aşa că imprim totul pe hârtie, cât de curând posibil.

Prin urmare în această călătorie din 2011, preţuiam fiecare clipă în care puteam să fiu singură şi să lucrez la carte. Am descoperit că cel mai bun mod de a termina o carte era să fiu închisă într-o cameră dintr-o ţară străină. Televizorul era într-o limbă străină, aşa că nu mai aveam tentaţia

de a-l deschide. Singura fereastră din cameră avea vedere spre acoperişuri, aşa că nu aveam peisaje frumoase care să-mi distragă atenţia. Mă puteam scufunda cu totul în proiect. Fiica mea continua să spună: „Nu vreau să mai pun presiune pe tine, dar cartea trebuie să fie gata până ajungem acasă în luna noiembrie”.

în această excursie am mers în multe ţări diferite. Multe din ele mi-am dorit întotdeauna să le vizitez. Simţeam o asemenea atracţie pentru unele din ele, încât eram sigură că trebuia să fi avut o viaţă trecută acolo. Dar când am ajuns la faţa locului, am fost dezamăgită din acest punct de vedere. Ruinele antice erau presărate prin oraş, dar clădirile moderne dominau şi copleşeau antichitatea.
Ruinele erau doar atât... nişte ruine umbrite, care păreau nelalocul lor printre clădirile moderne şi traficul aglomerat. Unele monumente, cum ar fi Stonehenge şi New Grange, se remarcă de la sine. Dar chiar şi acestea sunt în ruină sau simple schelete a ceea ce ar fi trebuit să fie. Nici măcar Sfinxul şi Marea Piramidă nu au fost cum ne aşteptam. Oraşul Cairo invadează tot drumul şi piramidele arată ca nişte carcase goale, ruina a ceea ce au fost cândva. Mă aşteptam să simt ceva la Colosseumul de la Roma, dar se află în mijlocul oraşului, cu tarabe cu suveniruri şi mâncare de jur împrejurul zidurilor, înconjurat de trafic aglomerat şi turişti gălăgioşi. Nici măcar măreţia Taj Mahal- ului nu a fost cum mă aşteptam. Este o clădire frumoasă, dar sărăcia extremă a Indiei ajunge până la porţi. Parthenonul de la Atena este frumos, dar e doar o umbră a ceea ce a fost cândva, o ruină parţial reconstruită, aşezată pe un deal deasupra oraşului. Maccu Picchu este special şi are o energie puternică, dar este şi el în ruine. Oriunde am fost, ghizii turistici ne spuneau mereu acelaşi lucru: „Nu ştim cum au fost construite aceste monumente. Nu cunoaştem funcţia lor reală. Nu ştim... nu ştim.” Adesea, explicaţia oficială nu era deloc plauzibilă.

Regresiile mele în vieţile trecute din aceste zone, oferă mai multe informaţii şi au mai mult sens. Am fost întotdeauna fascinată de efortul arheologilor şi de munca lor obositoare de a readuce trecutul la lumina zilei. Fără acest efort nu am avea nicio indicaţie despre minunile trecutului, cu excepţia documentelor antice. Dar cred că ceea ce au descoperit ei este doar o mică parte din ceea ce rămâne ascuns sub nisipurile timpului, sub apele oceanelor şi în adâncul munţilor. Există multă enigme ale istoriei şi cunoştinţe antice care probabil nu vor fi descoperite niciodată. Dar ştiu că există multe informaţii în computerul uimitor numit „mintea umană” şi

suntem capabili să accesăm acest nivel, prin hipnoza în transă profundă. Acesta este ceea ce face ca munca mea de reporter şi cercetător al cunoştinţelor pierdute să fie atât de interesantă. Nu ştiu niciodată ce va dezvălui următoarea sesiune. Nu contează pentru mine dacă se poate dovedi sau nu, pentru că nu încerc să conving pe nimeni. Treaba mea este să ajut oamenii să îşi deschidă mintea către alte posibilităţi şi probabilităţi. Alţii se pot concentra pe găsirea dovezilor. Treaba mea este să deschid noi orizonturi ale cunoaşterii.

Toată viaţa mea am simţit o atracţie inexplicabilă pentru orice lucru antic, mai ales egiptean şi roman. în copilărie devoram cărţi vechi despre aceste subiecte. Nu îmi păsa atât de mult de text, cât eram fascinată de imagini, în special de imaginile hieroglifelor antice. La şcoală am fost foarte încântată de istoria antică şi mi-am pierdut interesul când am trecut la istoria modernă. îmi amintesc că aveam o fascinaţie extremă pentru Pompei. Am citit cartea Ultimele zile ale oraşului Pompei, de Sir Edward George Bullver-Lytton şi am făcut o prezentare despre ea la şcoală. Când cartea a fost transpusă pe ecran (într-un film alb-negru, cum era pe vremea aceea) am fost dezamăgită, pentru că s-a abătut de la povestea originală. în copilărie am văzut un exemplar vechi al cărţii în vitrina unui anticariat, când locuiam la St. Louis. îmi doream atât de mult propriul meu exemplar, dar în timpul Depresiunii nu erau bani. Am reuşit cu greu să economisesc un dolar, prin predarea sticlelor de Cola găsite pe stradă. Primeai doi cenţi pe o sticlă. Am bătut multe străzi, pentru a aduna suficienţi bani. Pe vremea aceea li se permitea copiilor să aibă aventuri. Puteai să te plimbi, să patinezi cu rolele sau să mergi cu bicicleta oriunde voiai. Nu exista frica atât de înrădăcinată în copiii de astăzi. îmi amintesc şi acum dezamăgirea amară pe care am simţit-o atunci când am descoperit că anticariatul era închis de ani de zile. Aşa că preţioasa mea carte a rămas de neatins, în vitrină.

Prin urmare vă puteţi imagina entuziasmul meu când am călătorit în Europa în septembrie 2011, şi am descoperit că voi avea câteva zile libere la Roma. Urma să petrec o zi şi la Pompei. în sfârşit îl voi putea vedea cu ochii mei. Oare îmi va stârni vreo amintire? Ştiam că voi include câteva regresii în vieţi anterioare întruna dintre cărţile mele şi voiam să văd dacă locaţia se potrivea cu relatările clienţilor mei. Soţul meu a vizitat oraşul Pompei în anii 1950, când portavionul USS Randolph a staţionat câteva zile în portul Napoli. Dar mi-a spus că era doar un morman de ruine. A adus

acasă o broşură cu statui şi alte obiecte escavate. Desigur, pentru el nu aveau acelaşi înţeles ca pentru mine.

După o lungă călătorie de la Roma cu autobuzul, am ajuns la o scenă similară cu celelalte obiective din antichitate: ruine (frumos excavate şi reconstruite), tarabe de suveniruri, trafic şi sute de turişti. în depărtare se zărea Mediterana şi Muntele Vezuvius scotea fum, prefigurând posibilitatea unei alte erupţii. Dar grandoarea Pompeiului era înghiţită de modernitate. Este posibil ca eu să fi avut acolo o viaţă trecută, din cauza atracţiei extreme şi inexplicabile, dar nu am simţit nimic la faţa locului.

Se confirmă zicala „Nu poţi să mergi acasă din nou". Chiar şi în această viaţă, când am vizitat oraşul St. Louis unde am copilărit, totul era schimbat. Clădirile fuseseră demolate, se construise o autostradă prin mijlocul vechiului meu cartier, şi totul părea vechi şi murdar. Nimic nu mai semăna cu amintirile pe care le aveam în minte. Aşa este şi cu amintirile din viaţa trecută. într-un fel vedem lucrurile în regresie şi altfel le vedem în realitate. Chiar nu te poţi întoarce acasă. Cred că sentimentul de déjà vu ne aduce cel mai aproape de trecut. Totul este atât de vechi în Europa, încât multe dintre structurile vechi încă mai rezistă. în America, când o clădire are o sută de ani, este adeseori dărâmată şi în locul ei se construieşte o parcare. Dar în Europa încă mai stau în picioare clădiri vechi de sute de ani. Un prieten de-al meu a spus că a intrat odată într-o catedrală antică (încă activă) din Anglia şi a avut un sentiment copleşitor de tristeţe. A găsit un colţ izolat şi a stat acolo mult timp, plângând. Nu putea înţelege de ce s-a întâmplat asta, dar ştiu din munca mea de regresie că locul acela i-a declanşat probabil o amintire dintr-o viaţă trecută.

Am raportat deja una din propriile mele experienţe, la începutul acestei cărţi. La Atena mi s-a trezit o amintire asociată cu o regresie într-o viaţă anterioară. O altă amintire mi s-a activat spontan în Anglia. Mă îndreptam spre intrarea în Turnul Londrei, pe care l-am vizitat de multe ori cu diverşi prieteni. De data aceasta păşeam cu atenţie pe aleea cu pietre neuniforme. Mă uitam la picioarele mele, când deodată am văzut că purtam o rochie lungă, simplă, maro, şi pantofi moi. Am auzit în cap: „Era mult mai greu când trebuia să porţi genul ăsta de pantofi". Vocea glumea şi se referea la faptul că pantofii de atunci aveau tălpi foarte moi. Imaginea s-a estompat repede, dar am avut impresia că veneam la Turnul Londrei în mod regulat. Nu eram unul dintre prizonieri, am avut senzaţia că eram o slujnică sau aşa

ceva, şi duceam o viaţă simplă. întreaga impresie a durat doar câteva minute şi s-a estompat rapid. Cu toate acestea a lăsat o impresie de durată, deoarece foarte rar experimentez astfel de imagini.

Deci cred că este adevărat că nu mai putem merge acasă. Şi chiar nu avem nevoie. Ceea ce vom vedea acolo ne va întrista, pentru că nu mai putem retrăi aceleaşi sentimente. Nu putem aduce înapoi aceiaşi oameni şi nu putem retrăi vechile experienţe. Asta se poate face doar prin regresie şi atunci ştim că nu putem rămâne în trecut (nici în această viaţă). Nu putem decât să luăm aceste experienţe şi să le folosim, pentru a ne îmbunătăţi viaţa prezentă.

în urmă cu câţiva ani, în America a rulat un serial de Reality TV, în care au luat familii şi le-au izolat în colibe simple, fără facilităţi moderne. Trebuiau să trăiască exact aşa cum trăiau oamenii în urmă cu câteva sute de ani. Trebuiau să îşi cultive chiar ei legumele şi fructele, să pregătească hrana, să caute ciuperci şi să vâneze în pădure, să taie lemne pentru foc, să înveţe cum să toarcă pânza şi să îşi confecţioneze îmbrăcămintea, să facă lumânări etc. Familiile se luau la întrecere pentru a vedea cine va reuşi să facă asta mai bine, cine va rezista cel mai mult şi cine va ceda, revenind la lumea modernă. Părea o idee bună, dar nu au fost luate în considerare câteva lucruri. Oamenii din trecut trebuiau să trăiască
aşa, pentru că acesta era singurul mod de a supravieţui. Ei nu ştiau altceva. Dar familiile care participau la concurs fuseseră expuse de-a lungul vieţii la progresul civilizaţiei, aşa că ştiau că lucrurile pot fi făcute altfel, mai eficient. Au tot încercat să schimbe lucrurile, pentru că ştiau că se poate şi ştiau cum. Nu poţi scoate din minte ceea ce deja ai învăţat. Aşa că atunci când privim trecutul, îl privim adesea prin ochii noştri moderni. Nu putem şti în mod logic ce gânduri au avut şi ce emoţii au simţit oamenii din trecut. Nu ştim cum a fost cu adevărat viaţa lor, cu excepţia cazului în care utilizăm nivelul profund de hipnoză pe care îl folosesc eu. Aceasta este o călătorie în timp real, în care persoana se întoarce printr-un tunel al timpului şi devine cealaltă personalitate, din toate punctele de vedere. Viaţa de acum nu mai există în minte, aşa că nu mai poate influenţa gândirea şi amintirile. Te afli înapoi în timp şi experimentezi istoria, aşa cum se întâmplă.

Am avut mai mulţi oameni care mi-au oferit sume uriaşe de bani, ca să îi duc în vieţi anterioare, în mai multe sesiuni. I-am întrebat de ce voiau să facă asta. Au spus că este doar o curiozitate, doar un lucru distractiv, doar ceva de

făcut. Nu acesta este scopul muncii mele. Nu este o experienţă mânată de curiozitate. Este o terapie serioasă, concepută pentru a ajuta la atenuarea problemelor fizice, karmice şi de altă natură, care are de a face cu creşterea individului. De obicei, am constatat că persoana care doreşte să experimenteze multe vieţi anterioare ca divertisment, nu este mulţumită de viaţa actuală şi caută o formă de evadare.
Unii din aceşti oameni se vor fixa pe cine au fost în acea viaţă şi pe ceea ce li s-a întâmplat, în loc să îşi trăiască viaţa prezentă. Scopul muncii mele este să îi fac să descopere cauza problemelor lor, să le înţeleagă şi să integreze cunoştinţele, ca să poată trăi cât mai bine. Acesta este motivul pentru care au ales să fie pe Pământ în prezent. Ei trebuie să îşi trăiască viaţa şi să o înţeleagă, nu să scape de ea. Aşa că refuz întotdeauna astfel de cereri, pentru că sunt contraproductive. „Ei" au spus de multe ori că uneori unui client nu i se arată o viaţă trecută în timpul sesiunii, deoarece nu trebuie să trăiască în trecut, ci să se concentreze asupra prezentului şi a viitorului. Concentrarea asupra trecutului te ţine legat de trecut şi inhibă creşterea ulterioară a sufletului.

Există o vorbă: „Dacă uiţi greşelile trecutului, eşti condamnat să le repeţi." Aceasta este valoarea studierii istoriei. Dar această afirmaţie se referă şi la karma naţională şi personală, deoarece există karma şi între naţiuni şi ţări. În şcoala dificilă a Pământului, una dintre cerinţe este să studiezi o lecţie „în clasă", iar dacă nu îţi înveţi lecţia trebuie să o repeţi, până când absolvi şi treci în următoarea clasă. Universului nu-i pasă cât timp îţi ia, ai la dispoziţie eternitatea.
Dar de ce să petreci o eternitate blocat într-o clasă pentru a învăţa o lecţie, în timp ce ceilalţi merg mai departe? Cred că scopul ar fi să înveţi şi să absolvi clasa cât mai repede. învaţă din lecţiile trecutului, ca să nu mai fie necesar să le repeţi.

Iată că ajungem din nou la sfârşitul unei alte serii de sesiuni, care sper că au transformat gândirea unora, că au răsucit câteva minţi ca nişte covrigi şi au aprins o scânteie de curiozitate, scoţând la iveală posibilităţi care până acum nu au mai fost luate în considerare. Sper că mi-am îndeplinit misiunea de reporter, investigator şi cercetător al cunoştinţelor pierdute. Aşa că ne vom despărţi deocamdată, în timp ce studiez cazurile pe care le voi prezenta în cărţile viitoare. Poate voi reuşi să mai răsucesc câteva minţi, în acest proces. între timp continuă să explorezi, să pui întrebări şi să îţi cauţi propriul adevăr. Există mai mult decât ai crede la prima vedere şi uşile se

deschid, pe măsură ce ies la iveală cunoştinţe din ce în ce mai importante şi mai greu de înţeles. Continuă să gândeşti cu propria minte. Nu ţi se va da mai mult decât poţi duce. Ai încredere şi explorează!

Despre autoare

Dolores Cannon, terapeută prin regresie hipnotică şi cercetătoare în domeniul paranormal, lansată în căutarea „Cunoaşterii pierdute”, s-a născut în anul 1931 la St. Louis, Missouri. A fost educată la St. Louis şi a trăit acolo până în anul 1951, când s-a căsătorit cu un militar de carieră din Marina S.U.A.

în următorii 20 de ani l-a urmat pe soţul său, care a lucrat în diferite baze militare şi şi-a crescut copiii, ducând o viaţă tipică de soţie de ofiţer de Marină, în anul 1970, soţul său a ieşit la pensie ca veteran cu dizabilităţi şi familia s-a retras atunci ca să trăiască la ţară, pe dealurile din Arkansas. în această perioadă ea a început să scrie şi să îşi vândă articolele la diverse reviste şi ziare.

începând din anul 1968 s-a implicat în lucrul cu hipnoza, iar din anul 1979 a lucrat exclusiv cu terapia vieţilor trecute şi regresiile. A studiat mai multe metode de hipnoză, după care şi-a dezvoltat propria sa tehnică originală. Această tehnică i-a permis să obţină în modul cel mai eficient, informaţii de la clienţii săi. în continuare, Dolores a predat pe tot globul cursuri bazate pe tehnica sa originală.

în anul 1986 şi-a extins investigaţiile în domeniul OZN. A mers în diferite locuri unde se presupunea că au aterizat OZN-uri şi a făcut investigaţii. Apoi a investigat Cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat din adunarea de dovezi privitoare la presupusele răpiri extraterestre, prin metoda hipnozei.

Dolores a ţinut prezentări şi cursuri pe toate continentele. A scris 17 cărţi, care au fost traduse în douăzeci de limbi. Emisiunile sale de la radio şi televizor au fost urmărite pe tot mapamondul. Articolele de/despre Dolores au apărut în diverse reviste şi ziare din Statele Unite şi de pe glob. Dolores a fost primul străin (şi de asemenea primul american) care a primit „Premiul Orfeus” în Bulgaria, pentru cele mai înalte realizări în cercetarea fenomenelor psihice. A primit premiul pentru Contribuţie Remarcabilă şi pentru Realizările din viaţă, de la mai multe organizaţii de cercetare din domeniul hipnozei.

Dolores a avut o familie mare, care a creat un echilibru între lumea „reală” a familiei şi lumea „nevăzută” pe care o explora în munca sa. S-a stins din

viaţă pe 18 octombrie 2014.

* * *